DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SAVE ME

MONA KASTEN

ROMAN

LYX

.digital

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçerik

1. Başlık
2. Bu kitap hakkında
3. Adanmışlık
4. Alıntı
5. 1
6. 2
7. 3
8. 4
9. 5
10. 6
11. 7
12. 8
13. 9
14. 10
15. 11
16. 12
17. 13
18. 14
19. 15
20. 16
21. 17
22. 18
23. 19
24. 20
25. 21
26. 22
27. 23
28. 24
29. 25
30. 26
31. 27

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

32. 28
33. 29
34. 30
35. 31
36. 32
37. Şükran Günü
38. Yazar
39. Künye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mona Kasten

KURTAR BENİ

Roman

Bu kitap hakkında

Para, lüks, partiler, güç - tüm bunlar 17 yaşındaki Ruby Bell için daha az ilgi çekici olamazdı. Yedi yaşından beri tek bir dileği vardı: Oxford Üniversitesi'nde okumak. Şimdi, mezuniyetine kısa bir süre kala, hayaline ulaşmak üzeredir. Tek yapması gereken, İngiltere'nin en prestijli ve pahalı özel okulu olan Maxton Hall College'da bir yıl daha hayatta kalmak. İmrenilen burslardan birini kazandığından beri görünmez olmaya ve sınıf arkadaşlarının dikkatini mümkün olduğunca az çekmeye çalışmaktadır. Hepsinden önemlisi, kolejin gizli lideri James Beaufort'tan uzak durmaktadır. James Beaufort çok kibirli, çok zengin, çok çekici ve Ruby'nin İngiltere'nin yüksek sosyetesi hakkında tahammül edemediği her şeyi temsil ediyor. Neyse ki Ruby'nin varlığından bile haberi yoktur - en azından şimdiye kadar. Çünkü Ruby görmemesi gereken bir şey gördüğünde, görünmezlik pelerini bir andan diğerine kaybolur. Birdenbire James onun kim olduğunu öğrenir ve ailesinin itibarını zedelememesi için elinden geleni yapar. Ruby bir yandan James'in birdenbire onun olduğu her yerde belirmesi nedeniyle, ama hepsinden önemlisi aralarında hüküm süren şiddetli çatırtıyı görmezden gelmesinin giderek zorlaşması nedeniyle rahatsızdır. James Beaufort etkilenmesi gereken son erkektir. Ruby bunu biliyor. Ama yine de kalbi ona başka seçenek bırakmıyor...

Lucie için

Hiç görmek istemediğim şehirdim, hiç
olmak istemediğim fırtınaydım.

GERSEY, SONSUZLUK

1

Yakut

Hayatım renklere ayrılmıştır:

Yeşil - Önemli!

Turkuaz - Okul

Pembe - Maxton Hall Etkinlik Komitesi Mor - Aile

Turuncu - Beslenme ve Egzersiz

Mor (Ember'in kıyafet fotoğraflarını çekmek), yeşil (yeni fosforlu kalemler almak) ve turkuaz (Bayan Wakefield'dan matematik çalışması için konu sormak) bugün zaten yaptım. Yapılacaklar listemdeki bir maddeyi işaretlemek dünyanın en güzel duygusu. Bazen çoktan tamamladığım görevleri bile, hemen ardından üzerlerini çizebilmek için yazıyorum - ama o zaman kendimi hilekar gibi hissetmemek için göze çarpmayan açık gri bir renkle.

Bullet journal'ımı açarsanız, ilk bakışta günlük hayatımın çoğunlukla yeşil, turkuaz ve pembeden oluştuğunu görebilirsiniz. Ancak neredeyse bir hafta önce, yeni okul yılının başlangıcında yeni bir renk kullanıldı: Altın - Oxford

Yeni kalemle yazdığım ilk görev şu oldu:

Bay Sutton'dan bir tavsiye mektubu aldım ve parmağımı parıldayan metalik harflerin üzerinde gezdirdim.

Sadece bir yıl kaldı. Maxton Hall Koleji'nde son bir yıl. Nihayet şimdi başlıyor olması bana neredeyse gerçek dışı geliyor. Belki üç yüz altmış beş gün sonra siyaset üzerine bir seminerde oturuyor ve dünyanın en zeki insanlarından ders alıyor olacağım.

En büyük dileğimin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini öğrenmemin uzun sürmeyeceği gerçeğini düşündüğümde içimdeki her şey heyecanla karıncalanıyor. Gerçekten başarıp başaramadığımı ve okuyup okuyamayacağımı. Oxford'da.

Ailemde hiç kimse okumadı ve biliyorum ki ailem ben ilk okuduğumu açıkladığımda sadece bıkkınlıkla gülümsemedi

onlara Oxford'da felsefe, siyaset bilimi ve ekonomi okumak istediğimi söyledim. O zaman yedi yaşındaydım.

Ama şimdi bile - on yıl sonra - hedefimin ulaşılabilir olması dışında hiçbir şey değişmedi. Buraya kadar gelebilmiş olmak bana hâlâ bir rüya gibi geliyor. Kendimi tekrar tekrar, aniden uyanıp İngiltere'nin en prestijli özel okullarından biri olan Maxton Hall'a değil de eski okuluma gittiğimi fark etmekten korkarken yakalıyorum.

Sınıfın büyük ahşap kapısının üzerinde asılı olan saate bakıyorum. Üç dakika kaldı. Dün gece üzerinde çalışmamız gereken görevleri bitirdim ve şimdi bu dersin nihayet sona ermesini beklemekten başka yapacak bir şeyim yok. Sabırsızca bacağımı sallıyorum, bunun için hemen yan tarafıma bir darbe alıyorum.

"Ah," diye tıslıyorum ve karşılık vermek istiyorum ama Lin daha hızlı ve savruluyor. Refleksleri inanılmaz. Bunun ilkokuldan beri eskrim dersleri alıyor olmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Ne de olsa, bir kobra gibi hızlıca bıçaklayabilmeniz gerekiyor.

"Bu kadar gergin olmayı bırak," diye yanıtlıyor gözlerini elindeki kâğıttan ayırmadan. "Beni geriyorsun."

Bu beni meraklandırıyor. Lin asla gergin değildir. En azından bunu itiraf edecek ya da gösterecek şekilde değil. Ama o anda gözlerinde bir parça endişe görüyorum.

"Özür dilerim. Elimde değil." Yine parmaklarımla harfleri takip ediyorum. Son iki yılda sınıf arkadaşlarıma ayak uydurmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Daha iyi olmak için. Maxton Hall'a gitmekte haklı olduğumu herkese kanıtlamak için. Ve şimdi üniversite başvuru süreci başlıyor, heyecan beni neredeyse öldürüyor. İstesem bile bu konuda bir şey yapamam. Ancak Lin'in de aynı şekilde düşünüyor olması beni biraz olsun rahatlatıyor.

"Posterler gerçekten geldi mi?" diye soruyor Lin. Bana bakıyor ve omuz hizasındaki siyah saçlarından bir tutam yüzüne düşüyor. Sabırsızca alnından aşağı doğru savuruyor.

Başımı salladım. "Henüz değil. Kesinlikle bu öğleden sonra."

"Tamam. Yarın Bio'dan sonra onları dağıtacağız, değil mi?"

Günlüğümdeki ilgili pembe çizgiyi gösteriyorum ve Lin memnuniyetle başını sallıyor. Tekrar saate bakıyorum. Bacaklarımı tekrar sallamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalemleri mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde. Hepsi kalemi aynı yöne doğrultmak zorunda, bu yüzden zaten daha uzun sürüyor.

Ancak altın kalemi paketlemiyorum, ciddiyetle ajandamın dar lastik bandının içine koyuyorum. Kapağını ileriyi gösterecek şekilde çeviriyorum. Doğru hissettiren tek yol bu.

Zil nihayet çaldığında, Lin sandalyesinden mümkün olabileceğini düşündüğümden daha hızlı kalktı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Öyle bakma," diyor çantasını omzuna atarken. "Başladınız!"

Cevap vermiyorum, sadece sırıtarak kalan eşyalarımı yerleştiriyorum.

Odadan ilk çıkan Lin ve ben olduk. Hızlı adımlarla Maxton Hall'un batı kanadını geçip bir sonraki kavşaktan sola dönüyoruz.

İlk birkaç hafta, devasa binada sürekli kayboldum ve derse birden fazla kez geç kaldım. Öğretmenler Maxton Hall'a yeni gelenlerin çoğunun benim gibi hissettiğini söylemekten hiç bıkmasalar da, son derece utanmıştım. Okul bir kaleyi andırıyor: beş katlı, güney, batı ve doğu kanadı ile müzik ve bilgisayar bilimi gibi derslerin verildiği üç ek binası var. Kaybolabileceğiniz dallar ve yollar sayısızdır ve her merdivenin otomatik olarak her kata çıkmadığı gerçeği sizi umutsuzluğa sürükleyebilir.

Ama başlangıçta tamamen kaybolmuşken, şimdi binayı avucumun içi gibi biliyorum. Aslında, Bay Sutton'ın ofisine giden yolu gözüm kapalı bulacağımdan eminim.

Koridorda yürürken Lin, "Tavsiye mektubumu da Sutton'a yazdırmalıydım," diye homurdanıyor. Sağ tarafımızdaki yüksek duvarları Venedik maskeleri süslüyor - son mezun olan sınıfın bir sanat projesi. Birkaç kez önünde durdum ve eğlenceli detaylara hayran kaldım.

"Neden?" diye soruyorum. Kapıcımıza, hafta sonu burada okula dönüş partisi başlamadan önce maskeleri güvenli bir yere götürmesi gerektiğini söylemeyi aklıma not ederek soruyorum.

"Çünkü geçen yıl mezuniyet törenini birlikte düzenlediğimizden beri bizi seviyor ve ne kadar kararlı olduğumuzu ve ne kadar sıkı çalıştığımızı biliyor. Ayrıca genç, hırslı ve kendisi de Oxford'dan yeni mezun oldu. Tanrım, bu fikri ben bulmadığım için kendimi gerçekten tokatlayabilirim."

Lin'in kolunu okşadım. "Bayan Marr da Oxford'da okudu. Bunun yanı sıra, bu konuda biraz bilgisi olan biri tarafından tavsiye edildiğinizde daha iyi karşılandığınızı düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Sutton'dan daha tecrübeli."

Bana şüpheyle bakıyor. "Ona sorduğuna pişman mısın?"

Sadece omuz silktim. Bay Sutton geçen okul yılının sonunda Oxford'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi duydu ve sonra bilmek istediğim her şey hakkında onu sıkıştırmayı teklif etti. Her ne kadar benden farklı bir bölümde okuyor olsa da, bana içeriden bir sürü bilgi verebildi, hepsini açgözlülükle özümsedim ve daha sonra dikkatlice ajandama not ettim.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Tavsiye kararında neyin önemli olduğunu bildiğinden eminim."

Koridorun sonunda Lin'in sola dönmesi gerekiyor. Daha sonra telefonda tekrar konuşmak üzere anlaşıyoruz ve sonra hızla birbirimize veda ediyoruz. Saatime bakıyorum - ikiyi beş buçuk geçiyor - ve hızımı artırıyorum. Sutton'la randevum iki buçukta ve hiçbir koşulda geç kalmak istemiyorum. Koridora altın rengi Eylül ışığının vurduğu uzun Rönesans pencerelerinin önünden hızla geçiyor ve benimle aynı kraliyet mavisi okul üniformasını giymiş bir grup öğrencinin arasından geçiyorum.

Kimse beni dikkate almıyor. Maxton Hall'da işler böyle yürür. Hepimiz aynı üniformayı giysek de -kızlar için mavi ve yeşil kareli etekler, erkekler için bej pantolonlar ve herkes için özel dikilmiş lacivert ceketler- benim buraya ait olmadığım çok açık. Sınıf arkadaşlarım okula pahalı tasarım çantalarla gelirken, benim haki yeşil sırt çantamın kumaşı artık bazı yerlerde o kadar ince ki her gün yırtılmasını bekliyorum. Ne bu durumdan ne de buradaki bazı insanların sırf varlıklı ailelerden geldikleri için okulun sahibiymiş gibi davranmalarından korkmamaya çalışıyorum. Onlar için görünmezim ve bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece göze çarpmayın. Şimdiye kadar bu iyi işledi.

Gözlerimi kısarak diğer öğrencileri geçiyorum ve son bir kez daha sağa dönüyorum. Soldaki üçüncü kapı Bay Sutton'ınki. Onunla önündeki ofis arasında ağır ahşap bir bank var ve bakışlarımın banktan saatime gidip tekrar geri gelmesine izin veriyorum. İki dakika kaldı.

Buna bir saniye daha dayanamam. Kararlılıkla eteğimi düzeltiyor, ceketimi düzeltiyor ve kravatımın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra kapıya yaklaşıp kapıyı çalıyorum.

Cevap yok.

İç çekerek banka oturuyorum ve koridorun her iki yönüne de bakıyorum. Belki hemen yiyecek bir şeyler alır. Ya da bir çay. Ya da kahve.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu da bana bugün bir tane içmemem gerektiğini düşündürüyor. Zaten yeterince heyecanlıydım, ama annem çok fazla pişirmişti ve ben de dökmek istememiştim. Şimdi saatime bir kez daha bakarken ellerim hafifçe titriyor.

Saat iki buçuk. Tam dakikası.

Tekrar koridora baktım. Görünürde kimse yok.

Belki de yeterince yüksek sesle vurmadım. Ya da -ki bu düşünce nabzımın yükselmesine neden oluyor- bir hata yapmışımdır. Belki de randevumuz bugün değil, yarın. Çılgınca sırt çantamın fermuarını çekiştiriyorum ve ajandamı çıkarıyorum. Ama içine baktığımda her şeyin doğru olduğunu görüyorum. Doğru tarih, doğru saat.

Başımı sallayarak sırt çantamı tekrar kapatıyorum. Normalde bu kadar aklımı kaçırmam ama başvurumda bir şeylerin ters gidebileceği ve bu yüzden Oxford'a kabul edilmeyebileceğim düşüncesi beni neredeyse çıldırtıyor.

Tekrar aşağı inmek için kendimi uyarıyorum. Kararlılıkla kalkıyorum, kapıya gidiyorum ve tekrar çalıyorum.

Bu sefer bir ses duyuyorum. Sanki yere bir şey düşmüş gibi. Dikkatlice kapıyı açıyorum ve odaya bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Doğru duymuşum.

Bay Sutton burada.

Ama... Yalnız değil.

Masasında onu tutkuyla öpen bir kadın oturmaktadır. Adam kadının bacaklarının arasında durur, iki eliyle kadının kalçalarını kavrar. Bir sonraki an, onu daha sıkı kavrıyor ve masanın kenarına doğru çekiyor. Dudakları tekrar birleşirken, ellerini adamın siyah saçlarına gömerek usulca ağzına doğru inliyor. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini göremiyorum.

Keşke gözlerimi onlardan ayırabilsem. Ama yapamıyorum. Ellerini eteğinin altına daha da soktuğunda değil. Ağır nefesini duyduğumda ve kadın usulca, "Tanrım, Graham." diye iç çektiğinde olmaz.

Şok halimden nihayet kurtulduğumda, bacaklarımın nasıl çalıştığını hatırlayamıyorum. Eşikte tökezliyorum ve kapı o kadar güçlü açılıyor ki duvara çarpıyor. Bay Sutton ve kadın birbirlerinden ayrılıyorlar. Kafasını çevirdi ve beni kapının aralığında gördü. Özür dilemek için ağzımı açtım ama tek yapabildiğim kuru bir nefes almak oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ruby," diyor Bay Sutton, nefes nefese. Saçları tamamen dağılmış, gömleğinin üst düğmeleri çözülmüş ve yüzü kızarmış. Bana tuhaf görünüyor, öğretmenime hiç benzemiyor.

Yanaklarıma öldürücü bir sıcaklığın hücum ettiğini hissediyorum. "Ben... Ben özür dilerim. Aramızda bir-"

Sonra genç kadın arkasını dönüyor ve cümlenin geri kalanı boğazımda düğümleniyor. Ağzım açılıyor ve buz gibi soğuk vücuduma yayılıyor. Kıza bakıyorum. Turkuaz mavisi gözleri en az benimkiler kadar açık. Bakışlarını sarsakça kaçırıyor, pahalı topuklu ayakkabılarına indiriyor, yerde gezinmesine izin veriyor ve sonra çaresizce Bay Sutton'a bakıyor - az önce iç çektiği gibi Graham'a.

Onları tanıyorum. Özellikle de, tarihte her zaman önümde sallanan kızıl-sarı, mükemmel dalgalı at kuyruğunu tanıyorum.

Bay Sutton'ın derslerinde.

Az önce öğretmenimle öpüşen kızın adı Lydia Beaufort. Başım dönüyor. Ayrıca, her an kusacağımdan eminim.

İkisine bakıyorum ve son birkaç dakikayı kafamdan silmek için her şeyi deniyorum - ama bu imkânsız. Bunu biliyorum, Bay Sutton ve Lydia da biliyor, şok olmuş ifadelerinden bunu açıkça görebiliyorum. Bir adım geri atıyorum, Bay Sutton bir elini bana doğru uzatıyor. Eşikte tekrar tökezliyorum ve kendimi ancak yakalayabiliyorum.

"Ruby..." diye başlıyor ama kulaklarımdaki hışırtı gittikçe artıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve koşmaya başlıyorum. Arkamda, Bay Ruby'nin sesini duyabiliyorum.

Sutton adımı tekrar söyledi, bu sefer çok daha yüksek sesle.

Ama ben koşmaya devam ediyorum. Ve daha da ileri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

James

Birisi kafatasıma kırıcı ile kötü muamele ediyor.

Yavaşça uyandığımda fark ettiğim ilk şey bu. İkincisi ise yarı yarıya üstümde yatan çıplak, sıcak beden.

Yan tarafa bakıyorum ama tek gördüğüm bal sarısı saçlardan oluşan bir yele. Wren'in partisinden kimseyle ayrıldığımı hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, partiden ayrıldığımı bile hatırlamıyorum. Gözlerimi tekrar kapatıp dün geceden görüntüler canlandırmaya çalışıyorum ama tek bildiğim birkaç kopuk düşünce kırıntısı: Ben, bir masanın üzerinde sarhoş. Yere düşüp ayaklarının dibine indiğimde Wren'in gürültülü kahkahası. Ablasıyla yakın dans ederken ve kendimi onun sırtına sıkıca bastırırken Alistair'in uyarı bakışı.

Oh, lanet olsun.

Dikkatlice elimi kaldırıyorum ve kızın saçlarını alnından çekiyorum.

Çifte sikiş.

Alistair beni öldürecek.

Sarsılarak doğruldum. Başıma bıçak gibi bir ağrı saplanıyor ve bir an için gözlerim kararıyor. Yanımdaki Elaine anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve diğer tarafa dönüyor. Aynı anda, kırıcının komodinin üzerinde duran ve titreşen cep telefonum olduğunu fark ediyorum. Görmezden geliyorum ve yerde kıyafetlerimi arıyorum. Bir ayakkabımı yatağın yanında, diğerini de kapının hemen önünde, siyah pantolonumun altında ve kemerinin altında buluyorum. Gömleğim kahverengi deri koltuğun üzerinde duruyor. Onu giyip kapatmak istediğimde birkaç düğmenin eksik olduğunu fark ediyorum. İnliyorum ve hararetle Alistair'in artık orada olmadığını umuyorum. Ne parçalanmış gömleği ne de Elaine'in pembe tırnaklarıyla göğsümde bıraktığı kırmızı çizikleri görmesine gerek var.

Telefonum tekrar titremeye başladı. Ekrana bakıyorum ve babamın adı karşıma çıkıyor. Grand. Okul günü saat ikiye geliyor, başım her an patlayacakmış gibi hissediyorum ve Elaine Ellington'la seks yaptığım neredeyse kesin. Şu anda ihtiyacım olan son şey kulağımda babamın sesi. Kararlılıkla onu itiyorum.

Ancak ihtiyacım olan şey bir duş. Ve temiz kıyafetler. Wren'in misafir odasından gizlice çıkıyorum ve kapıyı mümkün olduğunca sessizce arkamdan kapatıyorum. Aşağı inerken dün geceden kalanlarla karşılaşıyorum - bir sütyen ve birkaç parça giysi tırabzanın üzerinde asılı duruyor, fincanlar, bardaklar ve yemek artıklarıyla dolu tabaklar antrenin her tarafına saçılmış. Havada alkol ve duman kokusu var. Birkaç saat öncesine kadar burada bir partinin kutlandığı gözden kaçmıyor.

Salonda Cyril ve Keshav'ı buluyorum. Cyril, Wren'in ailesine ait pahalı beyaz koltukta uyuyor, Kesh ise şöminenin yanındaki koltukta oturuyor. Bir kız onun kucağına yerleşmiş, ellerini uzun siyah saçlarına gömüyor ve onu tutkuyla öpüyor. İkili sanki parti yeniden başlamak üzereymiş gibi görünüyor. Kesh bir an için kızdan uzaklaşıp beni fark ettiğinde başını geriye atıp gülüyor. Yanından geçerken ona orta parmağımı gösteriyorum.

Fitzgerald'ların bahçesine açılan gösterişli cam kapılar ardına kadar açık. Dışarı çıkıyorum ve gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Güneş ışığı çok parlak değil ama yine de doğrudan şakağıma saplanmış bir bıçak gibi hissediyorum. Dikkatle etrafıma bakıyorum. Dışarısı içeriden daha iyi görünmüyor. Aksine tam tersi.

Havuz kenarındaki şezlonglarda Wren ve Alistair'i buluyorum. Kollarını başlarının arkasında kavuşturmuşlar, gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklamışlar. Bir an tereddüt ettim, sonra onlara doğru yürüdüm.

"Beaufort," diyor Wren mutlulukla, gözlüklerini yukarı kaldırarak kıvırcık siyah saçlarının üzerine oturtuyor. Geniş geniş sırıtıyor ama koyu kahverengi teninin ne kadar solgun göründüğünü hâlâ görebiliyorum. O da benim gibi akşamdan kalma olmalı. "Güzel bir gece geçirdin mi?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum," diye cevap veriyorum, Alistair'e doğru bakmaya cesaret ederek.

"Siktir git, Beaufort," diyor bana bakmadan. Saçları öğle güneşinde altın sarısı parıldıyor. "Sana ellerini kız kardeşimden uzak tutmanı söylemiştim."

Bu tepkiyi bekliyordum. Etkilenmemiş bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Onu yatağıma girmeye ben zorlamadım. Kiminle seks yapmak istediğine kendisi karar veremezmiş gibi davranma."

Alistair acı içinde yüzünü buruşturur ve anlaşılmaz bir mırıltı çıkarır.

Umarım kendine çeki düzen verir ve bunu sonsuza kadar bana karşı kullanmaz, ne de olsa geri alamam. Ve aslında, onu haklı çıkarmak istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkadaşlarıma kendimi gösteriyorum. Bunu evde yeterince sık yapmak zorundayım.

"Onun kalbini kırarsan vay haline," diyor Alistair bir süre sonra, havacı güneş gözlüklerinin yansıtıcı camlarından bana bakarak. Gözlerini göremesem de, bakışlarının kızgın değil, daha ziyade teslim olmuş olduğunu biliyorum.

"Elaine James'i beş yaşından beri tanıyor," diye araya giriyor Wren. "Ondan ne bekleyeceğini çok iyi biliyor."

Wren haklı. Elaine de ben de dün neye bulaştığımızı biliyorduk. Hiçbir şey hatırlamıyor olsam da, onun nefes nefese sesi hâlâ kulaklarımda: Bu sadece bir kez olur, James. Sadece bir kez.

Alistair bunu kabul etmek istemiyor ama kız kardeşi benden daha fazla üzüntü çocuğu değil.

Wren bir süre sonra eğlenerek, "Ailen öğrenirse nişanlandığını hemen duyururlar," diye ekliyor.

Ağzımın kenarlarını hoşnutsuzlukla büküyorum. Ailem yıllardır beni Elaine Ellington'la - ya da büyük bir mirasa sahip varlıklı bir ailenin herhangi bir kızıyla - nişanlamaya hevesli. Ama on sekiz yaşımda, okuldan mezun olduktan sonra beni neyin ya da kimin beklediğini düşünmekten çok daha önemli işlerim var.

Alistair de küçümseyerek homurdanıyor. Yakında beni ailesinin yeni bir üyesi olarak karşılama fikrinden o da etkilenmemiş gibi görünüyor. Şakacı bir alınganlıkla elimi göğsüme bastırıyorum. "Neredeyse kayınbiraderin olmamı istemiyormuşsun gibi geliyor."

Şimdi gözlüklerini dalgalı saçlarının arasına itiyor ve kara gözleriyle bana bakıyor. Zayıf bir vücuda sahip olmasına rağmen ne kadar güçlü ve hızlı olabileceğini biliyorum. Eğitim sırasında bunu yeterince sık yaşadım.

Bana bakışı, neyin peşinde olduğu konusunda bana bir fikir veriyor.

içi

n. "Seni uyarıyorum Alistair," diye homurdanarak bir adım geri çekiliyorum.

Gözümü kırpmamdan daha hızlı. Birdenbire tam önümde durdu.

"Ben de seni uyarmıştım," diye yanıtlıyor. Ne yazık ki ilgilenmediniz."

Hemen ardından göğsüme şiddetli bir darbe indirdi. Geriye doğru sendeleyerek havuza düştüm. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve bir an için yukarı ve aşağı nerede bilmiyorum. Su kulaklarıma hücum ediyor, zonklayan baş ağrısı suyun altında bana çok daha kötü görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de hemen ortaya çıkmıyorum. Vücudumun gevşemesine izin veriyorum ve aynı pozisyonda, yüzüstü kalıyorum. Buradan sadece belli belirsiz görebildiğim havuzun fayanslarına bakıyorum ve zihnimde saniyeleri sayıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Neredeyse huzurlu bir sessizlik. Yarım dakika sonra yavaş yavaş havam tükeniyor ve göğsümdeki baskı artıyor. Son bir dramatik baloncuğun yükselmesine izin veriyorum, beklemeye devam ediyorum ve sonra...

Alistair havuza atladı ve beni yakaladı. Beni yüzeye doğru çekiyor ve gözlerimi açıp onun şaşkın bakışlarını gördüğümde aynı anda hem homurdanıyor hem de nefes nefese kalıyorum.

"Beaufort!" diye bağırıyor sersemlemiş bir halde ve kendini bana doğru atıyor. Yumruğu yan tarafıma indi - lanet olsun, yumrukları çok sertti - ve beni kafadan kilitlemeye çalıştı. Benden daha kısa olduğu için umduğu gibi olmadı. Bir süre güreşiyoruz, sonra onu tutuyorum. Onu kolaylıkla kaldırıp benden olabildiğince uzağa fırlatıyorum, Alistair gürültülü bir sıçramayla yere düşerken Wren'in kahkahası kulağıma ulaşıyor. Yeniden ortaya çıktığında, bir an için bana öyle öfkeyle bakıyor ki, tekrar homurdanmak zorunda kalıyorum. Tüm Ellingtonlar gibi Alistair'in de melek gibi bir yüzü var. Tehditkâr görünmek istese bile - açık kahverengi gözleri, sarı bukleleri ve mükemmel yüz hatlarıyla birleştiğinde bunu imkansız kılıyor.

"Sen en kötü türden bir otuzbircisin," diyor ve üzerime su fışkırtıyor.

Elimle yüzümü sildim. "Özür dilerim, dostum."

"Sorun değil," diye cevap veriyor ama üzerime su sıçratmaya devam ediyor. Kollarımı açıyorum ve üzerimden geçmesine izin veriyorum. Bir noktada duruyor ve ona baktığımda gülerek başını sallıyor.

İşte o zaman aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu

anlıyorum. "James?" tanıdık bir ses.

Etrafımda dönüyorum. İkiz kız kardeşim havuzun kenarında duruyor ve güneşi örtüyor. Dün partiye gelmemişti ve bir an için bugün çocuklarla derse girmediğim için beni azarlamaya çalıştığını düşünüyorum. Ama sonra düzgünce bakıyorum ve buz gibi oluyorum: omuzları gevşek, kolları vücudunun yanında güçsüzce asılı duruyor. Bakışlarımızdan kaçarak ayaklarına bakıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru yüzüyorum ve havuzdan çıkıyorum. Ne kadar ıslak olduğum umurumda değil, onu kollarından tutup başını kaldırmaya ve bana bakmaya zorluyorum. Midem takla atıyor. Lydia'nın yüzü kızarmış ve şişmişti. Ağlamış olmalı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neler oluyor?" Onu kollarından biraz daha sıkı tutarak soruyorum. Başını çevirmek istiyor ama buna izin vermiyorum. Bakışlarımdan kaçamasın diye çenesini kavrıyorum.

Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Boğazım kuruyor. "James," diye fısıldıyor kısık sesle. "Her şeyi berbat ettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Yakut

"Bu mükemmel," diyor Ember ve karaçalı ile elma ağacının arasında pozisyon alıyor.

Elmalar küçük bahçemizin her tarafına dağılmış durumda ve hala toplamamız gerekiyor. Ancak ailelerimiz günlerdir itişip kakışıyor olsa da - mor elma toplamak Perşembe gününe kadar takvimimde yok.

Ember ve ben sepetleri eve getirdiğimiz anda annem ve babam arasında kimin daha büyük pay alacağı konusunda bir tartışma çıkacağını şimdiden biliyorum. Her yıl olduğu gibi, annem fırında tadımlık kek ve köfte pişirmeyi planlarken, babam en maceracı tatlarda yüzlerce reçel pişirmek istiyor. Annemin aksine, ne yazık ki çalıştığı Meksika restoranında bunları deneyebileceği kimse yok. Bu da Ember ve benim muhtemelen yine kobay olarak hizmet vermemiz gerekeceği anlamına geliyor ki bu da yeni bir tortilla tarifi söz konusu olduğunda gerçekten harika olabilir - ama kakuleli ve acılı elma reçeli söz konusu olduğunda hiç de öyle değil.

"Ne demek istiyorsun?"

Ember önümde alıştırılmış bir pozda duruyor. Bunu ne kadar iyi yapabildiğine hep şaşırmışımdır. Duruşu rahat ve başını kısa bir süre sallıyor, böylece uzun açık kahverengi saçlarının bukleleri biraz daha dalgalanıyor. Gülümsediğinde yeşil gözleri tam anlamıyla parlıyor ve kalktıktan sonra nasıl bu kadar uyanık görünebildiğini merak ediyorum. Şimdiye kadar saçlarımı taramayı bile başaramadım ve düz perçemlerim kesinlikle gökyüzüne dik. Ve Embers ile aynı renkte olan gözlerim hiç parlamıyor. Aksine, o kadar yorgun ve kuru ki, rahatsız edici yanmadan kurtulmak için sürekli göz kırpmak zorunda kalıyorum.

Saat sabah yediyi biraz geçiyor ve ben gecenin yarısını dün öğleden sonra gördüklerimi düşünerek uyanık geçirdim. Ember bir saat önce odama geldiğinde, az önce uykuya daldığımı hissettim.

"Harika görünüyorsun," diye cevap veriyorum, küçük dijital fotoğraf makinesini kaldırarak. Ember bana işaret veriyor ve üç fotoğraf çekiyorum, sonra pozunu değiştiriyor ve

ve bana -daha doğrusu kameraya- omzunun üzerinden bir bakış atıyor. Bugün giydiği elbisenin siyah Peter Pan yakası ve çarpıcı mavi bir deseni var. Elbiseyi annemden çalmış ve bel kısmı için biraz değiştirmiş.

Kendimi bildim bileli Ember aşırı kilolu ve düzenli olarak fiziğine uygun kıyafetler bulmakta zorlanıyor. Ne yazık ki piyasada bu tür kıyafetler pek bulunmuyor ve sürekli doğaçlama yapmak zorunda kalıyor. On üçüncü doğum gününde ailemizden ilk dikiş makinesini istedi ve o zamandan beri sevdiği kıyafetleri dikmek için kullanıyor.

Ember artık kendisine neyin yakıştığını çok iyi biliyor. Sokak stili konusunda büyük bir beceriye sahip. Örneğin, mevcut elbisesini bir kot ceket ve kendi boyadığı gümüş topuklu beyaz spor ayakkabılarla kombinledi.

Birkaç gün önce, bir moda dergisinde kumaşı çöp torbalarının yapıldığı malzemeye benzeyen bir ceket fark ettim. Burnumu kırıştırdım ve hızlıca göz gezdirdim ama şimdi düşündüğümde Ember'ın bu ceketi bir süper model gibi sallayacağından eminim.

Bunun, hem kamera önünde hem de gerçek hayatta yaydığı özgüvenle kesinlikle çok ilgisi var.

Bu her zaman böyle değildi. Okulda dalga geçildiği için odasına saklandığı günleri hala hatırlıyorum. O zamanlar Ember küçük ve savunmasız görünüyordu, ancak zamanla vücudunu kabullenmeyi ve başkalarının onun hakkında söylediklerini görmezden gelmeyi öğrendi.

Ember kendisine "şişman" demekten çekinmiyor. Birisi onun kelime seçimine şaşırdığında her zaman "Harry Potter gibi" der. "Voldemort" isminin bu kadar korkunç olmasının tek nedeni kimsenin onu telaffuz etmeye cesaret edememesi. 'Şişman' da aynı şekilde, ama o da 'zayıf' ya da 'ince' gibi basit bir tanım. Bu sadece bir kelime ve olumsuz bir kelime değil."

Ember için bunu öğrenmek uzun bir yoldu, bu yüzden blogunu başlattı. Kendisiyle benzer durumda olan başkalarının da kendilerini kabul etmelerine yardımcı olmak istedi. Ember bir yılı aşkın süredir dünyaya olduğu gibi güzel olduğunu düşündüğünü söylüyor ve büyük beden modasına tutkulu katkılarıyla, içinde öncü ve ilham kaynağı olarak kabul edildiği bir topluluk oluşturdu.

Annem, babam ve ben de ondan inanılmaz çok şey öğrendik - özellikle de bize her zaman konuyla ilgili makaleler sağladığı için - ve başardıklarından inanılmaz derecede gurur duyuyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü pozunu da fotoğrafladıktan sonra, "Sanırım çoktan aldım," diyorum. Ember hemen yanıma geliyor ve fotoğraf makinesini kapıyor. Fotoğrafları çekerken burnu eleştirel bir şekilde kırışıyor. Ama omzunun üzerinden baktığı fotoğraflardan birinde nihayet gülümsüyor.

"Bunu alacağım." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Birlikte bahçeden eve doğru yürüyor ve ayaklarımızı düşen elmaların arasına yerleştirmeye çalışıyoruz. "Makale ne zaman internete düşecek?" diye soruyorum.

"Yarın öğleden sonra diye düşünmüştüm." Bana yandan bir bakış attı. "Bu gece bakmaya vaktin olur mu sence?"

Aslında hayır. Bugün dersten sonra, hafta sonundaki kutlama için posterleri asmam ve ardından tarih sunumum üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyor. Ayrıca Bay Sutton'la bir daha tek kelime konuşmak zorunda kalmadan tavsiye mektubumu almak için bir plan yapmalıyım. Sadece dünü düşünmek bile - Lydia Beaufort'un onun masasında ve onun bacaklarının arasında olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. İkisinin çıkardığı sesler...

Sarsak bir şekilde anıyı kafamdan atmaya çalışıyorum ama bunun tek sonucu Ember'ın bana hayretle bakması oluyor.

"Memnuniyetle yaparım," diyorum hızla ve onu geçip oturma odasına giriyorum. Ember'ın gözlerinin içine bakamıyorum. Gözlerimin altındaki halkaları fark ettiğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacak ve şu anda onun sorularına hiç ihtiyacım yok.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Bay Sutton'ın boğuk iniltilerini kulaklarımdan atamazsam olmaz.

"Günaydın, tatlım."

Annemin sesi beni irkiltiyor ve yüz hatlarımı kontrol edip normal görünmek için hızlı bir çaba sarf ediyorum. Ya da öğretmeninizi öğrencinizle öpüşürken yakalamadıysanız nasıl görünüyorsanız öyle.

Annem yanıma geliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sen iyi misin?

Yorgun görünüyorsun."

Görünüşe göre, bunu normal yüz ifadesiyle tekrar yapmam gerekiyor.

"Evet, sadece kafeine ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve beni kahvaltı masasına götürmesine izin veriyorum. Bir fincana kahve dolduruyor ve önümdeki masaya koymadan önce başımı tekrar okşuyor. Bu arada Ember babamın yanına gidiyor ve ona çektiğim fotoğrafları gösteriyor. Babam hemen gazeteyi masaya koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kenara çekilir ve ekranın üzerine eğilir. Gülümsüyor, ağzının kenarlarındaki hafif kırışıklıklar derinleşiyor. "Çok güzel."

"Elbiseyi tanıdın mı hayatım?" diye sorar annem. Arkasından ona doğru eğilir ve elini omzuna koyar.

Babam kamerayı daha yukarı kaldırıyor ve okuma gözlüklerinin camlarının arkasından düşünceli bakışlar atıyor. "Bu ... bu onuncu yıldönümümüzde giydiğin elbise mi?" Omzunun üzerinden anneme bakıyor ve o da başını sallıyor. Annem ve Ember aşağı yukarı aynı fiziğe sahipler, bu yüzden Ember'ın dikiş makinesi kariyerinin başında deneyebileceği çok sayıda kıyafet vardı. Başlangıçta Ember kıyafetleri dikip az ya da çok mahvettiğinde annem hep üzülürdü ama artık bu pek olmuyor. Bu arada, Ember'in eski kıyafetlerinden ve bluzlarından ortaya çıkardığı her şeyden mutluluk duyuyor.

"Onu belime bağladım ve üzerine bir yaka diktim," diyor Ember. Masaya o t u r u y o r ve annemin bizim için hazırladığı kaselerden birine mısır gevreği dolduruyor.

Babamın yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten çok güzel oldu," diyor ve annemin eline uzanıyor. Annemin yüzü kendi hizasına gelene kadar elini çeker ve sonra ona şefkatli bir öpücük verir.

Ember ve ben birbirimize bakıyoruz ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor: Ugh. Ebeveynlerimiz birbirlerine o kadar aşıklar ki bazen bu durum sizi biraz hasta hissettirebilir. Ama biz bunu soğukkanlılıkla karşılıyoruz. Lin'in ailesinin başına gelenleri düşündüğümde, kendi ailemin bozulmamış olmasına şükrediyorum. Özellikle de bizi birleştiren bu güçlü bağ için çok çalışmamız gerektiğinden beri.

Annem babamın yanına oturduktan sonra, "Yazın çevrimiçi olduğunda bana haber ver," diyor. "Bir an önce okuyabilmek istiyorum."

"Tamam," diye yanıtlıyor Ember, ağzı dolu bir şekilde.

Okul servisine zamanında yetişmek istiyorsak acele etmemiz gerekiyor, bu yüzden böyle dönmesini anlayabiliyorum.

"Ama önce sen bakıyorsun, değil mi?" Babam bana soruyor.

Bir yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen baba Ember'ın bloguna hâlâ şüpheyle yaklaşıyor. İnternet konusunda rahat değil, özellikle de kızı orada kendi resimlerini ve düşüncelerini ifşa ettiğinde. Ember'ın babasını büyük beden modasına yönelik bir moda blogunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmesi biraz güç gerektirdi. Ancak Ember Bellbird'e o kadar büyük bir heves ve cesaretle yaklaştı ki babamın ona izin vermekten başka çaresi kalmadı. Tek şartı, mantıklı bir abla olarak benim Ember'in blog yazılarını okumam ve o yazmadan önce resimleri kontrol etmemdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böylece özel hayatımızla ilgili hiçbir ayrıntı internete düşmemiş olur. Ancak endişesi yersiz. Ember dikkatli ve profesyonelce çalışıyor ve Bellbird ile bu kadar kısa sürede başardıkları için ona hayranım.

"Elbette." Ben de ağzıma bir kaşık mısır gevreği koyuyorum ve büyük bir yudum kahveyle yıkıyorum. Şimdi bana tiksintiyle bakan kişi Ember, ama onu görmezden geliyorum. "Bugün biraz geç kalacağım, ama sen şaşırma."

"Okulda çok şey oluyor mu?" diye soruyor

annem. Eğer bilseydin.

Anneme, babama ve Ember'a olanları anlatmayı çok isterdim. Sonrasında kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Ama yapamam. Evim ve Maxton Hall birbirine ait olmayan iki farklı dünya. Ve onları asla karıştırmayacağıma dair kendime yemin ettim. Bu yüzden okulumdaki hiç kimse ailem hakkında bir şey bilmiyor ve bu yüzden ailem de Maxton Hall'da olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu çizgiyi okuldaki ilk günümde çektim ve bu verebileceğim en iyi karardı. Ember'ın kapalı fikirliliğimden sık sık rahatsız olduğunu biliyorum ve ailem hayal kırıklıklarını yeterince çabuk gizlemeyi başaramadığında, "Günün nasıl geçti?" sorularına artık "İyi" diye cevap vermediğimde kendimi suçlu hissediyorum. Ama evim benim huzur vaham. Burada önemli olan aile, sadakat, vefa ve sevgidir. Maxton Hall'da önemli olan tek bir şey var: para. Oradaki şeyleri buraya taşırsam huzurlu evimizi yok etmekten korkuyorum.

Bay Sutton ve Lydia Beaufort'un birbirleriyle ne yaptıklarının beni ilgilendirmediği gerçeği bir yana, onları asla ispiyonlamam zaten. Maxton Hall'da kimsenin özel hayatım hakkında bir şey bilmemesi, kendim için koyduğum kurala sadık kalmamdan kaynaklanıyor: Sadece dikkat çekmeyin! İki yıldır, sınıf arkadaşlarımın çoğu için görünmez kalmak ve onların radarına yakalanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Birine Bay Sutton'dan bahsetsem ya da bunu müdüre söylesem skandal olur. Bunu riske atamam, özellikle de asıl hedefime bu kadar yaklaşmışken.

Lydia Beaufort ve tüm ailesi - özellikle de iğrenç erkek kardeşi - tam da uzak durmam gereken türden insanlar. Beaufort'lar İngiltere'nin en eski ve en büyük erkek giyim mağazasını işletiyorlar. Sadece ülkenin her yerinde değil, özellikle de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maxton Hall'un her yerinde. Okul üniformalarımız bile onlar tarafından tasarlandı.

Hayır. Beaufort'lara hiçbir şekilde bulaşmamalıyım. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağım.

Sonunda anneme gülümseyip "O kadar da kötü değil" diye mırıldandığımda, bunun ne kadar zorlama göründüğünü biliyorum. Annem devamını getirmeyip yorum yapmadan bana bir fincan kahve daha doldurduğunda daha da minnettar oluyorum.

Okul tam bir dehşet. Derslere konsantre olmaya çalışıyorum ama zihnim sürekli dolaşıyor. Ders aralarında koridorda Bay Sutton ya da Lydia ile karşılaşmaktan korkuyorum ve bir sınıftan diğerine koşturuyorum. Lin bana birden fazla kez tuhaf bir bakış atıyor, bunun üzerine kendime toparlanmam gerektiğini hatırlatıyorum. İsteyeceğim son şey, ona cevap veremeyeceğim sorular sormaya başlaması. Özellikle de dünkü randevuda bir hata yaptığım ve bu nedenle henüz tavsiye mektubumu almadığım bahanesini yutmadığından emin olduğum için.

Son saatten sonra birlikte sekreterliğe gidip nihayet dün postayla gelen posterleri aldık. Önce kafeteryaya gitmeyi tercih ederdim - biyolojide karnım o kadar yüksek sesle guruldadı ki öğretmen bile bir keresinde beni görmek için arkasını döndü - ama Lin'in aklına oraya giderken birkaç tane asabileceğimiz ve zaman kazanabileceğimiz fikri geldi.

Oditoryumda başlıyoruz ve ilk posteri güçlü sütunlardan birine yapıştırıyoruz. Yapışkan şeritlerin tuttuğundan emin olduğumda birkaç adım geri çekilip kollarımı kavuşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?" Lin'e soruyorum.

"Mükemmel. Bu noktada, ana girişten içeri giren herkes bunu fark ediyor." Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Gerçekten çok güzel, Ruby."

Okula dönüş partisini duyuran karmaşık siyah harflere bir süre bakıyorum. Doug bizim için gerçekten harika grafikler yaratmış - altın rengindeki ince beneklerle birleşen yazı tipi gümüş arka plan üzerinde şık ve göz alıcı görünüyor ama aynı zamanda bir okul partisi için yeterince modern.

Maxton Hall efsanevi partileriyle tanınır. Bu okulda her şey kutlanır - okulun başlangıcı, okulun bitişi, kuruluş günü, Cadılar Bayramı, Noel, Yeni Yıl, Müdür Lexington'ın doğum günü... Etkinlik ekibinin kullanabileceği bütçe baş döndürücü derecede yüksektir. Ancak - Lexington'ın bize her zaman hatırlattığı gibi - başarılı etkinliklerle oluşturduğumuz imaj

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etkinlikler için para ödenemez. Çünkü Maxton Hall partileri sadece teoride öğrenciler içindir. Her şeyden önce, okulumuzu finanse eden ve destekleriyle çocuklarının hayata en iyi şekilde başlamalarını ve doğrudan Cambridge veya Oxford'a gitmelerini sağlayan ebeveynleri, sponsorları, politikacıları ve çok parası olan diğer tüm insanları çekmek istiyoruz.

Okula geldiğimde, ders dışı bir etkinlik seçmem gerekiyordu ve etkinlik komitesi en iyi seçim gibi görünüyordu: Planlamayı ve organize etmeyi seviyorum ve orada sınıf arkadaşlarımın dikkatini çekmeden arka planda hareket edebiliyorum. Bununla bu kadar eğleneceğimi beklemiyordum. İki yıl sonra takımın liderliğini Lin ile paylaşacağımı da.

Lin yüzünde kocaman bir sırıtışla bana dönüyor. "Bu yıl kimsenin bizi kovalayamayacak olması dünyanın en güzel duygusu değil mi?"

"Elaine Ellington'ın parmağı altında onu dövmeden bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve Lin usulca kıkırdıyor. "Gülme. Ben ciddiyim."

"Bunu görmek isterdim." "Ben de
görmek isterdim."

Elaine iğrenç bir ekip lideriydi -patron, adaletsiz ve tembel- ama gerçek şu ki, elbette ona asla zarar vermezdim. Şiddete pek sıcak bakmadığım gerçeğinin yanı sıra, burada dikkat çekmemek için her şeyi yapma kuralımı da ihlal etmiş olurdum.

Ama artık her şey bitmişti. Elaine mezun oldu ve okulu bıraktı. Ve onun diktatörce doğasının bizim kadar ekipteki diğer kişiler tarafından da sevilmediği gerçeği, Lin ve ben onun halefi olarak seçildiğimizde ortaya çıktı - bu gerçek bana hala gerçek dışı geliyor.

"İki posteri asıp sonra da yemeğe çıkalım mı?" Ben soruyorum ve Lin başını sallıyor.

Neyse ki kafeteryaya girdiğimizde iş çıkış saati çoktan bitmişti. Öğrencilerin çoğu çoktan öğleden sonraki derslerine doğru yola çıkmış ya da okulun parkında güneşin son ışıklarından faydalanmaya çalışıyor. Sadece birkaç masa dolu, bu yüzden Lin ve ben pencere kenarındaki iyi koltuklardan birini kapmayı başarıyoruz.

Yine de tepsimi dengede tutarak masamıza doğru ilerlerken gözlerimi lazanyamdan ayırmıyorum. Ancak oturup kalan posterleri yanımdaki sandalyeye, sırt çantamı da yere koyduktan sonra etrafıma bakmaya cesaret edebiliyorum. Lydia Beaufort ortalıkta görünmüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşımda Lin ajandasını önüne açıyor ve portakal suyunu yudumlarken onu incelemeye başlıyor. Sayfalarda Çince karakterlerin yanı sıra üçgenler, daireler ve diğer sembolleri görüyorum ve benim çalıştığım renklerden çok daha havalı görünen sistemlerine bir kez daha hayran kalıyorum. Ancak, bir keresinde Lin'den hangi işaretin hangi anlama geldiğini ve hangi durumlarda kullandığını açıklamasını istediğimi ve yarım saat sonra izimi kaybedip vazgeçtiğimi hatırlıyorum.

"Müdür Lexington'ın çekmecesine örnek bir poster koymayı unuttuk," diye mırıldanarak siyah saçlarını kulağının arkasına attı. "Bunu birazdan yapmamız gerekecek."

"Elbette," diyorum ağzım doluyken. Sanırım çenemde domates sosu var ama hiç umurumda değil. Muhtemelen dün öğleden beri birkaç mısır gevreği dışında bir şey yiyemediğim için öldürücü bir lahana buharı var.

Lin, Çince karakterlerden birini göstererek "Bugün anneme bir sergide yardım etmem gerekiyor" diyor. Annesi bir süre önce Londra'da bir sanat galerisi açmış, işleri iyi gidiyor ama hafta içi bile sık sık Lin'e destek olmak zorunda kalıyor.

"Eğer erken çıkman gerekiyorsa, kalanını kendim kapatabilirim," diye teklif ediyorum ama başını sallıyor.

"İşi kabul ettiğimizde yaptığımız anlaşma adil bir iş bölümüydü. Ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız." Ona gülümsedim.

"Tamam."

Okul yılının başında Lin'e zaman zaman onun bazı işlerine katılmamın sakıncası olmadığını söyledim. Başkalarına yardım etmeyi seviyorum. Özellikle de arkadaşlarıma - çünkü onlardan çok fazla yok. Evdeki durumun hiç de kolay olmadığını ve onun çoğu zaman makul olandan daha fazla zorlandığını biliyorum. Özellikle de derslerimizin yüksek iş yükünü de karşılamak zorunda olduğunu düşündüğünüzde. Ancak Lin en az benim kadar hırslı ve inatçı - muhtemelen bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri de bu.

Birbirimizi bulmamız aslında bir mucize sayılır. Çünkü ben Maxton Hall'a geldiğimde o tamamen farklı çevrelerde hareket ediyordu. O zamanlar öğle yemeği molasında Elaine Ellington ve arkadaşlarıyla bir masada oturuyordu ve ikimiz de etkinlik ekibinde olmamıza ve birkaç kez onun da benim gibi ajandası konusunda titiz olduğunu fark etmeme rağmen onunla konuşmayı asla düşünmezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sonra babasının elinde gerçek bir skandal vardı ve bu da Lin'in ailesinin sadece servetini değil, aynı zamanda içinde hareket ettikleri çevreleri de kaybetmesine neden oldu. Lin teneffüslerde aniden yalnız kaldı - arkadaşları artık onunla bir şey yapmak istemiyorlar mıydı yoksa Lin olanlardan çok mu utanıyordu bilmiyorum. Ancak bildiğim bir şey varsa o da tüm arkadaşlarınızı bir anda kaybetmenin nasıl bir his olduğudur. Gormsey'deki eski lisemden buraya taşındığımda bana olan da buydu. Her şeyden - derslerdeki yüksek talepler, ders dışı etkinlikler, buradaki herkesin benden çok farklı olduğu gerçeği - bunalmıştım ve ilk kez Gormsey ile bağlantılarımı sürdürmeyi başaramamıştım. Oradaki arkadaşlarım bu konuda ne düşündüklerini bana açıkça ifade ettiler.

Ancak geriye dönüp baktığımda, gerçek arkadaşların sırf okul için bir şeyler yapmayı seviyorsunuz diye sizinle sürekli dalga geçmediğini biliyorum. Hiç komik bulmasam da "inek" ve "ukala" gibi kelimeleri her zaman gülerek reddettim. Ayrıca diğerlerinin sizin özel bir durumunuz olduğunu anlamamasının arkadaşlıkla hiçbir ilgisi olmadığını da biliyorum. Bana bir kez bile nasıl olduğumu ya da bana destek olup olamayacaklarını sormadılar.

O zamanlar bu arkadaşlıkların bu şekilde bozulduğunu görmek çok acı vericiydi, özellikle de Maxton Hall'daki hiç kimse benimle bir şey yapmak istemediği, hatta beni fark etmediği için. Ben zengin bir aileden gelmiyorum. Tasarım çantalar yerine altı yıllık bir sırt çantam, parlak bir MacBook yerine ailemin okul başlamadan önce bana ikinci el olarak aldığı bir dizüstü bilgisayarım var. Hafta sonları, bir sonraki hafta boyunca herkesin konuştuğu havalı partilerde değilim - sınıf arkadaşlarımın çoğu için ben yokum. Şimdi bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, ancak Maxton Hall'daki ilk birkaç hafta kendimi inanılmaz derecede yalnız ve izole hissettim. Ta ki Lin'le tanışana kadar. Bizi birbirimize bağlayan sadece onun ve benim arkadaşlarımızla benzer şeyler yaşamış olmamız değildi. Lin aynı zamanda benim en büyük iki hobimi paylaşıyor: organize etmeyi ve mangayı seviyor.

Ailesiyle olan olay olmasaydı tanışır mıydık bilemiyorum. Ama bazen burada bir ismi olduğu ve Ellingtonlar gibi insanlarla takıldığı zamanları özlediğini hissetsem de, ona sahip olduğum için minnettarım.

"O zaman sen müdüre git ve yol üzerindeki kütüphaneye ve öğrenim merkezine posterleri as. Gerisini ben hallederim, tamam mı?" Ben öneririm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşlik çakmak için Lin'e elimi uzattım. Bir an için bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama sonra minnetle gülümsüyor ve alkışlıyor. "Sen en iyisisin."

Birisi yanımdaki sandalyeyi kenara çekip üzerine oturuyor. Lin bir saniyeden diğerine kireç gibi solgunlaşıyor. Kocaman gözlerle bana, sonra yanıma oturan kişiye ve tekrar bana bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Yavaşça yana dönüyorum ve doğrudan turkuaz mavisi gözlere bakıyorum.

Okuldaki herkes gibi ben de bu gözleri tanıyorum ama daha önce hiç yakından görmemiştim. Koyu kaşları, belirgin elmacık kemikleri ve kibirli bir şekilde kavisli, güzel bir ağzı olan çarpıcı bir yüzün parçasıydılar.

James Beaufort yanıma oturdu. Ve bana

baktı.

Yakından bakınca, uzaktan olduğundan daha tehlikeli görünüyor. Maxton Hall'da sanki okul kendilerine aitmiş gibi davrananlardan biri. Ve tam da öyle görünüyor: duruşu dik ve kendinden emin, kravatı mükemmel oturuyor. Aslında oldukça sıradan olan okul üniforması onun üzerinde birinci sınıf görünüyor, sanki onun vücudu için yapılmış gibi. Muhtemelen annesi tasarladığı içindir. Onunla ilgili doğru olmayan tek şey, kız kardeşinin aksine mükemmel bir şekilde şekillendirilmemiş, ancak çılgınca dağınık olan kızıl-sarı saçları.

"Hey," diyor.

Onu hiç konuşurken duydum mu? Lakros sahasında kükrerken ya da Maxton Hall partilerinde sarhoşken, evet, ama bu şekilde değil. "Hey" deyişi tanıdık geliyor, gözlerindeki ışıltı da öyle. Sanki öğle arasında yanıma oturup benimle konuşması çok normal bir şeymiş gibi davranıyor. Birbirimize tek kelime bile etmedik. Ve öyle de kalmalı.

Dikkatle etrafıma baktım ve yutkundum. Hepsi değil ama belli ki birkaç kafa bize doğru dönmüş. İki yıldır giydiğim görünmezlik pelerini biraz kaymış gibi hissediyorum.

Hiç iyi değil, hiç iyi değil, hiç iyi değil.

"Hey, Lin. Kız arkadaşını bir süreliğine kaçırmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, gözlerini bir an olsun benden ayırmadan. Bakışları o kadar yoğun ki tüylerim diken diken oluyor. Ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor. Bir sonraki an başımı Lin'e çeviriyorum ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bana hiç bakmıyor, sadece James'e bakıyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor. "Devam et."

Sırt çantamı yerden almayı başarıyorum, sonra James Beaufort'un eli belimde ve beni kafeteryadan dışarı çıkarıyor. Elinin kaybolması için fazladan bir adım daha hızlı atıyorum ama ondan sonra bile dokunuşunu ceketimin kumaşından tenime işlemiş gibi hissedebiliyorum. Beni fuayedeki büyük merdivenin etrafından dolaştırıyor ve ancak kafeteryaya girip çıkmaya devam eden sınıf arkadaşlarımızın artık bizi göremeyeceği bir noktada merdivenin arkasında durabiliyor.

Ne istediğini tahmin edebiliyorum. Son iki yıldır bana bir kez bile bakmadığına göre, kız kardeşi ile Bay Sutton arasındaki meseleyle bir ilgisi olmalı.

Ancak artık kimsenin bizi duyamayacağından emin olduğumda ona dönüyorum. "Sanırım benden ne istediğini biliyorum."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu

sen mi yapıyorsun?" "Dinle, Beaufort-"

"Korkarım bu noktada sözünü kesmek zorundayım Robyn." Bana doğru bir adım atıyor. Geri çekilmiyorum ama kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Dün gördüklerini olabildiğince çabuk unutacaksın, anladın mı? Eğer bu konuda tek bir kelime bile ettiğini öğrenirsem, okuldan atılmanı sağlarım."

Elime bir şey sıkıştırıyor. Sersemlemiş gibi bakışlarımı indiriyorum ve ne olduğunu anladığımda kaskatı kesiliyorum.

Elimde elli poundluk banknotlardan oluşan ağır bir deste var.

Kuru kuru yutkunuyorum. Elimde hiç bu kadar çok para tutmamıştım.

Yukarı bakıyorum. James'in kibirli sırıtışı çok şey anlatıyor. Paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini açıkça söylüyor. Ve bu, birinin sessizliğini satın aldığı ilk sefer değil.

Bakışları ve tüm duruşu öylesine kendini beğenmiş ki, birden inanılmaz bir öfke kaplıyor beni.

"Ciddi misin sen?" Sıkılmış dişlerimin arasından bir tomar parayı havaya kaldırarak soruyorum. O kadar kızgınım ki ellerim titriyor.

Şimdi düşünceli görünüyor. Ceketinin iç cebine uzanıp ikinci bir bohça çıkarıyor ve bana uzatıyor. "On binden fazlası mümkün değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamamen sersemlemiş bir halde önce paraya, sonra tekrar yüzüne bakıyorum.

"Dönem sonuna kadar çeneni kapalı tutarsan, tüm parayı iki katına çıkarabiliriz. Eğer okul yılı sonuna kadar sesini çıkarmazsan, dört katına çıkarırız."

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor ve damarlarımdaki kan kaynıyor. Nasıl da önümde duruyor, ayaklarımın dibine on bin pound atıyor ve böylece konuşmamı yasaklamak istiyor. Sanki bu bir şey değilmiş gibi. Sanki ağzında altın bir kaşıkla doğduğunda yapacağın şey buymuş gibi. Birdenbire bir şeyi çok net bir şekilde fark ediyorum:

James Beaufort'a katlanamıyorum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan ve temsil ettiği her şeyden.

Sonuçlarını düşünmeden ya da korkmadan nasıl yaşadığını. Eğer Beaufort adını taşıyorsanız, dokunulmazsınız. Ne yaparsanız yapın, babanızın parası bunu bir şekilde düzeltecektir. Ben Oxford'a girebilmek için iki yıldır kıçımı yırtarak çalışırken, onun için lise çocuk oyuncağından başka bir şey değil.

Bu hiç adil değil. Ve ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar öfkeleniyorum.

Parmaklarım elimdeki banknotların etrafında kasılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve paketi bir arada tutan ince kâğıt şeridi yırtarak açıyorum.

James kaşlarını çatar. "Ne-"

Elimi kaldırıp parayı havaya fırlatıyorum.

James soğukkanlı bakışlarıma ironik bir şekilde karşılık veriyor, tek tepki çenesindeki kasların zonklaması oluyor.

Faturalar hâlâ yavaşça yere düşerken arkamı dönüp gidiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Yakut

Kırmızımsı sarı bir at kuyruğu yüzümün önünde sallanıyor. Tüm öfkemi ona odaklıyorum.

Hepsi Lydia'nın suçu! Eğer öğretmenimizle öpüşmeseydi, onları yakalayamazdım ve o da beni kardeşine ispiyonlayamazdı. O zaman şimdi derslerime konsantre olabilir ve bana Robyn demesi konusunda endişelenmek zorunda kalmazdım. Ya da etrafa beş bin sterlin saçtığım için.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. Parayı kabul etmemek elbette yapılacak en doğru şeydi. Ama yine de - dün öğleden beri, parayı iyi bir şekilde kullanabileceğim pek çok şey aklımdan geçiyor. Örneğin evimiz. Sekiz yıl önce babamın geçirdiği kazadan bu yana parça parça yeniden inşa ettik ve engelsiz hale getirdik, ancak bazı köşeler hala iyileştirilebilir. Ayrıca arabamız yavaş ama emin adımlarla pes ediyor ve hepimiz araca bağımlıyız. Özellikle de babam. James'in okul yılı sonunda bana teklif ettiği kırk bin pound ile yeni bir minibüs alabilirdim.

Başımı salladım. Hayır, Beaufort'lardan asla sus payı kabul etmem. Ben satılık değilim.

Tarih kitabımın altından ajandamı çıkarıp açıyorum. Bugün için tüm noktalar çoktan işaretlenmişti. Bana hala dudak büken tek şey: Bay Sutton'dan tavsiye mektuplarını almak.

Dişlerimi sıkarak harflere bakıyorum. Tıpkı Bay Sutton ve Lydia'nın anıları gibi düzeltme sıvısıyla silmek isterdim.

Dersin başından beri ilk kez Lydia'nın başının üzerinden ileriye bakmaya cesaret ediyorum. Bay Sutton beyaz tahtanın başında duruyor. Üzerine koyu gri bir hırka geçirdiği kareli bir gömlek giymiş ve sınıfta her zaman taktığı gözlükleri takmış. Üç günlük sakalı bakımlı ve yanaklarında kursumuzdaki herkesin bayıldığı gamzeleri görebiliyorum.

Birden etrafımda kahkahalar yükseldi - bir şaka yaptı.

Onu hep bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Şimdi ona bakamıyorum bile.

Anlamıyorum - Bay Sutton Oxford'a girecek kadar iyi, orada yıllarca okuyor, mezun olduktan kısa bir süre sonra İngiltere'nin en prestijli özel okullarından birinde öğretmenlik yapmasına izin veriliyor ve yaptığı ilk şey bir öğrenciyle bir şeyler yapmak mı oluyor? Neden, Tanrı aşkına?

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir sonraki anda gülümsemesi biraz kayıyor. Önümdeki Lydia kaskatı kesiliyor. Omuzları ve boynu sertleşiyor, sanki bana dönmek için tüm gücüyle direniyor.

Bakışlarımı aceleyle ajandama indiriyorum ve saçlarım kara bir bulut gibi yüzümün önünde uçuşuyor. Saatin geri kalanında tam olarak bu pozisyonda kalıyorum.

Okul zili nihayet çaldığında, sanki doksan dakika değil de günler geçmiş gibi hissediyorum. Mümkün olduğunca çok zaman ayırıyorum. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, eşyalarımı topluyorum ve dikkatlice sırt çantama yerleştiriyorum. Sonra fermuarı kapatıyorum, o kadar yavaş ki her bir dişin yerine oturduğunu duyabiliyorum.

Ancak ayak sesleri ve sınıf arkadaşlarımın sesleri yavaş yavaş sustuktan sonra ayağa kalkıyorum. Düşüncelere dalmış olan Bay Sutton elindeki belgeleri bir klasöre dolduruyor. Gergin görünüyor, az önce sergilediği mizahın her zerresi yüz hatlarından kaybolmuş.

Odada hâlâ bizimle birlikte olan tek öğrenci Lydia Beaufort. Kapıda duraksıyor, gergin bir çeneyle benimle Bay Sutton arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Sırt çantamı omuzlayıp ileriye doğru yürürken kalbim boğazımda güm güm atıyor. Kürsüden biraz uzakta durup boğazımı temizliyorum. Bay Sutton bana bakıyor. Altın sarısı gözleri pişmanlık dolu. Vicdan azabını tam anlamıyla hissedebiliyorum. Hareketleri bir robotunkilere benziyor.

"Lydia, bizi yalnız bırakır mısın?" diye sorar, ona bakmadan. "Ama-"

"Lütfen," diye ekliyor usulca ve bakışlarının bir an için onun üzerinde dolaşmasına izin veriyor.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor ve arkasını dönüyor. Sınıfın kapısını sessizce arkasından kapatır.

Bay Sutton tekrar bana döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Oxford tavsiye mektubumu almak istiyordum," diyorum hızlıca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor ve tepki vermesi bir an alıyor. "Ben... Tabii ki." Az önce ders materyallerini koyduğu dosyayı telaşla karıştırır. Aradığını bulamayınca öne doğru eğilir, kahverengi deri çantasını yerden alır ve masanın üzerine yığar. Çantayı açıyor ve bir süre karıştırıyor. Elleri titriyor ve yanaklarında bir parça kızarıklık görebiliyorum.

"İşte kopyası," diye mırıldanıyor, sonunda içinde bir sayfa kâğıt bulunan şeffaf bir film çıkarırken. "Bunu önce seninle konuşacaktım ama sonra-" Boğazını temizliyor. "Çoktan yükledim çünkü hâlâ alıp almayacağını bilmiyordum."

Sert parmaklarımla mektubu kabul ediyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

Tekrar sesini temizler. Durum giderek daha tatsız bir hal alıyor. "Bilmenizi isterim ki ben-"

"Hayır." Sesim boğuk bir vıraklamaya dönüştü. "Lütfen... olmaz."

"Ruby-" Birden Bay Sutton'ın gözlerindeki pişmanlığın yanı sıra başka bir duyguyu daha fark ediyorum: korku. Benden korkuyor. Daha doğrusu, onun ve Lydia hakkında edindiğim bilgilerle ne yapacağımdan. "Ben sadece -"

"Hayır," diyorum ve bu kez sesim daha sert. Ellerimi savunmacı bir şekilde kaldırıyorum. "Bundan kimseye bahsetmeye niyetim yok. Gerçekten söylemem. I... Sadece unutmak istiyorum."

Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Bakışları şaşkın ve kuşkulu.

"Bu beni ilgilendirmez," diye devam ediyorum. "Ve başka kimseyi."

Aramızda bir duraklama oluyor ve Bay Sutton beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki nereye bakacağımı bilemiyorum. Sanki gerçekten ciddi olup olmadığımın cevabını gözlerimde bulmak istiyor. Sonunda sessizce, "Biliyorsun ki senin öğretmenin olmaya devam edeceğim. "

Tabii ki bunu biliyorum. Ve haftada birkaç saatimi Lydia ve Bay Sutton'la aynı odada geçirme fikri bana hiç de cazip gelmiyor. Ama bunun alternatifi müdüre gitmek olacaktı ve James Beaufort'la görüşmem bana başıma gelecekler hakkında net bir fikir verdi.

Özellikle de Bay Sutton'ın özel hayatının beni ilgilendirmediğini düşündüğümden beri.

"Sadece her şeyi unutmak istiyorum," diyorum tekrar.

Uzun bir nefes veriyor. "Ve sen... hiçbir koşul koymadın mı?" Yüzümdeki kızgın ifadeyi görünce hemen ekledi: "Geçemeyeceğinden değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kursumu kolaylıkla. Bu sınıfın en iyilerinden birisin, bunu biliyorsun. Ben sadece düşündüm ki... I-" Sinirli bir iniltiyle sözünü kesiyor, yanakları kızarmış, duruşu dengesiz ve bakışları neredeyse çaresiz. Birden inanılmaz derecede genç görünüyor ve ilk kez kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Sanırım en fazla yirmili yaşlarımın ortalarında.

Gülümsemeye çalışıyorum ama pek de başarılı olmak istemiyorum. "Sadece mezun olmak istiyorum Bay Sutton," diyorum ve mektubun kopyasını sırt çantama koyuyorum.

Cevap vermeyince sınıfın kapısına gidiyorum. Orada tekrar omzumun üzerinden bakıyorum. "Lütfen artık bana farklı davranma."

Bana sanki bir hayaletmişim gibi bakıyor - ve iyi adamlardan biri değilmişim gibi. Bakışları şüpheciydi ve onu hiç suçlayamam.

"Tavsiye mektubu için çok teşekkür ederim."

Zorlukla yutkunduğunu görebiliyorum. Sonra bir kez başını sallıyor. Ondan uzaklaşıyorum ve sınıftan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra sırtımı yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Ancak o zaman yalnız olmadığımı fark ediyorum. Sessiz bir ses gözlerimin hemen açılmasını sağlıyor.

Karşımda James Beaufort duvara yaslanmış duruyordu. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve bir ayağını duvara dayamış. Bakışları üzerimde - düne göre daha sert, karizması daha koyu. Bana parayı satmak istediği o komplocu sırıtışından eser yok.

Kendini duvardan itiyor ve bana doğru geliyor. Adımları yavaş ve neredeyse tehditkâr görünüyor. O an ağır çekimdeymiş gibi geçiyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Burası onun krallığı. Ve ben kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Sadece benden kısa bir süre önce durdu. Tek kelime etmeden bana bakıyor ve bir an için nefes almanın nasıl işlediğini unutuyorum. Kendime geldiğimde, ne kadar güzel koktuğunu fark ediyorum. Yıldız anasonu gibi. Baharatlı ve ekşi ama hoş. Burnumu ona doğru biraz daha yaklaştırmak isterdim ama sonra karşımda kimin olduğunu hatırlıyorum.

James ceketinin iç cebine uzanır.

Bu beni şok halimden kurtarıyor. Gözlerimi kısıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Bir daha elime para tutuşturursan, boğazına tıkarım."

Eli bir saniye yerinde kalır, sonra geri çeker. Gözlerinde karanlık bir titreşim var. "Şu Rahibe Teresa numarasını bırak ve bana ailemden ne istediğini söyle." Sesi kadifemsi ve derin - sert sözleriyle garip bir tezat oluşturuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ailenizden hiçbir şey istemiyorum," diye başlıyorum, kapının arkamda olmasından memnun bir şekilde. "Belki beni yalnız bırakmanız dışında. Rahibe Theresa parayı alır ve kafeteryada dağıtır ya da sokaktaki muhtaçlara verirdi. Bilirsiniz işte. Hayırseverlik vesaire."

James'in yüzü taşa döner. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, sesindeki öfke açıkça duyulabiliyor. Bana doğru bir adım daha atıyor, o kadar yaklaşıyor ki ayakkabılarının ucu ayağıma değiyor.

Eğer bir milimetre daha yaklaşırsa, yumuşak dokularına bir tekme atacağım - Maxton Hall'da adımı kim bilirse bilsin. "Seninle stres yaşamak istemiyorum Beaufort," diyorum sakince. "Kız kardeşinle bile. Ve hepsinden önemlisi, paranı da istemiyorum. İstediğim tek şey okulun son yılını burada geçirmek."

"Parayı gerçekten istemiyorsun," diyor, o kadar kuşkulu bakıyor ki, onun ve ailesinin geçmişte neler yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya da hangi insanlarla uğraşmak zorunda kaldıklarını.

Bu beni ilgilendirmez, bu beni ilgilendirmez, bu beni ilgilendirmez!

"Hayır, paranı istemiyorum." Bunu birkaç kez daha tekrarlar ve gözlerinin içine sertçe bakarsam belki bana inanır.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor, yüzümü ve niyetlerimi yavaş yavaş keşfediyor gibi görünüyor. Sonra bakışlarını önce ağzıma, sonra çeneme ve boynuma ve daha da aşağıya indiriyor. Santimetre santimetre.

Tekrar başını kaldırdığında, anlayış yüz hatlarına yayılmıştır. Bir adım geri çekilir. "Anlıyorum." İç geçiriyor ve koridorun her iki yönüne de bakıyor. "Nereye istiyorsun?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne?"

"Nereye istersen." Başının arkasını ovuşturuyor. "Sanırım öğretmen odalarından biri arka tarafta boş. Bende ana anahtar var." Bana dikkatle bakıyor. "Çok mu gürültü yapıyorsun? Bayan Wakefield'ın ofisi hemen yan tarafta ve o genellikle daha uzun süre kalır."

Benden ne istediğini merak ederken ona sadece bakabiliyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Tabii. Dinle, ben de para istemiyorum numarasını biliyorum." Sonra aniden elimi tutup beni koridorun karşısına çekti. Söz konusu odanın önünde, pantolonunun cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Serbest eliyle kravatını gevşetmeye başladı.

Nereye koyayım?

Bununla ne demek istediğini anladığımda dehşet içinde nefesim kesildi. Ama sonra aniden elimi tutuyor ve beni odanın içine çekmeye başlıyor. Kapının çerçevesine tutunup elimi ondan çekiyorum.

"Ne anlamı var ki?" Ona çıkıştım.

"Şu anda yeniden görüşüyoruz," diye yanıtlıyor. Kol saatine bir göz atar. Siyah bir kayış ve bronz bir kasadan oluşuyor ve şık görünüyor. Ve delicesine pahalı. "Birazdan antrenmanım var, o yüzden acele edersek gerçekten harika olur."

Kapıyı benim için açık tutuyor ve kravatının düğümünü tamamen çözüp gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken başını sallayarak odaya giriyor. Göğsü ortaya çıktığında ve altındaki kaslara bir göz attığımda beynim kısa devre yapıyor. Boğazım toz gibi kurudu.

"Tüm iyi ruhlar seni terk mi etti?" Gömleğinin son düğmesini açamadan bir adım geri çekilerek mırıldanıyorum.

Bana delici bir şekilde bakıyor. "Burada işlerin nasıl gittiğini bilmiyormuş gibi davranma."

Küçümseyici bir homurtu çıkardım. "Fiziksel iyiliklerle susturulmama izin vereceğimi düşünüyorsan artık dolaptaki tüm fincanlar sende değil. Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni kendini beğenmiş piç?"

Arka arkaya birkaç kez göz kırpar. Ağzını açın ve tekrar kapatın. Sonunda omuzlarını silkiyor.

Yanaklarım yanıyor. İğrenmeli miyim yoksa utanmalı mıyım bilemiyorum. Sanırım hissettiklerim ikisinin karışımı. "Neyin var senin?" Başımı sallayarak mırıldanıyorum.

Homurdanıyor. "Herkesin bir bedeli vardır Robyn. Seninki nedir?"

"Benim adım Ruby, lanet olsun!" Ellerimi yumruk yaparak tıslıyorum. "Şu andan itibaren beni yalnız bırakmalısın, bu benim fiyatım. Seninle görünmeyi gerçekten göze alamam."

Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. "Benimle görünmeyi göze alamaz mısın?"

Sesindeki kuşku aslında beni kızdırmalıydı, ama şimdi sadece onun için üzülüyorum. Neredeyse.

"Kafeteryada benimle konuşmuş olman yeterli. Senin dünyanın bir parçası olmak istemiyorum."

"Benim dünyam," diye tekrarlıyor kuru bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorsun... partiler, uyuşturucu ve diğer şeyler. Bunlarla hiçbir alakam olsun istemiyorum."

Birden koridorda ayak sesleri duyuldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. James'i odaya itiyorum ve kapıyı arkamızdan çarpıyorum. Nefesimi tutarak dinliyorum ve dışarıda yürüyen kişinin bu odaya girmemesini hararetle umuyorum.

Lütfen yapmayın, lütfen yapmayın, lütfen yapmayın.

Ayak sesleri daha da yükseliyor ve ben gözlerimi iyice kısıyorum. Kapının önünde kısa bir süre duraklıyorlar. Sonra tekrar sessizleşiyorlar ve sonunda tamamen kayboluyorlar. Rahat bir nefes alıyorum.

"Sen gerçekten ciddisin." James'in ses tonu da bakışları gibi anlaşılmaz. "Evet," diyorum. "O yüzden lütfen gömleğini tekrar kapat."

Yavaşça isteğimi yerine getiriyor ama gözünü benden ayırmıyor. Sanki açık bırakmış olabileceğim bir arka kapı arıyor gibiydi. Bulamamış gibi görünüyor. "Pekâlâ."

Göğsümdeki baskı aniden azalıyor. "Tamam. Harika. Şimdi eve gitmem gerekiyor, ailem bekliyor." Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ediyorum. Hiçbir şey söylemeyince, veda etmek için elimi beceriksizce kaldırıyorum. Sonra kapıya dönüyorum.

"Sana hâlâ güvenmiyorum." Karanlık sesi kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Kolu aşağı itiyorum. "Karşılıklı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

James

Soyunma odasındaki atmosfer gergin, hava sanki içimize dolan adrenalinle elektriklenmiş gibi. Koç bizimle konuşmadan ve nihayet sahaya çıkmamıza izin verilmeden hemen önceki bu dakikalar, aynı anda hem en kötüsü hem de en iyisidir. Bu dakikalarda her şey mümkün görünüyor: zafer ve yenilgi, gurur ve utanç, zafer sevinci ve dayanılmaz hüsran. Hiçbir zaman takım ruhu daha büyük ya da motivasyon daha yüksek değildir.

Dışarıdan, sınıf arkadaşlarımızın ve rakip taraftarların tezahüratları bize kadar ulaşıyor. Sadece beş yıl önce Maxton Hall'da kimsenin lakrosla ilgilenmediğine inanmak zor. O zamanlar lakros kaybedenlerin sporuydu - ragbi ya da futbolda ikna edemeyenler lakros takımına alınırdı ve takım da buna uygun olarak kötüydü. Yüzlerinde sivilceler ve ne yapacaklarını bilmedikleri çok uzun kol ve bacakları olan ergenlik çağındaki açlık kancalarından oluşan rengarenk bir grup.

Oraya kaydolmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Hepsinden önemlisi, bunun babamı çıldırtacağını umuyordum. Bundan gerçekten keyif alabileceğimi hiç tahmin etmemiştim. Ya da sadece birkaç hafta sonra bu takımda daha fazlasını yapma hırsına kapılacağımı. Arkadaşlarımı değiştirmeye ikna ettim, Müdür Lexington'ı bize daha iyi bir koç bulmazsa ailemin gazabına uğramakla tehdit ettim ve en iyi tasarımcımıza benim için yeni formalar tasarlattım.

Hayatımda ilk kez bir şey için tutku duyabiliyordum. Ve buna değdi. Çünkü bugün, beş yıl sonra, haftada birkaç kez saatlerce antrenman yaptıktan sonra, kan, ter, gözyaşı, birkaç kırık kemik ve üç şampiyonluk kazandıktan sonra, okulun lanet olası figüranıyız.

Hepimiz şu anda bulunduğumuz yere gelmek için canımızı dişimize taktık. Ve bir maçtan önce takımımın kararlı yüzlerine her baktığımda gurur duyuyorum.

Tıpkı şimdiki gibi.

Ancak bugün başka bir duygu da var. Karanlık ve acı verici ve bunca yıldır ilk kez koruyucu g i y s i y i başıma geçirmemi zorlaştırıyor.

Bu, okuldaki son yılımın ilk maçı olacak.

Bu sezon bittiğinde, benim için bitmiş olacak. O zaman lakros, durduramadığım yavaş ve acımasız bir geri sayımın parçası olmaktan başka bir şey değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

"İyi misin?" diye soruyor Wren, omzunu benimkine çarparak.

Tüm gücümle bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Henüz o kadar uzak değil - önümde istediğim her şeyi yapabileceğim koca bir yıl var. Yarı yarıya zoraki bir sırıtışla ona dönüyorum: "Eastview pisliklerine günlerini göstereceğiz."

"McCormack benim," diye araya giriyor Alistair hemen, sanki işaret bekliyormuş gibi. "Onunla hâlâ görülecek bir hesabım var."

"Alistair," diye başlıyor Kesh sol tarafımdan. Parmaklarını burnunun köprüsünde, tam da bir yıl önce kırılan noktanın üzerinde gezdiriyor. "Sadece yapma." Ses tonu ve Alistair'e attığı anlamlı bakış, ikisinin bu konu hakkında ilk kez konuşmadıklarına şüphe bırakmıyor.

Alistair basitçe, "Hayır," diye yanıtlar.

Ne yazık ki aynı ismi paylaştığım McCormack, son maçımızda Kesh'in yüzüne sopasıyla kasten vurdu - kaskını çıkardıktan hemen sonra. Kesh yere düştüğünde yaşadığım şoku hâlâ hatırlıyorum. Burnundan sıçrayan ve formasına damlayan kanı. Gözümüzün önünde baygın yattığı dakikaları.

McCormack sonraki üç maç için uzaklaştırılmıştı ama Kesh'in hırpalanmış yüzünü düşünmek bile içimdeki öfkenin kabarmasına yetiyor - ve tabii ki hala Kesh'e kararlı bir ifadeyle bakan Alistair'in de.

"Sadece acele bir şey yapma," diyor ve mavi formasını giyiyor. Sonra saçlarını derin ve dağınık bir topuz yapıyor ve dolabının kapısını kapatıyor.

"Onu tanıyorsun," diye mırıldanıyor Wren, yanlamasına dolaba yaslanmış, dudaklarında çarpık bir sırıtış.

"Sezonun geri kalanında ceza alsam da umurumda değil. McCormack bunun bedelini ödeyecek." Alistair Kesh'in omzuna vurdu. "Sana ve onuruna bu kadar bağlı olduğum için mutlu ol."

O elini çekemeden, Kesh onu yakalıyor ve yerinde tutuyor.
Omzunun üzerinden bakıyor. "Ciddiyim."

Alistair kehribar rengi gözlerini dar yarıklar halinde kısar. "Ben de öyle."

İkili bir an için birbirlerine uzun uzun bakar ve zaten gergin olan hava daha da yoğunlaşır. Müdahale etme zamanı. "Saklasan iyi edersin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maç için enerjinizi toplayın," diyorum, o anda onlarla arkadaşları olarak değil, kaptanları olarak konuştuğumu açıkça belli eden bir ses tonuyla. İki kızgın çift göz bana çevrildi, ancak ikisi cevap veremeden ellerimi yüksek sesle çırptım.

Takım hemen soyunma odasının ortasında toplanıyor. Yürürken 17 numaralı formayı başımın üzerine çekiyorum. Malzeme tanıdık geliyor, sanki benim bir parçammış gibi. Yine bu karanlık his içimde savaşarak yükselmek istiyor ama tüm gücümle onu geri itiyorum ve onun yerine o anda soyunma odasından çıkıp yanımıza gelen Koç Freeman'a odaklanıyorum. Uzun boylu, sırık gibi bir adam, uzun bacaklarıyla bir lakros oyuncusundan ziyade uzun mesafe koşucusu ya da atletizm sporcusu sanılabilir. Mavi şapkasını son yıllarda gittikçe açılan saçlarının üzerine çekiyor, şemsiyesini düzeltiyor ve sonra kollarını bana ve kaptanı Cyril'e doluyor.

Bakışlarının odanın içinde dolaşmasına izin veriyor. "Bazılarınız için bu ilk sezon, bazılarınız içinse son. Hedefimiz şampiyonluk," diye homurdanıyor. Başka bir şey kabul edilemez. O yüzden çuvalları hazırlamaya bakın."

Koç Freeman büyük laflar eden biri değil ama buna gerek de yok. Ondan gelen birkaç cümle, saflarımızda yüksek sesli, onaylayıcı bir kükreme uyandırmak için yeterli.

"Bu Maxton Hall'un gördüğü en iyi sezon olmalı," diye ekliyorum, koçtan çok daha yüksek sesle. "Anlaşıldı mı?"

Çocuklar yine bağırır ama Cyril'in sesi henüz yeterince yüksek değildir. Bir elini kulağına götürüyor. "Anlaşıldı mı?"

Bu sefer kükreme o kadar yüksek ki kulaklarım çınlıyor - tam da olması gerektiği gibi.

Sonra kasklarımızı takıp sopalarımızı alıyoruz. Dar tünelden geçerek soyunma odalarından çıkmak dalış yapmak gibi geliyor - dışarıdan gelen sesler bana sadece boğuk bir şekilde ulaşıyor, sanki kulaklarıma baskı varmış gibi. Raketimi daha sıkı kavrıyorum ve takımımı dışarıdaki sahaya yönlendiriyorum.

Tribünler tıklım tıklım. Biz sahaya koşarken insanlar tezahürat yapıyor, amigolar dans ediyor. Hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor ve ayaklarımın altındaki zemini titretiyor. Temiz hava ciğerlerime doluyor ve kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum.

Yedek oyuncular ve koç sahanın kenarına giderken, biz sahanın ortasına gidip en az bizim kadar motive görünen diğer takımın oyuncularının önünde toparlanıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi bir maç olacak," diye mırıldanıyor yanımda Cyril, ne düşündüğümü ifade ederek.

Hakemleri beklerken bakışlarımın tribünlerde dolaşmasına izin veriyorum. Buradan kimseyi tanıyamıyorum, her zamanki gibi arkadaşlarıyla en üstte oturan ve tüm bu gösteri onu daha az ilgilendiremezmiş gibi davranan Lydia dışında. Sahanın kenarına bakıyorum, diğer takımın yedek oyuncularına bakıyorum, sonra Koç Freeman'ı selamlamak için yanına giden koçlarına bakıyorum.

Kahverengi saçlı bir kafa dikkatimi çekiyor. İkisinin yanında bir kız duruyor. Onlarla birkaç kelime konuştuktan sonra elindeki bir şeyi işaret ediyor. Rüzgâr saçlarını yüzünden uzaklaştırdığında onu tanıyorum.

Seninle görünmeyi gerçekten göze alamam.

Onun sözlerini hatırlamak mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Kural olarak, tam tersi bir durum söz konusudur. İnsanlar ne pahasına olursa olsun benimle birlikte görünmek istiyor. Bu okula girdiğim ilk andan itibaren sınıf arkadaşlarım peşime düştü ve dikkatimi çekmeye çalıştı. İsminiz Beaufort olunca işler böyle yürüyor. Annemin ailesi yüz elli yıl önce geleneksel erkek giyim modaevini kurup milyar dolarlık bir imparatorluk yarattığından beri bu ülkede adımızı bilmeyen kalmadı. "Beaufort" zenginlikle ilişkilendirilir. Nüfuzla. Güçle. Ve Maxton Hall'da, ağzıma yeterince bal sürerlerse bunları -ya da sadece bir kısmını- elde edebileceğimi düşünen çok sayıda insan var.

Bir gece partiden sonra kaç kez birinin bana takım elbise için tasarım eskizleri verdiğini iki elimle sayamam bile. Kaç kez biri bana bir bahaneyle yaklaştı ve sadece konuşma sırasında ailemin iletişim bilgilerini istedi. Kaç kez birileri sırf ben ve Lydia hakkında basına içeriden bilgi aktarabilmek için arkadaş çevreme girmeye çalıştı. İki yıl önce Wren'in on altıncı doğum gününde çekilen ve burnuma kola çektiğim fotoğraf bu örneklerden sadece bir tanesi. Lydia'nın yaşamak zorunda kaldığı şeylerden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden arkadaşlarımı dikkatli seçiyorum. Wren, Alistair, Cyril ve Kesh benim paramla ilgilenmiyorlar, onların yeterince parası var. Alistair ve Cyril eski İngiliz aristokrasisinden geliyor, Wren'in babası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hisse senedi anlaşmalarıyla inanılmaz bir servet elde etti ve Kesh'in babası başarılı bir film yapımcısı.

İnsanlar dikkatimizi çekmek istiyor. Hepsi hariç...

Bakışlarım Ruby'nin üzerinde. Koyu renk saçları güneşin ışığında parıldıyor ve rüzgârla savruluyor. Kâkülleriyle boğuşuyor, eliyle düzeltiyor, ama bu hiç yardımcı olmuyor, çünkü iki saniye sonra saçları yine her yöne savruluyor. Lydia'yla olan olaydan önce onu hiç görmediğime eminim. Şimdi bunun nasıl olabileceğini merak ediyorum.

Seninle görünmeyi gerçekten göze alamam.

Onunla ilgili her şey bende şüphe uyandırıyor - ama özellikle de delici yeşil gözleri. Diğer insanlara da bana baktığı gibi bakıp bakmadığını görmek için ona gitmek istiyorum: bakışlarında ateş ve küçümseme dolu.

Bu kız kardeşimi bir öğretmenle öpüşürken izlemiş. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Acaba bombayı patlatmak için doğru zamanı mı bekliyor? Bu gazetelerde ailemle ilgili çıkan ilk manşet olmayacak.

Mortimer Beaufort'un 20 yaşındaki Cordelia ile ilişkisi Beaufort'un depresyona sürüklenmesi Bağımlılık onu yok edecek mi?

James Beaufort!

Bir iş arkadaşımla yediğim yemekten sonra medya babamı bir ilişki yaşamakla suçladı, annemle babam arasındaki bir tartışmayı ağır bir depresyona dönüştürdü ve beni aşırı doz almak üzere olan ve acilen kurtarılması gereken bir keşe dönüştürdü. Gazetecilerin Lydia ve Bay Sutton'dan haberi olsaydı gazetelerde neler yazılacağını hayal etmek zor.

Ruby'ye bakmaya devam ediyorum. Sırt çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıyor ve koçlar tekrar el sıkışırken fotoğraflarını çekiyor. Sopayı o kadar sıkı tutuyorum ki eldivenlerim gıcırdıyor. Ruby'yi yargılayamam, doğruyu mu söyledi yoksa dış görünüşünün arkasında buz gibi bir hesaplama mı var hiçbir fikrim yok.

Belki de ona daha fazla para teklif etmeliydim. Ya da başka bir şey istiyor ve bunu benden talep etmek için doğru anı bekliyor.

Ailemin, özellikle de Lydia'nın kaderinin bu kızın ellerinde olması hoşuma gitmiyor.

Seninle görünmeyi gerçekten göze alamam. Göreceğiz bakalım.

Yakut

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamamen bunalmış durumdayım.

Lakros hızlı bir spordur. Top bir cepten diğerine fırlıyor ve ben ne kamerayla ne de çıplak gözle zor yetişiyorum. Lin olmadan bu oyunu belgeleyemeyeceğimi en başından beri anlamış olmalıydım. Genellikle spor karşılaşmalarıyla ilgili yazıları aramızda paylaşırız: biri oyunun gidişatını not eder, diğeri fotoğrafları çeker. Ancak Lin bugün annesi tarafından kısa bir süre içinde tekrar Londra'ya çağrıldı ve etkinlik ekibinden devreye girebilecek kimseye hemen ulaşamadık.

Ancak etkinlik blogumuzda lakros takımıyla ilgili yazılar açık ara en çok tıklananlar olduğu için askıya almak istemedik. Tek sorun, "Maxton Hall vs. Eastview - Devlerin Düellosu" başlığıyla bir haber yazabilmek için öncelikle sahada neler olup bittiğini anlamam gerektiğiydi. Ancak oyuncuların kükremeleri, koçların yüksek sesli küfürleri ve seyircilerin tezahürat ve yuhalamaları arasında, önemli sahnelerin uygun fotoğraflarını çekmek bir yana, bireysel hareketleri takip etmek bile zor. Özellikle de on yaşını aşmış bir fotoğraf makinesiyle çalışmak zorunda olduğum için.

"Lanet olsun!" Koç Freeman yanımda o kadar yüksek sesle bağırıyor ki şiddetle irkiliyorum. Elimdeki kameraya bakıyorum ve Eastview'in ikinci golünü kaçırdığımı fark ediyorum. Dung. Lin beni öldürecek.

Koç'a bir adım daha yaklaştım. Televizyondan farklı olarak canlı bir maç izlediğinizde, anında tekrar oynatılmıyor ama belki bana ne olduğunu açıklayabilir. Ama ben daha ağzımı açamadan tekrar bağırmaya başladı.

"Ver şunu Ellington!"

Sahaya geri dönüyorum. Alistair Ellington rakip yarı sahaya doğru koşuyor, o kadar hızlı ki test etmek için kamerayı bile kaldırmıyorum, çünkü hareketi tek bir resimde yakalamak imkansız. İki savunma oyuncusunun arasına dalmaya çalışıyor ama sonra aniden üçüncü bir rakip beliriyor ve yoluna çıkıyor. Ellington çok çevik ama takım arkadaşlarına kıyasla küçük. Aynı anda üç kişiye karşı hiç şansı olmadığını ben bile fark ettim.

Savunmacılardan biri omzuyla ona sertçe vurur.

Ellington karşı atağa geçiyor ama sahada yarım metre kadar geriye

kayıyor. Koç tekrar "Pes et!" diye bağırıyor.

Alistair kendini oyuncuya karşı desteklemeye devam ediyor, kenardan bile ikisinin birbirini kışkırttığını duyabiliyorum. Birden Alistair'in zaten gergin olan duruşu daha da sertleşiyor ve bir an için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve rakip oyuncu pozisyonlarında donmuş gibi görünüyor. Koç Freeman derin bir nefes alır, muhtemelen başka bir talimat vermek üzeredir, ama sonra Alistair sopasını geri çeker, savurur ve rakibinin yan tarafına tüm gücüyle vurur.

Dehşet içinde nefes alıyorum. Alistair ikinci kez vuruyor, bu sefer rakibinin karnına. Acı içinde çığlık atıyor ve diz çöküyor. Bu sırada diğer savunma oyuncusu Alistair'in üzerine atlıyor, onu da kendisiyle birlikte yere çekiyor ve eldivenli yumruklarıyla dövmeye başlıyor. Alistair de sopayla ona vurur. Tiz bir düdük sesi duyulur, ancak dövenleri ayırmak için birkaç takım üyesinin araya girmesi gerekir. James Beaufort'un karanlık sesini duyuyorum. Ellington'a bağırıyor ve takım kaptanı olarak şimdi kafasını koparmak istediğini hayal e d e b i l i y o r u m .

Yanımda Koç Freeman durmadan küfrediyor. Küfürleri arasında "lanet olsun" hala en kibar olanı, diğerleri kesinlikle gençlere uygun değil. Şapkasını çıkardı ve saçlarını öyle acımasızca yoluyor k i , sanırım birkaç tanesinin yere düştüğünü görebiliyorum. Kısa bir süre sonra hakem Alistair'i saha dışına gönderiyor.

Sahanın kenarında bize doğru geliyor, kafasındaki kaskı çıkarıyor ve yüz maskesini çıkarıyor. İkisini de dikkatsizce yere atıyor.

"Bu da neydi böyle, Ellington?" diye homurdanır koç.

Çapraz ateşe yakalanmamak için dikkat çekmeden biraz geriye doğru ilerliyorum.

"Bunu hak ediyor," diye cevap veriyor. Sesi son derece sakin, sanki az önce bir kavgaya karışmamış gibi.

"Sen-"

"Önümüzdeki üç maç için uzaklaştırıldı mı?" Alistair omuzlarını silkiyor. "Takımın bununla başa çıkabileceğini düşünüyorsanız, bana kalırsa."

Sonra yavaşça koçun yanından geçiyor, sopasını da yere atıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Beni bakarken yakalayınca durdu.

"Ne?" diye soruyor meydan

okurcasına. Başımı sallıyorum.

Neyse ki hakemin düdüğü beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde ilk pozisyonuma geri dönüyorum. Topun nerede olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor - Wren Fitzgerald'ın sopasının cebinde. Wren, Alistair kadar hızlı değil ama daha güçlü. Bir Eastview oyuncusunu omzuyla ezerek yoldan uzaklaştırıyor, ancak kısa bir süre sonra top bir başkası tarafından ondan alınıyor. Ancak Beaufort hemen arkasındadır ve rakibi pas vermek istediğinde topu tekrar ele geçirir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzımın kenarlarını hoşnutsuzca büküyorum. Beaufort gerçekten iyi. Hatta çok iyi. Çevik ve yumuşak bir şekilde hareket ediyor, adımlarını rakiplerinin adımlarına göre ayarlıyor ve biri yoluna çıktığında acımasızca davranıyor. Kaskın altından yüzünü göremiyorum ama sahada olmaktan keyif aldığından eminim. Oynarken, hayatı boyunca lakros sopasıyla koşturmaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" Alistair'in sesi aniden yanımda duyuldu. Bu beni sadece tiksindirmekle kalmıyor, aynı zamanda neden burada olduğumu da hatırlatıyor. Aceleyle defterimi tekrar açıyorum.

"Maxton Blog için maçla ilgili bir makale yazıyorum," diye açıklıyorum başımı kaldırmadan. "Az önce Wren'den topu alan savunma oyuncusunun adı neydi?"

"Harrington," diye cevaplıyor Alistair. Koç Freeman yine atıp tutarken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Görünüşe göre, ben kendimi notlarıma v e r m i ş k e n Beaufort topu kaybetmiş. Eastview tekrar topa sahip oldu.

"Hadi, Kesh," diye mırıldanıyor Alistair.

Eastview hücum oyuncusu topu yakalamak için yarım metre havaya sıçrıyor. Yere döndüğünde iki kısa adım atıyor ve ardından güçlü bir hareketle topu ileri doğru fırlatıyor. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor ki ilk başta topun ağlara gidip gitmediğini anlayamıyorum. Ama sonra Keshav sopasını kaldırdığında Maxton Hall taraftarı tribünlerden yüksek sesle tezahürat yapıyor. Görünüşe göre Alistair'in sessiz büyüsü işe yaramış, tutmuş.

Son saniyede Keshav'ı defterime yazarken Alistair, "Makaleyi yazarken iyi görünmeme izin ver," diyor.

Şüpheyle bakışlarına karşılık veriyorum. Onu ilk kez bu kadar yakından görüyorum ve gözlerinin viski renginde olduğunu fark ediyorum. "Başka bir oyuncuyu sebepsiz yere dövdün. Sence bunu nasıl güzelce toparlayacağım?"

Bakışları tekrar Keshav'a yöneldiğinde yüzünde bir gölge beliriyor. "Bunu sebepsiz yere yaptığımı kim söyledi?"

Omuzlarımı silktim. "Buradan ne yapacağınızı pek düşünmemiş gibiydiniz."

Alistair kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aylardır McCormack'i dövmek için uygun anı bekliyordum. Ve tam da ağzını açıp bana ve arkadaşlarıma hakaret ettiği anda, nihayet resmi bir fırsat yakaladım."

Sarı buklelerinden biri alnına düşüyor ve onu fırçalayarak uzaklaştırıyor. Sonra bakışları notlarımın üzerine düşüyor. Burnunu kırıştırıyor. "Nasılsın?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu daha sonra makaleyi yazarken mi deşifre edeceksin? Orada hiçbir şey okuyamazsın."

İtiraz etmek isterdim ama o haklı. Normal şartlar altında el yazım düzgündür, hatta çaba sarf edersem gerçekten güzeldir. Ancak burada her şeyi belgelemek zorunda kaldığım hızda, bir domuz pençesine dönüştü.

"Normalde iki kişiyiz," diye kendimi haklı çıkarıyorum, Alistair Ellington'ın yazdıklarım hakkında ne düşündüğü hiç umurumda olmasa da. "Ve aynı anda hem fotoğraf çekmek, hem maçı izlemek hem de tüm hareketleri hatırlayıp daha sonra yazabilmek o kadar kolay değil."

"Neden sadece oyunu filme almadın?" diye soruyor. Sesi benimle dalga geçmek için bir neden arıyormuş gibi değil, gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor.

Yorum yapmadan kameramı kaldırıyorum.

Alistair burnunu kırıştırır. "Parça ne zamandan?"

"Sanırım annem bunu kız kardeşim doğmadan önce almış" diye

cevap veriyorum. "Peki kız kardeşin kaç yaşında? Beş mi?"

"On altı."

Alistair birkaç kez göz kırpıyor, sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Yani birkaç dakika önce birini s o p a y l a döven sert lakros oyuncusuna benzemiyor. Daha çok bir ... Melek gibi. Sarışın bukleleriyle birlikte tamamen zararsız bir izlenim bırakan güzel, düzgün yüz hatlarına sahip. Ama bunun aldatıcı olduğunu biliyorum. Alistair, James Beaufort'un en iyi arkadaşlarından biri - ve bu yüzden zararsızın tam tersi.

"Bir dakika bekle," diyor aniden, sonra arkasını dönüp soyunma odalarına açılan kapıdan geçerek gözden kayboluyor. Kendime neyin peşinde olduğunu soramadan tekrar yanımda dikiliyor. Elinde siyah bir iPhone tutuyor.

"Tüm oyunu kaydetmek için yeterli depolama alanım yok ama birkaç fotoğraf çekebilirim" diye açıklıyor. Ekranın kilidini açıyor, kamera uygulamasını çağırıyor ve lens oyun alanına doğru bakacak şekilde telefonu çeviriyor. Hareket etmediğimi fark edince kaşlarını kaldırıyor. "Maçı senin izlemen gerekiyor, benim değil."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. O kadar şaşırmışım ki beni tekrar bakarken yakaladığı için utanmıyorum bile. "Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Zaten şu anda yapacak daha iyi bir işim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim." Şüpheci görünmemeye çalışıyorum ama pek de başarılı olamıyorum. Bu durum çok gerçeküstü. Bunun gerçekten Elaine Ellington'ın kardeşi olduğuna inanamıyorum. Elaine bana asla yardım etmezdi. Aksine, fotoğraf makinem için bana güler ve ertesi gün herkesin bunu öğrenmesini sağlardı.

Alistair'i bir süre göz ucuyla izliyorum ama yeni görevini ciddiye alıyor gibi görünüyor. Birbiri ardına fotoğraf çekiyor ve sadece bazen ekibine motive edici bir şeyler söylemek ya da rakiplerini aşağılamak için cep telefonunu indiriyor.

Kendimi notlarıma adadım, artık bu benim için çok daha kolay. Koç Freeman yanımıza geldiğinde, önce Alistair'i Eastview hücumcusuna bağırarak söylediği küfürler yüzünden sahadan tamamen göndermek istediğini düşünüyorum. Ama bunun yerine yanımda duruyor ve hareketleri açıklamaya ve bazı manevraları saymaya başlıyor.

Maçın son on dakikasında yağmur yağmaya başlar ama bu ne tribünlerdeki ne de sahadaki havayı bozar. Maxton Hall, Cyril Vega'nın Beaufort'a yaptığı gol asistinin ardından maçı kazandığında taraftarlar adeta çılgına dönüyor. Koç hayvani bir çığlık atar, sıkılı yumruklarıyla onlara döner ve kollarını havaya kaldırır.

Aceleyle defterimi kapatıp sırt çantama tıkıştırıyorum. Bu arada saçlarım sırılsıklam ve kâküllerim alnıma yapışmış durumda. Koparmanın bir anlamı yok ve babamın yüksek alnı bana miras kaldığı için geriye doğru okşamak da istemiyorum.

Oyuncular teker teker koşarak sahadan çıkıyor ve Alistair'e beşlik çakıyor - ona bakmadan soyunma odasına doğru yürüyen Keshav hariç hepsi. Alistair'in yüzünde tanımlayamadığım bir duygu beliriyor. Sırıtışı bir an için kayboluyor ve gözleri kararıyor. Ama sonra göz kırpıyor ve o an o kadar çabuk bitiyor ki, sadece hayal ettiğimi düşünüyorum.

Alistair beni yine ona bakarken yakaladı. Kaşlarını kaldırıyor.

"Tekrar teşekkürler," diyorum o benden önce davranmadan önce. Arkadaşları etraftayken bana iyi davranıp davranmadığını bilmiyorum ve riske girmemeyi tercih ediyorum. "Fotoğraflar için."

"Sorun değil." Cep telefonunun dokunmatik ekranına dokunuyor ve sonra bana uzatıyor. Ekranda sayısal tuş takımı açık. "Bana numaranı ver ki sana resimleri gönderebileyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cep telefonunu alıyorum. Daha son rakamı yazmadan, artık çok iyi tanıdığım bir ses geliyor.

"Ne yapıyorsun orada?"

Yukarı bakıyorum.

James Beaufort önümde duruyor. Yağmur onu tamamen ıslatmış: kızıl-sarı saçları her zamankinden çok daha koyu ve alnına doğru sarkıyor, bu da yüz hatlarının daha da köşeli görünmesine neden oluyor. Bir elinde sopasını, diğerinde kaskını tutuyor ve suyun yüzünden omuzlarına doğru tüm vücudundan aşağı akıp maç sırasında formasının üzerinde biriken çamurla karışmasını umursamıyor gibi görünüyor.

İstemiyorum ama ıslak vücuduna bakıyorum. Bu görüntü içimde güvensizlik ve tiksintiyle ilgisi olmayan bir şey uyandırıyor. Bilmediğim bir duygu ama James Beaufort'un, onun varlığında hissetmem gereken son kişi olduğuna eminim.

Bunun ne anlama gelebileceğine dair tüm düşüncelerimi kararlılıkla bir kenara itiyor ve mümkün olduğunca olaya karışmamış gibi görünmeye çalışıyorum.

Neyse ki Alistair onun sorusunu yanıtlar. "Maxton Blog için oyun hakkında bir makale yazıyor." Cep telefonunu elimden alıyor, numarama ve ardından kaydettiğim isme bakıyor. Adımı önceden bildiğinden şüpheliyim.

"Sana resimleri sonra gönderirim Ruby." "Harika, çok teşekkür ederim" diyorum, her ne kadar zihinsel olarak kendimi büyük olasılıkla bunu yapmayacağı gerçeğine hazırlamış olsam da. Nasıl olursa olsun Son yarım saatte beni çok şaşırttı - o hala Alistair Ellington. "Kesh'in ne kadar kızgın olduğuna bakacağım," diyor James'e.

"Gerçekten kızgın," diyor James, soğuk bakışlarını arkadaşına ve takım arkadaşına yönelterek. "Tıpkı ben ve diğer herkes gibi. Sana ellerini McCormack'ten uzak tutmanı söylemiştim."

"Ve ben seni dinlemedim." Alistair omuzlarını silkti. "Sen benim kaptanım olabilirsin James, ama annem değilsin." Sanki James'in onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi konuşuyor ama omzunu kısaca sıvazladığında bu bana bir özür gibi geldi. Sonra soyunma odasına gitmek için arkasını döndü. James'in bakışları şimdi yine benim üzerimde. Az önce olduğundan daha soğuk. Ben bakmıyorum. Biliyorum Eğer Bu Ben veya ve kısa yüzleşme ile Alistair, ama Yine de buradan bir an önce çıkmak istiyorum. "Ne anlamı var ki?" diye soruyor.

Yağmur birdenbire bana çok daha soğuk göründü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum, gerçekte olduğumdan daha cesur görünerek

hiss
ediy
oru
m.

Kısa bir ses çıkarıyor, muhtemelen bu sesin

Gülmek gibi bir şey. Ya da havlama? Tam olarak emin değilim. Fark ettiğim tek şey, duruşunun daha da sertleştiği ve yüz ifadesinin daha da inatçı hale geldiğidir.

"Ellerini arkadaşlarımdan uzak tut, Ruby."

Ben cevap veremeden, seyircilerin tezahüratları arasında yanımdan geçip soyunma odasına doğru koşmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

James

"Bu parti berbat." Wren matarasından büyük bir yudum alır ve ardından korkulukta yanına yaslanmış olan ve yüzünde benzer şekilde tiksinmiş bir ifade olan Cyril'e uzatır.

Altımızda, Maxton Hall'un imzası niteliğindeki Rönesans pencereleri, hasır parke döşemeleri ve duvarlarındaki alçı süslemeleriyle geniş, gösterişli bir dans salonu olan Weston Hall var. Kampüsün geri kalanı gibi, bu alan da sanki on beşinci yüzyıla geri dönmüşsünüz gibi bir atmosfer yayıyor - en azından normalde.

Bu gece kendinizi bir çocuk doğum günü partisine rastlamış gibi hissediyorsunuz. Süslemeler eğlenceli ve büfede renkli fiyonklu küçük konserve kavanozlarında çocuk punçları ve ordövrler var. Müzik korkunç. DJ'in masasında ne yaptığı benim için bir muamma. Şarkılar arasında geçiş yok, sanki bir Spotify çalma listesini açmış ve shuffle tuşuna basmış gibi g e l i y o r . Her an rahatsız edici bir ruh halinin kötü bir yeni gelen şarkının reklamını yapmasını bekliyorum. Buna ek olarak, konuklar parti için kıyafet kuralları konusunda net değil gibi görünüyor. Bazıları çok fazla şık giyinmiş, bazıları ise çok rahat.

Sonuç olarak, parti tam bir başarısızlık. Sanki birileri Maxton Hall'a yeni bir soluk getirmeye çalışmış ama geleneği tamamen denize atmaya cesaret edememiş gibi görünüyor. Sonuç, konukların kafasını karıştıran ve bir ruh halinin bile ortaya çıkmasını engelleyen, asil ve yenilikçi olanın garip bir karışımı.

"Oh, hadi ama. O kadar da kötü değil," diye düşüncelerimi bölüyor Alistair. Ellerini ceplerine gömüyor ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor, bakışları korkuluğun altındaki dans pistine sabitlenmiş, bu arada birkaç kişi toplanmış.

"Bu partilere gitmek isteyen tek kişi sensin," diye cevap veriyor Kesh gözlerini devirerek.

Alistair omuzlarını silkiyor. "Çünkü onlar komik."

Kesh ağzının kenarlarını büküyor. Kalça şişesini Cyril'den alıyor ve içmeden bana uzatıyor.

"Eğlenceli olacak, inan bana." Viskimden büyük bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı akan yanma hissinin tadını çıkarıyorum.

Wren benimle Alistair arasında bir ileri bir geri bakıyor. Sonra gözleri büyüdü. "Planladığın bir şey mi var?"

Soruyu duymazdan gelip belli belirsiz omuz silkiyorum ama Alistair her zamanki gibi yüz hatlarını kontrol edemiyor. Bir şeyler uydurduğunu anlamak için onu çok iyi tanımak gerekmiyor. Komplocu bir şekilde parlayan gözleri ve huzursuz duruşu aslında her şeyi ortaya koyuyor.

"Hiç sanmıyorum. Bir şeyler planladın, ona söyledin ama bana söylemedin mi?" Wren parmağıyla suçlayıcı bir şekilde önce Alistair'i sonra da beni işaret ediyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu şahsıma karşı bir ihanet olarak görüyorum."

Gülümsüyorum. "İhanet mi?"

Enerjik bir şekilde başını sallar. "Vatana ihanet. Çocukluğumuzdan beri bizi birleştiren kutsal kardeşliğin ihlali."

"Tam bir saçmalık."

Kuru ses tonum için omzuma sert bir boks yumruğu yiyorum.

Alistair, Wren'in yanağını çimdikleyerek, "Olaya bir de şu açıdan bak Wren: Sana büyük bir sürpriz yapacak," der. Wren yüzünü buruşturarak buna katlanıyor.

"Umarım senin iyiliğin için buna değer."

Sözleri zaten yavaş geliyor ama bu matarayla yaptığımız üçüncü tur. Wren tekrar uzandığında, yine de ona bırakıyorum. Aslında pahalı Bowmore'u kristal bir bardak yerine burada gizlice içmek utanç verici ama Maxton Hall partilerinde alkollü içecekler sadece ebeveynlere ya da mezunlara servis ediliyor. Öğrencilerin bara yaklaşmaları bile kesinlikle yasaktır. Ancak bu hiçbir zaman burada eğlenmemizi engellemedi ve çoğu öğretmen içki içtiğimizi fark ettiğinde görmezden geliyor. Şimdiye kadar aldığımız en kötü ceza bir uyarı oldu.

Ailem her yıl o kadar çok bağış yapıyor ki okulun hoşgörülü olmaktan başka çaresi kalmıyor. Bizimle ya da arkadaşlarımızla uğraşmayı göze alamaz.

"Lydia nerede?" diye soruyor Cyril. Ses tonu zahmetsizce rahat, ama hiçbirimizi kandıramıyor. Cyril yıllardır kız kardeşime deli gibi aşık. Ve

İki yıl önce birlikte olduklarından beri işler gerçekten kötüye gitti. Sadece eğlenmek isteyen Lydia, Cyril'in ona sırılsıklam aşık olduğunu ve kalbini kırdığını bilmeden birkaç hafta sonra meseleyi bitirdi.

Bazen onun için gerçekten üzülüyorum. Özellikle de iki yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadığını ve hala onun yasını tuttuğunu düşündüğümde.

"Sence de zamanı gelmedi mi... Bilmiyorum... ileriye bakmanın?" diye sorar Alistair.

Cyril buz mavisi gözleriyle ona sert bir bakış atar.

"Lydia daha önce bir arkadaşının evine gitti, sanırım daha sonra gelecek," diye cevap veriyorum durum daha fazla tırmanmadan. Ne zaman Lydia konusunu açmaya yaklaşsak, Cyril sanki ona olabilecek en kötü şekilde hakaret etmişiz gibi tepki veriyor.

Kız kardeşimin öğretmenin bu şakasıyla bir ilgisi olduğunu hiçbir şekilde öğrenmemeli.

Bu da bana Bay Sutton'la acilen konuşmam gerektiğini hatırlattı. O piç ellerini kız kardeşimden uzak tutmalı, yoksa Maxton Hall'da kalan zamanını cehenneme çeviririm.

Uzun zaman önce hedefimi belirlemediğim için kızgınım. Ama Ruby'nin çenesini kapalı tutmasını sağlamak öncelikliydi. Özellikle de bu kızda hâlâ beni şüphelendiren bir şeyler olduğu için.

Birkaç gün önce Lydia ile felsefe yapmaya gittiğimde onunla koridorda karşılaştım. Kız kardeşim kararlı bir şekilde yere bakarken ben Ruby'ye baktım. Gözlerimiz kesişti ama göz açıp kapayıncaya kadar o benim içimi gördü. Ben de tam tersini yaptım ve başımı ona doğru çevirmek zorunda kalana kadar arkasından baktım. Özellikle gururlu tavrı beni çok etkilemişti. Klasörlerini kollarında sıkıca tutuşu, kararlı adımları, çıkık çenesi. Bir kavgaya girecekmiş gibi görünüyordu.

Sanki otomatik olarak onu aramaya başlıyorum. Sensörlerim bir şekilde onlarla aynı hizada olmalı, çünkü yüzden fazla insanın olduğu bir kalabalıkta onu bulmam sadece birkaç saniye sürüyor. İki kolumu korkuluğun parmaklıklarına dayıyorum ve biraz öne doğru eğiliyorum.

Ruby büfenin kenarında duruyor ve çılgınca bir panoya bir şeyler yazıyor. Başını kaldırıp etrafına bakıyor ve tekrar yazmaya başlıyor. Sonra aniden dönüyor ve müzik sistemine doğru koşuyor.

DJ'in durduğu yerde. Onunla birkaç kelime konuşur ve elindeki notları gösterir.

Bir şey kafama dank etti. Oh,

lanet olsun.

Etkinlik ekibinin bir parçası olmak zorunda.

Ağzımın kenarları seğiriyor. Bu eğlenceli olurdu.

Ruby DJ'e bir şeyler daha söyler ve DJ başıyla onaylar. Sonra dans pistinde yürüyerek büfedeki yerine, hareketten biraz uzağa geri döner. Koyu yeşil elbisesinin yakasına uzanır ve bir şey çıkarır. Bir cep telefonu. Ona dokunur ve tekrar yerine koyar. Aynı anda takım elbiseli bir adam ona yaklaşır.

Kim olduğunu anladığımda ahşap korkulukları daha sıkı kavrıyorum. Graham Sutton.

Kız kardeşime çok yaklaşan her erkekten şüphelenmemin yanı sıra, Sutton'da bir dizi başka alarm zili var. Özellikle de onu Ruby ile konuşurken gördüğümde. Ruby onun bakışlarından kaçıyor ama pek de üzgün görünmüyor.

Gözlerimi kısıyorum ve ikisinin ne konuştuğunu duyabileceğim büfede değil de burada durduğum için içimden kendime lanet ediyorum. Belki de etkinlik gibi tamamen sıradan bir şeydir. Ya da kız kardeşim hakkında konuşuyorlardır.

Ya ikisi ortak bir sebep bulursa? Ya Sutton Ruby ile bir anlaşma yaparsa? Bunu hiç düşünmedim ve Lydia'nın da düşündüğünü sanmıyorum. Bana öğretmeniyle nasıl öpüştüğünü açıklamadı, ama kız kardeşimi bu adamın onun için aradaki küçük bir adrenalinden daha fazlası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Kız kardeşimi korumak için içimde önlenemez bir ihtiyaç filizleniyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi ceketimin iç cebine uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum. Başparmağımla kilidini açıyorum, sonra kamerayı açmak için ekranı sola kaydırıyorum.

Ruby ve Bay Sutton'ın durduğu köşe karanlıktır. Bay Sutton bir elini Ruby'nin omzuna koymuş ve konuşurken ağzıyla Ruby'nin yüzüne oldukça yaklaşmıştır. Ancak ikinci bakışta Ruby'nin panosunun aralarında olduğunu ve ikisinin de ona baktığını görürsünüz. Görünüşe göre, gerçekten de olay hakkında konuşuyorlar.

Gerçek hayatta gördüğünüzde tamamen zararsızdır. Ama cep telefonumun ekranında, iyi seçilmiş bir açıdan ve makul bir düzenleme ile,

durum açıkça farklı yorumlanabilir. D e k l a n ş ö r e bastım. Arka arkaya birkaç kez.

"Ne yapıyorsun?" Alistair'in sesi a r k a m d a n geliyor. Omzumun üzerinden cep telefonuna bakıyor.

"Kendimi korumak için," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Onunla ne alıp veremediğin var?"

Derin bir nefes alıyorum. Sonunda kafamı tamamen kapatmak için biraz daha Bowmore içmeyi çok isterdim. Günlerdir bunu yapamıyorum.

"Görmemesi gereken bir şey gördü."

Alistair bir süre düşünceli bir şekilde bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam." "Eğer birine söylerse Lydia'nın başı gerçekten belaya girer."

Yere bakar ve hâlâ Bay Sutton'la konuşmakta olan Ruby'yi izler. "I bakın."

Son bir fotoğraf çekiyorum ve telefonu iç cebime geri koyuyorum ceketimden. Sonra bakışlarımın salonun girişinde dolaşmasına izin verdim. "Misafirlerim geldi."

Alistair'in yüzüne bir sırıtma yayılır. "Gösteri

zamanı." Ruby

Parti tam bir başarıdır. Saat on birde konuklar Maxton Salonu'na doluşuyor, içiyor, yiyor, sohbet ediyor ya da dans ediyorlardı. Şimdiye kadar hiçbir şey ters gitmedi ve Müdür Lexington az önce Lin'le beni bu başarılı akşam için tebrik etti. O kadar rahatlamıştım ki kısa bir an için dans pistine çıkıp kendimi biraz bırakmasam mı diye düşündüm. Ama Doug ve Camille'i gecenin geri kalanı için çoktan serbest bıraktım ve birimizin büfeye göz kulak olması gerekiyor ki kimse punçlara alkol karıştırma fikrine kapılmasın.

İlk iki saat boyunca dans pisti bomboştu ve ben oldukça endişeliydim. Ancak benimle birlikte etkinlik ekibinde yer alan ve müzikle ilgilenen Kieran bunun gayet normal olduğunu söyledi. Ve haklıydı da. Konuklar yarım saat boyunca, benim şahsen hiç sevmediğim ama burada iyi karşılanmış gibi görünen, listelerden çeşitli şarkıların remiksleriyle dans ettiler.

Etrafıma bakıyorum. Yüzlerin çoğunu tanımıyorum ama bu gayet normal. Bu partilerin amacı mezunları bir araya getirmek, sponsorlar bulmak ve gelecekteki öğrencilerin velilerine kur yapmak. Müdür Lexington

İki yıl önce etkinlik komitesine başvurduğumda bana bunu açıklamışlardı. Maxton Hall etkinlikleri sadece biz öğrencilerin birlikte güzel bir akşam geçirebilmemiz için var.

Aniden ışık söner. Aynı şey müzik için de geçerli.

Bir an için şok içinde donup kalıyorum, sonra aceleyle sütyenime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum ve el fenerini açmaya çalışıyorum.

Salonda öfkeli bir mırıltı dolaşıyor, kafamın içinde bir yankı gibi yankılanıyor. Bu parti sorunsuz geçmeli. Hiçbir şey ters gidemez. Bir jeneratör arızalansa bile Lin ve ben sorumlu tutulacağız ve Bay Lexington'ın planlama, öngörü ve okulun imajına zarar verme konusundaki hayal kırıklığına uğramış dersini şimdiden duyabiliyorum.

Hemen büfenin önünden geçiyorum. Şimdi Lin'i aramanın bir anlamı yok, acilen bekçi Jones'a gitmem gerekiyor, böylece benimle bodruma inip elektrik kutusunu temizleyebilir ...

Işık tekrar yandığında rahat bir nefes alıyorum ve elimi çarpan kalbime bastırıyorum. Ama arkamı dönüp DJ kabininin arkasında duran James Beaufort'u gördüğümde, kalbim pantolonumun içine doğru kayıyor.

DJ ile konuşuyor ve eline bir şey sıkıştırıyor. Muhtemelen para. Dişlerimi sıkıyorum. Yeterince hızlı müdahale edemeyecek kadar uzakta duruyorum. Dans pistine bakıyorum. Birkaç konuk merakla etrafına bakıyor, muhtemelen müziğe ne olduğunu merak ediyor. Diğerleri büfeye ya da bara doğru yöneliyor.

Oradaki bazı insanların Maxton Hall müşterilerine hiç benzemediğini ancak iş işten geçtikten sonra fark ediyorum.

"Arkadaşlar," diyor DJ'in sesi. "Az önce duyduğum gibi, bugün sizin için çok özel bir sürpriz var. Hazır mısınız?" Midem bir takla atıyor. Karşımda, dans pistinin diğer tarafında, tebeşir gibi solgun yüzleriyle heykel gibi görünen Lin ve Kieran'ı görüyorum. "İyi eğlenceler!"

Salon yarı karanlık olana kadar ışıklar karartılır. Müzik tekrar başladığında kalabalıktan şaşkın bir mırıltı yükselir. Çalınan şarkı derin bir basa ve avizeleri şıngırdatan yavaş bir ritme sahip. Dans pistine bakıyorum. Birkaç kadın ve erkek şehvetle dans etmeye başlıyor. Birden salondaki atmosfer birkaç dakika öncesine göre tamamen değişmiş gibi görünüyor. Artık ağırbaşlı ve asil değil, kirli ve kötücül. Onunla yüzleşmek için Beaufort'a doğru ilerlemek üzereydim ki biri koluma dokundu.

"Ruby Bell sen misin?" diye soruyor yanıma gelen adam. Dalgınca başımı sallıyorum. Salonun diğer ucunda genç kadınlardan biri Bay Sutton ve Bay Cabot'u tutup dans pistinin ortasına çekti.

"Bu, arkadaşın James Beaufort'tan bir hediye," diye devam ediyor ve bir sandalyeyi dizimin arkasına iterek üzerine düşmemi sağlıyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Adam yirmili yaşlarının başında olabilir, açık sarı, arkaya taranmış saçları ve açık mavi gözleri var. Önümde pozisyon alıyor... ve dans etmeye başlıyor. Ağzım kurudu. Başım beklemede. Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Ama oluyor. Adam önce ceketini yavaşça omuzlarından sıyırıyor, sonra siyah papyonunu gevşetmeye başlıyor. Tamamen gevşetip arkasına attığında birkaç kadın sevinç çığlıkları atıyor. Sonra jartiyeriyle oynuyor, birini omzunun üzerinden kaydırıyor ve bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. İkinci taşıyıcıya geldiğinde, kendi ekseni etrafında yumuşak bir şekilde dönüyor ve sonra meydan okuyan bir tavırla göğsüne geri fırlamasına izin veriyor. Sonra bana doğru eğiliyor ve şarkının yavaş ritmiyle kalçalarını sallıyor.

"Bana yardım etmeyecek misin Ruby?" diye mırıldanıyor, şaşırtıcı derecede sıcak olan elimi tutuyor ve pantolon askısına götürüyor.

"Hadi, çıkar şunu!" diye sesleniyor biri bana. Bu

beni katılığımdan çekip çıkarıyor.

Zıpladım. Adam geri çekiliyor. Bir an için kararsız görünüyor, ama sonra davetkâr gülümsemesi dudaklarına geri dönüyor. Daha fazla uzatmadan pantolon askısını omzunun üzerinden itiyor ve hiçbir şey olmamış gibi şovuna devam ediyor.

Bakışlarım onun yanından dans pistinin ortasına doğru kayarken kalbim duracak gibi oluyor. Genç kadınlardan ikisi Bay Cabot'un önünde dans ediyor, üzerlerinde parıldayan tangalar ve ince dantel sütyenlerden başka bir şey yok.

Bu sadece her an ter içinde uyanacağım kötü bir rüya olabilir. Ama Alistair Ellington'ı da gördüğümde, kucağında jartiyerinden kurtulmuş bir adam oturuyor ve sonra Alistair'in desteğiyle gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor, artık kendimi kandıramıyorum. Gerçek bu.

Öfkeyle etrafımda dönüyorum. Onu hemen fark ettim. James Beaufort salonun kenarına yaslanmış, olan biteni izliyor. Elinde bir bardak kahverengi sıvı tutuyor ve yüz ifadesi neredeyse mutlu. Bir saniye sonra gözlerimiz buluşuyor. Gülümseyerek kadehini kaldırıyor ve bana kadeh kaldırıyor. Beynimin mantıklı kısmı bana önce Lin'i bulmamı, sonra da

Böylece bu çılgınlığı derhal durdurabiliriz. Mantıksız kısım James'e kötü şeyler yapmak istiyor, ki bu da büyük bir acıyla ilişkilendiriliyor. Bu kısım şu anda çok daha yüksek sesle konuşuyor olsa da, daha iyi olduğunu düşünüyorum ve arkamı dönüyorum.

James Beaufort'a daha sonra da acı çektirebilirim. Ve nasıl yapacağımı zaten biliyorum.

7

James

Pazartesi sabahı partiden başka konuşulacak bir konu yok. Herkesin fotoğraf ve videolarını paylaştığı ve yorum yaptığı okulumuzun online forumu hafta sonu neredeyse patladıktan sonra, sınıf arkadaşlarımız bugün bize çak bir beşlik yapıyor ve başarılı akşam için teşekkür ediyor. Eylem sadece günlük gazetemizde manşet olmakla kalmadı, İngiltere'deki diğer okullara da ulaştı.

Tabii ki, aileme bu olayla hiçbir ilgim olmadığını söylediğimde söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadılar ama sonuçta partiye hiç gelmeyen Lydia'ya daha çok kızdılar.

Sonuç olarak, kampanya tam anlamıyla başarılı oldu.

En azından hoparlörler koridorlarda çınlayana ve bir duyuru okulda yankılanana kadar.

"James Beaufort derhal Lexington Rektörü'nün ofisine çağrıldı."

Bunu bekliyordum. Lexington, her Pazartesi Boyd Hall'da dersler başlamadan önce yapılan toplantı sırasında olaydan duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi ve tüm öğrencilere Maxton Hall'un değerler kurallarını anlamlı bir sesle hatırlattı. Her zaman aynı şey: Bir eylem gerçekleştiriyoruz, tüm öğrenci topluluğuna ne kadar şok olduğunu söylüyor, sonra bizi ofisine çağırıyor, sadece bizi uyarıyor ve beş dakika sonra bizi kovuyor.

"Bakalım her zamanki gibi aynı dersi verecek mi?" diyor Wren, bir kolunu omzuma dolayarak. Beni bir an için yanına bastırıyor. "Kendini küçük görmene izin verme."

"Asla yapmam," diye cevap veriyorum, ona ve diğerlerine veda ediyorum ve rektörün ofisine doğru yürüyorum. Oraya vardığımda asistanı sözsüz bir şekilde kapıyı işaret ediyor.

Tereddüt etmeden kapıyı iki kez

çaldım. "Girin."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Arkamı döndüğümde şaşırdım. Müdürün masasının yanında Koç Freeman duruyor ve tam karşısında da

önünde oturuyor. Ruby. Tekrar önüne bakmadan önce omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye sordum. Dinleyiciler beni biraz şaşırttı.

Lexington eliyle masasının önünde Ruby'nin sağındaki koltuğu işaret eder. "Oturun." Ses tonu her zamankinden farklı. Normalde benimle konuşurken sesi aynı derecede sinirli ve rahatsız çıkar, sanki tüm bunlar onun için can sıkıcıymış ve bir an önce işiyle ilgili önemli konulara dönmeyi tercih ediyormuş gibi. Bu sefer sesi rahatsız edici derecede sessiz. Yüzündeki çatlaklar da her zamankinden daha derin görünüyor. Görünüşe göre, ders için iyi bir gün geçirmemiştim.

Masasının önündeki sandalyeye çöküyorum.

"Bazı şeyleri yapanın siz olduğunuz doğru mu-" Boğazını temizliyor. Görünüşe göre, önce bu önermeler için uygun bir kelime araması gerekiyor. "... huzursuzluğa neden olan şovmenleri işe aldınız mı?"

"Şovmen" kelimesini duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu 'şovmen' derken kimi kastettiğinize bağlı efendim," diyorum yavaşça. "Yemin ederim DJ ile hiçbir ilgim yok."

Lexington başını salladı ve çelik grisi gözlerle bana baktı. "Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bay Beaufort?"

Omuzlarımı kararsızca kaldırıyorum. "Birkaç gün, efendim."

Ruby öfkeyle soluyor. Ona bakıyorum ama hemen bakışlarımı kaçırıyor.

Müdür Lexington koyu maun masasında öne doğru eğiliyor. Dışarıdan odaya vuran ışık yüzünün sadece yarısını aydınlatıyor. Buradaki sessizlik birden bana neredeyse hayalet gibi göründü.

"Söyleyin, Bay Beaufort. Sizce bu olay üniversitemizin itibarını nasıl etkileyecek?"

Cevabı bir an için düşünmek zorundayım. "Bence böyle bir şey imajımız için oldukça iyi. Burada her şey her zaman çok katı, arada bir gevşetmekten zarar gelmez."

Ruby, "Dolaptaki bütün fincanlar artık sende değil," diye tıslıyor.

"Bayan Bell!" diye bağırıyor Bay Lexington. "Şimdi sıra sizde değil."

Ruby'nin yüzü kireç gibi solgunlaşır. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve bakışlarını kucağında yatan yeşil sırt çantasına indiriyor. Her an parçalanacakmış gibi görünüyor.

"Bay Beaufort, yaptığınız şey sınırı aştı. Maxton Hall Koleji'nde bu tür davranışlara müsamaha gösteremem."

... bu nedenle, burada bir uyarı yayınlıyorum. Bir daha böyle bir davranışta bulunursanız, sonuçlarına katlanırsınız.

Lexington'ın dersini ezbere biliyorum. Söz sahibi olmayı ve tepkisini izlemeyi çok isterim.

"Sen yetişkin bir adamsın ve bu senin okuldaki son yılın. Sorumluluk almaya başlamalı ve eylemlerinin sonuçları olacağını fark etmelisin," diye devam ediyor Lexington.

Oh. Bu kısım yeni.

"Okul yılının ilk etkinliğini mahvettiğinize göre, şu andan itibaren dönem sonuna kadar okulun etkinlik k o m i t e s i n e destek olmanızın adil olacağını düşünüyorum. Buna Bayan Bell'in gözetiminde toplum hizmeti diyelim."

Bir saniye sessizlik. Sonra.

"Ne?" Ruby ve ben aynı anda bağırıyoruz.

Bir sonraki an birbirimize bakıyorduk.

Ruby, "Efendim, bilmiyorum-" diye mırıldanırken ben, "Bu söz konusu bile olamaz," diyorum.

Lexington elini kaldırdı ve bizi susturdu. Çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, gözleri sanki benimkileri delip geçiyor.

"Bay Beaufort, beş yıldır bu okuldasınız. Bu süre içinde kendinize en olmayacak şeyleri yaptırdınız," diye söze başladı, "ben size bir kez bile hesap sormadım. Okul bahçesinde araba yarışı düzenlediğinizde görmezden geldim. Sen ve arkadaşların kurucu heykele amigo kız kıyafeti ve peruk giydirmenin eğlenceli bir fikir olacağını düşündüğünüzde bunu yanınıza bıraktım. Ya da benim ve diğer öğretmenler için online randevu profilleri oluşturduğunuzda. Ya da Boyd Hall'da izinsiz bir parti verdiğinizde. Resmi partilerde sayısız kez sarhoş görünmenden bahsetmiyorum bile. Ama sonunda yaptıklarının tepki çektiğini öğrenmen gerekiyor. Maxton Hall Koleji son iki yüzyılda bir ün kazandı. Disiplin ve mükemmellikten yanayız ve gençliğinizdeki pervasızlığınızla bunu tekrar tekrar tehlikeye atmanıza izin veremem." Lexington şimdi Koç Freeman'a bakıyor, o da kısaca başını sallıyor. Ondan sonra bakışları yine benim üzerimde. Midemde mide bulandırıcı bir his yayılıyor. "Bay Beaufort, dönemin geri kalanında geçerli olmak üzere lakros takımından uzaklaştırıldınız."

Kan kulaklarıma hücum ediyor. Lexington'ın ağzını açtığını ve konuşmaya devam ettiğini görüyorum, ama artık tek bir kelime bile bana ulaşmıyor.

Geçen sezon, rakip bir oyuncu sopasıyla bana o kadar sert vurdu ki ikimiz de tüm gücümüzle yere düştük - tüm ağırlığıyla bana vurdu. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir acı hissetmemiştim ve yarım dakika boyunca nefes almam imkansızdı.

Şu anda olanlar da tam olarak böyle hissettiriyor.

"Bunu ... bunu yapamazsın," diye mırıldanıyorum, sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ederek. Boğazımı temizliyorum, derin bir nefes alıyorum ve tıpkı babamın bana öğrettiği gibi, yüzüme tekrar nüfuz edilemezlik maskesi takıyorum.

"Evet, Bay Beaufort. Yapabilirim," diye yanıtlıyor müdür sakince, ellerini karnının önünde kavuşturarak. Ve beni ailenizle tehdit etmeden önce - bu sabah babanızla zaten konuştum. Almaya karar verdiğim her türlü cezayı destekleyeceğine dair bana güvence verdi."

Ben de bunu beklemiyordum. "Efendim, tüm saygımla söylüyorum, bu bizim son sezonumuz. Ben takım kaptanıyım, çocuklarımın bana ihtiyacı var." Yardım isteyerek Koç Freeman'a baktım.

Bakışlarındaki pişmanlık midesine inen bir yumruk gibi. "Bunun için kendini suçlamalısın, Beaufort."

"Alistair önümüzdeki üç maç için uzaklaştırıldı. Ben burada olmadığım zaman-" "Cyril kaptanlığa geçecek ve ben de yeni gelenlerden birini senin yerine koyacağım.
pozisyonu."

Boğazım kuruyor. Öfkeyle yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve ellerim titremeye başlıyor. Onları sıkıca yumruk yapıyorum, kısa tırnaklarımı canımı acıtana ve eklemlerim çatlayana kadar derime batırıyorum.

"Lütfen, Koç." Göz ucuyla Ruby'nin sandalyesinde bir ileri bir geri kaydığını görebiliyorum. Bu durum onu son derece rahatsız ediyor gibi görünüyor ama şu anda benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Bu benim okuldaki son yılım. Hayatım tamamen boşa gidene kadar son birkaç ay. Lakros için -arkadaşlarımla geçireceğim bu son kaygısız zaman için- her şeyi yaparım. Ruby Bell'in gözleri önünde yalvarmak zorunda kalsam bile.

Dehşete kapıldım, Koç Freeman yumuşamadı. Sadece başını sallıyor, iki kolunu göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Bayan Bell, Bay Beaufort'a etkinlik ekibiyle ilgili her şeyi açıklayacağınıza güveniyorum," diye devam ediyor Müdür Lexington, sanki

hayatımı mahvetmemiş gibi. "Her toplantıya katılmalı, etkinliklerde yer almalı.

Dönem bitene kadar her kutlamada. Eğer reddederse ya da size sorun çıkarırsa, doğrudan bana geleceksiniz, anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diyor Ruby sessizce ama kararlı bir şekilde.

"Bir sonraki toplantı ne zaman? O zaman Bay Beaufort günlüğüne not düşebilir."

Ruby boğazını temizliyor ve gerçekten istemesem de başımı ona çeviriyorum.

Onun bakışları sert. Benimki daha sert.

"Bir sonraki toplantı bugün öğle tatilinden sonra kütüphanenin on bir numaralı odasında," diyor sesinde hiçbir duygu olmadan.

Dişlerimi sımsıkı sıkıyorum. Umutsuzca bu durumdan bir çıkış yolu arıyorum ama bu imkânsız. Ayrıca, konuyu aileme nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu sefer gerçekten sıçıp batırdım.

Yakut

"Ne?"

Lin grup odasında o kadar yüksek sesle bağırıyor ki muhtemelen kütüphanedeki herkes duyabiliyor. Ekibin geri kalanı anonsumdan sonra şaşkınlıkla bana bakıyor.

"James Beaufort artık etkinlik ekibinin bir üyesi," diye tekrarlıyorum, ilk seferki kadar tarafsız bir şekilde.

Lin bir kahkaha patlatıyor. Yarı yarıya sakinleştikten sonra tekrar başlıyorum: "Lütfen o gelmek üzereyken normal davranın." Son cümlemde dudak parlatıcısını sürmekte olan Jessalyn Keswick'e bakıyorum. Yumuşak pembe, tıpkı tüm makyajı gibi siyah tenini okşuyor. Jessalyn güzel, karizmatik bir insan ve ben dahil herkesi büyülüyor. Onlara saatlerce bakabilirim.

"Ne?" diye soruyor masum bir gülümsemeyle. "Sadece Beaufort buraya geldiğinde en iyi halimle görünmek istiyorum." Elime bir öpücük konduruyor. Gözlerimi deviriyorum ama yakalamış gibi yapıp dikkatlice kalem kutuma yerleştiriyorum. Ekibin geri kalanı gülüyor.

"Lexington bundan ne bekliyor?" diye soruyor Aramızdaki Yıl'da bir çocuk olan Kieran Rutherford. Soluk teni, keskin, oniks rengi gözleri ve biraz fazla uzun saçlarıyla bir vampire benziyor - keskin hatlara sahip genç bir Kont Drakula. Aynı zamanda Maxton Hall'da burslu okuyor ve

Ekibimizde Lin ve benim yanımda en güvenilir ve hırslı şekilde çalışan kişi. "Onu dönüştürmemiz ve doğru yola geri döndürmemiz mi?"

Lin homurdanıyor. "İnanın bana, din değiştirmenin de bir faydası yok."

İşte o. Lin'in Maxton Hall'daki en iyi arkadaşım olmasının sebebi.

"Hey!", Camille araya girdi. Bu beni şaşırtmadı, ne de olsa o Elaine Ellington'ın en iyi arkadaşlarından biri ve dolayısıyla James'in grubunun bir parçası. Bunun da ötesinde, Lin ve bana katlanamıyor ve komitenin liderliğinin bize verilmesinden nefret ediyor. Neden hala etkinlik ekibinde olduğunu bilmiyorum ama sadece karnesindeki notla ilgilendiğinden şüpheleniyorum. Her halükarda, tutkuyla ve gayretle dahil olmuyor.

"Her neyse," diyorum hemen, çünkü Lin'in bir şey söylemek için ağzını açtığını görüyorum. "Biz istesek de istemesek de toplantılarımıza katılacak. Sadece sizi uyarmak istedim. Ayrıca dönemin geri kalanı için lakros takımından da uzaklaştırıldı."

Jessalyn takdirle ıslık çalıyor. "Ama Lexington çok fazla aksiyon aldı."

Odadan bir onay mırıltısı yükseliyor. "Beaufort başka bir şeyi hak etmiyordu," diyor Lin. "Tatilin yarısını okula dönüş partisini planlamakla geçirdik ve o yaptığı hareketle her şeyi mahvetti. Ayrıca Ruby, Lexington'ın bugün yarım saat boyunca kendisine şikâyet etmesine izin vermek zorunda kaldı."

"Ciddi misin?" Kieran kuşkuyla sorar.

Başımı salladığımda kızgın bir şekilde, "Ama Beaufort'un bu insanları partiye sokması senin suçun değil," diyor.

Omuzlarımı kararsızca kaldırıyorum. "Partiye biz ev sahipliği yaptık, dolayısıyla bundan Lin ve ben sorumluyuz. Ayrıca girişin daha iyi kontrol edilmesi gerekirdi. Bu açıdan bakıldığında zaten kısmen suçluyuz. Maxton Blog'da halka açık bir şekilde özür dilememizi istiyor ki insanlar bu olayın bizim tarafımızdan planlanmadığını bilsinler."

Bu da Beaufort'a olan kızgınlığımı daha da artırıyor. Maxton Hall'a geldiğimden beri, bırakın müdürün kendisini, hiçbir öğretmen tarafından bile azarlanmadım. Oxford'a kabul edilme konusunda en ufak bir umudum olmasını istiyorsam, tertemiz beyaz bir dosyaya ihtiyacım var ve James çocukça davranışlarıyla bunu tehlikeye attı. Geleceğimin, çok fazla zamanı ve parası olan ve bunlarla ne yapacağını bilmeyen bir aptal tarafından mahvedilmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

"Bu tamamen aptalca ve hiç mantıklı değil. Bu saçmalığın sorumluluğunu alması gereken son kişi sensin." Kieran öfkeyle kaşlarını çatar.

Ona minnetle gülümsüyorum ve Lin'in anlamlı bakışını görmezden geliyorum. Geçen okul yılının sonundan beri beni Kieran'ın bana umutsuzca aşık olduğuna inandırmaya çalışıyor. Ama bu tamamen saçmalık. O sadece iyi bir çocuk.

Boğazımı temizliyorum. "O zaman başlayalım mı?"

Diğerleri bana başlarını sallıyor ve ben de Lin'in bugünkü toplantının gündem maddelerini yazdığı beyaz tahtayı işaret ediyorum. "Öncelikle partiyi takip etmeliyiz - neler iyi gitti, neler gitmedi? Beaufort dışında tabii ki. Camille, tutanak tutabilir misin?"

Camille bana sert bir bakış atıyor ama defterini açıp bir kalem alıyor. Lin partiyle ilgili izlenimlerini anlatmaya başlıyor ve ben bir an için saate bakıyorum. Saat ikiyi biraz geçiyordu. Öğle yemeği arası bitti. Yani Beaufort her an burada olabilir. Midemde huzursuz bir his yayılıyor. Sanki... heyecanlıymışım gibi çırpınıyor ve donuklaşıyor.

Bu düşünceyi hemen bastırıyorum ve tartışmaya katılıyorum. Geri bildirim turu ve gelecekteki yapılacak işlerin formüle edilmesi için o kadar çok zamana ihtiyacımız var ki kalan maddeleri hafta sonuna ertelemek zorunda kalıyoruz. Aramızda birkaç görev daha dağıtıyoruz ve ardından toplantı sona eriyor. Daha sonra Lin ve ben özür mektubunu formüle etmek için grup odasında kalıyoruz.

James Beaufort iki buçuk saat boyunca ortalıkta görünmez.

Lin ve ben mektubu Lexington'a gönderdikten sonra birbirimize veda ettik. Lin arabasına gidiyor. Evi okulumuza çok uzak değil ama oraya giden bir otobüs yok, bu yüzden annesi geçen yaz ona küçük, kullanılmış bir araba verdi.

Memleketim Maxton Hall Koleji'ne yarım saat uzaklıkta. Yıkık dökük cepheleri ve bakımsız sokaklarıyla Gormsey göz alıcı olmanın tam tersi bir yer, ama orada yaşamayı seviyorum. Maxton Hall College'ın bulunduğu Pemwick'e her gün otobüsle gidip gelmek bile beni rahatsız etmiyor. Aksine, benim için günün en rahat zamanı. Yolculuk sırasında kimseye ailesinden bahsetmeyen Ruby ya da okuldaki deneyimlerini ailesiyle paylaşamayan Ruby olmak zorunda değilim. Bunun yerine, ben sadece... Ruby.

Otobüs durağına giderken, lakros takımının antrenman yaptığı spor sahasının önünden geçiyorum. Yanından geçerken oyuncuların ekipmanlarıyla sahada bir aşağı bir yukarı koşuşturmalarını izliyorum.

Forma numarası 17 olan oyuncu gözüme çarptı.

Aniden duruyorum. Sonra çite yaklaşıyorum ve parmaklarımı tel örgülere geçiriyorum.

Adam beni kollarına almak istiyor.

Ağzım açık, koşarken Cyril Vega'ya pas veren Beaufort'a bakıyorum. Onun aptal kahkahalarını buradan duyabiliyorum.

Bu... bu... Pislik!

Tam o anda Beaufort arkasını dönüyor ve beni fark ediyor. Miğferin içinden yüzünde neler olduğunu zorlukla görebiliyorum ama duruşu değişiyor. Sertleşiyor ve çenesini neredeyse meydan okurcasına uzatıyor. Lanet olası aptal! Arkamda yaklaşan okul servisinin gürültüsünü duyuyorum. Midemde yayılan şiddetli sıcağa rağmen bakışlarımı James'ten kaçırıyorum ve otobüs durağına giden yolun geri kalanını yürüyorum.

Bırak ne istiyorsa yapsın.

8

Yakut

Ember Oxford başvurusu için kişisel beyanımı okurken, ben de onun mor ismini altın kalemle takvimimde çerçeveliyorum. Şimdi Ember ifademe çok daha resmi ve ciddi bakıyor.

"Felsefi ilkelerden uygulamadaki ekonomik yönlere kadar siyasete olan tutkulu ilgim Felsefe, Siyaset ve Ekonomi'yi benim için mükemmel bir kurs haline getiriyor. İlgimi çeken tüm alanları birbirine bağlıyor ve günümüz toplumunun en önemli konularını sadece Oxford'un bana sunabileceği bir derinlikte inceleme fırsatından dolayı mutluyum." Kız kardeşim yüksek sesle okuyor ve sonra bir an için sırt üstü duraklıyor. Kalemini ağzına götürüyor ve bana bakmak için yatağında yüzüstü dönüyor.

Nefesimi tutuyorum.

Ember sırıtmaya başladı. Topuklu sandaletlerinden birini yerden alıp ona fırlatıyorum.

"Hadi, Ember," diye fısıldıyorum. Saat sabahın ikisi ve şimdiye kadar yatmış olmamız gerekirdi. Ama birkaç dakika öncesine kadar açıklamam üzerinde çalışıyordum ve kız kardeşim zaten gececi olduğundan ve genellikle sabahın erken saatlerine kadar blogu üzerinde çalıştığından, odasına gizlice girdim ve ondan okumasını istedim.

"Biraz abuk sabuk," diye cevap veriyor aynı sessizlikte, ama dudaklarının arasındaki kalem yüzünden ne dediğini pek anlayamıyorum.

"Olması gereken de bu."

"Kulağa biraz da övünç verici geliyor. Sanki bilginizle ve okuduğunuz tüm uzmanlık literatürüyle övünmek istiyormuşsunuz gibi."

"Olması gereken de bu." Kalktım ve yatağına gittim.

Düşünceli bir şekilde homurdanıyor ve sonra sayfada birkaç yeri daire içine alıyor. "Ben olsam bu yerleri kesinlikle silerdim," diyor ve bana uzatıyor. "Üniversiteye çamur atmana ve sürekli nereye başvurduğundan bahsetmene gerek yok. Oxford olduklarını zaten biliyorlar. Sen yirmi kere söylemesen bile."

Yanaklarım ısınıyor. "Doğru." Mektubu alıyorum ve ajandamla birlikte masasının üzerine koyuyorum. "Çok tatlısın, teşekkür ederim."

Ember gülümser. "Hiç sorun değil. Ve bu iyiliğe nasıl karşılık verebileceğinizi çoktan biliyorum."

Ember'la aramızdaki ilişki hep böyle olmuştur. Biri diğeri için bir şey yapar ve sonra diğerinin onun için bir dilekte bulunmasına izin verilir, bunun üzerine diğeri de ona bir iyilik yapar. Bu bir tür takas, sürekli gidip gelen bir iyilik. Ama Ember ve ben dürüst olursak, birbirimize yardım etmekten keyif alıyoruz.

"Ateş et."

"Sonunda beni Maxton Hall'daki partilerinden birine götürebilirsin," diye öneride bulundu.

Kaskatı kesildim.

Ember bunu yapmamı ilk kez istemiyor ve her seferinde onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmak beni yeniden incitiyor. Çünkü bu onun için asla yapmayacağım tek iyilik.

Annem ve babamın kendilerini öğretmenlerime tanıtmak ve sınıf arkadaşlarımın aileleriyle tanışmak için Maxton Hall'a geldikleri o veli-öğretmen gününü asla unutmayacağım. Korkunçtu. Ana binanın yüzlerce yıllık ve engelsiz olmasının yanı sıra, insanların bakışları daha aşağılayıcı olamazdı. Annem ve babam şık giyinmişlerdi - ama o gün Bell şıklığının Maxton Hall şıklığıyla kıyaslanamayacağını öğrendim. Diğer ebeveynler kostümler ve Beaufort takımları içinde görünürken, babam kot pantolon ve ceket giyiyordu. Annem çok güzel bir elbise giymişti ama fırından aldığı un hala üzerine yapışmıştı; bunu ancak yaşlı bir kadın elbiseye küçümseyici bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp bir tanıdığıyla dedikodu yapmaya başladığında fark ettik.

Bugün bile annemin sahte bir gülümsemenin ardına saklamaya çalıştığı acı dolu yüz ifadesini düşündüğümde içim parçalanıyor. Ya da bir kapı eşiğinde tekerlekli sandalyesiyle defalarca başarısız olduğunda ve annemle ben ona yardım etmek zorunda kaldığımızda babamın gerilmiş çenesi. İkisi de diğer ebeveynlerin kırışmış burunlarını ve yüzleri dönük sırtlarını ne kadar incittiklerini göstermemeye çalıştılar. Ama beni kandıramadılar.

O gün, bundan sonra benim için iki dünya olacağına karar verdim - ailem ve Maxton Hall - ve bu ikisini dikkatlice ayıracaktım. Ailem İngiltere'nin elit tabakasının bir parçası değil ve bu iyi bir şey. Onları asla kendilerini rahatsız hissedecekleri bir duruma sokmak istemem.

Tekrar. Babamın tekne kazasından sonra yeterince şey yaşadılar ve Maxton Hall'da yaşananlar uğraşmaları gereken son şey.

Aynı şey Ember için de geçerli. Kız kardeşim bir ateş böceği gibidir - göz kamaştırıcı kişiliği ve açık doğasıyla her zaman dikkat çeker. Maxton Hall'da neler olabileceğini çok iyi biliyorum ve oradaki erkeklerin neler yapabileceklerini kendi gözlerimle gördüm, çünkü dünyanın sahibi olduklarını düşünüyorlar. Son iki yıldır kızlar tuvaletinde dinlediğim hikâyeler kısmen midemi bulandırdı. Bu Ember'ın başına gelmez.

Kız kardeşim için sadece en iyisini istiyorum. Ve buna okulum ve ziyaretçileri kesinlikle dahil değil.

"Partilere dışarıdan insanların girmesine izin veremeyeceğimizi biliyorsun," diye gecikmeli olarak cevap veriyorum.

Ember kuru bir sesle, "Maisie geçen hafta sonu okula dönüş partisindeydi," diye yanıtlıyor. "Efsanevi olduğunu söyledi."

"O zaman güvenlik fark etmeden içeri sızdı. Ayrıca, size partinin tam bir fiyasko olduğunu zaten söylemiştim."

Ember kaşlarını çatar. "Maisie'nin ağzından çıkan ses başarısızlık gibi değildi. Aksine tam tersi."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve planlayıcımı kapatıyorum.

"Hadi, Ruby! Beni daha ne kadar tutacaksın? Uslu duracağıma da söz veriyorum. Hakiki. Onlardan biriymişim gibi davranacağım."

Sözlerin içimi acıtıyor. Beni utandıracağından korktuğum için onu yanımda istemediğimi düşünmesi canımı acıtıyor. Bana umutla bakması boğazımı sıkıyor.

"Üzgünüm ama yapamam," diyorum sessizce.

Bir saniyeden diğerine, umudun yerini yanıp sönen bir öfke alıyor. "Çok aptalsın, gerçekten."

"Ember..."

"Beni aptal partilerinde istemediğini itiraf et!" diyor sitemle.

Cevap verememem. Yalan söylemek söz konusu bile olamaz ve gerçekler canımı yakar.

Onu.

"Maxton Hall'da perde arkasında neler döndüğünü bilseydiniz, Seninle gelmemi isteyip durmazdın," diye fısıldadım.

"Gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyacın olursa, aptal okul arkadaşlarına git," diye tıslıyor. Sonra battaniyeyi başının üzerine çeker ve

yüzünü duvara dönüyor.

Göğsümde yayılan acı dolu zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Sessizce ajandamı ve yazılarımı masasından alıp ışıkları kapatıyorum ve odadan çıkıyorum.

Ertesi gün kendimi bitkin hissediyorum ve koyu halkalarımı kapatmak için kapatıcı kullanmak zorunda kalıyorum. Ember ile tartıştıktan sonra uyuyamadım ve neredeyse bütün gece uyanık kaldım. Lin her zamanki gibi bir şeylerin ters gittiğini hemen fark ediyor ama bunun Beaufort ve hafta sonu yaşanan felaketle ilgili olduğunu düşünüyor ve ben de ona inanarak yanından ayrılıyorum.

Dersten sonra doğruca kütüphaneye gidiyorum. Bir sonraki toplantıdan önceki yarım saati kitapları geri getirmek ve son birkaç seferdir bulunmayan birkaç yeni kitabı ödünç almak için kullanmak istiyorum.

Kütüphane, Maxton Hall'da en çok sevdiğim ve şu ana kadar zamanımın çoğunu geçirdiğim yer. Tonozlu tavanı ve açık galerisiyle, koyu renkli ahşaptan yapılmış raflara rağmen kasvetli değil davetkâr görünüyor. Kapıdan içeri adımınızı atar atmaz, burada kendinizi rahat hissetmeniz gereken hoş, üretken bir atmosfer olduğunu hissedebilirsiniz. Burada erişebildiğimiz inanılmaz literatür seçkisinden bahsetmiyorum bile. Gormsey'deki mini kütüphanede kişisel beyanımda bana yardımcı olabilecek tek bir kitap bile yokken, burada hangisinden başlamam gerektiğine karar verirken umutsuzca bunalmıştım.

Kısmen Maxton Hall kendimi rahat hissettiğim tek yer olduğu için, kısmen de referans koleksiyonundaki asırlık kitapları eve götüremediğiniz için bütün günümü pencere kenarındaki en sevdiğim yerde geçirdim. Bazen buradayken keşke günüm daha uzun olsaydı diyorum. Ya da okul bitiminden daha uzun kalabilseydim. Benim için Oxford'da nelerle karşılaşacağımı tatmak gibi bir şey. Web sitesine göre oradaki kütüphanelerin daha büyük ve daha donanımlı olması dışında. Ve günün her saati açık.

Üniversitenin web sitesinde belirtilen giriş literatürü üzerinde çalışmak sinir bozucu. Kitapların çoğu, paragraflarını ancak birkaç kez okuduktan sonra anlayabildiğim karmaşık eserler. Ama aynı zamanda eğlenceli ve her kitap için içeriği özetlediğim ve kendi düşüncelerimi ve notlarımı eklediğim küçük bir kitapçık oluşturma alışkanlığı edindim.

Şanslıyım ve gerçekten okumak istediğim üç kitap yine mevcut. Ödünç aldıktan sonra doğrudan grup odamıza gidiyorum. Biraz erken geldim ama bu şekilde beyaz tahtaya gündemi yazabilir ve notlarımı sıralayabilirim. Pazartesi günü okula dönüş partisini çok uzun süre tartıştığımız için bugün yapmamız gereken çok şey var.

Bir elimle kapıyı açarken diğer elimle kitapları kendime doğru bastırarak tutuyorum. Küçük yığını bir masanın üzerine yerleştiriyorum. Sırt çantamı tamamen yere bırakmadan önce parmaklarımı Arend Lijphart'ın Patterns of Democracy kitabının kapağında gezdiriyorum.

"Bu hafta sonu bir randevumuz var," diye

fısıldıyorum. Birisi yumuşak bir homurtu

çıkarıyor.

Etrafta dolaşıyorum. Aynı anda sırt çantam kolumdan kayıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

James odanın diğer ucundaki pencere pervazına yaslanmış, iki kolunu göğsünün önünde kavuşturmuş. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu biraz üzücü," diyor.

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. "Üzücü olan ne?" Sırt çantamı yerden alıp kitapların yanındaki masanın üzerine koyarak soruyorum. Alttaki deliklerden b i r i çarpmanın etkisiyle daha da açılmış ve içimden küfrediyorum. Ember'a dikmeme yardım edip edemeyeceğini sormam gerekecek.

"Hafta sonuna okul işleriyle başlaman." Yavaşça bana doğru yürüyor. "Kendiliğinden yapacak daha iyi şeyler düşünürdüm."

"Burada ne yapıyorsun?" Etkilenmemiş bir şekilde ve imasına cevap vermeden cevap veriyorum.

"Lexington'ı dinlemedin mi? Sorumluluk almaya başlamalı ve eylemlerimin sonuçları olduğunu anlamalıyım." Alaycı bir gülümsemeyle rektörün sözlerini tekrarlar.

Sırt çantamı açıyorum ve ajandamı, kalem kutumu ve komite dosyamı teker teker çıkarıyorum. "Ve şimdi birdenbire onun söylediklerini dinlemeye mi karar verdin?"

Önümde durduğunda James'in bakışları nüfuz edilemez bir hal alıyor. Şu anda onu hiç değerlendiremiyorum. "Başka seçeneğim yok gibi, değil mi?"

Ona şüpheyle bakıyorum. "Dünden önceki gün açıkça bir seçim yaptın."

Sadece omuzlarını silkiyor. Muhtemelen koç, James'in antrenmanda olduğunu öğrendikten sonra onu uyardı. Hak ettiğini buldu.

"Ben buradayım. Bu konuda mutlu ol." Aynı anda eğildi ve yerden bir şey aldı - bir kalem. Sırt çantamdan düşmüş olmalı. James onu bana uzatıyor. Bu jest bana neredeyse dostça göründüğü için boğazımı temizliyorum ve ona söyleyebileceğim bir şey arıyorum.

"Ceza sadece bir dönem sürüyor James," diyorum. İlk kez onun ilk adını söylüyorum.

Bu onun ifadesini değiştiriyor. Birdenbire, artık sadece içimi görmüyor gibi görünüyor - doğrudan içime bakıyor. Bakışlarında içimi yakan ve vücuduma bir ürperti gönderen bir ateş var. Karnım heyecanla karıncalanıyor. Birden bakışlarını kaçırıyor ve topuklarının üzerinde dönerek arka tarafa gidiyor. "Bu, bundan nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kalbim deli gibi çarpıyor ve kollarını kavuşturmuş sandalyelerden birine oturup dışarıya bakarken sertçe yutkunuyorum.

"Bu" derken neyi kastettiğini bilmiyorum. Lakros oynamasına izin verilmemesi mi? Ya da zamanını burada geçirmek zorunda olduğu gerçeği. Ya da belki sadece beni kastediyordur. Ama bununla yaşayabilirim.

Şımarık zengin bir çocuğun beni oyundan düşürmesine izin veremeyecek kadar çok şey tehlikede. Hoşumuza gitse de gitmese de ikimiz de bunu yaşamak zorundayız ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsek, bu dönemi atlatmamız o kadar kolay olacaktır.

Başka bir şey söylemeden beyaz tahtaya dönüyorum ve bugünkü toplantının gündemini yazıyorum. James'in beni izleyip izlemediğini bilmemek beni tedirgin ediyor ama gururum arkamı dönmeme izin vermiyor. Neyse ki biraz sonra grup odasının kapısı açılıyor. "Özür dilerim, evdeki yazıcımız dönüyordu ve geri dönüp ekstremin çıktısını almak zorunda kaldım, ama şimdi elimde ve..." Lin, James'i fark edince cümlesinin ortasında duraklar.

"Hey," diyor.

Acaba bu dünyadaki tüm insanları böyle mi selamlıyor? Oxford mülakatlarına davet edildiğinde hocalara da "Hey" diyor olmalı.

"Onun burada ne işi var?" Lin gözlerini James'ten ayırmadan bana soruyor.

"Cezasını çekmek için," diyorum dürüstçe.

James hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine eğilir, çantasını açar ve bir defter çıkarır. Önündeki masanın üzerine koyar. Defter siyah ve deri ciltlidir ve kapağında Beaufort markasını temsil eden kavisli B kabartması vardır. Kesinlikle bir servete mal oluyor. Bir zamanlar

Londra'daki Beaufort mağazalarından birinde babam için yeni bir takım elbise arıyorduk. Bu birkaç yıl önceydi, geçirdiği kaza nedeniyle sık sık mahkemeye çıkması gerekiyordu. Mağazada iki dakikadan fazla kalmayıp mümkün olduğunca dikkat çekmeden çıkmamızı sağlayan dört haneli fiyat etiketlerini hala hatırlayabiliyorum.

Yanımda Lin boğazını temizliyor. Yakalandım, bakışlarımı James'ten ayırıyorum ve bugün yine yanaklarıma yükselen sıcaklığa lanet ediyorum. Neyse ki Lin bu konuda yorum yapmayacak kadar nazik.

"İşte," diyor ve içinde birkaç sayfa kâğıt bulunan şeffaf bir filmi bana uzatıyor. "İfadem."

Benimkini dosyadan çıkarıp ona veriyorum. "İşte benimki. Ama henüz mükemmel değil."

"Benimki de öyle," diyor Lin. "Bu yüzden tekrar okuduk. Sence bu gece izleyebilecek misin?"

"Kesinlikle. Yarın matematik için boş bir saatte bunları gözden geçirebiliriz." Hemen altın kalemi çıkarıyorum ve Lin'in ifadesini okuyup doğru bir şekilde ajandama yazıyorum.

Lin sessizce, "Adımın Ultra Pen ile birlikte anılmasından büyük onur duyuyorum," diyor ve bana sırıtıyor. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve ekibimiz yavaş yavaş gelirken gündemin geri kalanını tahtaya yazıyorum. James'i iki yanağından öperek selamlayan Camille dışında herkes James'e dikkatle bakıyor.

Herkes geldikten sonra toplantıya başlıyoruz.

"Bugünkü en önemli şey aslında okul yılındaki ikinci büyük etkinliğimiz," diye söze başlıyor Lin, yüzü aydınlanıyor. "Cadılar Bayramı."

Kieran alçak sesle, hayalet gibi bir "Uh-huuu" çıkarıyor ve salonda kahkahalar yükseliyor.

Lin dizüstü bilgisayarında bir önceki yıla ait bir slayt gösterisi açarak, "Maskeli balo geçen yıl çok iyi karşılandı," diye devam ediyor. Ekranı döndürüyor ve diğerlerinin de resimleri görebilmesi için yukarı kaldırıyor.

"Aynı şeyi tekrar yapamaz mıyız? Madem bu kadar iyi karşılandı," diye öneriyor Camille. Bu bizi bir sürü işten kurtarır."

"Bu söz konusu bile olamaz." Lin dehşet içinde ona bakıyor, bunun üzerine Camille sadece omuzlarını silkiyor. Bu arada ben de beyaz tahtanın hâlâ boş olan sağ tarafına geçip ortasına Cadılar Bayramı yazıyorum. Sonra kelimenin etrafına bir daire çiziyorum.

"Bugün bir slogan üzerinde anlaşmamız gerekiyor," diye açıklıyor Lin. "Beyin fırtınası yapalım, tamam mı?"

Kısa bir an için sessizlik.

Jessalyn sonunda, "Ben sadece ne istemediğimi biliyorum," diye söze başlar.

"Dışarı çık. Böylece konuyu daraltabiliriz," diyorum ve ona başlamasını işaret ediyorum.

"Turuncu istemiyorum. Siyah ve turuncu dekorasyon bir çocuğun doğum günü partisine benziyor, Maxton Hall'a hiç yakışmıyor."

Başımı sallıyorum ve beyaz tahtanın sağ üst köşesine şık bir dekorasyon yazıyorum.

"Siyah ve beyaza ne dersiniz?" diye öneriyor Doug. Kendisi ekibimizin en suskun üyesidir ve neredeyse hiç konuşmaz, bu yüzden önerisi beni olumlu anlamda şaşırttı. Ona gülümsüyorum ve tahtaya dönüyorum.

"Siyah ve Beyaz yıpranmış."

Birdenbire oda bir fare kadar sessizleşti.

Yavaşça tekrar arkamı dönüyorum. James sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyor, rahat duruşu odada aniden hakim olan gergin atmosferle tam bir tezat oluşturuyor.

"Affedersiniz?" Lin aklımdan geçenleri söyledi.

"Siyah ve Beyaz yıpranmış," diye tekrarlıyor James, ilk seferki kadar kuru bir sesle.

"Seni zaten anladım," diye tısladı Lin.

Adam kaşlarını çatarak ona bakar. "O zaman soruyu anlamadım."

"Beyin fırtınası yapıyoruz, Beaufort. Fikirleri odaya atıyoruz ve spontane fikirlerle çözüme ulaşmak için yorum yapmadan hepsini yazıyoruz," diye mümkün olduğunca sakin bir şekilde açıklıyorum.

"Beyin fırtınası seansının ne olduğunu biliyorum Bell," diye yanıtlıyor çenesiyle beyaz tahtayı işaret ederek. "Ve sana söylüyorum, bu şekilde yürümeyecek."

"İyi bir atmosfer yaratmak için striptizcilere ihtiyacınız olduğunu düşünen adam söylüyor bunu," diye mırıldanıyor Kieran.

"Bunu sadece partinizin ne kadar kötü olacağını bildiğim için yaptım."

Kimse bir şey söylemiyor ama odadaki havanın giderek daha da gerginleştiğini hissedebiliyorum. Camille dışında herkes James'e kızgın gözlerle bakıyor ama o hiç umursamıyor gibi görünüyor. Kaşlarını kaldırarak etrafına bakınıyor. "Hadi ama. Bunu sen de fark etmiş olmalısın."

Kieran, "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, artık hepsine sahip değilsin demektir," diyor ve Jessalyn başıyla onaylıyor.

"Çocuklar," diye araya giriyorum. Onlara dehşet içinde bakıyorum. "Kendinizi toparlayın." James'in ağzının kenarları şüpheyle seğiriyor ve elimdeki kalemi ona bir silah gibi doğrultuyorum. "Sırıtmanıza hiç gerek yok. Tatilin büyük bir bölümünü bu partiyi planlayarak geçirdik. Ezik değildi."

James sandalyede öne doğru eğilir, iki kolunu da masaya dayar. "Bu bir görüş meselesi."

Alnımdaki bir damar zonklamaya başlamış gibi hissediyorum.

"Ah, evet?" Başını sallıyor.

"Peki neden, sorabilir miyim?" diye soruyor Lin acı tatlı. Bu ses tonunu bilirim. Pek hayra alamet değil ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

James elini kaldırır ve sayar. "Büfe ucuz görünüyordu. Müzik berbattı. Belli bir kıyafet kuralı yoktu. Ve hava çok geç geldi."

Lin'in yanımda titremeye başladığını hissedebiliyorum. Yalnız olsaydık, sert eleştirileri için James'in boynunu kırardım. Bu odadaki herkes bu parti için o kadar çok çalıştı ki, hepsini tamamen bir başarısızlık olarak görüp reddetmek adil değil. Özellikle de bu doğru olmadığı için. Ancak bir ekip lideri olarak, makul ölçüde sakin tepki vermem gerekiyor. Pazartesi günü takiplerimiz sırasında öğrendiğimiz üzere, bazı noktalarda işler yolunda gitmedi.

"Müziğe gelince, sana katılıyorum," diyorum sakin bir sesle. "Mükemmel değildi. Ama insanlar yine de dans etti, bu yüzden tam bir başarısızlık diyemem." "Çünkü bir partide bunu yaparsınız. Ama atmosfer iyi bir müzikle olabileceği kadar iyi değil."

Üç yıl önce, eski lisemde, anlaşmazlıkların çözümü üzerine bir seminere katılmıştım. Kurs beş öğleden sonra sürdü ve bize çatışmaları çözme yöntemlerini öğretti. Her şeyi hatırlamıyorum ama bir şey aklımda kaldı: tüm tarafların dinlendiğini hissetmesini sağlamanız ve bir tartışmadan gelen enerjiyi önemli olana yönlendirmeniz gerektiği.

Bu kararı aklımda tutarak derin bir nefes alıyorum ve James'e sıkıca bakıyorum. Ancak bu durum Cadılar Bayramı için hala bir tema bulma sürecinde olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Doug'ın önerisinin gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum ve bunu yazacağım. Tıpkı diğer tüm önerileri yazacağım gibi, böylece sonunda neyin en iyi uyup neyin uymadığını görebiliriz." Bu sözlerle birlikte tahtaya Siyah ve Beyaz yazıyorum. Sonra tekrar dönüyorum. "Başka öneriniz var mı?"

"Tamam, bir fikrim var," diye araya giriyor Jessalyn, çığır açan bir vizyonu varmış gibi ellerini kaldırarak. "Ürkütücü bir dokunuşla klasik şıklık. Mezar ışıkları, siyah çiçekler. Geleneksel Cadılar Bayramı partisinin modernize edilmiş bir versiyonu."

Hemen yazıyorum. "Bu da
sıkıcı."

"Katkıda bulunacak bir şeyin yoksa kapa çeneni Beaufort," diye
tıslıyor Lin. "Kırmızı ve siyah bir vampir partisi," diye öneriyor
Kieran.

"Topal da," diye mırıldanıyor James.

Bunu atlatacağım. Gözüne kalem sokmayacağım.

Jessalyn, "Asıl saçma olan şey tekliflerimizi sürekli kötülemen," diye karşı çıkıyor. "Negatif enerjinizi buraya yaymak yerine neden kendiniz bir değişiklik yapmıyorsunuz?"

James doğruldu ve not defterine baktı. İçinde Cadılar Bayramı partisi planlamakla ilgili tek bir kelime bile olduğundan şüpheliyim.

"Benim önerim bir Viktorya dönemi partisi. Weston Hall bunun için mükemmel olacaktır. O döneme ait orijinal tabak ve çatal-bıçak takımları, punç kaseleri, dantelli peçeteler vb. alabilirsiniz. Tercihen siyah renkte. Birincil ışık kaynakları - o zamanlar olduğu gibi - ürkütücü bir atmosfer yaratacak mumlar olacaktır. Elbette okulu yakmamak için dikkatli olmanız gerekir, ancak doğru yangın koruma önlemleri ile bu mümkün olabilir. Kıyafet kuralları döneme göre çökmüş ve asil olacaktır. Viktoryenlerin Cadılar Bayramı'nda oynadıkları tonlarca oyun var. Bunlar da sürece dahil edilebilir."

James sözlerini bitirdikten sonra oda bir an için sessizleşti.

"Bu gerçekten harika bir fikir," diyorum tereddütle.

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Sadece not alacağımızı ve yorum yapmayacağımızı sanıyordum?"

Bakışlarını kaçırıyorum ve öneriyi tahtaya yazıyorum.

Kieran, "Bir keresinde on dokuzuncu yüzyılda bu tür durumlar için içine beş farklı nesne saklanan kekler yapıldığını okumuştum" diyor. "Keklerinde bu nesneler bulunanların çok şanslı olacağı tahmin ediliyordu. Bunu modernize edebilir ve parçalardan birini yakalayanlara bir ödül verebiliriz."

"Ama o zaman önceden duyurun. Kimse boğulmasın," diye yanıtlıyor Camille burnunu kırıştırarak.

"Hangi müziği çalmalıyız?" diye soruyor Jessalyn.

"Biraz karışık klasik müziğe ne dersiniz?" Ben öneririm.

"Ama senin tuhaf klasik-elektro-dubstep remikslerin değil," diye homurdanıyor Lin. "Hey! Onlar havalı. Ayrıca iyi konsantre olabiliyorum." Takımdaki herkes
Bana şüpheyle bakıyor ve yardım ararken, çoğu durumda benimle aynı müzik zevkini paylaşan Kieran'a dönüyorum. "Haydi, Kieran. Anlat onlara."

"Viktorya dönemi müziğinin harika remiksleri var. Geçen gün Caplet'ten iyi bir tane dinledim."

Minnetle gülümsüyorum ve dudaklarımla "Bana bağlantıyı gönder" diyorum.

"Ben olsam bir orkestra organize ederdim," diye araya girer James. "Ve partinin başlangıcı için bir dans provası yapardım."

Odadan bir onay mırıltısı yükseliyor, bu da beni biraz hasta ediyor. Hiç dans edemiyorum.

"Tamam, dinlediğimde sanki bir konuya karar vermişiz gibi geliyor," diyor Lin, o anda benim hissettiğim kadar şaşkın bir sesle.

Beyaz tahtayı işaret ediyor. "Yine de bir oylama yapmak istiyorum. Hanginiz Siyah ve Beyaz'dan yana?"

Kimse cevap vermiyor.

"Klasik-şık parti için kim?" Yine rapor yok.

"Peki ya kötü vampir partisi?" El kaldıran olmadı.

"Viktorya tarzı bir Cadılar Bayramı partisi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum ve daha cümlemi bitirmeden dört kol havaya kalkıyor. James bir an için sanki iletişime geçmek onun için çok aptalca olacakmış gibi bakıyor, ama sonunda yine de bunu yapıyor.

Bu toplantının bu hale geleceğini tahmin etmemiştim. Lin'e kaşlarımı kaldırarak baktım. "O halde bu yılki Maxton Hall Cadılar Bayramı için bir sloganımız var diyebilirim."

9

James

Percy Rolls-Royce'u doğrudan okulun ana girişinin avlusuna park etmiştir. Bir elinde cep telefonu, diğerinde şapkasıyla arabaya yaslanmış duruyor. Koyu renk saçlarının arasından geçen gümüş teller her geçen gün artıyor gibi. Beni görünce hemen cep telefonunu bir kenara bırakıyor, kasketini tekrar takıyor ve dik duruyor. Bu gerçekten gerekli değil ve o da bunu biliyor.

Merdivenlerden iniyorum ve etrafımdaki insanlar benden isteyerek kaçıyor. Görünüşe göre, hissettiğim kadar kötü görünüyorum. Hepsi bu lanet olası etkinlik komitesinin suçu! Şimdiden çenemi kapalı tutmadığım ve Viktorya dönemi partisiyle ilgili öneriyi kendime saklamadığım için pişmanlık duyuyorum. Daha sonra diğerlerinin oluşturduğu yapılacaklar listesini düşündüğümde kendimi tamamen farklı hissediyorum. Partiyi evde düzenleyecek olsaydım, her şeyi hizmet sağlayıcılara devredebilir ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmazdı. Ama bu durumda, Ruby'nin kaşlarını kaldırarak söylediği gibi, hizmet sağlayıcı benim.

Önümde hala bu tür toplantılarla dolu bir dönem olduğunu düşündükçe çığlık atmak istiyorum. Ayrıca artık eğitimlere katılamayacak olmak da bana dayanılmaz geliyor.

Okuldaki son yılımı kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

Arabaya vardığımda, aslında sadece arka koltuğa düşmek istiyorum, ama binemeden önce Percy kolumu kısa bir süre tutuyor.

"Efendim, ruh haliniz iyi değilmiş gibi görünüyorsunuz."

"Müthiş bir gözlem gücün var, Percy."

Benimle arabanın kapısı arasında kararsızca bir ileri bir geri bakıyor. "Öfkeni biraz dizginlemek isteyebilirsin. Bayan Beaufort iyi durumda değil."

Şu anda, aptal etkinlik ekibi unutuldu. "Ne oldu?"

Percy bir an için kararsız görünüyor, sanki bana ne söyleyip ne söylemeyeceğinden emin değil gibi. Sonunda bana doğru bir adım attı ve yumuşak bir sesle, "Az önce biriyle konuştu. Genç bir adamla. Bir tartışmaya benziyordu."

Başımı sallıyorum ve Percy arabaya binebilmem için kapıyı açıyor.

Neyse ki pencereler karartılmış. Lydia berbat görünüyor. Gözleri ve burnu kıpkırmızı ve gözyaşları yanaklarında koyu gri izler bırakmış. Son birkaç haftadır hiç bu kadar ağlamamıştı ve onu böyle görmek ve aynı zamanda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor.

Lydia ve ben her zaman birbirimizden ayrılmazdık. Bizimki gibi bir aileniz varsa, ne olursa olsun birbirinize bağlı kalmaktan başka çareniz yoktur. Hayatımda ikiz kardeşimi görmediğim sadece birkaç gün hatırlıyorum. O ne zaman kendini kötü hissetse, göğsümde garip bir his oluyor - ve o da aynı şekilde hissediyor. Annemiz bize bunun ikizlerde sıklıkla görülen bir durum olduğunu anlatmış ve hayatımız boyunca bu bağa değer vereceğimize ve bunu umursamazca tehlikeye atmayacağımıza dair erken yaşta söz verdirmişti.

"Sorun nedir?" Percy arabayı çalıştırdıktan sonra sordum.

Cevap vermedi.

"Lydia-"

"Bu seni ilgilendirmez," diye tıslıyor.

Bir kaşımı kaldırıp ona bakıyorum, ta ki o benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakana kadar. Bu konuşmamızın sonu gibi görünüyor.

Arkama yaslanıp ben de dışarı bakıyorum. Parlak renkli ağaçlar yanımızdan o kadar hızlı geçiyorlar ki bulanık bir resme dönüşüyorlar ve Percy'nin arabayı daha yavaş sürmesini diliyorum. Sadece ev düşüncesi beni hasta ettiği için değil, her şeyden önce Lydia'nın sessizliğini bozmak için bana daha fazla zaman vermek için.

Ona yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Bay Sutton'la aralarında ne geçtiğini öğrenmek için her yolu denedim ama her seferinde engelledi. Aslında buna şaşırmamalıyım. Birbirimizden ayrılmıyor olabiliriz ama aşk hayatımız hakkında hiç konuşmadık. Kız kardeşiniz hakkında bilmek istemeyeceğiniz şeyler vardır - ya da tam tersi. Ama bu sefer durum farklı. Yıkılmış durumda ve onu sadece bir kez böyle görmüştüm, neredeyse tam iki yıl önce. Ve o zaman neredeyse ailemizi yok ediyordu.

Lydia hiç beklemediğim bir anda, "Graham deliriyor," diye fısıldıyor.

Ona dönüyorum ve devam etmesini bekliyorum. Bu pislik öğretmene karşı hissettiğim öfke tekrar tekrar içimde kabarıyor ama onu geri itiyorum. Lydia'nın kendini bana zaten olduğundan daha fazla kapatmasını istemiyorum.

"Ruby'nin Lexington'a söylemesinden çok korkuyorum," diye mırıldanıyor, sesi genizden geliyor.

"O bunu yapmaz."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bakışlarında, Ruby ile ilk tanıştığımda ona karşı hissettiğim şüpheciliğin aynısını fark ediyorum.

"Çünkü onlara göz kulak olmaya devam ediyorum," diye cevap veriyorum bir süre sonra. Lydia ikna olmuş görünmüyor. "Her zaman onun peşinden koşamazsın, James."

"Gerek yok. O etkinlik ekibinde."

Lydia şaşkınlıkla bana bakıyor, ben de çarpık bir şekilde gülümsüyorum.

Omuzlarındaki gerginliğin nasıl azaldığını gözlemlemek güzel, tamamen değil ama en azından biraz. Bir süre sonra sessizce şöyle diyor: "Etkinlik ekibini tamamen unutmuşum. Orası ne kadar yıpratıcı?"

Sadece homurdanıyorum.

"Babamla konuştun mu?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

Rolls-Royce'un durduğu anda başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Önümüzde konağımızın cephesi yükseliyor, üzerindeki ağır bulutlarla kasvetli gökyüzü ruh halimin ve bugün beni nelerin beklediğinin bir yansıması.

"Beni üç kelimeyle nasıl tanımlarsın?" diye soruyor Alistair, müzik setimden yükselen müzik eşliğinde. Kanepede oturmuş, cep telefonunun üzerine eğilmiş, başını eğmiş ekrana bakarken sarı bukleleri alnına düşüyor.

Az önce bizim için iki cin tonik hazırladım ve bardaklarla birlikte kanepeye geri döndüm. Alistair başını kaldırmadan uzanıp benden bir tane aldı.

Bu zaten üçüncü turumuz ve nihayet kafamda bunca zamandır beklediğim o bulanık his beliriyor. Bu bana diğerlerinin lakros antrenmanında olduğunu unutturuyor. Ve hepsinden önemlisi, son iki saatin anısını bastırıyor. Babamın sesi artık sadece sessiz bir tıslama.

"Peki ya 'aşırı oymacı'?"

Alistair sırıtıyor. "Bu doğru olurdu. Ama muhtemelen alçakgönüllülükle devam etmeliyim."

Gülerek yanındaki kanepeye çöküyorum. Ona yazıp gelmek isteyip istemediğini sorduğumda çoktan bir iki kadeh içmiş olduğu izleniminden kurtulamıyorum. Görünüşe göre, takımdan uzaklaştırılmış olması onu inanmamızı istediği kadar yarasız bırakmamış.

Her neyse, bundan sonra Maxton Hall erkeklerinden uzak duracağımı ve bunun yerine "bu çevrimiçi buluşmaya" daha yakından bakacağımı duyurarak oturma odama daldı. Bunu geniş bir sırıtışla söyledi, sanki gerçekten ciddi değilmiş ve sadece canı sıkıldığı için profil açmış gibi. Ama onu bu konuda kayıtsız o l m a d ı ğ ı n ı bilecek kadar iyi tanıyorum. Maxton Hall'daki erkeklerden bıkmış çünkü sadece onunla gizlice öpüşmek istiyorlar. Çoğunun aksine, Alistair iki yıldır cinsel kimliğini açıkça kabul ediyor - ona bir çocukmuş gibi davranan pislik ebeveynlerinin hoşnutsuzluğuna rağmen

O zamandan beri dışlanmış.

Eğer internette kendisini kirli bir sır gibi hissettirmeyecek birini bulursa, ben buna varım. Özellikle de beni kendi sorunlarımdan uzaklaştırdığı için ve bu şu anda benim için çok uygun.

"Tam olarak üç kelime olmak zorunda mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "O zaman... 'iyi çocuk, lakrosçu, sportif ve ateşli flörtler arıyor, falan filan."

Eğri büğrü sırıtıyor. "Blabla, sorun yok."

Ona biraz daha yaklaşıyorum, cin tonik bardağımdan akıyor ve elime bulaşıyor. Küfrederek onları pantolonuma siliyorum ve sonra Alistair'in cep telefonuna bakıyorum. Profilinin taslağını gördüğümde gülüyorum.

"Ne?" diye meydan okuyarak sorar.

"Sen seksen beş yaşında değilsin,

yalancı." Homurdanıyor. "Evet."

"Ben seksen dört yaşındayım ve sen benden yarım baş kısasın dostum. On santimetre çıkar, o zaman haklı olabilirsin."

Dirseğimi yan tarafa doğru itiyor ve alkol yine parmaklarımın üzerine düşüyor. "Bu kadar oyunbozan olma."

"Tamam, tamam." Bardağımdan üç büyük yudum alıp masaya bırakıyorum. Sonra sehpadan dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum ve kulağa makul gelen profil açıklamalarını aramaya başlıyorum.

Alistair'e buraya gelmek isteyip istemediğini sormak tam olarak doğru bir karardı. Hemen şoförünün onu götürmesine izin verdi ve o andan itibaren tek bir soru bile sormadan beni oyalamaktan başka bir şey yapmadı.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Alistair sorgulayıcı bir ses çıkarıyor ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakmak için eğiliyor.

Biraz ona doğru çeviriyorum. "Profil açıklaman için ilham almak istemiştim ama şimdi keşke o bağlantıya hiç tıklamasaydım diyorum. Kim ister ki

'İdeal olarak ikizimle yapardım, ama tek çocuk olduğum için sen yeterli olacaksın' yazabilir mi?"

Alistair homurdanarak uzaklaşır. "Artık öyle hissetmiyorum. Sadece 18 yazıyorum, lakros yazıyorum, her şeye açığım."

"Hayır dostum," diyorum başımı sallayarak. "'Her şeye açık' neredeyse garip istekler için açık çek."

Omuzlarını silkiyor. Birkaç dakika sonra, cep telefonundan başını kaldırmadan, "Bu arada, Elaine seni sordu," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ama cevap vermiyorum. Wren'in partisinden beri Alistair ilk kez bu konuyu açıyor ve ses tonundan bunun ciddi bir konuşma olup olmayacağını anlayamıyorum.

"Senin genç ve kırılgan kalbin için endişeleniyor ve onu hâlâ sık sık düşünüp düşünmediğini bilmek istiyor."

Tamam, kesinlikle ciddi değilim.

"Sanki," diye cevap veriyorum. Elaine'in birlikte geçirdiğimiz gece hakkında tek bir düşünce bile harcadığından şüpheliyim. Muhtemelen bu konunun peşini bırakmayan Alistair'dir, çünkü bu konuyla onun kardeşçe koruma içgüdüsünü uyandırmışımdır.

"Kız kardeşimle seks yaptığına hâlâ inanamıyorum." Başını sallıyor ve boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Her şeye rağmen onunla nişanlanamaz mısın? Sanırım o zaman her şeyle daha iyi başa çıkabilirim."

Sırıtarak omzuna bir tokat indiriyorum. "Eğer biriyle nişanlanacaksam, bu kesinlikle senin daha rahat uyuyabilmen için değil."

Alistair sahte bir umutsuzlukla iç çekti. Sonra cep telefonunu bana uzattı: "En azından hangi fotoğrafı çekmem gerektiği konusunda bana yardımcı olabilir misin?"

Bana iki tane gösteriyor: Birinde şezlongda gömleksiz ve kollarını başının arkasında kavuşturmuş yatıyor, diğerinde ise siyah beyaz, aynada kendi fotoğrafını çekmiş ve takım elbise giymiş.

"Kanepede olan," diyorum. "Diğerinde çok fazla giyiyorsun."

"Takım ruhunu sevdim, Beaufort."

Bundan sonra Elaine konusu neyse ki kapandı ve bize dördüncü tur cin tonik getirdim. Kadeh kaldırıyoruz ve Alistair kendini yeniden yeni hobisine verirken ben de gönülsüzce e-posta programımda geziniyorum.

Beaufort Ofislerinden bir randevu daveti aldığımı gördüğümde donup kalıyorum. İsteksizce e-postayı açıyorum, başka bir şey yazmıyor: Önümüzdeki Cuma, saat 19:00'da, Londra'daki satış yönetimiyle iş yemeği. Zamanında gelin.

Bir andan diğerine, iyi ruh halim kayboldu. Onun yerine, öğleden sonra babamla yaşadığım tartışmanın anıları aklıma geldikçe omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor.

Bizi utandırıyorsun.

Kaybedecek bir itibarımız

var. Çocuksu, aptal çocuk.

Elini kaldırarak yanıma geldiğinde irkildiğim için kızgınım, çünkü daha iyisini biliyorum: Mortimer Beaufort'un huzurunda zayıflık ya da korku gösterilmez.

Randevu bir cezadan başka bir şey değil. Bana sözlerinden ya da darbelerinden daha fazla vurduğunun tamamen farkında. Aslında bir anlaşmamız var: Maxton Hall'a gittiğim sürece, şirketimizi ilgilendiren her konuda beni yalnız bırakacak. Şimdi bu yemeğe katılmam gerektiği gerçeği, onun kendime söyleme şekli: "Hayatını ben kontrol ediyorum ve eğer kendini toparlamazsan, düşündüğünden daha kısa sürede bitecek."

Hayal kırıklığıyla dizüstü bilgisayarı kucağımdan itip bara gidiyorum. Kendime bir bardak viski dolduruyorum ve bir süre kahverengi sıvının içine bakıyorum. Sonra arkamı dönüp onu kanepeye götürüyorum.

Alistair bana bakıyor. Yüzünde az önceki sırıtıştan eser kalmamıştı. "Sen iyi misin?"

Omuz silkiyorum.

Alistair'in gelmesini istedim, böylece babamı unutabilecektim, onun hakkında konuşmayacaktım.

Alistair devam etmedi. Onun yerine cep telefonunu bana uzattı. "Bir maçım var." Ekranda bol kaslı, siyah saçlı bir adamın fotoğrafı beliriyor.

Başımı arkaya yaslayana kadar koltukta biraz aşağı kayıyorum. "Tarifinde ne yazmış?"

"Kalbiyle ilgilenecek birine ihtiyacı var. Ve penisi hakkında." "Ne kadar yaratıcı."

"Oh. Ve o... az önce bana sikinin bir resmini gönderdi. Bana cinsel organını göstermeden önce adını söylemeye ne dersin?" Alistair mırıldanıyor ve ben istemediğim halde gülmek zorunda kalıyorum.

Alistair'in en iyi arkadaşlarımdan biri olmasının nedenlerinden biri de bu. İstesem onunla kafamda sürekli döngü halinde tekrar eden şeyler hakkında konuşabilirim. Onunla her şey hakkında konuşabilirim - ama konuşmak zorunda değilim. Bu arada, o kadar uzun süredir arkadaşız ki birbirimize uyum sağlamış durumdayız.

ve sınırlarımızı bilir ve onlara saygı duyarız, onları test etmekten hoşlansak bile. Başka biriyle böyle bir dostluk kurabileceğimden şüpheliyim.

"Aç mısın?" Bir süre sonra sordum.

Alistair evet diyor ve ben de aşağıya, mutfağa sesleniyorum. Babamla tartıştıktan sonra iştahımı kaybetmiştim, bu yüzden şimdi kendimi tamamen aç hissediyorum.

Mutfak görevlisinin bize üst kattaki yemekleri getirmesini beklerken, Alistair yarı çıplak erkeklerin fotoğraflarına bakmaya devam ediyor, ben de dizüstü bilgisayarımdaki blog listemde geziniyorum. Bazı lakros siteleri ve arkadaş blogları dışında, birkaç aydır çoğunlukla seyahat bloglarını takip ediyorum. Neredeyse hiçbir şey beni yabancı ülkelerden gelen raporlar ve fotoğraflar kadar etkilemiyor. Yeni girdilerin bazılarını daha sonrası için işaretliyorum - şimdi gerçekten alıcı olamayacak kadar sarhoşum.

Okul blogunu da listeme kaydettim. Aslında sırf dalga geçmek için ama şimdi zaman çizelgesindeki yazıları gördüğümde Ruby'nin yüzü bir anda zihnimde beliriyor. Midem açlıktan mı, alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu bilmediğim küçük bir sıçrama yapıyor.

İşaret parmağım kendi hayatını yaşıyor ve blogu açıyorum.

Yavaş yavaş okulun etkinliklerine tıklıyorum - hepsi sıkıcı - makaleleri gözden geçiriyorum - dayanılmaz derecede hayal gücünden yoksun - ve Ruby'nin yüzünü aramak için fotoğraflara bakıyorum. İsmi birçok yazının üstünde yer almasına ve okulun etkinliklerinde ismiyle anılmasına rağmen tek bir fotoğrafta bile görünmüyor. Lydia bana Sutton'la birlikte Ruby tarafından yakalandıklarını söyledikten kısa bir süre sonra onu Google'da arattım ve internette hakkında bulabildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu. Ne Facebook'ta, ne Twitter'da, ne de Instagram'da tek bir hesabı bile yok - en azından gerçek adıyla.

Ruby Bell bir hayalet.

Kaydırmaya devam ediyorum. Bu arada, geçen yılın tamamını araştırdım ve hala aradığım şeyi bulamadım. Her ne ise. Baktıkça daha da sinirleniyorum. Neden onun hakkında bulabileceğim hiçbir şey yok?

"Okul bloguna mı bakıyorsun?" diye soruyor Alistair aniden.

Yakalandım, yukarı baktım. Alistair iğrenmiş bir ifadeyle dizüstü bilgisayarıma bakıyor. Ama bakışları tarayıcının küçük arama alanına yazdığım kelimeye takılınca yüzü birden aydınlanıyor. "Oh, işte böyle."

"Ne?"

Sırıtışı genişliyor. "Diğerlerine söylediğimde."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Anlatacak bir şey yok."

Alistair'in cevabı, bize yemek getiren hizmetçimiz Mary'nin kapıyı çalmasıyla kesiliyor. O küçük arabayı odama götürürken, ben de bardağımı doldurmak için sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Şimdi babamın sesine ek olarak Ruby'nin kendini beğenmiş yüzünün görüntüsünü de zihnimden uzaklaştırmam gerekiyor.

10

Yakut

Ajandamdaki pembe yazı tipi benimle alay ediyor. Beaufort'tan Viktorya dönemi kıyafetleri istememem gerektiğini söylüyor. Ne yazık ki, bunu hiç yapmak istemiyorum.

Bu hafta James Beaufort'a aşırı dozda yüklendim ve hafta sonu için hazırım. Cadılar Bayramı partisinin sloganına karar verdiğimizden beri, toplantılarımız sırasında yaramazlık yapıyor. Ya birbiri ardına kötü yorumlar yapıyor ya da bizi tamamen görmezden geliyor. Dün kutlama için tasarlayacağımız posterde otantik Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş bir çiftin yer alması gerektiğine karar vermemiş olsaydık umurumda olmazdı. Ve bu tür kostümleri hızlı ve hepsinden önemlisi ücretsiz olarak elde etmenin en kolay yolu Beaufort'lardan ve onların devasa arşivinden geçiyor.

Toplantıdan sonra Lin ve ben, hangimizin James'ten bu iyiliği isteyeceğini belirlemek için kura çektik - tabii ki ben kaybettim. O zamandan beri bu konuda ona en iyi nasıl hitap edebileceğimi düşünüyorum. Belki de sadece bir e-posta yazarım. O zaman diğer insanların önünde sormak zorunda kalmam ve büyük olasılıkla azar işitmem.

Tüm gücümle ajandamı kapatıyor ve sırt çantama yerleştiriyorum.

Lin kendi çantasını omuzlayarak, "Değiştirebiliriz," diye öneriyor. Sonra kendi tepsisini alıp benimkinin üzerine koyuyor ve her ikisini de bulaşıkhaneye götürmek üzere alıyor.

Bir an için alternatifin - Lexington'ın yangın güvenliği yönetmelikleri hakkında bir saat boyunca ders dinlemenin - daha iyi olup olmayacağını tarttım.

Kafeteryadan çıkıp öğrenim merkezine doğru yürürken Lin, "Bir dakika," diyor. "Onu geri alacağım. Aldatmayacağım."

"Ne yazık. Ben olsam hemen yapardım."

Kampüs altın kırmızısı sonbahar ışığıyla yıkanıyor ve meşelerdeki ilk yapraklar zengin bir yeşilden narin bir sarıya veya koyu kırmızıya dönüşmeye başlıyor.

"Hadi ama. Artık o kadar da kötü değil."

"Piyangoda yangın güvenliği dersini kazandığında yüksek sesle 'büyük ikramiye' diye bağıran kişi söylüyor bunu," diyorum kuru bir sesle.

Sırıtıyor, yakalandı. "Sadece çok kibirli olduğunu düşünüyorum. Yani, dönem bitene kadar ekibimizin tam bir üyesi. O zaman o da bir şeyler katabilir, değil mi? Özellikle de her şey onun önerisi olduğu için."

"Evet. Ne yazık ki bu gerçekten iyi bir öneriydi." Öğrenci kimlik kartımı öğrenme merkezinin kapısının önünde, düğmedeki küçük ışık yeşil yanana kadar tutuyorum. Sonra kapıyı açıp Lin'in gitmesine izin veriyorum.

Öğrenim Merkezi, sadece Altıncı Sınıf tarafından kullanılan küçük bir binadır. Sunum hazırlamak istediğinizde ya da final sınavlarına çalışmak için sessiz bir yere ihtiyaç duyduğunuzda burada buluşabilirsiniz. Bugün, bizi Oxford'da yaklaşan başvuru sürecine hazırlaması beklenen bir çalışma grubunun ilk toplantısı öğretmen odalarından birinde gerçekleşiyor.

Odaya girdiğimizde Lin usulca "Oh," diyor, aynı anda ben de kaskatı kesiliyorum.

Şeytan hakkında konuşurken.

Odada yirmi koltuk var ve burada sadece Keshav, Lydia, Alistair, Wren, Cyril ve... James. Ayrıca iki kız, sadece simaen tanıdığım bir adam ve öğretmenimiz olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın. Bizi selamlayan tek kişi o.

Beaufort'un grubundan en uzak yerlerden birine gidiyorum. Lin beni takip ediyor ve yanıma oturuyor. Mekanik bir şekilde ajandamı, kalemlerimi ve özellikle bu çalışma grubu için aldığım yeni not defterimi açıyorum. Her şeyi önümdeki masanın üzerine yerleştirirken - masanın kenarına paralel olmalı - tüm gücümle diğerleri yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. James'le ve kesinlikle onun arkadaşlarıyla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Başvuru sürecinde onun gibi insanlarla, tüm nesillerin Oxford'da okuduğu çok zengin ailelerden gelen insanlarla rekabet etmek zorunda olduğum gerçeğini düşünmek bile beni hasta ediyor.

Lin'in benimle nasıl bir tezat oluşturduğunu bilmiyorum. O zamanlar James'in grubunun bir parçası değildi ama Elaine Ellington ve bizden bir üst sınıftan birkaç kızla arkadaş olduğu için onun çevresine girmişti. Ama sonra babası annesini başka bir kadın için terk etti - ki bu kadının bir süre sonra evlilik dolandırıcısı olduğu ortaya çıktı. Bir yıl içinde tüm servetini onlara kaptırdı, bu o zamanlar büyük bir skandaldı ve artık kimsenin Wang'larla bir ilgisi olmasını istememesinin nedeniydi. Ne iş dünyasında, ne sosyal hayatta, ne de bu okulda.

Lin'in Maxton Hall'a devam edebilmesi için annesinin kır evini satıp Pemwick yakınlarında daha küçük bir eve taşınması gerekti. İkisi hala bizim yaşadığımızın dört katı kadar bir alanda yaşıyor olsalar da, o zamanlar Lin için bu çılgınca bir değişiklik olmuş olmalı. Sadece ailesini ve o zamana kadar bildiği hayatı değil, her şeyden önce tüm arkadaşlarını kaybetmişti.

Lin çoğu zaman sanki bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyor. Sanki hiç farklı olmamış gibi. Ama bazen gözlerinde eski hayatını özlediğinden şüphelenmeme neden olan bir özlem görüyorum. Özellikle de Cyril'in yanındaki boş koltuğa nasıl da özlemle baktığını gördüğümde. Uzun zamandır ikisinin eskiden bir şeyler yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum ama ne zaman konuşmayı uzaktan da olsa bu yöne çeksem Lin hemen konuyu değiştiriyor. Onu suçlayamam, ne de olsa ben de kendimle ilgili özel şeyleri neredeyse hiç anlatmam. Ama yine de bazen merak ediyorum.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi bakışlarım James'e kayıyor. Arkadaşları konuşurken ve sürekli hareket halindeymiş gibi görünürken, o sandalyesinde kıpırdamadan oturuyor. Wren onunla konuşuyor ama dinlemediğinden oldukça eminim. Yüzündeki çatık kaşların hangi düşüncelerden kaynaklandığını merak ediyorum.

"Hepinizin burada olması çok güzel," diye başlıyor öğretmen ve bakışlarımı James'ten a y ı r ı y o r u m . "Adım Philippa Winfield, ama siz bana Pippa diyebilirsiniz. Şu anda Oxford'daki eğitimimin ikinci dönemindeyim ve o sırada başvuru sürecinden de geçmek zorunda kaldım. O yüzden şu anda nasıl hissettiğini biliyorum."

Wren, Cyril'i güldüren bir şeyler mırıldanır. Boğazını temizleyerek bunu gizler. Muhtemelen Pippa'nın ne kadar güzel olduğundan bahsediyorlardır. Koyu sarı, dalgalı saçları ve porselen teniyle neredeyse bir oyuncak bebeğe benziyor. Güzel, pahalı bir oyuncak bebek.

"Önümüzdeki haftalarda Düşünme Becerileri Değerlendirmesi ve mülakatlara hazırlanmanıza yardımcı olacağım. TSA, Oxford'daki belirli bölümler için girmeniz gereken iki saatlik bir testtir. Üniversitenin, orada okumak için gerekli becerilere ve eleştirel düşünme yeteneğine sahip olup olmadığınızı anlamasına yardımcı olur."

Sınav takvimime göre Cadılar Bayramı'ndan kısa bir süre sonra yapılacak ve önümdeki görevleri düşündükçe şimdiden heyecanlanıyorum. Sonraki otuz dakika içinde Pippa bize testin nasıl yapılandırıldığını ve görevin hangi kısmı için ne kadar zamanımız olacağını açıklıyor - bunların hepsi uzun zamandır bildiğim şeyler. Sınavın g i d i ş a t ı hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum, sınavı nasıl geçeceğimi öğrenmek istiyorum. Sanki Pippa düşüncelerimi okumuş gibi, sonunda alkışlıyor

bir kez ellerini kaldırdı. "Yapılacak en iyi şey, metin görevi için kullanılabilecek örnek bir soruya göz atmaktır. O dönemde, belirli soruları diğer adaylarla tartışmak bana çok yardımcı oldu çünkü hepimizin farklı yaklaşımları var ve bu bazı durumlarda gerçekten aydınlatıcı olabiliyor. Bu yüzden en iyisinin bu şekilde yapmak olduğunu düşündüm." Klasörünü açtı ve bize dağıttığı bir yığın kâğıt çıkardı. "İkinci sayfada ilk soruyu bulacaksınız. Sen," diyor ve eliyle yine bir şeyler fısıldayan Wren'i işaret ediyor. Lütfen soruyu yüksek sesle okuyun."

"Büyük bir memnuniyetle," diye yanıtlıyor çirkin bir gülümsemeyle, kâğıdını eline alıp yüksek sesle okumadan önce: "İlk soru şu: Eğer eylemleriniz için nedenler gösterebiliyorsanız, bu eylemlerinizin rasyonel olduğu anlamına mı gelir?"

Lin'in kolu yukarı fırladı.

Pippa, "Elinizi kaldırmanıza gerek yok, açık tartışmayı başlatıyorum," diyor ve Lin'e başını sallıyor.

"Tüm eylemlerin duygusal bir kökeni vardır," diye başlıyor arkadaşım. "Her ne kadar her zaman kalbinizin sesini dinlemek yerine düşünüp akıllıca karar vermeniz gerektiği söylense de, sonuçta tüm kararlar duygular tarafından yönlendirilir ve bu nedenle rasyonel değildir."

"Bu çok kısa bir makale olurdu" diyor Alistair ve arkadaşları gülüyor. James hariç hepsi. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırır.

Pippa, "Bu artık içinizden biri tarafından detaylandırılabilecek ya da çürütülebilecek bir tez," diyor.

"Soruyu yanıtlayabilmek için öncelikle 'rasyonel' kelimesinin bu bağlamda ne anlama geldiğini tanımlamamız gerekir," diyor Lydia aniden. Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış, önünde soruyu içeren notu elinde tutuyor. Hangi eğitim dalına başvuracak?

"Rasyonalite, akılla karakterize edilen düşünce veya davranış anlamına gelir," diye mırıldanıyor Kesh.

"Bu bağlamda rasyonalite akıl demektir," diyorum. "Ama akıl öznel bir şeydir. Her insanın farklı kuralları, ilkeleri ve değerleri varsa akıl nasıl tanımlanmalı?"

"Ama herkesin aşağı yukarı aynı temel değerlere sahip olduğunu söyleyebilirim," diye araya giriyor Wren.

Omuzlarımı kararsızca kaldırıyorum. "Sanırım bu kimler tarafından yetiştirildiğinize ve etrafınızda hangi insanların dolaştığına bağlı."

"Her insan çocukluğundan itibaren diğer insanları öldürmesine izin verilmediğini vb. öğrenir. Bu ilkelere göre hareket ederseniz, bu nesnel olarak rasyoneldir" diye yanıtlıyor.

Lin, "Ancak her eylem bu ilkelere dayandırılamaz," diye belirtiyor.

"Yani beni kıracak bir şey yaparsam ama bunun belli bir ilkeye uygun olduğunu bilirsem, bu rasyonel bir karar mı olur?" diye soruyor Lydia. Ona şaşkınlıkla bakıyorum ama bakışları soruların yazılı olduğu kâğıt parçasına sabitlenmiş durumda.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Eğer bu sizin temel akıl anlayışınızla örtüşüyorsa, evet," diye cevap veriyorum. "Bu, farklı insanların ilkelerinin ne kadar farklı olabileceğini açıkça gösteriyor. Beni kıracak bir şeyi asla gönüllü olarak yapmam."

"O zaman benim temel mantık anlayışım seninkinden daha mı değersiz?" Lydia aniden oldukça sinirli görünüyor. Solgun yanaklarında kırmızı lekeler belirir.

"Bununla şunu kastediyorum: Birine zarar veren bir eylemin rasyonel olamayacağına inanıyorum. Bu ister kendiniz ister bir başkası olsun. Ama bu sadece benim iddiam."

"Ve sizin standartlarınız diğer insanlarınkinden daha yüksek. Değil mi?"

Şaşırmış bir şekilde James'e baktım. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse onu duymuyordum. Artık düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi görünmüyor. Şimdi tam burada, bu odada, soğuk bakışları bana sabitlenmiş.

Kalemimi sıkıca kavrıyorum. "Kendimden değil, genel olarak herkesin farklı düşündüğü ve davrandığı gerçeğinden bahsediyorum."

James yavaşça, "Diyelim ki ortamı yumuşatmak ve orada bulunan herkese güzel bir akşam yaşatmak için bir partiye striptizci soktum," diyor. "O zaman bu açıkça rasyonel bir karar olur, eğer soruyu anladığınız şekilde sorarsanız."

Her an kalemim ortadan kırılabilir. "Bu mantıklı bir karar değildi, sadece ahlaksızca ve boktan bir karardı."

Pippa, "En iyisi kompozisyonda ya da başvuru mülakatlarında 'bok' gibi kelimeler kullanmamak," diye araya giriyor.

"Burada sorulmayan bir yerde farklılaştırma yapıyorsunuz," diye kuru bir şekilde yanıtlıyor James. "Örneğin, iki iş teklifiniz varsa, bunlardan biri size daha fazla kazandırıyorsa, ancak daha düşük maaşlı işte daha mutlu olacaksanız, rasyonel karar daha iyi maaşlı işi seçmek olacaktır."

"Eğer kişi parasal bir mantık ilkesine göre hareket ederse, ki bu senin için sürpriz olmamalı." Bedenim enerjiyle dolup taşıyor ve bana öyle geliyor ki bu odada James ve benden başka kimse yok.

Şimdi bir kaşını kaldırıyor. "Birincisi, beni hiç tanımıyorsun. İkincisi, daha iyi maaşlı işi tercih etmek mantıklı bir harekettir."

"Neden, sorabilir miyim?"

Gözlerimin içine baktı. "Çünkü paran yoksa bu dünyada kimse seninle ilgilenmez."

Onun sözleriyle ayakkabılarımın aşınmış tabanlarının ve delik deşik olmuş sırt çantamın farkına varıyorum. Öfke içimde alevleniyor, alev alev ve çılgınca bir hızla. "Kim tarafından yetiştirildiğini böyle anlarsın."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sorar, sesi tehlikeli bir şekilde sakindir.

Omuzlarımı silkiyorum. "Küçük yaştan itibaren paranız yoksa kimsenin sizinle ilgilenmeyeceği söyleniyorsa, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir mantığa göre hareket ettiğiniz açıktır. Oldukça acınası, gerçekten."

Çenesindeki bir kas seğirmeye başlar. "Artık konuşmasan iyi olur Ruby."

"Oxford'da kimsenin konuşmasını yasaklayamayacaksınız. Belki de karşı çıkılmaya ya da reddedilme fikrine alışmalısın. Ama o zaman bile sorun yaşamazsın, sonuçta hala zenginsin ve dünya seninle ilgileniyor."

James sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Oda ölüm sessizliğine büründü. Duyduğum tek şey kendi kalp atışlarım ve kulaklarımdaki uğultu. Bir saniye sonra James o kadar sarsılarak kalkıyor ki sandalyesi geriye doğru devriliyor ve gürültüyle yere düşüyor. Uzun adımlarla odadan çıkıp kapıyı arkasından şiddetle çarparken nefesimi tutuyorum.

Birdenbire tekrar etrafımın farkına varıyorum. James'in arkadaşları şaşkın şaşkın göz kırpıyor, sanki az önce ne olduğunu merak ediyorlarmış gibi. Bu arada Lydia'nın yüzünde tarifsiz bir şoktan başka bir şey okunmuyor. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Yavaş yavaş adrenalinim düşüyor ve az önce ne söylediğimi fark ediyorum.

'Görünmez kalmak' konusu buraya kadarmış. Profesyonel bir tartışma yerine kişisel bir tartışmaya girdim çünkü James beni kızdırdı. Söyledikleri doğru. Onu gerçekten tanımıyorum. Ve sırf kafasız bir piç gibi davranıyor diye kafasına böyle şeyler atmaya hakkım yok. Bu beni ondan daha iyi yapmaz.

Bana ne oldu böyle?

11

James

Bu arada, çarşafım boyunca uzanan desen oldukça etkileyici görünüyor. Sivri siyah sivri uçlar, küçük spiraller ve vahşi daireler neredeyse üç boyutlu görünüyor. Sanki resmin içine çekilmek için elinizi uzatmanız yeterliymiş gibi. Karalamadan neler çıkabileceğine hep şaşırmışımdır. Ve dikkatinizi ne kadar başarılı bir şekilde dağıttığına - örneğin, çocuklarımın sadece birkaç yüz metre ötedeki spor sahasında gelecek hafta sonu oynayacakları maç için antrenman yaptıkları gerçeğinden. Ya da hala bu odada tam bir saat on bir dakika geçirmek zorunda olduğum gerçeğinden.

"James!"

Yukarı baktım. Etkinlik ekibindeki herkes bana bakıyor. "Ne?"

"Dinlemedi bile!" diye bağırıyor Jessalyn, öfkeyle Ruby'ye bakıyor, sanki bu gereksiz toplantıları yapmak istememem onun suçuymuş gibi.

Ruby sakince, masanın karşı tarafından bana bakarak, "O zaman tekrar yaparım," diyor. Gormsey'de kiralık bir dükkan var ama kıyafetlerden orijinal olmadıklarını, plastikten yapıldıklarını görebilirsiniz."

"Gormsey?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İkamet ettiğim yer," diye yavaşça açıklıyor.

Hiç duymadım.

Kendimi Ruby'nin nasıl bir evde yaşadığını merak ederken yakalıyorum. Ebeveynlerinin neye benzediğini. Kardeşleri olup olmadığını.

İlgimi çekmemesi gereken şeyler.

"Geçen sefer fotoğrafı olabildiğince otantik yapmak istediğimizi söylemiştik. Ama iyi kostümler bulmak o kadar kolay değil. Beaufort yüz elli yıldır buralarda, değil mi?"

Benimle dostane bir şekilde konuşmak için elinden geleni yapıyor ama bu, damarlarımda o çok tanıdık soğuk hissin dolaştığı gerçeğini değiştirmiyor.

Sanırım sırada ne var.

"Ailene bize o zamanlardan kalma birkaç kıyafet ödünç verip veremeyeceklerini sorabilir misin?"

Keşke defterime bir şeyler karalamaya devam edebilseydim. Ya da başka bir yerde olmak isterdim - mesela lakros. Orada kimse benden bir şey istemiyor, sadece koşabiliyorum, vurabiliyorum, uygulayabiliyorum, gol atabiliyorum ve özgür olabiliyorum. Sahada unutabilirim. Burada kim olduğumu ve geleceğimde nelerin yattığını hatırlıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Maalesef yapamam."

Ruby cevabı bekliyormuş gibi görünüyor. "Pekâlâ. Nedenini sorabilir miyim?" "Hayır, sormamalısın."

"Başka bir deyişle, bize yardım etmek istemiyorsunuz," diyor sakince.

"Muktedir ya da istekli olmak fark etmez. Cevabım aynı kalacak."

Soğukkanlılığını korumaya çalışırken burun delikleri hafifçe şişiyor. Pek başarılı olamıyor ve bunu yapmasını izlemek bir şekilde eğlenceli. Gerçekten çok güzel olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Daha önce hiç onunki gibi bir yüz görmemiştim: kalkık burnu ağzının etrafındaki gururlu çizgiyle uyuşmuyor, kedi gözleri burnundaki çillerle uyuşmuyor ve düz kakülleri kalp şeklindeki yüzüyle uyuşmuyor. Ama garip bir şekilde, hepsi mükemmel bir şekilde bir araya geliyor. Ve onları daha sık gördükçe daha da çekici hale geliyor.

Dün neden bu kadar sinirlendiğimi açıklayamıyorum. Birisi beni ilk kez zengin, şımarık bir piç olmakla suçlamıyordu. Ruby bile beni ilk kez bununla suçlamıyordu. Sözleri beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum ama içimde bir şeylere dokundu - ve bu hiç hoşuma gitmedi. Kendimi böyle tanımıyorum - ve arkadaşlarımı da öyle. Bugün hiçbiri benimle olay hakkında konuşmadı, gerçi verdiğim tepkiyle benimle dalga geçeceklerini ve böylece konunun ciddiyetini ortadan kaldıracaklarını ummuştum. Ancak sessizliği ve anlamlı bakışları sayesinde Ruby'nin sözleri daha da ağırlık ve anlam kazandı.

İçten içe inliyorum. Lanet olsun, okulun son yılının tadını çıkarmak, hiçbir şey ya da hiç kimse için endişelenmemek ve sadece eğlenmek istiyordum. Bunun yerine, lakros oynamama izin verilmiyor, havanın delicesine kötü olduğu bu berbat grup odasında oturmak zorunda kalıyorum ve Ruby'nin bana ...

Ruby gözlerimin önünde şaklıyor.

"Özür dilerim," diyorum iki elimle yüzümü ovuşturarak.

"Ne?" Kieran sinirli bir şekilde, "Çocuklar, onsuz da yapabiliriz," diyor.

"Sensiz de yapabilirdim ama ne yazık ki dönem sonuna kadar sana katlanmak zorundayım," diye cevap veriyorum ve ona soğuk bir şekilde bakıyorum.

"James!" diye haykırır Ruby

öfkeyle. "Ne? Sadece dürüst davranıyorum."

"Hayatta dürüstlüğün uygunsuz olduğu zamanlar vardır."

Cevap vermek dilimin ucunda: "Doğru kişi tam da bunu söyler." Ama bunu yapmıyorum. Nedense benimle bu kadar sert konuşmasını baharatlı buluyorum. Bu da muhtemelen iki haftadır çocuklarla parti yapmadığım ve içimde çok fazla enerji biriktiği gerçeğinden kaynaklanıyor. Acilen kafamı dağıtmam gerekiyor. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden cep telefonumu cebimden çıkarıp grubumuza bir mesaj gönderiyorum. Bu gece benimle parti yapın.

Lin, "Kiralama şirketinden kostüm alalım," diye öneriyor. "Biraz Photoshop ile onları makul ölçüde otantik gösterebiliriz."

Kieran homurdanır. "Bu çok aptalca. James Beaufort bizim ekibimizde." "O zaman James Beaufort'a kendim bir soruşturma yapmak zorunda kalacağım.

yardım etmek istiyorum," dedi Ruby aniden.

Gözlerimi telefonumdan ayırmadan, dalgın bir şekilde "Yapmayacaksın," diyorum. Alistair yeni gelenlerin durumunun ne kadar kötü olduğunu ve koçun çıldırdığını yazıyor.

"Beni yasaklayamazsın, değil mi?"

Kesinlikle ailemle konuşmasını istemiyorum. Aileme kimsenin yaklaşmasını istemiyorum. Bağışlarıyla bu okulu azımsanmayacak ölçüde finanse ettikleri ve her partide görülebilecekleri düşünüldüğünde bu neredeyse imkansız. Ama Ruby'nin babamın yanında olması fikri bile midemi bulandırıyor.

"Haftalık toplantımızda Müdür Lexington'a ne kadar az katkıda bulunduğunuzu söylememi gerçekten istiyor musunuz?"

Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum ve Ruby'ye kısık gözlerle bakıyorum. Şu anda bana gerçekten şantaj yapmaya çalıştığına inanamıyorum. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, etkilenirdim.

"Elinde olmayan şeyi yap," diye homurdanıyorum.

Saatin geri kalanında onu görmezden geliyorum ve artık kimse benimle konuşmuyor. Defterime öfkeli desenler çiziyorum, daireler ve keskin kenarlı nesneler, pençelerinde lacrosse sopaları tutan küçük sivri dişli canavarlara yol açıyor. Ruby toplantının bittiğini ilan ettiğinde o kadar hızlı kalkıyorum ki yanımdaki Camille şok içinde irkiliyor. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim ki Ruby aniden yoluma çıktı.

"Bir dakika kalabilir misiniz?"

"Acelem var," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Etrafında bir adım atmaya çalışıyorum ama o da yana kayıyor. "Lütfen."

Sesi artık birkaç dakika önceki gibi sinirli değil. Şimdi sesi yorgun geliyor, sanki o da bu odadan çıkmak için benim kadar sabırsızlanıyor. Belki de bu yüzden başımı sallayıp diğerlerine yer açıyorum. Ya da belki de Müdür Lexington'ın düşüncesi ve bu ekip toplantılarına gereğinden uzun süre katılmak zorunda kalmaktan kaçınmak istememdir. En son Kieran ayrılıyor ve kapıyı arkasından kapatmadan önce bana tuhaf bir bakış atıyor. Yazmam gerekirse, beni kıskandığını söyleyebilirim. İlginç.

Ruby boğazını temizler. Kalçasını masalardan birine yaslıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. "Eğer bana kızgınsan, bunun acısını ekipten çıkarma. Diğerlerinin elinde değil ve bu yüzden işlerini zorlaştırmak çok kötü."

Dünü düşünmek bile beni hasta ediyor. Kafama attığı her kelimeyi hatırlayabiliyorum. Ama bana bununla vurduğunu bilmesini kesinlikle istemiyorum.

Ben de bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdim. "Sana kızgın değilim."

"Ama siz de pek huzurlu bir izlenim vermiyorsunuz."

"Çalışma grubunda aptalca bir tartışma yapmıştık Ruby Bell. Bir noktada benim için çok aptalca hale gelen bir tartışma. Benden ne istiyorsun?"

"Sadece özür dilemek istedim. Adil olmayan bir şekilde davrandım ve kişiselleştirdim, bunun için özür dilerim."

Tamam, beklediğim bu değildi. Doğru kelimeleri bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. "Hâlâ bunu düşündüğümü sanıyorsan kendini fazla ciddiye alıyorsun."

Birkaç kez göz kırpıyor, ısırgan cevabımdan rahatsız olduğu belli. "Biliyor musun? Unut gitsin."

"Benden bir şey istiyorsun diye özür dilemek zorunda değilsin."

"Senden bir şey istediğim için özür dilemiyorum James," diye karşı çıkıyor. "Ama içtenlikle üzgün olduğum için. Dün sadece... kötüydüm."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ve ben onun bakışlarında gizli niyetler arıyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum. Yüz ifadesi dürüst ve açık. Gerçekten ciddi görünüyor. Seçeneklerimi kısaca tartıyorum. Ona soğuk davranmaya devam edebilir ve söyledikleri umurumda değilmiş gibi davranabilirdim. Ama o zaman Lexington'da beni gerçekten karalaması ve

o komitede geçirdiğim zaman. Bunu gerçekten yapmak istemediğimi de fark ettim. Ruby Bell ile tartışmak çok yorucu. Onunla burada buluşursam hayatımın çok daha kolay olacağına inanıyorum.

"Tamam," diyorum basitçe.

Birdenbire aramızdaki atmosfer birkaç dakika önceki gibi öfke dolu olmaktan çıktı. Tekrar derin nefes alabildiğimi hissediyorum ve Ruby'nin omuzları aniden çok daha gevşek görünüyor.

"Güzel," diye yanıtlıyor. Bir an için kararsız görünüyor, sanki bundan sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Sonra başını sallıyor ve masasına geri dönüyor.

Takvimini alıyor, açıyor ve bir şeyleri işaretliyor. Acaba benden dilediği özür gerçekten de yapılacaklar listesindeki bir madde miydi? Şaşırmazdım.

Aslında, şimdi gidebilirim. Söylenmesi gereken her şeyi söyledik. Neden yerimden kımıldamadığımı bilmiyorum ama onun eşyalarını toplamasını izliyorum. İğrenç sırt çantasında her şeyin bir yeri var gibi görünüyor ve bir klasörün, bir defterin, kalemlerin, bir su şişesinin ve son olarak ajandasının yavaş yavaş çantanın içinde kaybolmasında garip bir şekilde rahatlatıcı, neredeyse hipnotik bir şey var.

"Poster için kaç kostüme ihtiyacın var?" Birden kendi kendime sorduğumu duydum.

Ruby hareketin ortasında donup kalıyor. Yavaşça başını çevirip bana bakıyor. "İki tane," diyor temkinli bir şekilde. "Bir erkek ve bir kadın kostümü."

Çok umutlu görünmemek için nasıl boşuna çabaladığını görebiliyorum ve onu daha fazla merakta b ı r a k m a m a y a karar veriyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra "Annemlere soracağım," diyorum.

Ruby'nin gözleri parlıyor ve parıltısını bastırmak için çok çaba sarf ettiği belli oluyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Şimdi tatmin oldun mu?"

Ruby sırt çantasını kapatıyor ve omzuna atıyor. Sonra bana doğru birkaç adım atıyor: "Teşekkür ederim. Bu konuda bize gerçekten yardımcı oluyorsun."

Omuzlarımı silkiyorum ve etkinlik ekibiyle toplantılara katılmaya başladığımdan beri ilk kez grup odasından birlikte çıkıyoruz.

"Planlama aslında iyi gidiyor, değil mi? Cadılar Bayramı için mi?"

Şaşırmış bir şekilde bana yandan bakıyor. Ben de soruma şaşırdım. Neden kaçıp gitmiyorum ki?

"Aslında evet. Ama parti başarılı olana kadar tekrar huzur içinde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Cevap vermeden önce birkaç dakika düşünüyor. "Ekibe liderlik etme konusunda iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum. Görevin hakkını verdiğimi. Takıma girebilmek için bile çok mücadele etmem gerekti, sonra da Elaine'in moralimi bozmasına izin vermemek için çok mücadele etmem gerekti." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama o gerçekten iyi bir takım lideri değildi. Komiteye verdiğim ve halen vermekte olduğum tüm emeğin ve tutkunun boşa gitmesini istemiyorum."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum ve o da bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Sadece çok tutkulu olduğum bir şey olup olmadığını merak ediyorum." "Lacrosse?" diye soruyor.

Omuzlarımı belli belirsiz silkiyorum. "Belki de."

Aşağıya, kütüphaneye ve dışarıya iniyoruz ve ilk kez bana çok anlamsız ve can sıkıcı gelen olayların diğer insanların hayatlarının önemli bir parçası olduğunu gerçekten fark ediyorum.

"Saat kaç?" Ruby aniden sorar.

Kol saatime baktım. "Dörtten biraz önce."

Sessizce küfrediyor ve koşarak uzaklaşıyor. "Otobüsümü kaçıracağım!"

Yeşil sırt çantası sırtında zıplıyor ve otobüs durağına doğru koşarken kahverengi saçları havada savruluyor.

Otoparkta Rolls-Royce'umuzun içinde beni bekleyen şoförümün yanına gidiyorum. Aileme sormak artık bana o kadar da büyük bir yük gibi gelmiyor.

Yakut

Annemler ve Ember'la birlikte televizyonun karşısında oturmuş The Voice Kids'i izlerken telefonum titriyor. Pantolonumdan çıkardım. Kilit açma düğmesi bir süredir takılı kalmış durumda ve her gün biraz daha fazla basmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Cep telefonum sonunda talimatı anladığında donup kalıyorum.

Bilinmeyen bir numara bana mesaj yazdı.

Poster için kostümleri hazırladım. Yarın Londra'dan alabilirsin. - J.

"Bu kızın sekiz yaşında olduğuna inanamıyorum," diye hayretle kulağıma ulaşıyor annemin sesi.

"Siz ikiniz neden şarkı söyleyemiyorsunuz?" diye soruyor babam. "O zaman sizi böyle bir gösteriye gönderirdim."

"Bizim yeteneklerimiz başka yerde baba," diye yanıtlıyor Ember.

"Oh, gerçekten mi? Ne yapabilirsin ki?" Kafamı kaldırmama neden olan donuk bir ses duydum. Ember babamı bir kanepe minderiyle fırlattı. Gürleyerek gülüyor.

"Blogumun beş yüzden fazla takipçisi var baba. Dikiş dikebiliyorum ve insanlara benimki gibi bir vücutla ne istersen giyebileceğini gösterebiliyorum - bu da bir şeydir, değil mi?"

"Beş yüz doları kırdın mı?" Şaşırarak sordum.

Kaba bir şekilde başını sallıyor. Tartışmamızdan beri pek konuşmadık. Ember onu bir sonraki Maxton Hall partisine götürmeyi reddettiğim için hala kızgın, bu yüzden bu büyük dönüm noktasını atlattığı gerçeği beni tamamen geçti.

"Bu harika. Tebrikler," demeyi başarıyorum. Sözlerimin neden bu kadar zorlama geldiğini bilmiyorum, çünkü içimden geliyorlar. Ember bir yılı aşkın süredir Bellbird üzerinde çalışıyor. Bloguna o kadar çok emek ve sevgi harcıyor ki başarılı olmayı hak ediyor.

"Teşekkür ederim." Ember bakışlarını uzaktan kumandaya indirir ve onunla oynamaya başlar.

"Sence Ember dikiş makinesini alıp oyuncu seçimine katılabilir mi?" diye soruyor babam birden. "Ya da belki bir konferans verebilir. Bize öğrettiklerini oradaki insanlara anlatırsan çok sevinirim - Voldemort karşılaştırmaları ve her şeyle, böylece herkes anlar!"

Ember homurdanarak bir kahkaha atar. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum baba. Bu bir şarkı gösterisi."

"Ah. Evet. Bu da bir argüman. Peki ya Britain's Got Talent? O bir yetenek yarışması ve eğer yaptığınız şey oraya ait değilse, ne ait bilmiyorum. Acil bir durumda, beş yüz takipçinizi davet edip seyircilerin arasına koyarız. Sonra da hep birlikte seni alkışlarız."

"Kesinlikle!" Ben de aynı fikirdeyim. "Git ve tasarımlarını oyuncu seçmeleri için kaydettir. Ben de renkli tabelalar yapıp beş yüz takipçime dağıtacağım."

Ember yüzünü buruşturuyor. Dilimi ona doğru uzattım. Gözleri parlamaya başlıyor ve sonra dudaklarına temkinli bir sırıtış yayılıyor. O anda her şeyin yeniden yoluna girdiğini hissediyorum. Her zamanki gibi zımnen anlaşmıştık. Omuzlarımın rahatladığını hissediyorum.

Babam başka bir şey söylüyor ama o anda telefonumda tekrar yanan mesaj dikkatimi dağıtıyor. Cevap vermeye başlıyorum ama hemen siliyorum. Nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. James ile Londra'ya gitme ve Maxton Hall'un genellikle etrafımıza çizdiği sınırların dışında onunla bir gün geçirme fikri garip geliyor. Daha yakından düşündüğümde ise heyecan verici. Yine birkaç kelime yazıyorum.

Birden yüzüme bir yastık düştü.

"Hey!" diye bağırdım.

"Tartışmamız henüz bitmedi Ruby," diyor babam ölümcül bir ciddiyetle. "Sen de dahil ol."

"Hayır baba, ben şarkı söyleyemem ve hayır, benimle dalga geçebilesin diye oyuncu seçmelerine gitmiyorum."

"Mh," diyor, düşünceli bir şekilde bana bakarken, annem sevinçli bir ses çıkarıyor. "Böyle harika bir orga sahip böyle küçük bir kız!"

"Yetenek gösterisinde kazanmanın başka yolları da var. Dikiş makinesiyle bu da işe yaramazsa, hokkabazlık yapmayı da öğrenebilirsin."

"Eğer gerçekten bir oyuncu seçme yarışmasına gitmek istiyorsan, belki de kendin başvurmalısın," diyorum kuru bir şekilde.

"Biliyor musun? Belki bunu yaparım," diye cevaplıyor babam sahte bir meydan okumayla ton.

"Peki ne ile görünmek istiyorsun?" diye soruyor annem dalgınca. O da TV ekranını gözünün önünden ayırmıyor. "Peki ya-"

Jüri üyelerinden Danny Jones düğmeye basar ve sandalyesi dönmeye başlar. Annem sevinç çığlıkları atar ve babam da coşkuyla kollarını kaldırır.

Ember ve ben birbirimize bakıp aynı anda gülüyoruz.

"Yarın için planladığımız bir şey var mıydı?" Kız sahneyi terk ettikten ve ortam biraz sakinleştikten sonra soruyorum.

Babam başını sallar. "Hayır, neden?"

"Şu anda bir Cadılar Bayramı partisi planlıyoruz ve kostüm almamız gerekiyor. Bir öğrenci arkadaşımız birkaç tane bulabildi ve şimdi yarın Londra'dan almak isteyip istemediğimizi soruyor."

"İki saatlik yol. Uğursuz sınıf arkadaşın arabayla mı gider, yoksa trenle mi?" diye soruyor annem.

Bir dakika beklemesi gerektiğini belirtmek için parmağımı kaldırıyorum. Sonra cevabımı yazıyorum.

Tamam. Londra'ya nasıl gideceğiz? - R. B.

Umarım baş harflerimin şaka amaçlı olduğunu anlamıştır.

Şoförüm seni sabah 10 gibi alacak. TAMAM MI? - J. M. B.

Homurdanıyorum ve hemen Ember'ın sorgulayan bakışlarını

üzerimde hissediyorum.

Bir an için M'nin ne anlama geldiğini öğrenmek için James'i Google'da aratmanın eşiğine geldim ama kendimi tutuyorum. Google'da aratmak da sınırı aşmak olur. Onun hakkında internette ne yazıldığını bilmek istemiyorum. Sadece okulda yüzlerce söylenti dolaşıyor. James Beaufort dedikodularına olan ihtiyacım hayatımın sonuna kadar sürecek.

"Sınıf arkadaşımın bir şoförü var galiba," diye gecikmeli olarak cevap veriyorum.

"Şoför mü?" diye soruyor Ember şüpheyle. "Demek o züppelerden biri." "Beaufort onun ailesine ait."

"Beaufort'un oğluyla Londra'ya mı gitmek istiyorsun?" diye soruyor babam. Ses tonu şaşkınlık ve şüphe karışımı.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Arşivlerden kıyafet alabiliriz."

Babam kaşlarını çatar. "Ve sen gidiyorsun... İkiniz mi?" "Hadi ama Angus," diye araya girdi annem. "Ruby'yi rahat bırak."

"Ne? Ruby'nin bir randevusu varsa bilmek istiyorum."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Bu bir randevu değil baba. Okul işleri yapıyoruz."

Sadece homurdanıyor. Ember ise kocaman gözlerle bana bakıyor. Kendini kanepeye bırakıyor ve iki kolunu göğsünün önünde kavuşturuyor. "Bu çok... Oh adamım. Bunun ne büyük bir şans olduğunu bilmiyorsun Ruby."

"Senin için fotoğraf çekeceğim," diyorum yatıştırıcı bir şekilde ama Ember inatla televizyona bakıyor.

"Yani ben sürsem sorun olur mu?" Anneme sordum. Bana bu salondaki tek mantıklı kişi o gibi geliyor.

"Elbette," diyor hemen ve babam ağzını tekrar açtığında ona uyarıcı bir bakış atıyor. "Kiminle nereye ve ne zaman gideceğine karar verecek yaştasın."

Sözleri açıklanamaz bir şekilde yanaklarımı daha da kızartıyor. Buna fazla dikkat etmeden bir cevap yazıyorum:

Tamam.

Bu arada: Şampanya yerine Ben & Jerry's istiyorum. - R.
J. B.
Not: Eğer şimdi başka bir baş harf listelerseniz, çıldırırım.

Bir an tereddüt ediyorum ve mesajı gerçekten bu şekilde gönderip gönderemeyeceğimi merak ediyorum. James ve ben birbirimizle sohbet yoluyla şakalaşacak türden insanlar değiliz. Yoksa öyle mi?

Yarın görüşürüz, Ruby.

Hayır, biz muhtemelen o tür insanlar değiliz.

12

Yakut

Ertesi sabah çıldırmanın eşiğindeyim çünkü Beaufort ziyareti için ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Orada bir kıyafet yönetmeliği var mı ve varsa kendimi ne kadar şık göstermem gerektiğini bilmiyorum. James'in takım elbise giyip giymeyeceğini de merak ediyorum. İkimiz de birbirimizi okul dışında hiç görmedik, bu da birbirimizi okul üniforması dışında bir kıyafetle tanımadığımız anlamına geliyor.

Sonunda siyah bir etek, diz üstü çoraplar ve tığ işi beyaz yakalı ve siyah fiyonklu koyu sarı örgü bir kazakta karar kılıyorum. Birkaç ay önce Gormsey'in ikinci el mağazasında bulabildiğim siyah broglarımı giyiyorum.

Moda söz konusu olduğunda, Ember kadar risk almaya istekli değilim. Kendime güvendiğim ve uzun süre giyebileceğimi bildiğim şeyleri satın almayı tercih ediyorum. Ancak yine de giyinmeyi ve bakımlı görünmek için zaman ayırmayı seviyorum - muhtemelen bu da düzene olan tutkumdan kaynaklanıyor.

Giyindikten sonra önlem olarak kız kardeşimin yanına gidiyorum. Kapıdan kafamı uzattığımda çoktan uyanmış ve pencere kenarındaki küçük masasında oturuyordu.

"Ne?" diye soruyor, bana dönmeden.

"Bu kıyafete ne diyorsun?" Sandalyesinde bana dönüyor ve ben de bana bakabilmesi için kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra "Çok güzel," diyor.

"Gerçekten mi?" Bir kez arkamı dönerek soruyorum. Ember'a baktığımda gözlerini kısıyor.

"Randevun yok, ha?" Ses tonunda alaycı bir şeyler var.

Gözlerimi deviriyorum. "Ember, bu adama katlanamıyorum."

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor ve ayağa kalkıyor. Duvarın içine yerleştirilmiş küçük bir oda olan dolabına gider ve kapıyı açar. Sonra yarı yarıya içeride kaybolana kadar öne eğiliyor ve karıştırmaya başlıyor. Dikkatle arkasına geçip omzunun üzerinden bakıyorum. Yarım dakika sonra yeniden ortaya çıkıyor ve bana bordo renkli küçük bir çanta uzatıyor.

"Çantam!"

"Bu kadar kızgın davranma. Zaten sırt çantanla dolaşıyorsun," diyor savunmacı bir tavırla. Kıyafetimi işaret ediyor. "Ama bununla gerçekten iyi gidiyor."

"Aslında, bu kadar uzun süre sakladığınız için faiz istemeliyim." Suni derinin üzerinde oluşan ince toz tabakasını hafifçe vurarak temizliyorum. Bu parçayı da köy merkezindeki ikinci el dükkanından almıştım. Komşumuz Bayan Felton beni annemin fırınında görüp çantanın elli yıl önce kendisine ait olduğunu yüksek sesle söyleyene kadar iki hafta boyunca gururla onunla dolaştım. Ondan sonra kendi isteğimle Ember'a ödünç verdim ve ilk başta geri istemedim. Ama şimdi elimde tuttuğum için geri aldığıma memnunum.

Ember, "Hâlâ elimde olduğunu bile bilmediğin bir şey için faiz ödemeyeceğim," diye yanıtlıyor.

Kapı zilinin çalması beni dondurdu. Saate bir göz attım. Saat 10'a çeyrek var. "Çok erken geldi," diye homurdanıyorum ve telefonumla cüzdanımı bir cepten diğerine aceleyle taşımak için odama koşuyorum.

"Ruby!" annemin sesi geliyor.

Aşağı inerken kendime sakin kalmam gerektiğini hatırlatıyorum. Heyecanlanmak için hiçbir neden yok. Bu okul gezisinden başka bir şey değil-Lin ve ben bunu daha önce yüzlerce kez yaptık ve James'le de farklı olmayacak.

Derin bir nefes alıyorum ve son adımları atıyorum. Annem kapıyı çoktan açmıştı ve ben koridora çıktığımda bir adamla konuşuyordu. Ağzım açık kaldı.

Birincisi, James yalan söylemedi. Gerçekten bir şoförü var. Üniforması, şapkası ve tüm süslemeleriyle. İkincisi, şoför Antonio Banderas'a benziyor. Bronz bir teni, koyu kahverengi gözleri ve etkileyici, neredeyse şehvetli bir ağzı var. Kesinlikle kırklı yaşlarında ve son derece çekici. Annemin yanaklarının kızarmasını doğru yorumluyorsam, o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

"Günaydın hanımefendi," diyor Zorro'nun şoförü, selamlamak için kasketini kısa bir süre kaldırarak.

"Günaydın-"

"Percy," annem çıkmama yardım ediyor ve bana gülümsüyor.

"... Percy," diye bitiriyorum gülümseyerek ve vestiyerden parkamı alıyorum. Peki, anne. Sonra görüşürüz."

"İyi eğlenceler tatlım. Ve bizim için fotoğraf çek." Annem yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de dışarı çıkıp Percy'nin yanına gidiyorum. Bir sonraki an, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi

başımın üzerinde kocaman siyah bir şemsiye uzatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Memnuniyetle, bayan. Araba hemen şurada, ön tarafta."

El hareketini takip ediyorum ve neredeyse hayretler içinde duruyorum. Evimizin önündeki sokakta bir Rolls-Royce var. Parlak siyah ve kocaman, yolun kenarına park etmiş diğer arabaların arasında yabancı bir cisim gibi görünüyor - bana bile, ve ben artık limuzinleri ve pahalı arabaları görmeye alıştım.

Percy arka kapılardan birini açıyor ve ben içeri girene kadar şemsiyeyi üzerimde tutuyor. Ona teşekkür ediyorum, bunun üzerine başını sallıyor ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyor. Yarım dakikadan az bir süre sonra araba çalıştı. Gergin bir şekilde eteğimi düzeltiyorum ve içine koyarken hiçbir şeyin kaymadığını kontrol ediyorum.

Ancak o zaman James'e bakabilirim.

Yan bankta oturuyor, yüzünde anlaşılmaz bir ifade var. Az önce arabasına binmiş olmamdan ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi görünüyor. İnce ipliklerle örülmüş koyu gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve kravat iğneli koyu ipek bir kravat giyiyor. Bir elinde elma suyu olduğunu umduğum bir bardak tutuyor ve sol parmağında daha önce hiç görmediğim gümüş bir mühür yüzük fark ediyorum. Üzerinde bir arma resmedilmiş, kesinlikle ailesine ait.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, parçalara ayrılmış vintage kıyafetimle kendimi o kadar uygunsuz giyinmiş hissediyorum. Benim aksime, James'in kafasının tepesinden parlak siyah deri ayakkabılarının uçlarına kadar her şeyi para diye bağırıyor. Bundan etkilenmemeye çalışıyorum - sonuçta kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum.

James'in ne kadar yorgun göründüğünü ancak ikinci bakışta fark ediyorum. Turkuaz gözlerinin altı kırmızıya boyanmış ve altlarında koyu gölgeler var.

"Günaydın," diyor sonunda kabaca.

Belki de yeni uyanmıştır. Ya da gece boyunca parti yaptı ve hiç uyumadı.

"Günaydın," diye cevap verdim. "Beni aldığın için teşekkürler."

Cevap vermeyip daha önce yaptığım gibi bana bakınca limuzinin içinde etrafıma bakıyorum. Koltuklar deriden yapılmış, James'in karşısında bardaklarla dolu bir bar ve bir çeşit buzdolabı olduğunu tahmin ettiğim kapılı bir bölme var. Bizim bulunduğumuz alan ile sürücü tarafı arasında karanlık bir bölme var.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir hal almaya başladığında, Percy'ye doğru başımı sallayarak, "Bu arada şoförünüz bir Hollywood yıldızı olabilir. Kırklı yaşlarının ortasında hiç bu kadar çekici bir adam görmemiştim."

"Beni gururlandırıyorsunuz, bayan. Elli iki yaşındayım." Percy'nin sesi tavandaki hoparlörden duyuluyor.

Hayal kırıklığıyla James'e baktım. Bir kulağından diğerine sırıtmaya başlıyor. Yanaklarıma delice bir sıcaklık yayılıyor.

"Eğer böyle şeyler söylüyorsan, belki de dahili telefonu kapatmalısın Ruby Bell," diye işaret ediyor James, kendini göstererek. Bakışlarını takip ediyorum ve parlak kırmızı bir ışık görüyorum.

"Oh."

"Ben yaparım efendim," der Percy ve bir saniye sonra söner.

Yüzümü iki elimin arasına gömüp başımı sallıyorum. "Filmlerde sadece bölme duvarı yükselir. Bunun için ekstra bir düğmeye basmanız gerektiğini nereden bilebilirim?"

"Bunun için endişelenme. Percy benden nadiren böyle iltifatlar alır. Eminim mutlu olacaktır."

Başımı salladım. "Sanırım dışarı çıkmam gerek."

"Artık bunun için çok geç. Önümüzdeki iki saat boyunca burada benimle kapana kısılacaksın." Yumuşak bir tıkırtı duyuyorum. "İşte, senin için."

Yavaşça ellerimi yüzümden çekiyorum. James bana küçük mavi bir fincan uzatıyor.

"Bana gerçekten dondurma aldığını söyleme," diyorum kuşkuyla.

"Evde hâlâ biraz vardı," dedi basitçe. "Al, yoksa ben yerim."

Başka bir şey söylemeden bardağı ondan alıyorum. James tekrar buzdolabına doğru eğiliyor ve bir saniye sonra elinde ikinci bir Ben & Jerry's bardağı tutuyor. Folyoyu sıyırıp kapağı kaldırırken onu ilgiyle izliyorum. Onu bu kıyafet içinde kucağımda dondurmayla görmek o kadar gerçek dışı geliyor ki bir an için gerçekten uyanık mıyım yoksa hala uyuyor muyum diye merak ediyorum.

Buz elimde yoğunlaşıyor ve soğuk bir damla kucağıma düşüyor. Etrafta peçete arıyorum.

"Şurada sağda," diyor James, barı işaret ederek.

Geriniyorum, yığından yumurta kabuğu rengindeki peçetelerden birini alıp kucağıma yayıyorum. Sonra bardağın kapağını kaldırıyorum ve ilk kaşığı alıyorum. Gözlerimi zevkle kapatıyorum. "Mhhh. Kurabiye Hamuru."

"En sevdiğin çeşidin hangisi olduğunu tahmin etmem gerekiyordu,"

diyor James. "Haklı mıydım?"

"Evet. Kesinlikle kurabiye hamuru," diyorum tüm inancımla ama bir an duraksıyorum. Bu arada. Yeni tuzlu karamel de gerçekten çok iyi. Bunu biliyor muydun?"

James başını sallar.

Bir süre aramızda sessizlik hakim oluyor. Sonra "Bu uzun zamandır akşamdan kalma olarak yediğim en iyi kahvaltı" diyor.

Dün kutlama yapıyordu. "Uzun bir gece mi geçirdin?"

Dondurmasına belli belirsiz gülümserken sorduğum soruya hemen pişman oluyorum. "Öyle de denebilir."

"Demek uğursuz James Beaufort söylentilerinin bu kısmı doğruymuş." "Uğursuz James Beaufort söylentileri mi?" diye sorar, eğlenerek.

Kaşımı kaldırıyorum. "Hadi ama."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sanki siz ve grubunuz hakkında tonlarca dedikodu olduğunu bilmiyormuşsunuz gibi."

"Örneğin mi?"

"Sabahları havyar yemeniz, şampanyayla yıkanmanız, seks sırasında bir su yatağını yok etmeniz... vb."

Kaşık dudaklarının yarısına kadar gelmişken donup kalır. Bir saniye geçer, sonra bir saniye daha. Sonunda kaşığı ağzına sokar ve yoğun bir şekilde düşünüyormuş gibi yaparken dondurmayı yavaşça yer. Sanki yavaş yavaş uyanıyor gibidir. Gözlerindeki donuk perde kaybolmuştur.

"Tamam, o zaman dedikoduları açıklığa kavuşturalım," diye başlıyor. Balık yumurtası yeme düşüncesini iğrenç buluyorum. Kahvaltı yaptığımda smoothie içerim, genellikle haşlanmış yumurta ya da müsli yerim."

"Smoothie'nin içinde mi?" İğrenerek yüzümü buruşturuyorum. "Smoothie'de değil. Ve bu."

"Oh, evet."

Yine bir an düşünür. "Şampanya meselesi de doğru değil. Yani tam olarak doğru değil. Bir keresinde Wren'in ailesinden aldığım pahalı bir şişeyi havuza düşürmüş ve sonra da içinde yüzmüştüm. Ama bu kasıtlı değildi."

"Wren'in ailesi sizin büyük hayranlarınız olmalı."

"Keşke bilseydin." Gülümsüyor ve dondurmasını kaşıklamaya devam ediyor. "Peki... su yatağı ne olacak?" Tereddütle soruyorum.

James duraksıyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "İlgileniyorsun, değil mi?"

"Dürüst olmam gerekirse, evet," diye itiraf ediyorum gözlerimi ondan ayırmadan. "Yani, su yatakları o kadar çabuk kırılmıyor, değil mi? Tamamen sağlam olduklarını duymuştum."

"Bu bir su yatağı değil, normal bir çerçeveydi."

Kuru kuru yutkunuyorum. James'in gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var. Karanlık, ağır ve midemi karıncalandıran bir şey.

"Ne kadar sıkıcı," diye mırıldanıyorum ama sesim beni yalanlıyor. James'in seks yaptığını hayal etmek istemiyorum.

Gerçekten değil.

Ne yazık ki şimdi yatağını mahvetmek için ne yapmış olabileceğini düşünüyorum. Ve nasıl göründüğünü. Önümde soyunduğunda bana biraz tenini gösterdi. İyi yapılı olduğunu biliyorum. Ve spor sırasında ne kadar çevik hareket edebildiğini sık sık gözlemledim. Yatağındaki kadınları oldukça mutlu ettiği kesin.

Şu anda elimdeki dondurma için minnettarım. Tekrar aşağı inmek için yüzümle içine dalmayı çok isterdim.

"Söylentilerde genellikle hiçbir şey yoktur ya da çok az doğruluk payı vardır." Bilmiş sırıtışı, ne düşündüğümü en ince ayrıntısına kadar bildiğinden korkmama neden oluyor.

Artık su yatağı konusunu kapatmanın zamanı geldiğine karar veriyorum. "O zaman hakkımda dedikodu olmamasına sevindim."

James dondurmasını buzdolabına geri koyuyor ve kaşığı barın üzerine bırakıyor. Sonra koltuğuna yaslanıp düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"İnsanların hakkımda ne dediğini bilmek istediğimden emin değilim," diyorum sessizce.

"Çoğu insan seni hiç tanımıyordu. Ve eğer bir şey söyledilerse, bu kötü bir şey değildi."

Rahat bir nefes alıyorum. "Gerçekten mi?"

James başını sallar. "Bu yüzden senden çok şüphelendim. Bu kadar iyi bir üne sahip birinin üzerinde ancak pislik olabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ellerimde hiç kir yok."

"Tabii ki hayır." Bakışları eğleniyor ve öne doğru eğiliyor. "Hadi Ruby. Bana sınıf arkadaşlarımızın hiçbirinin senin hakkında bilmediği bir şey söyle."

Otomatik olarak başımı sallıyorum. Hayır, hiçbir koşulda böyle bir oyunda yer almam. "Neden bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söylemiyorsun?"

İtiraz etmesini bekliyordum ama onun yerine soruyu gerçekten düşünüyor gibi görünüyor.

"Eğer Oxford'a alınmazsam, babam beni öldürür." Sanki bu gerçeği çoktan kabullenmiş gibi rahatça söylüyor bunu. Ama gözleri bana başka bir gerçeği söylüyor.

"O da orada okuduğu için mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Annem de babam da Oxford'da okudu. Ve onların aileleri."

James ve arkadaşlarına, kökenleri nedeniyle Oxford gibi bir üniversiteye kabul edilmek için en iyi ön koşullara sahip oldukları için hep gıpta etmişimdir. Ama şimdi ikinci bir taraf olduğunu fark ediyorum. İnanılmaz bir baskı ile ilişkili olan ve James'in çalışma grubundaki şiddetli tepkisini biraz daha iyi anlamamı sağlayan bir baskı. Sözlerimle onu gerçekten incitmiş olmalıyım.

"Her zaman Oxford'a gitmek istemişimdir. Kendimi bildim bileli," diye başlıyorum bir süre sonra. Birden ona bu konuda güvenmenin sorun olmadığını hissettim. Ne de olsa az önce güvendi ve bu onu biraz daha iyi anlamama yardımcı oldu. İlk tanıştığımızdan beri sadece tartıştık. Birbirimize karşı sahip olduğumuz önyargılardan en azından kısmen kurtulmaya çalışmamızdan zarar gelmez. "Ailem bunun bir hayal olarak kalacağını bilse de beni hep cesaretlendirdi. Notlarım her zaman iyiydi ama bu tek başına Oxford'a girmeye yetmiyor. Ama sonra Maxton Hall'un her yıl İngiltere'de bir avuç öğrenciye verdiği bursları duydular ve beni bu burslara yazdırdılar. Hiçbirimiz bunun işe yaramasını beklemiyorduk ama mülakatlar sırasında bir şeyleri doğru yapmıştım. O zamandan beri bu fikir o kadar da çılgınca değil ve Oxford'a gitmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Ailemi gururlandırmak istiyorum. Ve kendimi de."

James bir an sessiz kalıyor. Bana bakıyor ve mavi-yeşil gözlerindeki ani yoğunluk omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ne zamandır okuldasın?"

"İki yıl boyunca."

Hırlıyor.

"Mırıldanacak ne var?" Ben soruyorum.

Kararsızca omuzlarını silkiyor. "Sadece seni daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyorum."

Kalbim yerinden fırlıyor. Aynı zamanda içten içe kendi sırtımı sıvazlıyorum - görünüşe göre dikkat çekmeme kuralım mükemmel işliyor. "I

koridorlarda bir gölge gibi hareket etme ve duvarlarla birleşme yeteneğine sahip."

Ağzının bir köşesi hafifçe kalkıyor. "Sanki Maxton Hall'un evdeki hayaletiymişsin gibi geliyor. Ya da bir bukalemun. Ama konuya geri dönelim: Sıra sende."

"Neyle?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söylemek için." "Ama bende olan bu!"

Başını iki yana sallar. "Bu sayılmaz. Sen sadece sana söylediklerime tepki verdin."

Derin bir nefes alıyorum ve ona ne söyleyebileceğimi düşünürken yavaşça tekrar veriyorum. Dikkatli bakışlarının üzerimde olması düşünmemi kolaylaştırmıyor. Tam tersine.

Boyun eğerek başımı sallıyorum. "Anlatacak bir şey yok."

"Sana inanmıyorum." Arkasına yaslandı, iki kolunu göğsünün önünde kavuşturdu. "Hadi ama. Öylece öğrenemezsin."

Ama aklımdan geçiyor, yapabilirim. Ancak neyse ki aynı anda aklıma başka bir düşünce geliyor. "Manga okuyorum."

James sanki yanlış duymuş gibi bir an bana baktı. Sonra gülümsedi. "Bu da bir şeydir. Ben buna ille de 'çubuktaki kir' demezdim, ama tamam. En sevdiğin manga hangisi?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Böyle bir soru beklemiyordum. "Death Note," diye gecikmeli olarak cevap verdim.

"Onu bana tavsiye eder misin?"

"James seks yataklarını yok ediyor "dan "Bunlar Ruby'nin en sevdiği manga "ya nasıl geçtik hiç bilmiyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yok. Yine de yavaşça başımı sallıyorum. "Bence Death Note'u okumadıysanız genel eğitiminizin önemli bir bölümünü kaçırıyorsunuz."

James şok olmuş görünüyor. "Bu korkunç olurdu."

Müdahalem olmadan ağzımın kenarları bükülüyor.

Sırıtmak zorundayım.

James Beaufort beni sırıttırdı.

Bunu fark ettiğimde hızla arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum ama onun da gördüğünden eminim. Gözlerinde zafer gibi bir şey açıkça parladı.

Nedenini merak ediyorum.

13

Yakut

BEAUFORT

James'in soyadı şirketin genel merkezinin ön cephesinde heybetli harflerle yazılı. O arabadan inip kararlı adımlarla girişe doğru yürürken ben de durup önce tabelaya, sonra da James'in araba kullanırken bana açıkladığı gibi alt kısmında İngiltere'deki en büyük Beaufort şubesinin, Tasarım, Satış, müşteri hizmetleri ve tabii ki en önemlisi terzilik departmanı gibi bölümlerin ofislerinin yer aldığı devasa modern binaya iri gözlerle bakıyorum. Binanın altı katının tamamına yayılan pencere önlerinde, markanın meşhur olduğu klasik tarzda giyinmiş mankenler yer alıyor.

"Geliyor musun?" James ön kapıdan bana sesleniyor.

Yolculuğun geri kalanı hakkında konuştuk. Çok değil, ama yine de beklediğimden daha fazla. Gerçekten bir rüyada olduğum hissi kaybolmak istemiyor.

Londra'dayım. James Beaufort ile.

Buna inanamıyorum.

"Ruby!" diye bağırıyor James, kaşlarını kaldırarak saatini işaret ediyor.

Bu beni transımdan kopardı. Aceleyle hareket etmeye başladım ve ona doğru koştum.

Kapıyı benim için açık tutuyor ve tereddütle şubeye giriyorum. Sonra etrafa bakıyorum.

O zamanlar ailemle birlikte kaldığım yerden çok daha büyük. Yüksek tavanlar, beyaz duvarlar ve bakımlı parke zemin, mobilyalar tamamen siyah olsa bile showroom'u açık ve davetkâr hissettiriyor. Arka duvar boyunca tavana kadar uzanan ve içinde sayısız gömleğin saklandığı raflar uzanıyor. Rafların üzerine pirinç bir çubuk monte edilmiş ve bu çubuktan sol tarafa bir merdiven sarkıyor. Giriş alanının hemen arkasında, ortasında pirinç bir geyik heykelinin durduğu ve etrafında küçük yığınlar halinde düzgünce katlanmış pantolonların bulunduğu büyük bir yuvarlak masa yer almaktadır. Masanın üzerinde, yumuşak ışığıyla odaya sıcaklık veren bir avize asılıdır. İçerideki koku

mağaza benzersizdir - ekşi ama rahatsız edici değil, kumaşların doğal kokularının yanı sıra muhtemelen bir oda spreyinden gelen bir aromanın karışımı.

James beni hafifçe kolumdan itiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da başıyla mağazanın arka tarafına doğru bir hareket yapıyor. Yavaşça onu takip ediyorum. Sağımızda raflardan oluşan başka bir duvar var. Ortada bir parça girintili ve orada iki pirinç lamba tarafından yanlardan aydınlatılan farklı takım elbiseli erkek resimleri asılı. Hemen altında kareli minderleri olan koyu yeşil kadife bir kanepe, kürk kaplı bir şilte ve kristal bardaklar ile su sürahisi olan cam bir masa var.

Etrafımızda sağlam tüvit, ince ipek, en iyi deri görüyorum - Beaufort'un çalıştığı kumaşlar en iyisi, kalite vaatleri de bu. Hiç şüphe yok ki burada aristokratların ve politikacıların gelip gittiği bir dükkândayım ve istemesem de kendimi biraz yersiz hissediyorum.

Ama belki de bunun nedeni burada sadece erkeklerin bulunmasıdır. Satıştaki erkekler, daha geride büyük aynaların önünde taburelerin üzerinde duran erkekler, ayaklarının dibinde ölçülerini alan erkekler ve sonra yanımda duran adam.

Birden söz konusu adamlardan biri yerden kalkıyor. Pantolonunun paçasını tutturduğu müşteriye bir şeyler söylüyor, sonra bakışları üzerimize düşüyor. James'i tanıyınca bir sopa gibi kaskatı kesildi. "Bay Beaufort!" Tebeşir gibi solgun bir yüzle kol saatine bakıyor.

"Merak etme Tristan, vaktimiz var," diye yanıtlıyor James.

Ses tonunu hiç tanımıyorum. Farklı bir insan gibi konuşuyor. Yüce ve otoriter. Ona yandan baktığımda dik duruşunu fark ediyorum. Elleri takım elbise pantolonunun ceplerine gevşekçe gömülmüş olsa da, onun bu mağazadaki herhangi biri olmadığı anlaşılıyor. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Gittiği her yeri krallığı haline getirmiş gibi görünüyor. Okul, lakros sahası, bu iş yeri. Dondurma salonuna girdiğinde de böyle mi oluyor? Belki bir ara denemem gerekir.

Tristan başka bir terziyi çağırıyor ve elindeki mezurayı ona uzatıyor. Hemen ardından bize doğru koşuyor ve James'in elini sıkıyor. "Sizi göremediğim için beni affedin."

"Merak etme Tristan," diye yanıtlıyor James. "Bizim için vaktin var mı, yoksa hâlâ meşgul müsün?"

Terzi ona öfkeyle bakar. "Elbette sizin için zamanım var, efendim."

James bana döndü. "Ruby, bu Tristan MacIntyre, Beaufort'un ilk terzisi. Ve Tristan, bu da Ruby Bell. Beaufort'taki etkinlik ekibinin başı.

Maxton Hall."

James'e kaşlarımı kaldırarak baktım. Beni bu şekilde tanıştırmasına şaşırdım. Sadece onunla aynı okula gittiğimi söyleyebilirdi. Ya da ismim dışında hiçbir şey.

Tristan ceketini düzeltiyor ve bakışları üzerime düştüğünde duruşu biraz gevşiyor. Dudaklarında alıştırılmış bir gülümseme beliriyor. "Bay Beaufort okul arkadaşlarını buraya pek sık getirmez, bu yüzden sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Bell."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve elini sıkıyorum. Onu tutuyor, ama beklediğim gibi sarsmak yerine, onu yarıya kadar çeviriyor ve elimin arkasına bir öpücük konduruyor. Birdenbire reverans yapma ihtiyacı hissediyorum. Neyse ki kendimi tutup, "Neşe benim yanımda Bay MacIntyre" diyebiliyorum.

"Bana Tristan demekten çekinme." "Sadece bana Ruby dersen."

Gülümsemesi genişler ve anlamlı bir bakışla James'e döner: "Arşivden birkaç kostüm getirttik. Terzi dükkânındalar. İkiniz de beni takip edin lütfen."

Arkasını dönüyor ve bizi dükkânın arka tarafına, koyu renkli ahşap bir kapıya götürüyor. Oradan bir merdiven boşluğuna ulaşıyoruz.

Tristan yukarı çıkarken, "Umarım seçtiğimiz kıyafetleri beğenirsiniz," dedi. "Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabaları Bay Beaufort tarafından tasarlandılar."

James'e şaşkınlıkla bakıyorum ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok, "Eminim bu durum için yeterlidirler" diyor.

"Beaufort'u kuran büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabanız bu mu?" Merakla sordum.

Tristan başını sallar. "Kesinlikle, 1857'de karısıyla birlikte. Beaufort'un başlangıçta hem erkekler hem de kadınlar için bir moda evi olduğunu biliyor muydunuz? Yirminci yüzyılın başına kadar temel yetkinliğe odaklanma kararı alınmamıştı."

Lin, James'e kostümleri sormayı önerdiğinden beri bunu biliyordum. Bunun bir işe yaramayacağını, çünkü o zaman kadının elbisesinin hâlâ kayıp olacağını söyledim, bunun üzerine bana Beaufort modasının başlangıcından bahsetti ve o zamanlar marka altında satılan zengin elbiselerin resimlerini gösterdi.

"Evet," diyorum gecikmeli olarak. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Ekonomik durumumuz kötüydü," diyor James. "Büyük büyük büyükbabam birkaç yanlış karar vermişti ve iflasın eşiğindeydik. Uzmanlaşmak tek çıkış yoluydu."

"Ondan sonra Beaufort şu anki marka haline geldi," diye açıklıyor Tristan, sanki kendisi de oradaymış gibi. "Kimse bizim gibi takım elbise yapamaz. Günlük yaşam için takım elbiselerden gece kıyafetlerine kadar gönlünüzden geçen her şeyi bizden alabilirsiniz. İşçiliğin kalitesi hazır ürünlerle kıyaslanamaz, her takım elbiseyi müşterinin baş harfleriyle kişiselleştirdiğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bay Beaufort, sizinkini gösterin."

Duruyorum ve benden bir adım aşağıda duran James'e dönüyorum. Şimdi eşit seviyedeyiz. Bakışlarım bir an için uzun süre gözlerinde kalıyor, ifadesini yine tam olarak yorumlayamıyorum. Sonra onu koyu gri takım elbisesinin JMB baş harfleriyle işlenmiş göğüs cebine doğru indiriyorum.

"Dünden beri M'nin ne anlama geldiğini merak ediyordum," diye itiraf ediyorum. Tekrar başımı kaldırıyorum ve birden ona o kadar yakın oluyorum ki yüzünde daha önce fark etmediğim ayrıntıları görebiliyorum. Örneğin kirpiklerinin saç rengine göre şaşırtıcı derecede koyu olduğunu. Ya da yanaklarındaki soluk çilleri.

"Mortimer," diye sessizce cevap veriyor. "Baban gibi mi?"

Başını sallıyor ve beni geçip Tristan'a bakıyor. Konuşmayı bu yönde derinleştirmek istemediğinin açık bir işareti.

Merdivenlerin geri kalanını çıkarken Tristan bana Beaufort terzilerinin çalıştığı özel kumaşlardan ve seçebilecekleri kol düğmelerinin sayısından bahsediyor.

Şimdiye kadar, takım elbise her zaman sadece bir ... Takım elbise. Bir takım elbise yapılmadan önce ne kadar çok karar verilmesi gerektiğinden şüphelenmek bir yana, hiçbir zaman büyük farklılıkları fark edemedim. Ya da bunu yapmanın kaç farklı yolu olduğunu.

"Her elması ölçeriz, hiçbir şeyi şansa bırakmayız," diyor Tristan merdiven boşluğundan çıkıp ışıklandırılmış bir koridora girdiğimizde. "Beaufort'un iddiası her zaman bu olmuştur. En büyük özenle çalışır ve en iyi kaliteyi sunarız. Bu yüzden kraliyet ailesini bile giydirebiliyoruz." Duvarda asılı bir fotoğrafın yanında duruyor. Yaklaşıyorum ve ağzım açık kalıyor.

Duvarda veliaht prensin bir resmi var.

"Sakın onu giydirdiğini söyleme," diyorum saygıyla.

James bir şey söylemiyor ama Tristan gururla gülümsüyor. "Sadece o değil."

Ünlülerin, politikacıların ve soyluların resimlerinin baştan sona duvarlarda asılı olduğu koridor boyunca devam ediyoruz - hepsi Beaufort takım elbise giymiş. Pierce Brosnan'ı, Beatles'ı ve hatta başbakanın bir fotoğrafını görüyorum. Ayrıca, yüzleri benim için hiçbir şey ifade etmeyen, ancak fotoğraflardaki tavırlarından güçlü ve çok zengin oldukları anlaşılan bir dizi adam.

"Bütün bu insanlarla tanıştın mı?" James'e sordum. Omuzlarını silkiyor. "Birkaçıyla."

"Bu gerçekten harika," diye mırıldanıyorum ve Tristan koridorun sonunda bir kapı açıp bizi terzi dükkânına götürdüğünde neredeyse biraz üzülüyorum.

Merakla etrafa bakıyorum. Oda geniş ve neredeyse büyük, aydınlık bir salon gibi görünüyor. Cumartesi günü olmasına rağmen, terzi mankenleri ve kumaşlarla dolu masalar arasında şu anda burada elli kişi çalışıyor olmalı.

"Gelin, kostümler arkada." Tristan yolu gösteriyor ve bizimle birlikte odayı geçiyor. Onlar geçerken personel James'i kibarca ama sert bir şekilde selamlıyor. Omzumun üzerinden baktığımda, başlarını birleştirip fısıldaştıklarını görebiliyorum. Kaşlarımı çatarak James'e bakıyorum. Okuldan tanıdığım kayıtsız kibir maskesini takmış, aynı ifadeyi takınıyor. Şu anda kafasından neler geçtiğini merak ediyorum. Buradaki insanların kendisinden korkuyor gibi görünmesinden hoşlanıyor gibi görünmüyor.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, birden fark ettim. James, Beaufort ve bu zengin ailenin perde arkasında olup bitenler hakkında daha fazla şey.

Tristan aniden durduğunda beni düşüncelerimden koparıyor. "Voila," diyor, yanındaki terzi kuklasını işaret ederek, ki ...

Nefesimi kesiyor.

Terzi kuklası Viktorya dönemine ait bir elbise giymektedir. Yeşil ipekten yapılmış, iki parçalı ve kısa kollu, siyah dantel fırfırlı. Üst kısmı dar, yakası ince bir şekilde kalp şeklinde ve siyah cam taşlarla süslenmiş. Etek şatafatlı ve jüpon nedeniyle daha da büyük ve ağır görünüyor. Pililer halinde katlanmış yeşil kumaş, dantel kumaş panelleriyle dönüşümlü olarak yere kadar uzanıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kıyafet.

Onu eve ya da okula nasıl götüreceğimi bilmiyorum. Kirlenmesinden korktuğum için dokunmaya bile cesaret edemiyorum.

Elbiseli bebeğin arkasında frak, yelek, gömlek ve pantolondan oluşan bir erkek kostümü giydirilmiş başka bir bebek vardır. Frak hafif bir bel kesimine sahiptir ve yumuşak yünlü bir kumaştan yapılmış gibi görünmektedir. Siyah yeleğin birkaç cebi vardır ve alt kısmı sivridir. Beyaz gömleğin küçük yakasında daha geniş görünen ve bildiğim kravatlardan farklı bir şekle sahip siyah bir kravat var.

"O günlerde beyefendiler giyindiklerinde işleri yarım yamalak yapmazlardı. Her ayrıntının mükemmel olması gerekirdi," diye açıklıyor Tristan ve erkek kostümünü oyuncak bebekten çıkarmaya başlıyor. Bunu yaptıktan sonra James'e kendisini bir bölme duvarının arkasından takip etmesini işaret eder. "Gelin, Bay Beaufort. Bakalım size yakışacak mı?"

James, Tristan'ı bölmenin arkasında takip etmeden önce artık bana bakmıyor. Daha çok beklemedeymiş gibi görünüyor ve aslında hiç orada değil. Rolls-Royce'tan ayrıldığımızdan beri yüzünde tek bir duygu bile görmedim. Sanki nihai amacı buradaki hiç kimsenin düşüncelerine ya da duygularına katılmasına izin vermemekmiş gibi.

Tristan'ın yumuşak mırıltılarını ve kumaşın hışırtısını duyarken, elbiseye bir adım daha yaklaşmaya cesaret ediyorum. Bunu daha önce nasıl bir kadının giydiğini ve nasıl bir hayat sürdüğünü merak ediyorum. Hayalleri var mıydı ve onları gerçekleştirebildi mi?

Tristan'ın tekrar önüme gelmesi yaklaşık beş dakika sürüyor. "Ona çok yakıştı," diyor muzaffer bir edayla.

"Ölçülerimi aldın Tristan," diyor James kuru bir sesle. "Eminim yardım etmişsindir." Sonra o da bölme duvarının arkasından çıkar.

Ağzım kurudu.

James on dokuzuncu yüzyıldan fırlamış gibi görünüyor. Takım elbise üzerine tam oturmuş, hatta Tristan saçlarını yana taramış ve eline bir baston tutuşturmuş. Bakışlarımın vücudunda yukarıdan aşağıya doğru yavaşça gezinmesine izin veriyorum.

James harika görünüyor.

Ancak yüzüne tekrar baktığımda nasıl bakmış olmam gerektiğini anlıyorum ve pis sırıtışına bakılırsa James aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyor. Yanaklarım ısınmaya başladı.

Tristan aniden, "Sıra sende Ruby," diye sordu.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne ile?"

"Üstünü değiştirerek tabii ki." Elbiseyi işaret ediyor. Önce ona, sonra James'e bakıyorum. James kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor.

Ancak o zaman ikisinin benden ne istediğini anladım.

"Söz konusu bile olamaz!" Sesimde panikle söyledim. Kostümleri benim almam gerekiyordu. Giyinmekten hiç söz edilmemişti.

"Zamanda geriye yolculuk yapan tek kişinin ben olduğumu mu sanıyordunuz? Kesinlikle hayır." James bastonunu bana doğru uzatıyor ve bacağıma biraz fazla sert vuruyor. "O yüzden lütfen kıyafetlerini değiştirir misin?"

"Gerçek bir centilmen asla bir bayana bastonla vurmaz, Bay. Beaufort," diye itiraf ediyor Tristan.

James bir homurtu çıkarır. "Ruby bir hanımefendi değil, Tristan. O bir zorba."

"Benim zalim tarafımı hiç tanımadınız. Ama bunu sana göstermekten mutluluk duyacağım." James'e kısık gözlerle bakıyorum. "Tristan, bunun gibi başka bir sopan yok mu?"

"Korkarım ki hayır. Ama bu harika elbiseyi giydiğinde bastona hiç ihtiyacın yok. "Hadi," diyor Tristan, o kadar umutlu bakıyor ki karşı koyacak cesareti kendimde bulamıyorum. Onu bölmenin arkasından takip ediyorum ve ortadan kayboluyor ve bir süre sonra bana asistanı olarak tanıttığı ve iki parçalı elbiseyi giymeme yardım eden bir kadınla birlikte geri geliyor. Bunu tek başıma asla yapamayacağım ortaya çıktı. Çok sayıda küçük kuşgözü kapağını kapatmak başlı başına bir sanat, üst ve eteğin iç kısımdaki metal çubuklarla güçlendirilmiş olmasından bahsetmiyorum bile. Her ikisini de başımın ya da kalçamın üzerinden geçirmek için kendimi epeyce bükmem gerekiyor. Giyinmeyi bitirdikten sonra, elbisenin etek çevresi o kadar büyük ki, bölücü ile gerçek duvar arasındaki dar alana zor sığıyorum.

"Bitti patron," diye sesleniyor Tristan'ın asistanı ve bize doğru geri adım atıyor. Beni gördüğünde sevinçle ellerini birbirine vuruyor ve yüzü aydınlanıyor. "Ne kadar harika! Sadece birkaç son rötuş..." Sanki birdenbire bir toka çıkardı ve arkama geçti. Saçımın üst kısmını alıyor -en azından öyle hissediyorum- geriye doğru itiyor ve tokayla tutturuyor. Sonra tekrar önümde duruyor ve yüzüne memnun bir ifade yayılana kadar birkaç tutamı daha çekiştiriyor. O zaman nihayet arkamdaki duvarda asılı duran aynaya dönebiliyorum.

Nefesim kesildi.

Böyle görünebileceğimi bilmiyordum. Elbisenin kıvrımlarımı sanki benim için yapılmış gibi sarması bir yana, bir zamanlar onu giyen kadının ruhunu yansıtabildiğimi hissediyorum. Kendimi aynı anda güzel, güçlü ve kuvvetli hissediyorum. Sanki tüm dünya ayaklarımın altındaymış ve tek yapmam gereken

istediğimi almak için parmağımı şıklattım. Yavaşça Tristan'a döndüm ve gülümsedim. "Beni elbiseyi giymeye zorladığın için teşekkür ederim."

Başıyla selam veriyor. "Bay Beaufort," dedi ciddiyetle. Size Bayan Ruby Bell'i takdim ediyorum."

Dikkatlice hareket etmeye başladım. Bir adım, iki adım, bölmenin etrafında, dört adım, beş adım... Ta ki durup yukarı bakmaya cesaret edene kadar.

James, Tristan'ın asistanıyla konuşuyor ama beni görünce cümlesini yarıda kesiyor. Kaşları yukarı kalkıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

Sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Ne?"

Boğazını temizliyor. "Sen... çok güzel görünüyorsun."

Kalbim tökezledi. Bir erkekten ilk kez iltifat almıyorum ama yine de öyle hissettiriyor. James'in böyle bir şeyi çok sık söylediğini sanmıyorum. Sözleri bana dürüstçe geliyor. Ve maskesiz.

Tristan, "Bu elbise onun için yapılmış," diye onaylıyor. Beni James'e doğru biraz daha itiyor ve sonra cep telefonunu çıkarıyor. "Şimdi bir on dokuzuncu yüzyıl hanımefendisi ve beyefendisi gibi görün."

Yanımda, James zorlukla duyulabilen bir homurtu çıkarıyor, ama ona bakma riskini aldığımda, sanki hayatında başka bir şey yapmamış gibi kameraya bakıyor. Geçen yıl Maxton Hall'da dolaşan fotoğrafları hatırlıyorum. O fotoğraflarda Lydia ile birlikte ailesinin yeni koleksiyonu için modellik yapıyordu ve poker suratında şu anda olduğu gibi prova edilmiş bir ifade vardı. Başımı Tristan'a çeviriyorum ve yüce ve ciddi görünmeye çalışıyorum. Doğru mu yapıyorum bilmiyorum ama peş peşe fotoğraflarımızı çekiyor.

"Neden pozunu tekrar değiştirmiyorsun? Belki eğilir ve elini ona doğru uzatırsın, böylece onu dansa kaldırıyormuşsun gibi görünür" diye öneriyor birkaç dakika sonra.

James ricayı yerine getirdiğinde bir profesyonel gibi görünüyor. On sekiz yaşındaki pek çok çocuğun, kostümlü ya da kostümsüz, selam verirken onun kadar zarif görüneceğinden şüpheliyim. Ama James bunu gerçekten ciddiye alıyor gibi görünüyor. Aniden elimi tutup aşağıdan bana baktığında şaşırıyorum. Teni sıcacık ve parmaklarıma çok hafif dokunmasına rağmen, kolumun tamamında bir karıncalanma hissediyorum.

Bana öyle baktığında, tam anlamıyla hayal edebiliyorum. Kostüm giymiş insanlarla dolu bir salon, atmosferik orkestra müziği ve James ile ben.

elini sırtıma koyuyor ve beni yere doğru götürüyor. Elbette nasıl hareket edileceğini biliyor. Onunla dans ederken dümeni bırakıp kendimi düşmeye bıraktığımı hayal edebiliyorum.

Kuru kuru yutkunuyorum. Bu fikir olması gerekenden daha çok hoşuma gitti.

Tristan, "Şimdi belki karşılıklı bir fotoğrafınız daha olur?" diyor ve James tekrar ayağa kalkıyor. Göğüs cebindeki ipek eşarp biraz kaymış ve otomatik olarak ona uzanıp düzeltiyorum.

James'in gözlerinde bir şey parlıyor. Elimi hızla tekrar çekiyorum - ve sonra aniden kollarımla başka ne yaptığımı bilmiyorum ve yanlarımda topal bir şekilde sallanmalarına izin veriyorum.

Birden James tekrar elime uzandı. Diğer elini belime koyuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve nedenini bilmiyorum ama onun tarafından dokunulmak inanılmaz iyi hissettiriyor. O anda, ona neden katlanamadığımı hatırlayamıyorum.

Bana ne yapıyor?

James bakışlarıma tam da benim şu anda hissettiğim aynı şaşkınlık ve uyanıklık karışımıyla karşılık veriyor. Birbirimize baktığımız sürece etrafımızdaki sesler azalıyor. Sadece hissedebiliyorum. Parmakları belimde duruyor ve hafifçe hareket ediyor, eli benimkini sıkıca kavrıyor. Bakışları bana neredeyse ne pahasına olursa olsun kabul etmek istediğim bir meydan okuma gibi geliyor.

"James," diye derin bir ses geliyor arkamızdan.

Bakışlarındaki ateş sönüyor. Bir saniyeden diğerine. Rahat tavrı da öyle. Birden ayağa kalkıyor ve sanki kendini bana yakmış gibi beni bırakıyor.

Bir saniye. Tekrar tanıdığım James Beaufort'a dönüşmesi uzun sürmedi. Ağzının etrafındaki kibirli ifade ve gözlerindeki soğukluk, onu bu kıyafetle birdenbire oldukça tehditkâr gösteriyor.

"Anne, baba. Bugün burada olduğunuzu bilmiyordum."

Aman Tanrım. Hantal elbisenin içinde dönmeye başlıyorum ve sonunda başardığımda kalbim pantolonumun içine kayıyor.

Önümde Mortimer ve Cordelia Beaufort var. James ve Lydia'nın ebeveynleri. İngiltere'nin en başarılı şirketlerinden birinin lideri. Birdenbire kendimi asansörde birkaç dakika önce hissettiğim kadar güçlü ve kuvvetli hissetmiyorum - özellikle de Cordelia Beaufort'a kıyasla. Onunla ilgili her şey şık, zarif ve yüce. Dar bir yüzü ve James gibi kibirli bir ağzı var ama onunki koyu kırmızıya boyanmış. Teni porselen gibi ve dar beyaz bir kılıf giyiyor.

Pahalı bir tasarımcıya ait olduğu kesin olan bir elbise. Parlak pas kırmızısı saçları omzuna kadar uzanıyor ve sanki kuaförden yeni gelmiş gibi mükemmel bir şekilde dalgalanıyor.

James'in babasının kum rengi saçları, buz mavisi gözleri ve ağzının köşeleri hafifçe aşağıya dönüktür. Dik ve gururlu bir duruşu var ve özel dikim Beaufort takım elbisesi içinde önemli bir iş toplantısına gidiyormuş gibi görünüyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok.

Artık James'in bu geçilmez maskeyi kimden aldığını biliyorum.

"Çin ile bir toplantı için şirketteydik," diye açıklıyor James'in annesi. Bir adım öne çıkıp oğlunu yanağından öpüyor ve parfümünün kokusu bana doğru geliyor. Pudramsı ve taze gül buketi gibi kokuyor.

"Percival bize sizi ve-" bana kısaca baktı, "... okul arkadaşınızı görmek istediğini söyledi."

James cevap vermiyor. Beni ailesiyle tanıştırmak için hiçbir girişimde bulunmadığından, sıcak yanaklarla öne çıkıyorum ve annesiyle tokalaşıyorum. "Ben Ruby Bell. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Beaufort."

Vurmadan önce elime bir an uzun uzun bakıyor. "Neşe tamamen benim tarafımda." Gülümsüyor ve bir sıra inci beyazı dişini gösteriyor.

Onun gibi olmak istiyorum, aklımdan çıkmıyor. Onun gibi bir odaya girmek ve sadece karizmamdan dolayı etrafımdaki insanlar tarafından anında güçlü bir kadın olarak görülmek ve saygı duyulmak istiyorum.

İstemediğim şey, Bay Beaufort'ta olduğu gibi, varlığımla insanları korkutmak. Ben elini sıkarken o da başıyla beni onaylıyor ve sonra sanki benden bıkmış gibi tekrar terzi dükkânına bakıyor.

Bayan Beaufort başını eğerek bize bakıyor ve "Arşivden bazı kıyafetler sipariş ettiğinizi görüyorum," diyor. Bir adım öne çıkıyor ve elbisemin eteğini çekiştiriyor. Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Etek çok uzun. Lütfen değiştirin Bay MacIntyre."

Beaufort'ların gelişinden beri tek kelime etmeyen Tristan hızla başını sallar. "Elbette hanımefendi."

Şimdi Bayan Beaufort bana eliyle dönmemi işaret ediyor. Midemde bir bulantı hissiyle isteğini yerine getiriyorum. "Kıyafetlere başka ne için ihtiyacın var?"

"Ekim sonundaki Viktorya dönemi kutlamaları için," diye yanıtlıyor James. Sanki değiştirilmiş gibidir ve monoton ses tonu bir robotu andırır.

Bay Beaufort, "Asi küçük bir çocuk gibi davrandığı için düzenlemek zorunda olduğu partiyi kastediyor" diyor.

Bayan Beaufort dilini şaklatıyor. Sıramı bitiriyorum, ki elbiseyle bunu yapmak o kadar da kolay değildi, ve şimdi üçünün arasında dikkat çekmeden ileri geri bakıyorum. James babasının sözlerine hiçbir tepki göstermiyor. Bayan Beaufort ise bir an için kocasına uyarıcı gözlerle bakıyor.

Sonra bana döndü. Ellerini elbisenin kısa kollarına koyuyor, onları çekiştiriyor ve sonunda Tristan'a şöyle diyor: "Biraz daha yukarıdan yapmalısın, Tristan. Böylece sıkar ve sonra-" Soru sorarcasına yüzüme bakıyor.

"Ruby," ona yardım ediyorum.

"... Ruby düzgün nefes alamıyor," diye bitiriyor.

Tristan başını sallıyor ve beni asistanıyla birlikte bölmenin arkasına çekiyor. Omzumun üzerinden James'e bir kez daha bakıyorum ama o bana bakmıyor, tamamen ailesine odaklanmış durumda. Babası onunla konuşuyor, bakışları bana sabitlenmiş. Mırıltısı rahatsız edici geliyor ama James'e söylediği hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Gözlerimi kaçırıp Tristan'a dönüyorum. "Bu ikisi çok... önemli görünüyor." Ancak son anda "korkutucu" kelimesini daha olumlu bir çağrışımı olan bir kelimeyle değiştirmeyi başarıyorum. Tristan çoktan bileğindeki iğne yastığından çıkardığı iğnelerle elbisenin eteklerini dikkatlice tutturmakla meşgul.

"Haklısınız, bayan." Başka bir şey söylemiyor.

Beaufort'lar girdiğinden beri devasa odanın bu kadar sessiz olması ürkütücü. Artık kimse konuşmuyor gibi görünüyor, Tristan bile kaybolmadan önce bana kısa bir süre gülümsüyor ve üzerimi değiştirmeme yardım etme işini asistanına bırakıyor. Elbiseden çıkmak, onu giymekten çok daha hızlı. Kendi eşyalarımı giyip ön tarafa geri dönmem on dakikadan az sürüyor.

Şimdi frakını çıkarıp koluna gevşekçe dolamış olan James'in yanında duruyorum.

Bayan Beaufort bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra elini oğlunun koluna koydu. "Aşağıda görüşürüz."

James sertçe başını sallar.

Bana döndü. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Bell."

James'in babası tek kelime etmez. İkisi arkalarını dönüp terzi dükkânından çıkıyorlar. Ancak kapı arkalarından kapandığında tekrar nefes alabiliyorum.

"Beni uyarabilirdin, biliyorsun," diyorum sessizce.

James sertçe bana döndü. Keşke bakışlarını okuyabilseydim, ama buzlu turkuazdan başka bir şey yok. "Percy seni aşağıda bekliyor."

"Benden bu kadar. Hâlâ on dokuzuncu yüzyılda takılıp kalmış olan sensin." İhtiyatlı bir şekilde ona gülümsedim.

O karşılık vermiyor. "Yolculuğumuz sona erdi," diye başlıyor ve sesi tıpkı göründüğü gibi çıkıyor. Soğuk ve mesafeli. "Artık gitsen iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Artık gitmelisin, Ruby." Sanki anlamakta zorlanıyormuşum gibi yavaşça ve her heceyi tek tek vurgulayarak söylüyor. "Okulda görüşürüz."

Arkasını dönüyor ve üstünü değiştirmek için bölme duvarının arkasına geçiyor. Bir an için sadece ona bakabiliyorum. Sonra az önce ne yaptığını anlıyorum. Benimle nasıl konuştuğunu.

Öfke içime yayılıyor ve onunla yüzleşmek için bir adım öne çıkıyorum. Ama fazla uzaklaşamadım. Tristan kolumdan tutup beni geri çekti. Bana bakarken gözlerindeki bakış pişmanlık dolu ama aynı zamanda sertti. "Gel, Ruby. Seni aşağıya götüreyim."

Kolumu hafifçe çekiyor. İsteksizce beni götürmesine izin veriyorum. Terzi dükkânının önünden geçerken, tüm çalışanların acıyan bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

14

Yakut

Görünmezlik pelerinim kaydı.

Hafta sonu James ile Londra'da olduğum söylentisi yayıldı. Görünüşe göre, mağazaya birlikte girerken çekilmiş fotoğraflarımız bile var. Birdenbire Maxton Hall'da daha önce yüzlerini hiç görmediğim insanlar adımı öğreniyor. Bazıları koridorlarda beni dostça selamlıyor, diğerleri - çoğu- arkamdan fısıldıyor. En kötüsü de sınıf arkadaşlarım sürekli bana baktığı için konsantre olamadığım dersler. Sanki her an ayağa kalkıp hafta sonu James Beaufort ile aramızda geçenleri uzun uzun anlatmamı bekliyorlarmış gibi.

Geçen Cumartesi gününü olabildiğince çabuk unutmak istiyorum. Hâlâ kendimi çok aşağılanmış hissediyorum ve James'in imkânsız davranışını düşündükçe ona olan öfkem daha da artıyor.

Öğle yemeği için zil çaldığında, yemeği atlamayı ciddi ciddi düşünüyorum ama yürümemek gerçekçi bir seçenek olamayacak kadar açım. Ayrıca Lin, etrafımı bir kalkan gibi saracağına ve bana babasıyla ilgili son dedikoduları anlatacağına söz veriyor.

Bir süre sessizce yemek yedikten sonra, "Yine yeni bir kız arkadaşı var," diye açıkladı.

Udon eriştemden başımı kaldırıyorum. "Ama başka bir evlilik dolandırıcısı değil, değil mi?" Ağzım dolu soruyorum.

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, en azından öyle umuyorum." "Ve?" Dikkatle soruyorum.

Lin omuz silkiyor. Yarısı yenmiş sandviçini kendisinden uzaklaştırıyor ve parmaklarını bir peçeteye siliyor. "Bilemiyorum. Bence son kadınla işler ters gittikten sonra biriyle çıkmaya ara verebilir."

Lin ayda bir kez babasıyla buluşuyor, böylece ikisi arasındaki iletişim tamamen kopmuyor ve tüm durumla bu kadar pragmatik bir şekilde başa çıktığı için ona hayranım. Bana ve anneme bu kadar kötü davranmış olsaydı babamın yüzüne bakabilir miydim bilmiyorum.

"Sana iyi davrandı mı?" Sonunda sordum.

Lin omuzlarını silkiyor. "Evet, evet. Belki biraz fazla nazik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de bilmiyorum. Bir şekilde anlaşamadık." Peçeteden küçük parçalar koparmaya başladı. "Ama sorun değil. Her insanla iyi geçinemezsin."

Bir an düşündüm. "Bazı insanlarla, şaşırtıcı bir şekilde, bir süre sonra kaynaşıyorsunuz." İstemsizce bakışlarım James ve arkadaşlarına gidiyor. Yüksek pencerelerin yanındaki iyi koltuklardan birini kapmışlar ve hararetli bir şekilde konuşuyorlar. James bir şey söylediğinde Wren o kadar gülüyor ki Kesh boğulduğu için sırtını sıvazlamak zorunda kalıyor.

Lin, James'e anlamlı bir bakış atarak, "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor," diyor.

Başımı sallıyorum ve tekrar erişteme bakıyorum. "Hadi ama. Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?" "Anlattım bile."

Lin bir kaşını kaldırır. "Tek söylediğin 'Kostümleri biz aldık' oldu. Ama ben aptal değilim."

Derin bir nefes alıyorum. "İyiydi. Hatta iyiden de öteydi. Ta ki ailesi aniden ortaya çıkana kadar."

Lin tıslayarak nefes alır. "Beaufort'larla tanıştın mı?"

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Onlar... Çok etkileyiciydiler. "Onlarla konuşmak için fazla zamanım olmadı çünkü sadece kısa bir süre için oradaydılar. Ondan sonra James eski haline döndü."

"Ne yaptı?" diye soruyor Lin, sanki önünde bir tepsi yemek olduğunu hatırlamış gibi. Bana dikkatle bakarken sandviçinden bir parça ısırıyor.

"Beni dışarı attı. Dışarıya kadar eşlik ettiler."

Çiğnemenin ortasında durdu ve bana baktı.

Çaresizce omuzlarımı silkiyorum. Sakinleşmek için kendimi derin nefes alıp vermeye zorlamak zorunda kaldığım Cumartesi günkü o korkunç dönüş yolculuğunu düşünmek istemiyorum.

"Hayatımda yaşadığım en utanç verici şeydi," diye mırıldanıyorum, James'e bir kez daha bakma riskini alarak.

Tam o anda bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda, içimdeki öfke yeniden kabarıyor ve ayağa kalkıp tepsimle ona vurmak üzereyim.

Ancak bir kez göz kırptıktan sonra bağlantıyı kesiyor ve dikkatini tekrar arkadaşlarına veriyor.

"Seni neden kovdu?" diye soruyor Lin.

Ben de hafta sonu boyunca tam olarak bunu düşündüm. Ve bana makul gelen tek bir olasılık buldum.

"Sanırım benden utanıyordu. Babasının bana nasıl baktığını görmeliydin. Sanki ayakkabısının altına yapışmış bir pislikmişim gibi." Tatlının bulunduğu kâseyi kendime doğru çekiyorum: kremalı çikolata kreması, çilek ve nane yaprağıyla süslenmiş. En azından bugün benim için iyi bir şey var.

"Bu saçmalık. Kimsenin sana bu hissi vermesine izin veremezsin," diyor Lin öylesine öfkeyle ki başımı kaldırıp bakıyorum.

"Gerçek bu," diye cevap veriyorum. "Ailenle yaşadığın o şey olmasaydı bana asla kalçalarınla bakmazdın."

Lin sanki yüzüne çikolatalı kremamı çarpmışım gibi irkiliyor. Teni kül rengine dönüyor ve ancak o zaman az önce ne söylediğimi fark ediyorum. Hemen özür dilemek için ağzımı açıyorum ama o sarsılarak ayağa kalkıyor.

"Beni bu kadar az düşünmen ne güzel," diye tıslıyor ve henüz yemeğini bitirmemiş olmasına rağmen tepsisini kapıyor. Bulaşıkların yanına gidiyor ve bir daha bana bakmadan kafeteryadan ayrılıyor.

Tatlıma bakıyorum ve iştahımı kaybettiğimi fark ediyorum. Ne boktan bir gün.

Öğleden sonra kütüphaneye doğru yola çıktığımda, koridordaki sınıf arkadaşlarımın fısıltılarına ve bakışlarına neredeyse alışmış oluyorum. Seslerinin yankısı hala kulaklarımda çınlasa da onları görmezden gelmek benim için gittikçe kolaylaşıyor. James'le geçirdiğim bu günün Maxton Hall'daki hayatım üzerinde böyle bir etkisi olabileceğini önceden hiç düşünmemiştim. Ne düşünüyordum ki? James bu okulun kralı - tabii ki insanlar onun boş zamanlarını kiminle geçirdiğiyle ilgileniyor. Onunla bu arabaya binmek büyük bir hataydı. Ve şimdi bunun bedelini görünmezliğimle ödüyorum.

Etkinlik toplantısı tam bir işkence. Lin bana bakmıyor, ben de James'e bakamıyorum. Ne kadar kırgın ve kızgın olduğumu belli etmeden diğerlerine kostümlerden bahsetmek için çok çaba sarf etmem gerekiyor. Ama işe yaramış olmalı, çünkü ben bitirdikten sonra herkes fotoğrafları dört gözle bekliyor gibi görünüyor. Camille daha sonra bize ailesinin büyük bir çatal bıçak fabrikasının sahiplerini tanıdığını ve kutlama için ihtiyacımız olan her şeyi stoklamayı kabul ettiğini söyledi. Jessalyn kiralık evlerden çeşitli teklifler aldı.

dekorasyon şirketleri ve bunları bizimle birlikte gözden geçiriyor ve Kieran bize dizüstü bilgisayarında kendi seçtiği müzikleri çalıyor.

Sadece yarısını alabiliyorum.

Bir sonraki toplantı için görevleri dağıttıktan ve toplantının bittiğini ilan ettikten sonra Lin'i kolundan tutup geri çekiyorum. Hâlâ bakışlarımı kaçırıyor ama ekibin geri kalanı grup odasını terk edene kadar bekliyor. Arkalarından kapıyı kapatıyorum ve kız arkadaşıma dönüyorum.

"Öyle demek istemedim," diye başladım, "söylediklerim için özür dilerim. Sadece düşündüm ki... daha önce tamamen farklı insanlarla arkadaştın. Ailenle yaşadığın şey olmasaydı böyle tanışabilir miydik diye merak ediyorum."

Lin bir süre bana baktı. Sonunda iç geçirdi ve yumuşak bir sesle "Haklısın" dedi.

Duraksadım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Eğer o gün bana yaklaşmasaydın, asla şimdiki gibi arkadaş olamazdık" diyor, bugün öğleden beri ilk kez gözlerimin içine bakarak. "O zamanlar tuvalette bana yaklaştığın için çok minnettarım."

Sesi cızırtılı çıkıyor ve zorlukla yutkunuyor. Bir buçuk yıl önce birinci kattaki tuvalete gittiğim ve birinin hıçkırarak ağladığını duyduğum günü hala hatırlıyorum. Soyunma odasında kimin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sadece o kişinin gerçekten kötü durumda olması gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden dikkatli bir şekilde her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ve Lin bana onu yalnız bırakmamı söyledi. Onları dinlemedim. Bunun yerine, kabinin karşısında yere oturdum, kapının altından ona mendil uzattım ve tekrar dışarı çıkmaya hazır olana kadar bekledim. Bu arkadaşlığımızın başlangıcıydı.

"Sizinle konuştuğum için de minnettarım. Ve gerçekten

çok üzgünüm." "Ben de. Sana saldırmak istememiştim."

"Bugün sadece aptal bir gün," diyorum teslimiyetle. Sırt çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve toplantı sırasında beyaz tahtaya yazdığımız notların fotoğrafını çekiyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum ve Lin'in yazdığı protokolle birlikte resmi diğerlerine gönderiyorum. Bu arada Lin beyaz tahtayı silmeye başlıyor.

"Beaufort bir saattir sana bakıyor," dedi aniden.

Homurdanıyorum. "Ben önde duruyordum. Herkes bana bakıyordu."

"Onun gibi değil. Ona dönüp bakmanız için gözleriyle size adeta yalvardı."

"Ne kadar saçma."

Lin omuzlarını silkti, "Dediğiniz gibi. Yine de ona soğuk davranman harikaydı. O bunu hak ediyor."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp sırt çantama koyuyorum. "Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum," diyorum odanın ışıklarını kapatırken. "İnsanlar sanki Cumartesi günü başka bir şey yapmışız gibi bana bakıyorlar. Hiçbirinin gerçekte ne olduğuna dair bir fikri yok. Hiçbir şey."

Düşünceli bir şekilde homurdanıyor. "Biliyorum. Ama buradaki insanları bilirsin. Akbabalar gibi her küçük şeyin üzerine atlarlar. Özellikle de James Beaufort'la bir ilgisi varsa."

Ona asık suratla bakıyorum. "Mh."

Dirseğini hafifçe yan tarafıma doğru itiyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. "Gel hadi. Bir sonraki dedikodu ortalıkta dolaşmaya başladığında herkes bunu unutmuş olacak."

Koridora giriyoruz ve tam cevap vermek üzereyken kapının yanında eğilen birini görüyorum.

James.

Ona baktım. Neredeyse ona burada ne halt ettiğini s o r a c a k t ı m ama son anda onu görmezden geldiğimi hatırladım. Bu yüzden bakışlarımı kaçırdım ve yoluma devam ettim.

Sonra kendini duvardan itti ve bana doğru geldi.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyor. Nazik tonu beni rahatsız ediyor. Daha kırk sekiz saat önce bana pislikmişim gibi davranan James'e hiç uymuyor.

Şimdi gitmelisin, Ruby.

Fikrimi yüzüne haykırmak isterdim ama kütüphane kartıma ve grup odalarının anahtar kartına bunun için çok fazla değer veriyorum. "Hayır, zamanım yok," diyorum onun yerine sertçe. Sesimi sakin tutmayı başardığım ama yine de vurguladığım için gurur duyuyorum. Böyle bir şeyin başıma gelmesine izin vermeyeceğimi bilmeli.

"Konuşmamız gerek," diye devam ediyor James, Lin'e kısa bir bakış atarak. Ben başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok James."

Lin koluma dokunuyor, bana yalnız olmadığımı gösteren cesaret verici bir hareket.

Birdenbire yoruldum. "Biliyor musun?" James'in gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Belki de eski halimize dönsek daha iyi olur.

daha önce olduğumuz gibi."

James kaşlarını çatar. "Öncekine mi?"

Boğazımı temizlemem gerekiyor. Boğazımda bir yumru oluştu ve gittikçe büyüyor. "Yani benim varlığımdan bile haberdar olmadığın zamanları kastediyorum. Belki de oraya geri dönsek daha iyi olur. O zamanlar çok daha iyi durumdaydım."

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve alnındaki çizgiler derinleşiyor. Sonunda yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum."

Bu iyi bir şey. Sorunumun ne olduğunu anlıyor. Böylece gelecekte onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Yine de arkamı dönüp Lin'le birlikte çıkışa doğru yürüdüğümde canım acıyor.

15

Yakut

"Neyin var senin?" diye soruyor Ember ve ben şiddetle irkiliyorum.

Karıştırırken o kadar dalmışım ki arkamdan yaklaşıp omzumun üzerinden reçel tenceresine baktığını fark etmedim.

"Yok bir şey," diyorum bir an sonra.

Babam elinde açılmamış bir konserve şeker paketiyle beni işaret ediyor. "Bir terslik var, kız kardeşine katılıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni sinir ediyorsun, olan bu." Biraz fazla hızlı karıştırıyorum ve sıcak elma jölesi elime sıçrıyor. Tıslayarak nefes alıyorum.

"Hemen soğuk suyun altına," diyor annem ve kaşığı benden alıyor. Ember'ın eline bastırıyor ve sonra beni lavaboya doğru iterek soğuk suyu açıyor.

"Bırakın bitki gibi yaşayayım," diye homurdanıyorum.

"Bildiğim kadarıyla," diyor babam. "Sadece Cumartesi günkü uğursuz gezintinden beri böylesin ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

Sadece homurdanıyorum. Evde bile huzurum yok.

Neden herkesin montajdan şikayet ettiğini hiç anlamadım. Benim için her Pazartesi, harika bir hafta için rotayı belirleyebileceğim yeni bir başlangıcı simgeler. Genelde pazartesileri severim. Ancak bugün her şey bana çekici geliyor. Okuldaki insanlar, Cumartesi gününün anısı, Ember'ın meraklı bakışları. Elime sıçrayan ve cehennem gibi yakan küçük bir leke bile. Aptal elma reçeli.

Kendimi odama kilitleyip önümüzdeki üç ay boyunca inatla öğrenme materyallerini ezberlemeyi çok isterdim ama ailem beni konserveye yardım etmeye zorladı. Eminim reçel sonunda beni konuşturmak için bir bahanedir.

"Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" Ember bir sonraki anda şüphelerimi doğruladı.

"Çünkü gerçekten nasıl olduğumu bilmek istemiyorsun," diye cevap veriyorum. "Sadece beni sıkıştırmak istediğin için soruyorsun.

Beaufort."

"Bu doğru değil!"

"Hayır mı?" Kışkırtıcı bir şekilde soruyorum. "Yani oranın nasıl bir yer olduğu umurunda değil mi?" Şimdi bir bacağından diğerine dengesiz adımlar atıyor. "Evet, evet.

Ancak biri diğerini dışlamaz. İngiltere'nin en büyük erkek giyim mağazalarından biriyle ilgilenebilirim ama aynı zamanda sizin iyiliğinizle de ilgilenebilirim. Kalbimde her ikisi için de yer var, kardeşimin kalbi."

"Ne kadar şirin," diyor babam tekerlekli sandalyesiyle ikimizin yanından geçip ocağa doğru giderken. Taze bir kaşık alıyor ve kaynayan reçele daldırıyor. Onu tadarken izlemek her zaman büyüleyici olmuştur. Ben bir yemeği denediğimde, normal bir şey görüyorum. Babam söz konusu olduğunda, onun bir profesyonel olduğunu hemen anlarsınız. Yüz ifadesi değişir, sanki tüm malzemeleri zihninde parçalara ayırıyormuş ve bir tanesinin eksik olup olmadığını, eksikse hangisinin olabileceğini düşünüyormuş gibi.

Tıpkı şimdiki gibi. Başını eğdi ve biz de dikkatle ona bakıyoruz. Bir saniye sonra yüzü aydınlanıyor ve biraz geri çekilerek tüm baharatlarını koyduğu küçük metal arabaya doğru ilerliyor. Tarçın karışımına uzanıyor ve dökme demir tencereye birkaç tutam ekliyor. Koku bana en sevdiğim tatil olan Noel'i hatırlatıyor.

"Anlatacak bir şey yok Ember," diye geç cevap veriyorum ve kız kardeşim hayal kırıklığı içinde inliyor. "Beaufort hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"Terzi dükkânını da görmek isterim," diye iç geçiriyor ve çenesini avucunun içine dayıyor.

"Bu senin için sıkıcı olmaz mı? Kadın giyiminde uzmanlaşmak istiyorsun," diye itiraf ediyor babam.

Kapı çaldı ve şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Başka kim olabilir ki?" diye sorar annem ve mutfaktan çıkıp koridora yönelir.

"Her şey atmosferle ilgili baba. İnsanların orada nasıl çalıştığını, hangi malzemelerle ve kesimlerle çalıştığını görmek için. Yine de çok ilginç olurdu." Ember'ı böyle özlemle görmek içimi acıtıyor. Büyük bir tasarımcının merkezini ziyaret etme fırsatının bana verilmesinin haksızlık olduğunu düşünmesini anlayabiliyorum - muhtemelen yakın zamanda bunu yapma fırsatı bulamayacak. Öte yandan, bu gezinin benim için nasıl sona erdiğini de düşünüyorum. Ve kesinlikle kız kardeşimin o anda benim hissettiğim gibi aşağılanmış hissetmesini istemiyorum.

"Bir fikrim var. Arkadaşından beni de gezdirmesini isteyemez misin?" diye soruyor Ember ve bunun sadece yarım bir şaka olduğu düşüncesi beni endişelendiriyor.

"Ona kendin sorabilirsin Ember," diyor annem aniden.

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Ne?"

"Çocuk kapımızın önünde duruyor," diye açıklıyor başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek. "Bana onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylemedin."

Ona bakıyorum, koruma içgüdüm sıfırdan yüze fırlıyor. "Onu içeri almadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bunu yapabilirsin - ya da istersen bırakabilirsin." Annem yanıma geliyor ve başıma bir öpücük konduruyor. Mutfağı geçip koridora adım attığımda ailemin meraklı bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Sersemlemiş gibi ön kapıya gidiyorum.

James evimize çıkan merdivenlerde duruyor. Onu ilk kez gündelik kıyafetler içinde görüyorum. Koyu renk kot pantolonu ve beyaz gömleği onu normal bir çocuk gibi gösteriyor. Eğer onunla sokakta bu şekilde karşılaşsaydım, onu hiç tanıyamayabilirdim.

Kolunun üzerinde Beaufort'ların logosunun bulunduğu büyük siyah bir koruyucu kılıf asılı. Bir an kavisli B harfine bakıyorum ve birden tarifsiz bir öfkeye kapılıyorum.

Onun burada işi yok. Ailemin yanına bile yaklaşmasını istemiyorum. Buradaki hayatımın Maxton Hall'daki hayatımla hiçbir ilgisi yok ve şu anda karşımda durup yıllar önce çizdiğim çizgiyi bulanıklaştırmasını kabul edemem - özellikle de geçen Cumartesi gününden sonra.

Onunla yüzleşmek için ağzımı açtığım anda, gözlerini gül fidanlarımızdan ayırıyor ve beni kapının girişinde buluyor. Gözlerinde yorumlayamadığım bir duygu parlıyor - bunu asla başaramam - ve sonra bir adım yukarı çıkıyor, böylece eşit seviyedeyiz. Boğazını temizliyor ve sonunda koruyucu örtüyü bana uzatıyor.

"Sana elbiseyi getirmek istedim. Tristan değiştirdi. Şimdi tam oturacak."

Elbiseyi üzerinden çıkarmak için hiçbir girişimde bulunmadım. "Ve bu yüzden mi evime geliyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, sarsılarak nefes veriyor ve elini başının arkasına götürüyor. "Seninle Cumartesi günü hakkında da konuşmak istedim. Bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim."

Bir an için sadece ona bakabildim.

İlk kez böyle bir şey söylediğini duyuyorum ve hayatı boyunca kaç kez özür dilediğini merak etmeden duramıyorum. Son birkaç yıldır okulda tek başına nelere izin verdiğini düşündüğümde, onun ahlaki sınırı genellikle benimkinden çok daha düşük olmalı.

Öte yandan şimdi gerçekten üzgün görünüyor. "Bunu

neden yaptığını anlamıyorum," diyorum sessizce.

Özellikle de elimi tuttuktan ve açıkça birlikte bir an yaşadıktan sonra. Bakışlarının ne kadar sıcak olduğunu gördüm ve aramızdaki çatırtıyı açıkça hissettim. Bunu hayal etmemiştim.

Sertçe yutkunuyor. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve sadece anlamsız gözlerle bana bakıyor. Sonra o kadar yumuşak mırıldanıyor ki neredeyse sözlerini duyamıyorum: "Bazen kendimi bile anlamıyorum, Ruby Bell."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Bana karşı ilk kez dürüst davranıyormuş gibi hissediyorum ve özrünü reddederek bunu mahvetmek istemiyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum. O kadar uzun süredir sessizim ki, başka biri olsa bu beni rahatsız ederdi ama James ve ben, sanırım birbirimizin duvarlarının arkasını görebilmek için saatlerce sessizce birbirimize bakabiliriz.

"Buraya gerçekten neden geldin?" Sonunda sordum.

"Bugün öğlen söylediklerin-" Tereddüt ediyor. "Ya eski halime dönmek istemiyorsam?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Beni dışarı attın. Ondan önce de beni ailenin önünde utandırdın. Onu tanımak için yeterince iyi değilmişim gibi davrandın."

Başını iki yana sallar. "Öyle demek istemedim."

Ayaklarının üzerinde zar zor fark edilir bir şekilde ileri geri sallandığını görüyorum. Sanki gerginmiş gibi görünüyor. "Cumartesi günü çok eğlendim. Ta ki... ailem gelene kadar." Boğazını temizliyor. "Birdenbire birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmamızın utanç verici olacağını düşünüyorum. Artık benim için görünmez değilsin. Ve ben de rol yapmak istemiyorum."

Cumartesi gününün acı tadı hâlâ damağımda olsa da, sözleri içimde bir şeylerin heyecanla kasılmasına neden oluyor. "Benden şimdi ne yapmamı istediğini anlamıyorum James," diyorum sessizce.

"Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece eskisi gibi olmasını istemiyorum. Sadece ... ?"

Nutkum tutuldu, ona baktım.

Ciddi olamaz, diye düşünüyorum. Ciddi olamaz. Ben aptal değilim. James'in bana katlanamadığını biliyorum - geçen Cumartesi birlikte çok iyi vakit geçirmemize rağmen. Lakrostan men edilmesinin sebebi benim ve kız kardeşinin en büyük sırlarından birini biliyorum, yani onun ve ailesi için bir riskim. Eminim sadece bana göz kulak olmak istiyordur.

"Eğer bu yine senin numaralarından biriyse..." diye şüpheyle başlıyorum ama James sözümü kesiyor.

"Hayır," diyor ve merdivenlerin son basamağına çıkıyor.

Onun sözlerine herhangi bir önem atfetmemeliyim, bunu çok iyi biliyorum. Bunu değerlendiremem - kimsenin değerlendirebileceğinden şüpheliyim. Yine de o anda bakışlarında bir şey var, dürüst ve pişmanlık dolu bir şey, bir anlığına nefesimi kesiyor.

Bu nasıl oldu? Bilmemekten, rüşvet vermekten ve nefret etmekten bu noktaya sadece bir ay içinde nasıl geldik?

Kapı arkamdan açıldı. "Ruby? İyi misin?"

Kaskatı kesildim. Önümde James Beaufort, kolunda yüz elli yıllık bir elbise ve dizlerimi titreten bir bakışla duruyor. Arkamda ise daha birkaç dakika önce babamın reçeli yüzünden kavga ettiğim kız kardeşim duruyor. İki dünyam tüm gücüyle çarpışıyor ve aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissediyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden Ember'a zoraki bir gülümsemeyle başımı sallıyorum ve ona kelimeler kullanmadan ortadan kaybolmasını söylemeye çalışıyorum. Benimle James arasında bir ileri bir geri bakıyor, aynı anda hem meraklı hem de şüpheci, ama sonra gerçekten geri çekiliyor ve kapıya yaslanıyor.

Ancak o zaman James'e dönebilirim. Kendimi toparlamak için iki nefes almam gerekiyor. Sonra ona hâlâ bir cevap borcum olduğunu hatırlıyorum. "Bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

James yavaşça başını sallar. "Tamam. Aslında buraya sadece Cumartesi günü için özür dilemeye geldim."

"Sadece Cumartesi için mi?"

Şimdi cesurca gülümsüyor. "Sana kucak dansı yaptığım için kesinlikle özür dilemeyeceğim."

Şöyle bir şey söylediğinde özrünü kabul edebilir miyim bilmiyorum Bu.

Ciddi mi yoksa sadece suları yumuşatmak mı istiyor bilmiyorum. Lydia'dan kimseye bahsetmeyeceğim. Yine de sürekli onun için üzülmek zorunda kalmasaydım hayatım daha kolay olurdu. Hatta zaman zaman onunla okul meseleleri hakkında bile konuşabilirdim. Cumartesi günü fark ettim ki

Sadece kıvrak zekâlı değil, aynı zamanda zekiydi. Onunla konuşmak eğlenceliydi. Sonra içimde bir karıncalanma hissi uyandıran ve daha fazlasını merak etmemi sağlayan bir şey oldu.

Bunun mantıksız olduğunu ve ona zerre kadar güvenmemem gerektiğini biliyorum. Ama düşündükçe eskiye dönmek istemediğimi daha iyi anlıyorum.

"Sana ikinci kez böyle katlanmayacağım" derken ne kadar ciddi olduğumu anlaması için doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Anlaşıldı," diye sessizce cevap veriyor ve sonunda elbiseyi bana uzatıyor. O anda yağmur yağmaya başlıyor. Kuvvetli değil, ama yine de öyle bir şekilde ki

Koruyucu kılıfa rağmen elbise için korkuyorum. Hemen James'in elinden alıp vestiyere güvenli bir yere götürüyorum.

Geri döndüğümde, James'in saçlarında sayısız su damlası birikmiş ve şimdi yüzüne doğru yol alıyordu. Elinin tersiyle yanağını siliyor ve sonra gözlerini benden ayırmadan elini saçlarında gezdiriyor. Terbiyem, yağmurda ıslanmadan önce onu içeri davet etmem gerektiğini söylüyor ama yapamıyorum. Doğru gelmiyor. Onu annemle, babamla ve kız kardeşimle tanıştıramam. Belki de bunu asla yapamayacağım.

"Özrünüzü kabul ediyorum," diyorum sonunda.

Gözleri parlıyor. İlk defa onun yüzünde böyle bir ifade görüyorum.

yüz.

Yağmurun altında durduk, o ailemin evinin merdivenlerinde, ben de kapı aralığında, onu içeri davet etmeye hazır değil.

Ama bu bir başlangıç.

16

James

Oynama izni olmadan lakros izlemek berbat bir şey.

Takımım soyunma odasından çıkarken adrenalin pompalıyor ve ben sahanın kenarında tribünlerin arasında bir seyirci gibi dururken oyuncular birbiri ardına beni alkışlıyor. Bu sefalete katlanıyorum ama şu anda her şeyden pişmanlık duyuyorum, özellikle de okula dönüş partisini biraz karıştırma kararımdan.

En kötüsü de, birinci sınıf öğrencilerinden Roger Cree benim yerime geçti ve o kadar iyi gidiyor ki ciddi bir rakip haline geldi. Eğer kötü olsaydı, takımdaki yerim güvende olurdu, ama bu şekilde mi? Cezam bittikten sonra koçun onu takımda tutmak istemediğini nereden bilebilirim? Özellikle de son zamanlarda Cyril ve diğerleriyle iyi anlaşıyor gibi göründüğü için.

Gelip yumruğunu bana doğru uzattığında, isteksizce yumruğumu kendi yumruğuma vuruyorum ve yedeklerle birlikte sahanın kenarındaki yedek kulübesine oturuyorum. Bileklerimi çapraz yapıyorum ve rakip takımın sahaya koşup çocuklarımın önünde toplanmasını izliyorum. Takım iyi, geçen sezonki oyuncuların çoğunu tanıyorum. Özellikle bir hücum oyuncusu öngörülemez ve inanılmaz hızlı. Umarım Cyril onu görüyordur.

"Hey, Beaufort. Oynayamayacak olman çok yazık," diyor yedeklerden biri aniden bana. Adı Matthew, ama daha önce tek kelime konuştuğumuzdan şüpheliyim.

"Evet, dostum. Tam bir saçmalık," diyor bir diğeri.

"Bu cezanın neyle ilgili olduğunu hiç anlamıyorum. Aksiyon tamamen harikaydı."

"Her şeyden önemlisi, bu senin son yılın. Son sezonu yedek kulübesinde geçirmek ne kadar can sıkıcı."

Tamam, bu kadar yeter. Sarsılarak ayağa kalktım. Tek kelime etmeden tarlanın kenarına doğru yürüyorum. Güneş gözlüğü taktığım için mutluyum. Sadece güneş bugün bir Ekim gününe göre çok parlak olduğu için değil, her şeyden önce kimse ne kadar kötü hissettiğimi göremediği için.

Koç Freeman'dan biraz uzakta durup kollarımı kavuşturarak sahayı inceliyorum. Takımımı izlemek zorunda kalmak ve hiçbir şey yapamamak çok acımasızca. Başlama vuruşundan sonra rakibin ilk golünü atması beş dakikadan az sürdü.

Birden arkamdan ayak sesleri duyuldu. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Ruby ile arkadaşı Lin'in tarlaya doğru koştuklarını görüyorum. İkisinin de kafaları parlak kırmızı ve saçları dağınık. Durduklarında Ruby yüksek sesle küfrediyor. Beni henüz fark etmemişti, bu yüzden onu dikkat çekmeden inceleme fırsatı buldum.

Sınıf arkadaşlarımızın çoğu maçlara gündelik kıyafetlerle ya da takım tişörtleriyle gelse de o okul üniformasını giyiyor. Bir elinde tripod, diğerinde not defteri tutuyor ve sırtında her zaman olduğu gibi her an parçalanacakmış gibi görünen iğrenç sırt çantasını taşıyor. Neredeyse kusmuk renginde ama bir şekilde onunla sevimli görünüyor. Ninja kaplumbağa gibi. Parlak kırmızı kafalı, darmadağınık bir ninja kaplumbağa.

Yavaşça ikisine doğru yürüyorum ve tripodu ve pahalı görünümlü bir kamerayı kurarken onları izliyorum.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Ruby bana doğru geliyor ve iri gözlerle bana bakıyor, belli ki onunla arkadaş olma çabalarıma hâlâ alışamamış. Tüm hafta boyunca koridorlarda onunla selamlaştım ve her seferinde sanki birinin onunla sınıf dışında konuşmasına alışık değilmiş gibi irkildi.

"Bir şey mi kaçırdık?" diye soruyor telaşla. Bakışları hızla sahaya ve sonra da Koç Freeman'a yönelir. Ama maça o kadar dalmıştı ki Ruby ve Lin'in geç kaldığını fark etmedi.

"Ridgeview bir gol attı. Smaç," diye cevap verdim.

Ruby başını sallar ve not defterine bir şeyler karalar. "Harika, teşekkür ederim."

Bu sırada Lin kamerayı kurar ve fotoğraf çekmeye başlamadan önce ayarları kontrol eder.

Bundan sonra, her ikisi de oyunu belgelemekle meşgul olur.

Aslında Ruby'yi izlemeyi takımıma tercih ettiğimi fark ettim. En azından onları görmek çok daha az acı veriyor. Çoktan arayı kapattık ve Ridgeview'in işini bitirme aşamasındayız - ama ne kadar iyi niyetli olursam olayım bu durumdan mutlu olamıyorum. Cree iki golün asistini yaptığında ve hatta ikinci yarıda kendisi de bir gol attığında, çocukların

Beni hiç. Bir anda ortadan kaybolmak istiyorum ve bunu neden yapmadığıma dair hiçbir fikrim yok.

Bunun yerine, taş gibi bir suratla kenarda duruyorum ve bunun beni etkilemesine izin veriyorum, gol atıldığında alkışlıyorum, rakipler bize karşı bir hamle yaptığında küfrediyorum ve Ruby ve Lin'in arada bana sordukları tüm soruları yanıtlıyorum.

Bir buçuk saatten az bir süre sonra, bir maç kazandığımızda genellikle yaptığım gibi dünyayı kasıp kavurmuş gibi hissetmiyorum. Sadece tamamen bitkinim ve burada bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Bu akşam Cyril'in partisine gitme ve bugün beni saha kenarında gören herkesten sempati ifadeleri toplama düşüncesi beni hasta ediyor. Tek kelime etmeden, takım sahadan çıkmadan önce arkamı dönüyorum ve okula doğru yürüyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Percy'nin beni alması için hızlı arama tuşuna basıyorum.

"James!"

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Ruby peşimden koştu. Kâkülleri ve rüzgâr pek iyi anlaşamıyor, tek tek teller dikey olarak yukarı doğru duruyor. Bakışlarımı fark ediyor ve tekrar yumuşak bir şekilde alnına bastırıyor. Geçen hafta fark ettiğim tuhaflıklarından biri de bu. Bu arada, kalem kutusunda taşıdığı ve gözlenmediğini hissettiğinde kullandığı küçük tarağı da biliyorum.

"Ne var ne yok?"

diye sordum. "İyi

misin?"

Bunu bana neden soruyor? Kimse bana böyle bir şey sormuyor - çünkü kimse nasıl olduğumla ilgilenmiyor. Durum böyle olmasaydı bile, çoğu insan bana bu soruyu soramayacak kadar korkar ya da bana saygı duyardı.

"Diğerlerinin oyununu izlemek oldukça kötü olmalı, değil mi?" diye

soruyor usulca. "Evet."

Bir bacağından diğerine adım atıyor. "Yalnız olmayı mı tercih edersin?"

Belirsizce boynumu ovuşturuyor ve omuzlarımı silkiyorum. Tanrı'ya

şükürler olsun.

Alistair cevap vermemi engelliyor. Parlak kırmızı kafasıyla çimenlik alanda koşarak ilerliyor ve önümüzde duruyor. "Beaufort! Nereye gidiyorsun dostum?"

Tamam, soru Ruby'ninkinden bile daha boktan. "Eve."

"Unuttun mu? Bugün Cy'larda kutlama yapacağız."

Bunu unutmadım ama ne yazık ki Cyril'in partisi şu anda yapmak istediğim son şey. Ama bunu Alistair'e söyleyemem. Takım kazandı ve şu anda cezalı olmama rağmen hala kaptanım. Bu zaferi çocuklarımla kutlamamak haksızlık olur. Bu gece gelmediğim takdirde sorulacak sorulardan hiç hoşlanmadığımdan bahsetmiyorum bile.

"Tabii, ben de varım." Göz ucuyla Ruby'nin yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyorum. Onlara doğrudan bakmaktan kaçınıyorum.

"Suratını asma dostum. Her şey harika olacak. Bütün ev bize kalacak."

Sadece homurdanıyorum.

"Hey, neden benimle gelmiyorsun Ruby?" Alistair'e uyarırcasına bakıyorum, ama o sadece Ruby ve benim aramda gidip gelerek sırıtıyor.

"Gelmek zorunda değilsin," diyorum hemen. Cyril'in partisi kesinlikle Ruby gibi biri için doğru yer. "Orayı seveceğini sanmıyorum."

Ruby kaşlarını çatınca tamamen yanlış bir şey söylediğimi anladım. Ona meydan okumuşum gibi görünüyor - ama bu istediğimin tam tersi. "Neyi sevip neyi sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Alistair ölçülü bir şekilde öksürüyor ve ben de ona sert bir bakış atıyorum. Bunu bilerek yaptı. Bu partilerde neler olup bittiğini ve insanların orada nelerden hoşlandığını çok iyi biliyor.

"Geldiğime çok memnun oldum, Alistair. Ruby gerçek olamayacak kadar çekici bir gülümsemeyle, "Davetiniz için teşekkür ederim," diyor. Ne zaman nerede olmam gerekiyor?"

Alistair tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki araya girdim.

"Ben seni alırım."

Ruby'nin omuzları sertleşir.

"Buna hiç gerek yok James."

"Yolda sizi almakta bir sakınca görmüyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ehliyetin var mı ki senin?"

Alistair minnettar bir ıslık çalıyor. Görünüşe göre, benim sözlü sürtünmemi izlemek hoşuna gidiyor. Başımı sallayarak Ruby'ye bakıyorum.

"Senin için de uygunsa bizi Percy götürecek."

Şimdi kulaktan kulağa sırıtıyor. "Bu bile benim için çok iyi." "Percy, ha? Ben de kötü olduğunu düşünmüyorum. Onda Antonio'ya ait bir şey var.
Banderas," diye yorumluyor Alistair.

"Ben de öyle dedim!" Ruby gülüyor - ve ben sıcak hissediyorum.

Lanet olsun. Neden onun yanında soğukkanlılığımı koruyamıyorum? Lydia'ya ona göz kulak olacağıma dair söz verdim - ve aramızdaki tek şey bu. Sadece kendime sık sık hatırlatmam gerekiyor.

"Percy sekizde seninle olacak." Ruby başını sallar. "Harika."

Yakut

Cyril Vega hayatımda gördüğüm en büyük ve en gösterişli evde yaşıyor. Baktığım şey için "ev "in doğru terim olup olmadığından bile emin değilim. Percy'nin plakasının bir güvenlik görevlisi tarafından kamerayla kontrol edilmesinden sonra ulaşabildiğimiz mülk sonsuz görünüyor. Sağa sola baktığımda bakımlı çimler ve simetrik olarak dikilmiş çalılar ve ağaçlardan başka bir şey görmüyorum.

James ve ben arabadan indiğimizde bir an durup başımı arkaya eğiyorum ve etkileyici dış cephenin üzerimde büyü yapmasına izin veriyorum. Girişin sağındaki ve solundaki yüksek sütunlar ve hemen üstündeki geniş balkon, malikanenin başka bir çağdan kalma gibi görünmesini sağlıyor.

Beyaz taş merdivenlerden büyük ön kapıya tırmanırken yanımdaki James hiç etkilenmemiş görünüyor. Ama bunda şaşılacak bir şey yok. Bir yandan Cyril onun en iyi arkadaşlarından biri, diğer yandan da yaşadığı ev kesinlikle en az onun kadar büyük. Avuç içlerimin önce soğuduğunu, sonra da nemlendiğini hissediyorum.

Ben burada ne yapıyorum?

O tuhaf partilerden birine asla gitmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim. Ama James'in tek bir aptalca yorumu savaşçı ruhumu uyandırmaya yetti. Sadece onun istediğinin tam tersini yapmam gerekiyordu ki geçmişe baktığımda bu tamamen aptalcaydı. Pazartesi gününden beri James'le yaptığım gezinin Maxton Hall'daki görünmezliğimi yok etmesine sinirleniyorum - ve şimdi sınıf arkadaşlarımın büyük bir kısmının katılacağı bu partide ona eşlik ediyorum. Bu öğleden sonra bunun benim için ne anlama geleceğini bir an bile düşünmedim. İnsanların yine bizim hakkımızda konuşacakları kesin - muhtemelen daha da fazla.

Buradan bile parti misafirlerinin müzik ve yüksek seslerini duyabiliyoruz. Bir an için ani bir mide bulantısı numarası yapıp kaçmayı düşünüyorum. Ama James'e bu zevki tattırmak istemiyorum. Bu yüzden ellerimi eteğime sürtüp boğazımı temizliyorum. James bana yan yan bakıyor, ben de

görmezden geliyor. Sonra, garip bir şekilde, anahtar demetinde taşıdığı bir anahtarla ön kapıyı açar.

Giriş salonuna giriyoruz, o kadar heybetli ki bir an için gerginliğimi dağıtıyor. Mermerle döşenmiş ve cömertçe döşenmiş, mobilyaların ince renklerine ek olarak her yerde altın ve beyaz vurgular var. Tavandan büyük bir avize sarkıyor ve sağda ve solda iki merdiven asimetrik açılarla bir galeriye çıkıyor.

İlk bakışta parti evin her yerinde yapılıyor gibi görünüyor. Müzik başka bir odadan geliyor gibi görünüyor, ama fuayede de birkaç misafir var. Hiçbiri bizimle ilgilenmiyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Orada ne yapıyorlar?" James'e galeride duran yirmi kadar kız ve erkeği işaret ederek soruyorum.

"Bira pongunun Cyril'e özgü garip bir versiyonunu oynuyoruz," diye yanıtlıyor.

Bir adamın yukarıdan bir şey bırakmasını izliyorum - geç fark ettiğim gibi pinpon topları. Toplar, bir sıra kupanın yerleştirildiği fuayeye doğru fırlıyor. Toplardan birkaçı tam isabet ediyor ama çoğu ıskalıyor, bunun üzerine erkekler tezahürat yapıyor, birkaç kız çığlık atıyor ve sanki hepsi içiyormuş gibi geliyor.

"Anlamıyorum." "Ben de anlamıyorum," diye yanıtlıyor.

"Başardınız!" diye bağırıyor biri aniden tepemizde. Yukarı bakıyorum ve Cyril'i korkuluklardan birine tutunurken yakalıyorum. Ona tutunuyor ve hızla aşağı iniyor. Sadece bu görüntü bile midemi bulandırmaya yetiyor. Wren arkasında beliriyor ama daha güvenli olan seçeneği tercih ediyor ve basamakları çıkıyor. Yürürken başını arkaya eğiyor ve bardağını boşaltıyor.

Cyril bize ilk katılan oldu ve James'i yarım bir kucaklamayla selamlayıp eliyle sırtını sıvazladı. "Umarım bugün seni gururlandırmışızdır."

James'in yanımda gerildiğini hissedebiliyorum. "Başardın," diyor ne coşkulu bir sevinci ifade eden ne de bugün kendi başına oynayamamanın onu ne kadar sinirlendirmiş olabileceği gerçeğine ihanet eden nötr bir tonda.

Cyril'in bakışları üzerimde toplanıyor. "Ve sen...?" diye soruyor, buz mavisi gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. Mavi dikey çizgili beyaz bluzuma ve siyah pileli eteğime bakıyor ve her an burnunu kırıştıracakmış gibi bakıyor.

Pislik. Sanki siyah gömleği benim tüm kıyafetimden daha pahalı olduğu için daha iyi görünüyormuş gibi.

"Ruby," diye araya giriyor James ve bizi birbirimizle tanıştırıyor. "Ruby, bu Cyril."

"Ruby! Alistair seni davet ettiğini söyledi." Wren sırıtarak yanımıza geldi. Başka tarafa bakma dürtümü bastırıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak.

James'i kısaca selamlıyor, sonra bakışları yine üzerimde. Kirli, kibirli gülümsemesiyle bana gönderdiği mesaj çok açık: Burası benim krallığım. Burada ipler benim elimde.

Bir sonraki an James elini sırtıma koydu. "Cy, iyi bir ev sahibi ol ve bize bir içki ikram et."

Ben James-Beaufort'um tonunda konuşuyor ve bana bu şekilde patronluk taslamasına asla izin vermeyecek olsam da, arkadaşları aldırmıyor gibi görünüyor. Sadece gülüyorlar ve bizi merdivenlerden geçirip fuayenin arka tarafına götürüyorlar. Yürürken Cyril toplardan birkaçını alıp havaya fırlatıyor ve büyük bir salona açılan bir kapıyı açıyor.

Oda fuayeden daha küçük, ama içinde konuşan ya da dans eden elli kişi olmalı. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksek, duman burun deliklerime kadar yükseliyor ve gözlerimi yaşartıyor.

Şimdiye kadar katıldığım partileri bir elin parmakları kadar sayabilirim. Gormsey'deki parkımızda küçük buluşmalar ve - sadece bir kez - bir sınıf arkadaşımın on beşinci doğum günü partisi vardı. Beni sahte bir nezaketle davet etmişti ve ben de annem sınıf arkadaşlarımla yakınlaşmam için ısrar ettiği için gitmiştim. Gecenin yarısında bir köşede durup kötü müzik eşliğinde garip bir şekilde sallanırken, içimden eve gidebilmek için dakikaları sayıyordum.

Burada gözlerimin önünde yaşananların bununla hiçbir ortak yanı yok. Konuklar plastik bardaklarda ucuz bira yerine kristal bardaklarda pahalı içkiler içiyor. Müzik bir getto blasterından değil, hoparlörleri çeşitli noktalarda duvarlara yerleştirilmiş bir ses sisteminden geliyor. Ayrıca çok fazla çıplak ten görüyorum.

Yani bu elit bir parti.

Etrafıma bakıyorum ve tüm izlenimleri özümsemeye çalışıyorum. Müziğin bas sesi o kadar yüksek ki ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

Odaya bitişik olan camlı kış bahçesini ancak ikinci bakışımda fark ediyorum. İçinde ışıklandırılmış kocaman bir havuz var ki kesinlikle uzak duracağım.

Birkaç konuk iç çamaşırlarıyla içinde yüzüyor ve kenardaki insanları ıslatıyor. Diğerleri ise antika görünümlü ve bir servete mal olması gereken kadife kaplı kanepelerde oturup sigara ve içki içiyor.

Durumdan o kadar bunalmışım ki James'in bana bir şey sorduğunu ancak iş işten geçtikten sonra fark ediyorum. "Affedersiniz?"

James bana doğru biraz eğiliyor, böylece ağzı kulağımın hizasına geliyor. "Ne içmek istersin, Ruby Bell."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve tüylerim diken diken oluyor. İkisini de görmezden geliyorum. "Varsa bir kola. Yoksa su."

James biraz geriye yaslanıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İçmem seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Çok güzel. Hemen döneceğim."

Bir sonraki an, o ve Cyril ortadan kayboldular. Wren geride kalıyor ve yüzündeki o bilmiş sırıtışla yine bana bakıyor.

"Hiçbir şey içmiyor musun?" Sesi saf provokasyon.

Arkamı dönüp onu öylece bırakmamak için deli gibi irade göstermem gerekiyor. Ya da herkesin önünde ona bağırmamak. Ama onu iki yıl boyunca görmezden gelmeyi başardım - şu anda birkaç aptalca sözün beni oyundan düşürmesine izin vermem.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum.

Wren biraz daha yaklaşıyor. Hemen geri çekiliyorum.

"Neden olmasın Ruby?" diye soruyor, ben arkamdaki duvarı hissedene kadar bana doğru bir adım daha atıyor, "Alkolle ilgili kötü bir deneyimin oldu mu?"

Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum ve ayrıca göz bebeklerinin ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Acaba viskiden başka bir şeyle mi sarhoş oluyor diye merak ediyorum. "Sen Biliyorum tam olarak neden I Yapma. İçki, Wren," I Cevap soğuk bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim. Eğer beni rahat bırakmazsa, ona ciddi şekilde zarar vereceğim. Solumda, gözümün köşesinde, karanlık bir karaltı keşfettim. üzerinde birkaç heykel ve bir lamba bulunan ahşap çekmeceli sandık.

Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum.

"O akşamı çok iyi hatırlıyorum," diye yanıtlıyor Wren. Sol kolunu kaldırıyor ve başımın yanındaki duvara yaslanarak kendini destekliyor.

"Ama ben bilmiyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından idare ediyorum. Şimdiye kadar beni okulda hep yalnız bıraktı. İki yıl önce o akşam olanlarla ilgili hiçbir imada bulunmadı - neden o kadar gün varken bugün?

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor ve daha da yaklaşıyor.

Kısa devre. İki elimle uzanıp onu sertçe kendimden uzaklaştırıyorum. "Bunu tekrarlamak istemiyorum, Wren."

Ellerimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Panik içinde her yöne bakıyorum. "O zamanlar bana fısıldadıklarını hâlâ duyabiliyorum."

"Bu sadece beni şişelediğin içindi."

"Oh, gerçekten mi?" Yüzünde yine o pis gülümseme vardı. "Alkol en gizli düşünceleri yüzeye çıkarır, Ruby. Sen de en az benim kadar istedin."

O gecenin anısı nihayet hafızamın yüzeyine çıkarken donup kalıyorum: Wren'in soluk soluğa nefesi, vücudumun her yerinde gezinen huzursuz elleri. Bunu düşünmek bile beni ateşlendiriyor. Bir yandan utançtan, diğer yandan da gerçekten zevk aldığım için. Sadece olayın oluş şekli bugün beni hala rahatsız ediyor.

Wren tam ağzını tekrar açıyordu ki arkamızdan sert ve aynı zamanda sıkılmış bir ses duyuldu. "Onu rahat bırak Fitzgerald."

Gözleri açılıyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. Lydia bize katıldı. Başka bir şey söylemeden elime uzanıp beni ondan uzaklaştırmadan ve biraz odanın içine çekmeden önce Wren'e tedirgin bir bakış attı. Ancak kulak misafiri olmadığımız zaman kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Senin gibi birinin kirli bir sırrı yanında taşıyacağı kimin aklına gelirdi?"

İçimi panik kaplıyor ve ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıştırıyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden ellerini kaldırıyor. Dudaklarında eğlenen bir gülümseme beliriyor. "Merak etme. Kimseye söylemem."

Ona bakıyorum ve ne dediğini anlamam bir an alıyor. "Kimin bildiği umurumda değil," diyorum meydan okurcasına, ikimiz de bunun düpedüz yalan olduğunu bilsek de.

Elimde olsa, o akşamı kendi hafızamdan silmek isterdim. O zaman on beş yaşındaydım ve Maxton Hall'a yeni gelmiştim. Bu benim katılma ayrıcalığına sahip olduğum ilk etkinlikti ve o kadar heyecanlı ve gergindim ki Wren'in bana getirdiği tüm punç bardaklarını memnuniyetle kabul ettim. Beni sarhoş etmek için kalça şişesinden alkol eklediğini bilmiyordum. Ve beni koridora çekip öptüğünde, tamamen coşku içindeydim. Wren hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuklardan biriydi. Ve beni istiyordu. Ondan ilk öpücüğümü almak acele etmek gibiydi.

Ertesi sabaha kadar beni bilmeden şişelemesinin ne kadar yanlış olduğunu ve benim ne kadar saf olduğumu fark etmedim. O zamandan beri alkole dokunmadım.

Karşımdaki Lydia kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? İtibarınızın sizin için daha değerli olmasını beklerdim."

"Şişelenmiş olmam ve biriyle öpüşmüş olmam itibarımı yok etmez. Bir öğretmenle ilişki yaşıyor değilim."

Bu sözleri söylediğim an pişman oldum. Lydia'nın beti benzi attı. Bir saniye sonra bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Çeneni kapalı tutacağını söylemiştin. I-" Aniden sessizleşiyor ve tekrar uzaklaşıyor.

"İşte buradasın." James yanımıza geliyor ve bana bir bardak kola, buz küpleri ve bir dilim limon uzatıyor. Kendisi de elinde kahverengi sıvıyla dolu pahalı görünümlü kristal bir bardak tutuyor.

Yavaşça ben ve Lydia arasında gidip geliyor. "İyi misin?" "Kardeşim, bana içecek bir şeyler getirebilir misin? Bardağım
boş," diyor Lydia, kirpiklerini birkaç kez abartılı bir şekilde kırpıştırarak.

James gözlerini devirir ama Lydia'nın bardağını alır ve bara doğru gitmek için tekrar arkasını döner. O gözden kaybolur kaybolmaz Lydia'nın gülümsemesi tekrar kayboluyor. Soğuk gözlerle bana bakıyor ve ben sertçe yutkunuyorum. Keşke buraya gelmeseydim. Bu odada değil, kendimi güvende hissettiğim evimde olmak istiyorum. Burası bunun tam tersi - benim istemediğim bir macera.

"Dinle," diyorum, o beni tekrar tehdit etmeden önce. "Az önce söylediklerim için özür dilerim."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Sonra bana şüpheyle baktı. "Ne?"

"Ben senin düşmanın değilim," diye devam ediyorum. "Ve Bay Sutton ile aranızda ne olduğu umurumda değil. Sırrınızı ifşa etmeyeceğim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

"Sadece huzur ve sessizlik istiyorum," diye denemeye devam ediyorum.

"Sana neden inanayım?" diye soruyor kısık gözlerle. "Seni hiç tanımıyorum."

"Doğru," diyorum. "Ama James beni tanıyor. Ve ona söz verdim."

"Ona söz verdin," diye tekrarlıyor, sanki kelimelerin anlamını tam olarak anlamamış gibi.

"Evet," diyorum tereddütle.

Bir an sessiz kaldı ve bana şüpheyle baktı. Ama sonra yüz ifadesi değişti. Birdenbire, artık şüpheci görünmüyor, ama

Sanki kafasındaki bulmacanın bazı parçaları bir araya gelmiş gibi. Bakışları yüzümden omzumun üstündeki bir noktaya kayıyor. "Demek öyle," diyor sonunda.

Kafam karışmıştı, ne demek istediğini anlamaya çalışarak arkamı döndüm. James'in barda durduğunu görüyorum. Birbiri ardına şişeleri çıkarıyor, kaldırıyor ve işaretleri inceliyor.

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

Bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Merak etme, sen ilk değilsin." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Birçok kız onun cazibesine çok daha erken kapılıyor."

İşte o zaman tıklıyor. Elimde değil: Homurdanarak uzaklaştım. Lydia şaşırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bunu size daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama kardeşiniz çekiciliğin tam tersi bir karaktere sahip."

Bana bakıyor ve bana tıslasın mı yoksa gülsün mü bilemiyormuş gibi görünüyor. James kararı ondan alıyor, çünkü bize geri dönmek için bu anı seçiyor.

"Al," diyor ve Lydia'ya içkisini uzatıyor. "Senin için, kardeşim."

Kısa bir süre baktı, sonra bana döndü. "Sana göz kulak oluyorum Ruby." Bu sözlerle arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

"O da neydi?" diye soruyor James sinirli bir şekilde, sonunda insanların arasında kaybolan kızıl-sarı saçlarına bakarak.

Omuzlarımı silktiğimde kaşlarını çattı. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Bana güvenmiyor ve gerçekten ağzımı kapalı tuttuğumu düşünmüyor."

James bakışlarını odanın içinde dolaştırıyor. Sanki bir sonraki kelimelerini düşünmek zorundaymış gibi görünüyor, sanki bana ne söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değil. "Diğer insanlara güvenmek onun için zor."

Ona sorgulayıcı bir şekilde bakıyorum.

"Çok az insan böyle bir sırrı kendine saklar, Ruby." Omuzlarını silkiyor. "Tam tersine. İnsanların yüzde doksanı bunu basına satar ya da bize şantaj yapmaya çalışır. Birinin sırf aile sırlarımızı öğrenmek için bizimle zaman geçirmesi ilk kez olmuyor." Bunu söylerken bakışlarımı kaçırıyor ve bunun yerine odanın ortasında dans eden insanları izlemeye devam ediyor.

"Kulağa boktan geliyor."

Ağzının bir köşesi hafifçe buruşuyor. "Öyle."

Bunu hiç düşünmemiştim. Bu James'in davranışını mazur göstermez ama bu bilgi onu - ve Lydia'yı - biraz daha iyi anlamamı sağlıyor.

"Herkes bana bu kadar güvenmiyorsa burada ne işim var merak ediyorum."

Düşünceli bir şekilde bakışlarının yüzümde gezinmesine izin veriyor. Bana dokunmak istercesine elini kaldırıyor ama tekrar bırakıyor ve aslında Lydia için olan bardaktan bir yudum alıyor. İkinci içkisi. "Buradasın çünkü seni Alistair davet etti," diyor sonunda.

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve çenemi durmadan gıdıklayan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Alistair. Eğer sana kalsaydı, şimdi burada olmazdım."

"Öyle değil."

"Sonra ne olacak?" Beni burada istemediği düşüncesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Burası senin ait olduğun yer değil Ruby."

Sanki bana bir şey saplamış gibi hissediyorum - belki de küçük bir bıçak. Acımı belli etmemek için çok çaba harcıyorum.

"Yani... Demek istediğim bu değildi," diyor hemen. Görünüşe göre acıyla başa çıkamamışım - düşündüğüm kadar iyi gösterememişim.

"Bu çok açık." Ondan uzaklaşıyorum ve büyük cam pencerelerden havuza bakıyorum, az önce biri tamamen giyinik bir şekilde atlamıştı. Birkaç saniye sonra James kendini önüme doğru itiyor ve tüm görüş alanımı dolduruyor.

"Hey, hadi ama. Sadece bazı insanların yanında olmana izin vermenin iyi bir fikir olmadığını söylemek istedim. Sonunda sana bir şey satmaya çalışıyorlar. Kendimi senin için sorumlu hissediyorum."

"Kendi başımın çaresine bakmakta iyiyimdir, çok teşekkür ederim," diye ısırarak cevap veriyorum.

Yine dikkatle bana bakıyor ve göz temasını kesmek için kolamdan küçük bir yudum alıyorum. Bana öyle baktığında içim ısınıyor ve burası zaten çok havasız.

"Bacağına engel olmak istemiyorum. Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran," diyorum elimi tüm odayı kaplayan bir şekilde sallayarak. James böyle partilerde ne yapıyorsa, onu yapmalı. Bebek bakıcısı gibi davranmasını istemiyorum.

Başını sallıyor ve ikinci içkisini yudumluyor. Sonra bardağımı benden alıyor ve kendi bardağıyla birlikte bar masalarından birine koyuyor. Bir sonraki an tekrar yanımdaydı ve elime uzandı. Beni odanın ortasına, dans eden insanların arasına doğru çekiyor. Kalbim çılgınca çarpıyor ve beni kendisine biraz daha yaklaştırırken neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Göğsü benimkine değiyor ve elimi bırakıp müziğin ritmine göre hareket etmeye başlamadan önce kısa bir süre sıkıyor.

James Beaufort bana doğru dans ediyor. Bana gülümseyerek bakıyor ve kalçalarıyla dairesel hareketler yapıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. Dans pistinde kaskatı duran bir tek ben varım.

"Partilerde genellikle yaptığım şeyi yapıyorum," diye yanıtlıyor James.

Bakışları yine kabul etmem gereken bir meydan okuma gibi görünüyor. Ben de onun gibi hareket etmeye çalışıyorum. Arkamdan biri bana çarptığında ona doğru tökezliyorum ve o da beni desteklemek için bir elini belime koyuyor. Boğazım kuruyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Ona tekrar baktığımda içimi muazzam bir sıcaklık kaplıyor. Birbirimize o kadar sıkıca yapışmışız ki aramıza bir kâğıt bile sığmıyor.

Yanımızda biri tezahürat yapıyor. Bakışlarımı James'in yüzünden ayırıp etrafa bakıyorum. En az beş çift göz bize odaklanmıştı.

Aklımı kaçırmış olmalıyım. James ve ben şu anda birlikte huzur içinde yaşıyor olabiliriz ama bu tamamen farklı bir şey. Ve eğer hakkımızdaki söylentilerin okulda orman yangını gibi yayılmasını istemiyorsam, o zaman acilen bu dans pistinden çıkmam gerekiyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye idare ediyorum. James hemen geri çekiliyor. Gözleri bilerek parlıyor ve şu anda bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar kafam karışık. Salonun sol köşesine doğru başını sallıyor, duvarın yüksek bir kemerinin arkasında bir koridor başlıyor. "Sağdan birinci, soldan ikinci kapı."

Dans eden kız ve erkeklerin arasından sıyrılıp koridorda yürüyorum. Duvarda Vegaslı aile üyelerinin yağlı boya tabloları asılı ve duvar kağıdı lambaların ışığında yeşil ve altın rengi parıldıyor. Ayaklarımın altındaki koyu kırmızı halı, hayvanları andıran çeşitli soyut şekillerden oluşan özenli bir desene sahip. James'in dediği gibi sağa döneceğim. Koridorun bu kısmı tamamen boş ve şimdilik duvara yaslanıyorum.

Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi tamamen yabancı hissetmemin yanı sıra, James beni huzursuz ediyor. Dokunuşları, bakışları, fısıltıyla söylediği sözler - daha iyi bilmesem, benimle flört ettiğini söylerdim.

Pazartesi günü kapımın önünde durup geçmişe dönmek istemediğini söylediğinde, böyle bir şeyin ortaya çıkmasını beklemiyordum. Tüm tanıdıklarıyla böyle dans ediyor mu? Muhtemelen öyle.

Belki de bunu sadece bir görev olarak görmeliyim. Hoşuma gitse de gitmese de bu insanlar benim sınıf arkadaşlarım. Ve eğer Oxford'a gidersem, onlardan bazılarıyla ve zengin ailelerin diğer birçok oğlu ve kızıyla uğraşmak zorunda kalacağım.

Derin bir nefes alıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve yeni bir cesaretle kendimi duvardan itiyorum. Elimi yüzümü yıkayacağım, sonra salona dönüp kolamı bitireceğim ve James'le dans edeceğim. Büyük bir şekilde ne olması gerekiyor? İnsanlar nasıl olsa şimdi benim hakkımda konuşuyor olacaklar, o zaman en azından biraz eğlenebilirim.

Bu kararla, koridorun sol tarafında birkaç metre ötedeki kapıya gidiyorum ve arkasında banyoyu bulmayı umarak açıyorum. Koridordan içeri süzülen ışık dışında oda zifiri karanlık. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama sonra büyük antika bir sekreterin, döşemeli sandalyelerin olduğu bir oturma alanının ve... bir sürü kitap rafının ana hatlarını seçebiliyorum.

Burası kesinlikle banyo değil - burası bir kütüphane! Küçük bir an tereddüt ediyorum, sonra merakla içeri girip etrafa bakıyorum. Sadece ilk rafta tüm evimizde olandan daha fazla kitap var. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve bir adım daha atıyorum... ve sonra onu duyuyorum.

Ağır nefesler. Ve boğuk iç çekişler.

Arkanı dön ve git, diye tiz bir ses kafamın içinde bağırıyor, ama o zamana kadar çok geç oluyor. Bakışlarım odanın daha gerisindeki kitap raflarından birine yaslanmış olan Alistair'e takılıyor. Başını arkaya atmış ve şu anda yüksek sesle inliyor.

Yumuşak bir şaplak sesi. "Bu kadar gürültü yapmaya devam edersen, duracağım."

Donup kaldım. Bu ses bana tanıdık geliyor. Sessiz ve derin, biraz dumanlı.

"Devam et," diyor Alistair, başını öne eğerek.

Önünde diz çöken adam ayağa kalkar. "Sadece nazikçe istersen."

Alistair onu öpmek için saçlarından aşağı çeker. Adam iki eliyle Alistair'in başının yanındaki raftan destek alıyor ve öpücüğe karşılık veriyor. İşte o zaman kim olduğunu anladım.

Keshav.

Keshav'ın ağzı Alistair'in yüzünden boynuna doğru ilerlerken keskin bir nefes alıyorum.

O anda Alistair beni kapıda fark etti.

"Kesh, dur," diye fısıldıyor panik içinde ve arkadaşını sarsakça kendisinden uzaklaştırıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kütüphaneden koridora doğru kaçıyorum. Panik içinde sağa sola bakınıyorum ve salona geri dönmeye karar veriyorum. Yüzleri gözlerimin önünde bulanıklaşan dans eden insanları iterek geçiyorum ve odada James'i arıyorum.

Onu kız kardeşi, Cyril ve Wren ile havuzun yanında buluyorum. Bir şey hakkında konuşuyorlar, Wren havada çılgınca el kol hareketleri yapıyor.

Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Neden seyirci istemediği belli olan insanları öpüşürken yakalamak zorundayım ki? Ne zamandan beri yabancıların sırlarını topluyorum? Bu normal değil.

Sakinleşmek ve bir nebze de olsa sakinleşmek için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekiyor. Az önceki kararımı geri almam gerektiğine karar veriyorum. Burada eğlenemem ve bu insanlara asla alışamayacağım.

James'e gidip beni eve götürmesini istiyorum ama havuza o kadar yakın ki bir an tereddüt ediyorum. Suyun görüntüsü midemi bulandırıyor. Sonunda tüm cesaretimi topluyorum ve dikkatlice kış bahçesine giriyorum. Gruptan biraz uzaklaşınca duvarın dibinde duruyorum. Beni ilk fark eden Wren oldu. "İşte orada."

Ona sertçe başımı sallıyorum ve James bizi ayıran iki adımda yanıma geldiğinde neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Bir partide kendimi en rahat hissettiğim kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim ama bugün öyle oldu. O benim demirbaşım haline geldi ve elini tutmak için kendimi durdurmak zorundayım.

"İyi misin?" diye soruyor James. Elinde yeni bir bardak var, bu kez yine kahverengi bir bardak. Bu arada yanaklarında hafif bir kızarma görülüyor.

"Bir an önce eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ nefes nefese.

James kaşlarını çatıyor ama hemen başını sallıyor. Görünüşe göre, delirmenin eşiğinde olduğumu görebiliyorsun. Bardağını boş olarak içtikten

sonra

en yakın masaya. "Elbette."

"Oh, hadi ama. Ne zamandan beri partilerimi sabah saat dörtten önce terk ediyorsun?" diye sorar Cyril kırgın bir şekilde.

"Eve getirmem gereken biri olduğu için," diye cevaplıyor James, arkadaşına boş boş bakarak. İşte yine o aşılmaz kibirli duvar.

"Hadi ama Ruby. Oyunbozanlık yapma. Arkadaşımızı bırakalım," diyor Wren, çömelip eliyle havuzdan su sıçratarak. Birkaç damla boynuma çarpıyor ve sanki ciğerlerimdeki tüm hava sıkılıyormuş gibi hissediyorum.

"Yapma bunu," diye tıslıyorum, sesim çok tiz çıktığı için zar zor tanıyabiliyorum.

"Şekerden falan mı yapıldın sen?" Cyril gülerek soruyor. Artık tişört giymiyor ve siyah mayo giyiyor. Saçları yüzmekten hâlâ nemli. Bir adım daha yaklaştı. Geri çekiliyorum ve James'in koluna yapışıyorum. Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil.

"Hadi Cy. Onları rahat bırak," diyor James ama artık otoriter ses tonu bile yardımcı olmuyor. Cyril bana yırtıcı bir hayvan gibi sırıtıyor. Bir an sonra bana doğru bir hamle yapıyor, çantamı kapıyor ve sırıtan Lydia'ya uzatıyor.

"Cyril, seni uyarıyorum..." diyorum nefes nefese - ama artık çok geç. Beni hiç de sevgi dolu olmayan bir kucaklamanın içine çekiyor ve kendisiyle birlikte havuza sürüklüyor. Suya tüm gücümle girdiğimde hâlâ çığlık atıyor, panik içinde kollarımı ve bacaklarımı tekmeliyorum.

Sonra aşağı iniyoruz ve kalbim bir saniye atlıyor. Birdenbire artık Vegas'taki evde değil, bulanık sarı-yeşil bir göldeyim. Artık on yedi değil, sekiz yaşındayım. Ve artık yüzemiyorum, çaresizce acı soğuk suyun merhametine kalmış durumdayım.

Nefes alamıyorum.

Yosunlar beni derinliklere çekiyor ve hareket edemiyorum. Kollarım çalışmıyor, bacaklarım da devre dışı. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

Göğsümdeki baskı hızla artıyor. Ve sonra suyun içinde nefes almaktan başka çarem kalmıyor.

17

James

Cyril yeniden ortaya çıkıp üzerimize su sıçratırken Wren ve kız kardeşim kahkahalarla gülerken, ben suyun yüzeyinin altında karanlık, bulanık bir noktaya dönüşen Ruby'nin ardından bakakalıyorum. İlk başta deli gibi kıpırdanıyordu ama şimdi hiç hareket etmiyor.

Bir sorun var.

Wren, havuzdan çıkmasına yardım etmesi için Cyril'e elini uzatarak, "Ölü taklidi yaptığını zaten bildiğimizi bilseydi, bunu yapmazdı," diyor.

Ruby hala ortaya çıkmadı. İçten içe bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve koşmaya başlıyorum.

"James, gerçekten yardıma ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum-" Lydia'nın cümlesinin geri kalanını artık duymuyorum çünkü suya doğru ilerliyorum. Uzun kulaçlarla Ruby'ye doğru yüzüyorum, bir kolumu vücudunun üst kısmına doluyorum ve onu yukarı çekiyorum.

Kımıldamıyor.

Suyun yüzeyine geri döndüğümüzde "Ruby," diye nefes nefese kaldım. Onları sallıyorum. "Ruby!"

Birden kollarını sağa sola sallamaya başladı. Öksürüyor ve nefes almak için çırpınıyor, ben de tekrar batmaması için onu vücudumun üst kısmına sıkıca bastırıyorum.

Tamamen kendinden geçmiş durumda. "Çıkarın beni buradan," diye tiz bir sesle bağırıyor. "Buradan çıkmak zorundayım!"

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte havuzun kenarına kadar yüzüyorum. Sonra kalçalarından tutup kaldırıyorum ve havuzun kenarına bırakıyorum. Yine yüksek sesle öksürüyor ve kısa süre içinde soluduğu sudan kurtulmak için yoğun bir çaba sarf ediyor. Kendimi kenara çekip yanına oturuyorum ve o boğulurken onu tutuyorum.

"Beni buradan çıkar." Sesi, içimde derinlerde bir şeyleri sarsan kırık bir vıraklamaydı. Doğruluyorum ve Ruby'nin kalkmasına yardım ediyorum. Bakışlarını indirdi, ama hala gözyaşlarının damlalarla karıştığını görebiliyorum.

Yüzüne su çarpıyor. Tekrar iki ayağının üzerine kalktığında yana doğru eğiliyor. Tüm vücudunun ne kadar titrediğini hissediyorum ve onu kaldırmak için biraz çömeliyorum. İtiraz bile etmiyor, ağladığını kimse görmesin diye yüzünü boynuma gömüyor.

Öfkeyle, sırıtışını kaybetmiş olan Cyril'e dönüyorum.

"Seni boktan otuzbirci," diyorum sessizce. Yüzüne haykırmayı tercih ederdim ama Ruby'yi korkutmak istemiyorum.

Onu kucağıma alıp arkamı dönüyorum ve kış bahçesindeki arka kapıdan dışarı çıkıyorum.

Percy'nin gelmesi biraz zaman alıyor ama yanında havlu ve yedek kıyafetler var. Ben onu birkaç havluya sarıp kurulamaya başlarken Ruby bakışlarımı kaçırıyor. Hâlâ her yeri titriyor. Percy sessizce bana bir havlu daha uzatıyor, ben de onu başına seriyorum. Sonra da saçlarındaki suyu sıkıyorum. Muhtemelen abartıyorum ama artık titremeyene kadar ovalayarak kurutacağım. Bütün gece sürse bile.

Aniden, vücudu sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. Donup kaldım. Onun kadar güçlü bir insanın ağladığını görmek inanılmaz derecede acı veriyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Tek yapabildiğim onu biraz daha kurulamak, sırtını nazik dairelerle okşamak ve Percy'den yanında getirdiği Maxton Hall tişörtünü bana vermesini istemek.

"Bluzunun düğmelerini açabilir misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

Ruby beni duyduğuna dair hiçbir işaret göstermiyor. Zaten titreyen parmaklarıyla bir şey yapabileceğinden şüphelendiğimden, daha fazla uzatmadan eşofmanını başından çekiyorum. Kumaşı gövdesinin üzerinden aşağıya doğru çekiyorum ve ardından bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. Bluz açıldığında dikkatlice omuzlarından itiyorum ve ardından kollarını kazağın kollarından geçirmesine yardım ediyorum. Tam kapüşonu giydirmek üzereydim ki ellerini kaldırıp kollarımı kavradı. Parmakları hala buz gibi soğuk.

Bir sonraki an başını göğsüme yaslıyor ve derin bir nefes alıyor. Nefesi de tüm vücudu gibi titriyor. Onları bu şekilde deneyimlemenin korkunç olduğunu düşünüyorum.

"Hepsi benim hatam," diye mırıldanıyorum.

Ruby başını göğsümden kaldırıp bana bakıyor. Gözleri hâlâ şüpheyle parlıyor ama şimdi kendini yeniden kontrol edebildiği izlenimine kapılıyorum. Yine Ruby gibi görünüyor. İnatçı, savaşa hazır, kimseye tahammülü olmayan Ruby. Elimden kocaman bir taş düşüyor

Kalbim ve göğsümde aynı anda hem ağır hem de hafif hissettiren bir duygu yayılıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve Percy'nin getirdiği ikinci kazağı giymek için kendi gömleğimin düğmelerini açıyorum.

"Hadi, seni eve götürelim," diyorum sonunda, Rolls-Royce'un kapısını onun için açık tutarak.

Arabaya bindi ve ben de onun yanına oturdum. Percy arabayı sürerken başımı arkalığa yaslıyorum. Birdenbire alkol kendini yeniden hissettiriyor ve dünya olması gerekenden biraz daha hızlı dönüyor.

Ruby yanıma geldi ve ona hızlıca bir bakış attım. Mavi sweatshirt'ümün kollarını parmaklarına kadar indirmiş, böylece elleri kumaşın altında tamamen kayboluyor. Ona uzanma ihtiyacı beni bunaltıyor. Hızlıca tekrar başka tarafa bakıyorum.

"Sudan çok korkuyorum," diye fısıldıyor Ruby sessizliğin içinde.

Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanırım ona değil de pencereden dışarı bakmaya devam edersem kendini daha güvende hissediyor. "Neden?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Babam balığa çıkmayı sever. Beni teknesine alırdı ve bütün hafta sonlarını birlikte farklı göllerde geçirirdik. Ben sekiz yaşındayken bir kaza geçirdik."

Vücudu benimkinin yanında geriliyor ve korkunç bir anının içinde sıkışıp kaldığını hissediyorum. Nefesi kesiliyor. Şimdi eline uzanıyorum ve üzerindeki kumaşı parmaklarımla kavrıyorum.

Kendini küçük ve kırılgan hissediyor ama eminim Ruby kırılganlığın tam tersidir.

"Ne oldu?"

"Bizi görmeyen daha büyük bir tekne tarafından çarpıldık. Bizimki tamamen parçalandı ve babam ağır darbe aldı. Kafası aşırı gerildi ve bir omuru kırıldı."

Elini kısa süreliğine sıktım.

"O zamandan beri tekerlekli sandalyede. Ben de sudan çok korkuyorum," diye çabucak bitiriyor.

Bence hikayede çok daha fazlası var ama daha derine inmiyorum. Bana anlattıkları, Cyril onu kendisiyle birlikte havuza sürüklediğinde aklından neler geçmiş olabileceğine dair bir fikir edinmem için yeterli.

"Özür dilerim," diyorum, aynı anda kendimi tamamen aptal hissederek. Az önce benimle en travmatik deneyimlerinden birini paylaştı ve söyleyebileceğim tek şey ezik bir özür.

"Sorun yok. Sen arkadaşların gibi değilsin." Eli eşofmanın altında beliriyor ve dikkatlice benimkine dokunuyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve başparmağımı tereddütle elinin arkasında gezdiriyorum.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Ben de tıpkı arkadaşlarım gibiyim. Hatta daha da kötüyüm."

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "Şu anda doğru değilsin."

Yolculuğun geri kalanında, az önce bana anlattıklarını düşünürken karşılıklı sessizliğe gömülüyoruz. Ruby bir ara uyukluyor ve başı omzuma kayıyor. Elini bir saniye bile bırakmıyor ve düşünceli bir şekilde başparmağımı teninde gezdiriyorum, neyse ki şu anda yine sıcak.

Yirmi dakika sonra Ruby'nin evine varıyoruz. İçeride ışıklar hâlâ yanıyor ve aslında onu uyandırmam gerekiyor. Ama o bu kadar huzurlu görünürken bunu yapmaya kendimi henüz ikna edemiyorum.

"Çok tatlı bir kız, Bay Beaufort," diyor Percy'nin sesi aniden başımın üstündeki hoparlörden. Bölme duvarı kaldırılmış olsa da önüme bakıyorum. "Bunu mahvetmeyin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum. Ama Ruby'nin elini bırakmıyorum.

18

Yakut

Ember ve ben Cumartesi gününü pijamalarımızla geçirdik. Annem ve babam arkadaşlarıyla birlikteler ve biz de mutfağı ele geçirip çikolatalı kurabiye pişirebileceğimiz gerçeğinden yararlanıyoruz. Tam hamur kabının gerçekten boş olduğundan emin olma aşamasındayken kapı çalıyor. Ember ve ben irkilip birbirimize bakıyoruz. Sonra parmağımı son sürat burnuma vuruyorum. Ember yenilgisini anladığında acı içinde inliyor ve koridora doğru koşuyor.

Biraz sonra iyi tanıdığım canlı bir ses duyuyorum. "Merhaba, sen Ember misin?

Ben Lin. Kız kardeşin nerede? Onunla acilen konuşmam gerek!"

Gözümü kırpmaya bile vakit bulamadan Lin önümde duruyor ve cep telefonunu bana uzatıyor. "Bana gerçekten sen olduğunu söyleme."

Bir an için sadece ona bakabildim. Lin ilk kez evime geliyor. Şimdiye kadar beni sadece birkaç kez aldı ve hep sokakta arabada bekledi. Aslında onların varlığı beni tedirgin etmeli. Ne de olsa Maxton Hall'a gidiyor ve bu nedenle ne pahasına olursa olsun ailemden uzak tutmak istediğim hayatımın bir parçası. Ama onları mutfağımızda dikilirken gördükçe, bunun tam tersinin doğru olduğunu daha iyi anlıyorum. Buraya gelmesine sevindim. Geçen günkü tartışmamız bana sadece okul arkadaşı olmadığımızı, daha fazlası olabileceğimizi açıkça gösterdi. Belki de biraz açılmaya cesaret etmemin zamanı gelmiştir.

Cevap vermek zorunda kalmamak için hamur kazıyıcıyı kasıtlı olarak tekrar ağzıma sokuyorum. Lin hiç etkilenmeden birkaç adım daha yaklaşıp tam önümde duruyor ve telefonu burnuma o kadar yakın tutuyor ki karanlık fotoğrafta bir şey görebilmek için arkama yaslanmam gerekiyor.

James'i arkadan gösteriyor ve kollarını sıkıca boynuna dolamış ve yüzünü boynuna gömmüş birini taşıyor. O kişinin ben olduğum anlaşılmıyor ama yine de yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. O anın kaç görüntüsünün hala var olduğunu merak ediyorum. Ve onları daha önce kimin gördüğünü.

"Ruby?" diye soruyor Lin, sesi birdenbire daha az küstahlaşıyor. "Dün ne oldu?"

"Cyril'in partisindeydim," diyorum sonunda. "Sana söylediğim buydu." "Evet, söyledin. Benim bilmek istediğim burada ne olduğu."

"Nerede ne oldu?" diye sorar Ember ve Lin'in elinden cep telefonunu alır. Fotoğrafa bakarken ağzı bir karış açık kalır. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum ve sertçe yutkunuyorum. Ember'la geçireceğim bu günün dikkatimi dağıtması gerekiyordu. Dün geceki düşünceleri bastırmak ve kafamın uğuldamasını engellemek istiyordum. Dün olanlar... Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bırakın bunu nasıl kelimelere dökmem ya da bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini.

"Bana hemen dün ne olduğunu anlat," diyor kız kardeşim, annemden miras aldığı belli olan, çelişkiye tahammül edemeyen ses tonuyla.

Kurabiyelere bakmak için fırına doğru eğildim. Ne yazık ki henüz bitmemişler ve beni Lin ile Ember'ın sorgulayan bakışlarından kurtaramıyorlar. Usulca iç çekiyorum, hamur kazıyıcıyı kaseye geri bırakıyorum ve sonra yemek odasına doğru başımı sallıyorum. Oturduktan sonra anlatmaya başlıyorum.

Hikâyemin sonunda ikisi de bana tamamen farklı ifadelerle bakıyor. Ember ise çenesini bir elinin üzerine dayamış, bana hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

"Bu Beaufort gerçekten iyi bir adama benziyor," diye iç geçiriyor.

"O değil!" Lin inanamayarak ağzından kaçırır. "Az önce bahsettiğin adam James Beaufort olamaz."

Sadece omuz silktim. Geriye dönüp baktığımda, beni arkadaşlarından koruyacak kadar ileri gitmesi de bana gerçek dışı geliyor, ama ... Korudu. Hatta daha fazlasını yaptı. Benimle ilgilendi. Giyindim ve bir centilmen gibi davrandım. Ona babamdan bahsettiğimde elimi tuttu.

Dün gece aramızdaki şeyler değişti. Bunu açıkça hissedebiliyorum. Onun bakışlarını ve parmaklarının çıplak tenimi okşayışını düşündüğümde tüm vücudum karıncalanıyor. Vücudumun sıcaktan nasıl kısa bir süre titrediğini ve James'in hala donmakta olduğumu düşündüğünü - ama tam tersi doğruydu. Sanki ince, kırılgan bir camdan yapılmışım gibi bana nasıl dokunduğunu.

"Sana dikkatli olmanı söylerken tam da bunu kastetmiştim," diyor Lin, başını sallayarak ve beni şimdiki zamana geri döndürerek.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Keşke suya düştüğümde hissettiklerimi unutabilsem.

"Cyril'in bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum," diye devam ediyor. "Onu gördüğümde boynunu büküyorum."

O kadar şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki, Cyril'in onun için bir sınıf arkadaşından daha fazlası olup olmadığını kendime tekrar soruyorum. İkisi arasında bir hikaye olup olmadığını ve varsa tam olarak ne olduğunu. Şimdiye kadar aşk hayatı hakkında konuştuğumuzda hep susmuştu. Belki de şimdi tekrar dikkatlice denemek için doğru zaman olabilir - ne de olsa ona açıldım.

Ama Ember bir sonraki sözleriyle düşüncelerimi böldü.

"Neyse ki James oradaydı." Gözleri her an küçük kırmızı kalplere dönüşecekmiş gibi bakıyor. "Seni gerçekten partiden alıp götürdüğüne inanamıyorum. Kollarında!"

Ben de öyle. Özellikle de ilk başta bana karşı ne kadar soğuk ve kibirli davrandığını düşündüğümde. Dün beni sayısız havluya saran ve titremem durana kadar sırtımı okşayan James ile onun bu halini bir araya getiremiyorum. Zihnimde tahribat yaratan ve dün gece rüyalarımda sıcak ellerinin çıplak tenimde olduğu James.

İyi değil. İyi değil. İyi değil. İyi değil.

Lin resme tekrar bakarak, "Elimde kanıt olmasaydı inanmazdım," diyor. "Her zaman böyle kötü davranan bir adam nasıl olur da birdenbire bir şövalye gibi davranabilir?"

"Görünüşe göre, Cyril'in Ruby'ye karşı çizgiyi aştığını fark etmiş ve müdahale etmiş. Bu da onun iyi bir öze sahip olduğunu gösteriyor," diyor Ember. Bana bakıyor ve birden yüzünde bir şeyler değişiyor. "Oh oh."

Lin başını kaldırdı. "Ne?" Bakışları üzerime düştüğünde inledi. "Ruby!"

Görünüşe göre duygusal kaosum yüzümden okunuyor. "Ben de bilmiyorum, tamam mı?" "Ben de bilmiyorum, tamam mı?" diyorum. "Ona katlanamıyorum, ama-" Sözümü kesiyorum ve çaresizce omuzlarımı silkiyorum.

Ember bir an bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sonra aniden ayağa kalkıyor. "Hadi kurabiyelere bir göz atalım."

Üçümüz şimdi nefis kokan mutfağa giriyoruz. Ember ve ben kurabiyeleri fırından çıkarırken, Lin onları büyük bir tabağa simetrik olarak diziyor. Nihayet onunla birlikte oturma odasına gittiğimizde, aniden dirseğini yan tarafıma doğru itiyor. "Aptal olduğunu düşündüğün birinden etkilenmende sorun yok."

Ona tecrübelerinden bahsedip bahsetmediğini sormak isterdim. Ama konu aşk hayatına gelince Lin o kadar sessiz ki "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sormaya cesaret edemiyorum.

Başını sallıyor.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, düşüncelerim James'e geri dönüyor. Elim beni okşadığı yerde karıncalanmaya başlıyor ve önümde nasıl soyunduğunu hatırladığımda midemde sıcak bir his kabarıyor.

"Yine de hala tam olarak inanamıyorum. Beaufort, onca yerin arasında. Okulun lanet olası kralı," diye mırıldanıyor Lin, kanepeye yığılıp kalarak.

"Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve kurabiyelerden birine uzanıyorum. Aslında hala çok sıcak, ama yine de daha fazla bir şey söylemek zorunda kalmamak için büyük bir ısırık alıyorum.

"Eğer sana gerçekten bu kadar iyi baktıysa, ona minnettarım," diye itiraf ediyor Ember ve bir kurabiye kapıyor. Sonra oturma odasındaki masanın üzerinde bacak bacak üstüne atıyor. "Şimdi ne yapıyorsun? Dünden beri konuştunuz mu?"

Başımı salladım. "Aslında bugün sadece kız kardeşimle güzel bir gün geçirmek istedim."

Ember bir mirket gibi doğrulur. "Ona rapor vermelisin!" Başımı sallayarak onunla Lin arasında gidip geliyorum. "Çocuklar,
Orada bir şey yok. Biz sadece... Arkadaşız." James'e "arkadaş" demek bana tuhaf geliyor ama şu anda aklıma daha iyi bir şey gelmiyor.

"Bu çok açık. Ona hemen yaz," diyor Lin ve ben de iç çekerek cep telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Ona ne yazabileceğimi kısa bir süre düşündüm, ancak bariz olana karar verdim.

Teşekkür ederim. - R. J. B.

Mesajı gönderdikten sonra, cep telefonunu kanepedeki çatlağın içine tıkıyorum, böylece onu görmek zorunda kalmıyorum.

"Ona ne yazdın?" diye soruyor Ember.

"Sadece ona teşekkür ettim."

Lin burnunu kırıştırır ve sonunda bir kurabiyeye uzanır. Kurabiyeyi dört parçaya böler ve bir tanesini alır. Lin'in kendisine tatlı bir şeyler ısmarlaması nadiren olur. Diyetine çok dikkat eder ve lezzetli olan hemen her şeyi kendine yasaklar. Bunun utanç verici olduğunu düşünüyorum, ancak şu ana kadar onu çikolatalı hayatın çok daha eğlenceli olduğuna ikna etmeyi başaramadım.

Cep telefonum titriyor. Ona hemen uzanmamak için tüm irademi kullanıyorum. Lin ve Ember'ın önünde bu kadar açgözlü görünmekten utanırdım.

Neyse ki ikisi de ekranın kilidini açıp mesajı okuduğumda kalbimin ne kadar hızlı attığını duyamıyor.

J'nin ne anlama geldiğini bana hiç söylemedin. - J.

M. B. Hemen cevap veriyorum.

Oran. - R. J. B.

James. - J. M. B.

Bu oldukça bencilce, sence de öyle değil mi? - R. J. B.

Jenna. - J. M. B.

Hayır. - R. J. B.

Jemima. - J. M. B.

Sadece üç denemede başarmış olmanız beni oldukça etkiledi. - R. J. B.

Bir süre daha cevap vermiyor. Karanlık ekrana bakıyorum ve Ember ile Lin'in beklenti dolu bakışlarının farkındayım. Birkaç dakika sonra telefonum tekrar titreyene kadar tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum.

Daha iyi hissediyor musun?

Baş harfler yok. Artık şaka yok. Boğazım aniden tamamen kurudu. Dünü hatırlamak istemiyorum, suyu ya da tamamen histerik olduğum için sınıf arkadaşlarımın büyük bir kısmının önünde kendimi utandırdığım gerçeğini düşünmek istemiyorum. Hepsinden önemlisi, Pazartesi gününü ve o gün başıma gelebilecekleri düşünmek istemiyorum.

Pazartesiden korkuyorum. Fotoğraflarımız var.

Lin ve Ember, James ya da dünkü partiyle ilgisi olmayan bir şey hakkında konuşmaya başlarlar ve Ember yan taraftaki televizyonu açar. Dolaptan bir DVD çıkardı ve içine koydu.

Bana biraz mahremiyet sağladıkları için onlara minnettarım, özellikle de James'in bir sonraki mesajını okuduğumda.

Merak etmeyin. Resimde sadece ıslak sırtımı görebilirsiniz.

Nefesimi tutuyorum. Mesaj yazıldığı gibi mi, yoksa dolaylı bir flört mü? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onunla eşit seviyede kalmak istediğim.

En azından bu açıdan fotoğraftan mutlu olabilirim.

Bir sonraki cevabı için uzun süre beklemek zorundayım. O kadar uzun ki, kelimeleri yazdığıma bile pişman oluyorum. Telefonum bir sonraki sefer titrediğinde filmin yarısına gelmiştik.

Ruby Bell, benimle flört etmeye çalışıyor olabilir misin?

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Pijama üstümün yakasına saklıyorum. Sonra cep telefonumu kapatıyorum ve tüm gücümle filme konsantre oluyorum.

19

Yakut

Pazartesi günü okul otobüsünden indiğimde, James spor sahasının çitlerine yaslanıyor ve alaycı bir gülümsemeyle beni selamlıyor.

Bir hafta önce ailesinin yanında olanlardan sonra, onu sabah beni beklerken görmekten mutlu olacağımı hiç sanmıyordum.

Önünde durduğumda biraz nefes nefese "Merhaba," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor. Anlaşılan o da beni gördüğüne sevinmiş. "Selam."

Bakışlarının yüzümde gezinmesine izin veriyor ve yine midemde yabancı bir his oluşuyor. Acaba bana Cuma günü dokunduğu gibi dokunsa tenim karıncalanır mıydı? Bu düşünceyi hızla kafamın karanlık bir köşesine itiyorum. "Bugünkü refakatçim sen misin?"

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Meclise birlikte gideriz ve sizi birbirimizin sorularından kurtarırız diye düşünmüştüm."

Bir sonraki an, okul yönünde başını sallar ve hareket etmeye başlar. Parmaklarımı sırt çantamın askılarına geçirip onu takip ediyorum.

"Nasıl... Hafta sonunun geri kalanı nasıldı?" Tereddütle soruyorum. "Dün ailemle yemeğe çıktım."

Başka bir şey söylemiyor. Ona sorgulayıcı bir yan bakış atıyorum. Onu fark ediyor ve gülümsemesi yavaşça kayboluyor.

"Ophelia halam ziyarete gelmişti. Sen ve babam pek iyi anlaşamazsınız."

Bir an için bana bu kadar özel bir şeyi emanet ettiği için nutkum tutuldu. Bunu beklemiyordum, özellikle de bana kendisinin ve kız kardeşinin geçmişte güvendikleri insanlar tarafından ne kadar kötü bir şekilde aldatıldıklarını anlattıktan sonra. Öte yandan, Cuma günü ona kendimle ilgili bir şey de söyledim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu fark etmiş olmalı. Belki o da artık benim gibidir. Belki o da bir şeylerin değiştiğini hissediyor ve daha önce birbirimize karşı takındığımız gergin tavra geri dönmemizi istemiyor.

İçimde umut filizleniyor. James ve benim aramda gelişen şeye ne dendiği hakkında hiçbir fikrim yok - dostluk mu? Daha fazla mı? Daha mı az? - Ama yavaş yavaş öğrenmek istiyorum.

"Bir tartışma mı oldu?"

Ellerini pantolonunun ceplerine gömüyor. "Aile toplantılarımız hiçbir zaman huzurlu geçmez. Beaufort Şirketleri aslında annem ve kız kardeşine ait. Ama annemle babam evlendiğinden beri babam şirkette pek çok şeyi devraldı ve bazılarının -özellikle de Ophelia'nın- hoşuna gitmeyen pek çok şeyi değiştirdi," diye açıklıyor.

"O da şirket için mi çalışıyor?" Merakla sordum.

James onaylayarak homurdanıyor. "Evet, ama ana girişimde söz hakkı yok. Annemden beş yaş küçük ve bu nedenle her zaman biraz dışarıda bırakıldı. O daha çok iştiraklerle ya da ailemin hisse satın aldığı şirketlerle ilgileniyor."

Ailelerimiz bize bir şirket miras bıraksa, ama onun - sırf ikimizden küçük olduğu için - hiç söz hakkı olmasa Ember ne hissederdi merak ediyorum. Beaufort ailesinin bir araya geldiği toplantılarda yoğun bir hava olmasına şaşmamalı.

"Son zamanlarda bazı kararlara katılmıyordu, bu yüzden ruh hali oldukça kötüydü. Ama... Fena değildi. Daha kötü aile akşamları da geçirmiştim," diyor omuz silkerek ve birlikte Boyd Hall'a giden patikadan sola dönüyoruz. Birlikte geçmişimiz olan bir kız bizi geçiyor. O gördüğünde James ve ben birlikte, gözleri genişliyor. Parmaklarımı sırt çantamın kayışları etrafında biraz daha sıkı kapatıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Yine de çenemi kaldırıyorum ve o arkasını dönüp hızla yoluna devam edene kadar bakışlarına meydan okurcasına karşılık veriyorum.

"Hey, o kadar da agresif olma," diyor James, omzunu hafifçe bana çarparak.

"Başka ne yapabilirim ki? O baktığında, ben de bakıyorum."

Daha fazla ilerleyememem için önüme geçti. "Seni çok fazla etkilemesine izin veriyorsun. Buna kayıtsız kalmalısın. Bırak senin hakkında ne istiyorlarsa söylesinler."

"Ama ben kayıtsız değilim."

"Ve? Bunu bilmelerine gerek yok. Sadece bunların hiçbiri umurunda değilmiş gibi görünmelisin. O zaman seni rahat bırakırlar."

Birden yüz ifadesi değişiyor - şimdi göz kapakları biraz aşağı inmiş, kaşları gevşemiş ve ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkmış. Bu onun bakışı, umurumda değil ve o kadar kibirli görünüyor ki onu sarsmak istiyorum. "Dayak yiyebilecekmiş gibi görünüyorsun."

"Şaplak yemekten çok hoşlanacakmışım gibi görünüyorum. Aradaki fark bu," diye yanıtlıyor çenesini bana doğru sallayarak. Şimdi de sen."

Onun yüz ifadesini taklit etmeye çalışıyorum. James'in ağzının seğiren köşelerine bakılırsa, pek de başarılı olduğum söylenemez.

"Tamam. Belki de tüm insan kardeşlerinize alevler içinde kaldıklarını hayal ediyormuş gibi bakmazsanız başlamak için yeterli olur."

Yolumuza devam ediyoruz ve ben onun tavsiyelerini dikkate almaya çalışıyorum. Yine de okula yaklaştıkça midemin bulandığı hissi artıyor. Boyd Hall'un girişinden hemen önce James elini başımın arkasına koyuyor ve okşuyor. Sadece bir saniye, daha fazlası değil. Muhtemelen bana cesaret vermek içindi, ama birdenbire tamamen farklı bir nedenden dolayı gerildim. James bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama ondan gelen tek bir küçük dokunuş dünyamı alt üst etmeye yetiyor. Bu duygu benim için tamamen yeni, farklı ve garip. Ama bir şekilde de güzel.

"Beaufort!" diye bir ses geliyor arkamızdan ve irkiliyorum. Toplantıya giden öğrenciler yanımızdan geçip gidiyor, biz yine duraklayınca James ve benden kaçıyorlar.

James arkasını dönüyor ve ben de isteksizce aynısını yapıyorum.

Wren ve Alistair merdivenlerden bize doğru geliyor ve önümüzde duruyorlar. "Hey, Ruby." Wren utanmış gibi başının arkasını ovuşturuyor. "Cuma günü için üzgünüm."

Gerçekten sadece havuz olayı için mi yoksa partinin başında beni taciz ettiği için mi özür diliyor emin değilim. James, Wren ve benim aramda geçenleri öğrenmeden ona soramam. Benden özür dilemesi kesinlikle sadece James'ten kaynaklanıyor, ama yine de bundan memnunum.

Ben de başımı sallayıp "Sorun yok. Beni havuza sen atmadın."

Wren sanki tamamen farklı bir tepki bekliyormuş gibi şaşkınlıkla bana sırıtıyor.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, gözlerim beni sessizce izleyen Alistair'e kayıyor. Yüzüne bir kez bakmak bile bildiğini anlamam için yeterli. Onu ve Kesh'i kütüphanede yakalayan kişinin ben olduğumu biliyor.

Temkinli bir şekilde ona gülümsüyorum. O karşılık vermiyor. Dudakları dar, kansız çizgiler halinde.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor James, etrafına bakınarak. Mırıldanarak onaylıyoruz ve son basamakları tırmanıyoruz.

Boyd Hall'a vardığımızda toplantı yeni başlamıştı ve dikkat çekmeden son sırada yer arıyoruz. Yine de, bakışları hissediyorum

Bu sabah James Beaufort'un yanında kimin oturduğu haberi yavaş yavaş yayılırken sınıf arkadaşlarımın gözleri üzerimde. Müdür Lexington önde durup Cuma günkü olağanüstü performansları için lakros takımını överken, kafalar birbiri ardına bize dönüyor.

James'e bakmaya cesaret ediyorum, ama yüzünde hiçbir duygu yok, durumdan ve etrafımızdaki mırıltılardan rahatsız olabileceğini gösterecek hiçbir şey yok. Ben de yutkunuyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve aynısını yapıyorum.

Toplantıdan sonra James ve Wren matematik dersine girerken, Alistair ve ben sanat dersi için Doğu Kanadına gitmek zorundayız. Vedalaşmadan önce James bana mırıldandı, "Dayağı düşün."

Sözleri tamamen masum olsa da yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bunu görmezden geliyorum ve onun yerine çoktan hareket etmeye başlamış olan Alistair'i takip ediyorum. Aramızdaki atmosfer hâlâ gergin ve bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama dünyanın en iyi niyetiyle, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Alistair benim yerime karar veriyor ve sanat odasının hemen önünde beni kolumdan tutup geri çekiyor. Beni kenara çekti ve ciddi bir şekilde bana baktı.

"Cuma gecesi gördükleriniz," diye sessizce başlıyor ve sonra duraklıyor. Bakışları köşeyi dönmekte olan birkaç öğrenciye kayıyor. Sahte bir gülümsemeyle onlara başını sallıyor ve onlar yanımızdan geçip sanat alanına girene kadar bekliyor. Sonra tekrar bana dönüyor. "Bundan kimseye bahsetmemelisin."

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

"Hayır Ruby, anlamıyorsun. Bana söz vermelisin. Bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair bana yemin et," diye fısıldıyor Alistair ısrarla.

"Neden yapacağımı düşünüyorsun?" Cevap veriyorum.

"Ben... Sadece-" Yine ara vermek zorunda kalıyor çünkü insanlar ona selam veriyor. "Keshav bunu kimsenin bilmesini istemiyor." Yüzündeki ifadeden bu kelimeleri telaffuz etmenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Birdenbire, artık lakros sahasında insanları döven kibirli, zengin züppe değil. Şimdi inanılmaz derecede genç görünüyor. Ve savunmasız.

Hiç şaşırmadım. Sizi kirli bir sırmışsınız gibi saklayan biriyle birlikte olmak kesinlikle iyi hissettirmiyor.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim, Alistair. Söz veriyorum."

Başını sallıyor ve kısa bir an için rahatladığı yüzünden okunuyor. Sonra ifadesi değişiyor ve bana kasıtlı olarak bakıyor: "Eğer birine söylediğini öğrenirsem, hayatını cehenneme çeviririm."

Bu sözlerle birlikte bana bir daha bakmadan sınıfa girdi.

Okul gününün geri kalanını beklediğimden daha iyi atlatıyorum. Birkaç kişi bana tuhaf tuhaf bakıyor ve arkamdan fısıldıyor ama kimse Cuma günü olanlar hakkında benimle konuşmaya ya da alay etmeye cesaret edemiyor. James'in sabahki eskortu muhtemelen gerçekten bir şey yaptı.

Öğle yemeği molamda, her zamanki gibi Lin ile yemek yiyorum. En azından masamıza biri gelene kadar her şey bana her zamanki gibi görünüyor.

"Burada hâlâ boş yer var mı?" diye soruyor Lydia Beaufort.

Lin ve ben başımızı çevirip onlara bakıyoruz. Elindeki tepsiyle Lin'in yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Evet mi?" Daha çok bir soru gibi cevap veriyorum.

Lydia tereddüt etmeden karşıma oturuyor, kucağına bir peçete yayıyor ve pennesini yemeye başlıyor. Lin bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben çaresizce omuz silkiyorum. Lydia'nın burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de James eskortluk görevini ona devretmiştir? Ya da Cuma günkü sözlerini eyleme geçirmeye ve bundan sonra bana göz kulak olmaya karar verdi.

Kafeteryanın diğer ucunda arkadaşlarıyla oturan James'e bakıyorum. Belki yanılıyorum ama aralarındaki ruh hali bugün her zamankinden daha az coşkulu görünüyor. James ve Alistair hararetle bir şeyler tartışıyor gibi görünürken, Keshav yanlarındaki telefona, Wren ise bir kitaba bakıyor. Cyril ortalıkta görünmüyor.

"Seninle oturduğumu bilmiyor," diyor Lydia aniden. Ağzını siliyor ve su şişesinden bir yudum alıyor. "Buradayım çünkü Cuma günü için özür dilemek istedim."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın," diye yanıtlıyorum şaşkınlıkla.

Başını iki yana sallıyor. "Arkadaşlarım ve ben hep yaramazlık yaptık."

"Bu yüzden mi şimdi bizimle yemek yiyorsun?" diye soruyor Lin kuşkuyla.

Lydia sadece omuzlarını silkiyor. "Onları orada akbabalar gibi gördüm. Ben burada otururken kesinlikle buraya gelmeye cesaret edemezler." Bize doğru bakan bir grup öğrenciye doğru bir baş hareketi yapıyor. Arkamı döndüğümü fark ettiklerinde bakışlarını kaçırıyorlar ve fısıltıyla başlarını birleştiriyorlar.

"Ayrıca sana nasıl olduğunu sormak istedim," diyor Lydia.

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Son konuşmamızı düşündüğümde, karşımda sadece onun şüpheci bakışını görüyorum. Bana benim iyiliğimi önemsediği izlenimini vermedi ve burada masamızda oturmasının tek nedeninin gerçekten havuza düşmem olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yine de sorunuza dürüstçe cevap vermeye karar verdim. "Keşke Cuma günü o olay olmasaydı. Ama ben iyiyim."

"Bazen Cy ne zaman yeterli olduğunu gerçekten bilmiyor,"

diyor. Omuzlarımı silkiyorum.

"Ama onu küçüklüğümden beri tanıyorum," diye devam ediyor. "Bunun gerçekten komik olduğunu düşünüyordu."

"Yaptığı şey komik olmanın tam tersiydi," diye araya giren Lin, Lydia başını sallayınca şaşırmış görünüyor.

"Bu tamamen yanlıştı. Ben de ona bunu söyledim." Çorbam karşısında şaşırarak başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii ki."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda karar verdim: "Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

Lydia gülümser ve pennesine geri döner.

Lin bana baktığı anda ben de ona bakıyorum. Omuzlarımı yine belli etmeden silkiyorum, sonra da kendimizi yemeğimize veriyoruz.

Bir süre sonra Lin arabasının çalışmamasıyla başlayan sabahı hakkında konuşmaya başlıyor. İlk başta, Lydia yanımızda otururken havadan sudan konuşmak bana garip geliyor ama sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sohbetimize katılıyor ve sonunda art niyetinin ne olabileceğini merak etmekten vazgeçiyorum. Belki de gerçekten iyi davranmak ve benden özür dilemek istiyordu. Bu ailede beni şaşırtan ilk kişi o olmayacaktı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde sırt çantamı kucağıma çekiyorum ve masanın ortasına yerleştirdiğim küçük bir konserve kutusu çıkarıyorum.

"Kurabiyeler hafta sonundan kaldı," diyorum ve kapağı kaldırıyorum. "Tatlı olarak bir tane ister misin?"

Lydia'nın gözleri parlıyor. "Bunları kendin mi pişirdin?"

"Lin ve kız kardeşimle birlikte," diyorum. "Cumartesi günü, pijamalarımla."

"Kulağa harika geliyor," diyor ve kurabiyelerden birini alıyor. "Ve benim Cumartesi günümden çok daha iyi." Bir parça ısırıyor ve çiğniyor

kasıtlı olarak. "Oh, gerçekten lezzetli."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "James bana ailenizin geldiğini söyledi.

"Evet, bu her zaman... özellikle. Dürüst olmak gerekirse, günü pijamalarımla geçirmeyi tercih ederdim."

Lydia gibi birini pijamalı hayal edemiyorum ve denediğimde sırıtmak zorunda kalıyorum.

Öğle yemeği arasından sonra Lin ve ben bugünkü toplantıya hazırlanmak için grup odasına gittik. Ben beyaz tahtaya gündemi yazarken, Lin de sekreterin ofisinde yeni bastırdığımız bildirileri dağıtıyor. Sonra teker teker gelen diğerlerini bekliyoruz. James her zaman olduğu gibi pencere kenarındaki koltuğa oturuyor. Siyah not defterini önündeki masanın üzerine koyuyor ve iki kolunu göğsünün önünde kavuşturuyor. Bu tanıdık görüntü içimi acıtıyor çünkü James'le birbirimizi anlayıp anlamadığımızın bir önemi olmadığını bana açıkça gösteriyor: O burada gönüllü olarak bulunmuyor. Aksine, onun varlığı lakros çalışmasını engelliyor ve bu nedenle nefret ettiği bir ceza.

"Ruby?" Kieran fark ettirmeden yanıma geldi.

"Hm?" Diyorum ve ona bakıyorum. Kieran benden sadece biraz daha uzun.

Siyah saçları yüzüne düşüyor ve yana doğru sallıyor.

"Bugün toplantıdan sonra vaktiniz olup olmadığını sormak istedim. Seçtiğim orkestralar oldukça geniş ve son üçünü seçmeden önce bunları sizinle tartışabileceğimi düşündüm."

"Bir dakika," diye mırıldanıyorum ve takvimime bakıyorum. Sadece doğum gününü annem ve babamla planla yazıyor, başka bir şey yok. "Elbette."

Kieran rahatlayarak gülümser. "Harika."

James'inkine çapraz olarak bitişik olan koltuğuna geri dönüyor. Gözlerimiz kesişiyor ve Kieran ile benim aramda gidip gelirken ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Ne?" Dudaklarımla şekil veriyorum.

James cep telefonunu aldı. Biraz sonra benimki önümdeki masada parlıyor.

Senden hoşlanıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Pekâlâ çocuklar. Bizi hızlandırın," diyerek toplantıya başlayan Lin kısa bir süre sonra eliyle sağında oturan Jessalyn'i işaret etti.

"Dekorasyon için birkaç teklif aldım. Bağlantı kurduğum kişilerden biri gerçekten iyi bir teklif yaptı." Jessa basılı portföyü tura verir. "İpucu için tekrar teşekkürler, Beaufort."

Şaşırarak James'e bakıyorum, o da Jessa'ya başıyla onay veriyor. Bakışları sık sık pencereden spor sahasına doğru kayarken, bana sorulmadan bir şeye dahil olacağını düşünemezdim. Ve hatta ben fark etmeden.

"Davetiyeler için birkaç taslak hazırladım," diyor Doug ve Lin'e bir USB bellek uzatıyor. Lin belleği cebine atıyor ve sunumu açıyor. Doug, "İlk teklif daha klasik ve geçen yılın davetiyesine dayanıyor," diye açıklıyor.

Siyah zemin üzerindeki süslü altın harflere bakıyorum ama bir fikir oluşturamadan Camille, "Geçen yılki partiyle aramıza bilinçli olarak mesafe koymak istediğimizi sanıyordum" diyor.

Diğerleri de aynı fikirde homurdanıyor.

"Tamam, ikinci öneriye geçelim," diye devam ediyor Doug, Lin'e tıklaması için başıyla işaret ederek.

Bir sonraki davetiye Cadılar Bayramı'na özgü parlak renklerle tasarlanmış. "Viktorya dönemi kutlamalarında hayal ettiğim kadar zarif görünmüyor."

Kieran tereddütle araya giriyor.

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünüyorum."

Doug'ın işaretiyle Lin bir sonraki öneriye geçti. Odadan bir mırıltı yükseliyor ve ben olduğum yerde kalakalıyorum. Bir sonraki an ekrana doğru eğildim ve kısık gözlerle davetiyeye baktım.

Eski kağıt görünümünde tasarlanmıştır. Kâğıt başlığının hemen altında, dalgalı ama okunaklı harflerle yazılmış ... Ben görülebiliyorum. Sanki beni dansa kaldırıyormuş gibi eğilen ve nazikçe elimi tutan James ile.

Londra'da bulunduğumuz Cumartesi günü çekilen fotoğraflardan biri. Benim haberim olmadan Doug'a gönderdiğine inanamıyorum. Dizüstü bilgisayarın ekranından başımı kaldırıp odanın karşısındaki James'e bakıyorum. O da ışıltılı gözlerle bakışlarıma karşılık veriyor.

Jessa bir süre sonra, "Davetiye harika görünüyor," diyor. Odadan bir onay mırıltısı yükselir.

"Bu elbise sadece bir rüya. Bunlardan birkaç tane daha yok mu?" Jessa James'e sorar.

Başını iki yana sallar. "Bir şeylere sahip olduğum için mutlu olabilirim."

"Davetiye harika, Doug." Lin büyük formatta görmek için tuvale döner. Sonra ayağa kalkıp geriye doğru birkaç adım atıyor. "Bence anahtar veriler biraz daha modern hale getirilebilir. Belki farklı bir yazıyla falan?"

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul ediyorum ve resim konusunda ne kadar güvensiz olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Eğer bu daveti kabul edersek, yüzüm okulun her yerinde görülecek - tüm Pemwick'te! - hang. Bu tür bir ilgiye hazır mıyım bilmiyorum. Ne yazık ki bu da tartışmaya açık değil - ekip hevesli ve şimdiden geçen seferki baskı şirketini görevlendirmeyi tartışıyor.

Bakışlarım yine resme takılıyor. James'in Viktoryen takım elbisesi içinde, elim onun elinde. Ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu ve aramızdaki bu anın ne kadar yüklü olduğunu düşündüğümde içim ısınıyor. Toplantının geri kalanında James'e doğru tek bir bakış bile atmaya cesaret edemiyorum.

İşimiz bittiğinde Jessa, Camille ve Doug vedalaşıyor. Kieran, Lin'in dizüstü bilgisayarından orkestraları izleyebilmemiz için yanıma gelirken, göz ucuyla Lin'in James'e doğru yürüdüğünü görüyorum. Yanına oturuyor ve onunla konuşmaya başlıyor. Kaşlarını çatarak başını sallamasını ve defterine bir şeyler yazmasını izliyorum. Kieran'ın benimle konuştuğunu çok geç fark ediyorum.

"Pardon, ne dediniz?" diye sordum.

"Partinin Maxton Hall'da şimdiye kadar verdiğimiz en iyi parti olacağını düşünüyorum," diye tekrarlıyor bana gülümseyerek.

"Bu harika olur. Uzun zamandır planlama üzerinde çalışıyorduk. Sonunda gerçekleşmesi için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Benim için bir dans ayırmalısın." Kieran hâlâ gülümsüyor ve siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Senden hoşlanıyor.

Lin bunu bana aylardır söylüyor. Haklı olabilirler mi? Benim için Kieran her zaman Aramızdaki Yıl'daki hırslı küçük vampir olmuştur. Bana iyi davranacağını düşünmüştüm çünkü gelecek yıl onu takım yönetimi için konuşmaya dahil edeceğimi umuyordu. Bana aşık olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Birden Kieran'ın yanıma ne kadar yakın oturduğunu ve dizlerimizin neredeyse masanın altına değdiğini fark ediyorum. Biraz yana kayıyorum, ama bir sonraki an

Bundan rahatsızım. Durum tamamen masum. Neden James'in sözlerinin beni aniden oyundan düşürmesine izin veriyorum?

Tam bana baktığı anda ona kızgın bir bakış atıyorum. Benim aksime, bunu sinsice değil, gerçekten açıkça yapıyor. Ona dilimi çıkarmak isterdim. Ama bu pek de yetişkince bir seçim olmayacağından, onun yerine Kieran'a gülümseyerek bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette. Sadece bunu nasıl düzgün yapacağımı öğrenmem gerekiyor."

"Sana provada göstereceğim," diyor Kieran ve yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim. Oh be.

"Güzel. Tamam," diyorum, amaçladığımdan daha yüksek sesle. Boğazımı temizliyorum. "Şimdi müziği dinleyelim mi?"

Kulaklıklarımızı çıkarıyoruz ve Kieran'ın seçtiği orkestraların ses örneklerini inceliyoruz. Sonra internetteki yorumlara bakıp onları sıralıyoruz.

"Sanırım diğerlerine üçünü önereceğim. Yapılacak en iyi şey önceden teklif almak, sonra da Çarşamba ya da Cuma günü hangisinin en iyisi olduğuna karar veririz," diyorum.

Kieran başını sallar. "Pekala."

"Harika," diyorum gülümseyerek ve kulaklığımı kulağımdan çıkarıyorum. Ajandamı açıyorum ve pembe kalemimi alıp bugün konuşulan görevleri not ediyorum.

"Cumartesi günü on sekiz yaşında mı olacaksın?" diye soruyor hayretle.

Hemen ajandamı tekrar kapatıyorum. Belli etmemeye çalışıyorum ama Kieran'ın içeriye bir göz atmış olmasından rahatsız oluyorum. Bu benim günlüğüm gibi bir şey ve kesinlikle yabancıların görmesi için tasarlanmamış. Kısa bir duraksamadan sonra "Evet," diyorum.

"Peki sen ne yapacaksın?"

Lin, James'in yanındaki koltuğundan sohbetimize katılmak için bu anı seçiyor. "Yapacağız-" Ona uyarıcı bir bakış attığımda sustu. Maxton Hall'da doğum günümde ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez. Bu benim özel hayatım ve başkalarının bunu bilmesini istemiyorum. "Özel bir şey yok," diye bitiriyor sonunda, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak.

"Yakında büyüyeceğini bile söylemedin," diye araya giriyor James ve ayağa kalkıyor. İki kolunu başının üzerine kaldırır ve gerinir. "Neden ben davet edilmedim?"

"Çünkü nasıl davranacağını bilmiyorsun," diye cevap veriyorum.

"Sana ne kadar iyi davranabildiğimi göstereceğim," diyor ama kulağa tam tersi gibi geliyor. Birdenbire tekrar partiyi düşünmek zorunda kalıyorum. Havuzu ve sonrasında olan her şeyi değil. Dans pistinde James'e karşı tökezlediğim ve vücudunun üst kısmını üzerimde hissettiğim anı. O da bana aynı şekilde baktı, gözlerinde karnımı karıncalandıran o çirkin ışıltıyla.

"Davetli değilsin James" demeden önce kendimi toparlamam ve nerede olduğumuzu hatırlamam gerekiyor.

"Tamam." Yine, sanki "Tamam" demiyor da "Göreceğiz" diyor.

Kieran ayağa kalkar ve çantasını omuzlar. "Birbirimizi daha sonra tekrar göreceğiz, değil mi?" Başımı sallıyorum ve o da yarı el sallama yarı beşlik çakma şeklinde bir el hareketiyle odadan çıkıyor.

Sonra ajandamı sırt çantama yerleştirdim ve Lin'in dizüstü bilgisayarını kapattım. Onu koruyucu kılıfının içine itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hâlâ kalıyor musun, yoksa kilitleyeyim mi?"

James ve Lin başlarını sallarlar. "Bizim de işimiz bitti."

İkisi de eşyalarını toplarken onları şüpheyle izliyorum. Birbirleriyle ne konuştuklarını bilmek istiyorum. Umarım Lin ona doğum günü planlarımdan bahsetmemiştir. Cuma günü James'e önemli bir sırrımı açmış olsam da, bilmesine gerek olmayan şeyler de var. On sekizinci yaş günümün akşamını Lin ve ailemle oyun oynayarak geçireceğim gerçeği de şüphesiz bunlardan biri.

Kütüphaneden çıktıktan sonra James, "Rutherford senden çok hoşlanıyor," diyor. "Bu çok saçma," diyorum başımı sallayarak.

Lin James gereksiz yere, "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor," diyor. Ona bir bakış attım.

"Ne? Bunu sana yıllardır anlatıyorum. Gözlerinizden her dileğinizi nasıl okuduğunu ve her zaman inanılmaz derecede iyi olduğunu. Bu gerçekten çok açık."

"Bunun neresi açık? Hiçbir şey ortada değil. Bana iyi davranıyor çünkü ben takımın lideriyim. Bana iyi davranmak zorunda."

Lin bana gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Tamam, düzelteceğim. Sen hariç herkes için çok açık. "

James usulca gülüyor ve ben ona ters ters bakıyorum. İkisinin birdenbire bu kadar iyi anlaşmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bilmek isterdim. Onları hatırlamıyorum

daha önce hiç aynı fikirde olmamıştım, başımın üzerinden eğlenen bakışlar atmak şöyle dursun. Bu gelişmeyi onaylayabileceğimden emin değilim.

Lin kısa bir süre sonra bana sarılarak veda edip otoparklara giden patikaya döndüğünde neredeyse biraz rahatlıyorum.

James beni otobüse götürmekte ısrar ediyor. "Zavallı çocuğa umut veriyorsun," diyor aniden.

"Senin derdin ne James? Kıskandın mı?" Aceleyle aklıma gelen tek karşı atak bu. Ama cevap vermediğinde ve ona yan gözle baktığımda, ellerini pantolonunun ceplerine gömdüğünü ve kaşlarını çatarak önüme baktığını görüyorum.

"Kısa bir duraksamadan sonra, "Size dans etmeyi öğretecek biri varsa, o da
Ben."

"Ciddi olamazsın," diyorum kuşkuyla. "Gerçekten kıskanıyor musun Kieran'ın?"

"Hayır." Hâlâ bana bakmıyor. "Ama adamın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

"Ne tür düşünceler?" Ben soruyorum.

"Gülümsemeniz için sadece emilmeniz gerektiğini. Bu çok acınası."

Aniden durdum. "Pardon? Sanırım ben de gülümsüyorum, kimse bana yalakalık yapmadan!"

Sonunda bana dönüyor ama kara gözlerindeki bakışı yorumlayamıyorum. "Gerçekten mi? Bana hiç böyle gülümsememiştin."

"Çünkü şu ana kadar bana gülümsemek için pek neden vermedin."

Bir an öylece bana baktı. Neden birdenbire böyle davrandığını anlamıyorum. O öyle görünüyor ve ben onun tartışmasını takip edemiyorum. Aramızdaki hava daha fazla değişmeden konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Bugün benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Sadece başını sallıyor.

"Gerçekten. Bugün kimse beni aptal yerine koymadı. Okula ve toplantıya kadar bana eşlik etmeseydin, her şey daha farklı görünürdü," diye devam ediyorum.

Sessiz kalmaya devam edince devam ediyorum. "Kız kardeşin bugün kafeteryada bizimle oturdu ve-"

Birden James koluma dokunuyor ve önüme geçiyor. Nefesimi tutuyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bakışları şaşırtıcı derecede ciddiydi.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne için üzgünsün?" Sessizce sordum.

"Bana daha önce Kieran'a baktığın gibi bakman için sana çok fazla neden vermediğim için."

"James-"

"Bunu değiştireceğim," diye devam ediyor gözlerimin içine bakarak.

Kuru kuru yutkunuyorum. Midem aniden bulanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Koluma dokunduğunun farkındayım, hafif okşayışını blazer ceketimin kumaşında açıkça hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Ona da dokunma ihtiyacı aniden ve tamamen hazırlıksız bir şekilde üzerime geliyor. Fazla bir şey yapmak istemiyorum. Beni sıkıca tutması için ellerimi kalçasına koymam yeterli olurdu. Ama yapamıyorum. Bu işe yaramıyor. Tıpkı bana bu kadar yaklaştığında nefesimin kesilmesi ya da bana öyle baktığında karnımın karıncalanması gibi.

"Otobüsüm geliyor," demeyi başarıyorum ve ondan ayrılıyorum.

Bakışlarındaki yoğunluk kaybolmuyor. Arkamı dönüp koşarak uzaklaşıyorum, böylece artık onun merhameti karşısında tamamen savunmasız kalmıyorum. Okul servisine binebildiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

20

Yakut

Cumartesi sabahı saat altıda uyanıyorum - hem de çalar saatim olmadan. Doğum günüm olduğunda hep böyle olur. Annem ve babamın benim için ne hazırladıklarını merak ederek huzursuzca uyurum. Annem bir fırında çalışıyor ve bu günlerde eve her zaman dünyanın en lezzetli pastalarını getiriyor, babam ise bizim için bir ziyafet hazırlıyor ve Ember'ın ya da benim yardımımla alt katın tamamını süslüyor. Saat yedide bile onların alt kattaki koşuşturmalarını duyabiliyor ve muhtemelen şu anda ne hazırladıklarını hayal edebiliyorum. Ne de olsa sadece bir kez on sekiz yaşına giriyorsun.

Farklı hissedip hissetmediğimi anlamak için kendimi dinliyorum ama durum öyle değil. Lin de geçen Ağustos'ta aynı şekilde hissetmişti. En azından barbekü partisinden sonra çimlerde yan yana uzanıp yıldızlara baktığımızda söylediği buydu.

Yan dönüyorum ve telefonuma uzanıyorum. Jessa bana çoktan güzel bir mesaj yazmış ve Lin de iki buçuktan kısa bir süre sonra bana sesli bir mesaj bırakmış. Sonra usulca şarkı söylüyor ve bana en iyi dileklerini iletiyor. Sonunda, ikimizin de Oxford'a kabul edileceğimizden ne kadar emin olduğunu ve sabırsızlıkla beklediğini vurguluyor.

Sonra giyiniyorum, masama oturuyorum ve dikkatimi dağıtmak için takvimime göz atıyorum. Bir hafta sonra bugün Cadılar Bayramı partisi var. Bana öyle geliyor ki sonsuza kadar bu kutlamayı hazırlamaktan başka bir şeyle meşgul olmadım. Cuma sabahı, bitmiş posterler matbaadan çıktı ve toplantıyı onları okulda dağıtmak için kullandık. Endişelerim yersizdi. Kimse bana James'in ve benim fotoğrafımla ilgili bir şey söylemedi ya da dalga geçmedi. Aksine, tepkiler sürekli olarak olumluydu ve Rektör Lexington bana gönderdiği bir e-postada davetiyenin tasarımının dışarıdan gelen konuklar tarafından da çok beğenildiğini yazdı.

Maxton Hall'daki herkesin adımı bildiği gerçeğine henüz alışamadım. Kafeteryada selamlanmak ya da oturacak bir yer teklif edilmesi garip. Ama bunun beni güvensiz hissettirmesine izin vermemeye çalışıyorum ve bunun yerine her zamanki gibi davranıyorum - sanki tüm bu ilgiyi umursamıyormuşum gibi. Ne de olsa,

James'in yaptığı da bu. Sanki hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi davranıyor. Ama artık bunun doğru olmadığını da biliyorum.

Sanki kendiliğinden, düşüncelerim geçen Pazartesi gününe gidiyor. Bunu değiştireceğim. Sesi ne kadar kararlıydı ve bana ne kadar ısrarla bakıyordu. Sanki o anda hayatta onun için beni ciddi olduğuna ikna etmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi.

James'in düşüncelerini kafamdan atmak için kendimi silkeliyorum. Ama bakışlarım tekrar netleştiğinde irkiliyorum.

James

Onun adını takvimime yazmıştım. Ve ben bunu fark etmedim bile! Yanaklarım kızarıyor ve hemen kalem kutumdaki söndürücü sıvıya uzanıyorum. Başlıyorum ama ilk harfin üzerinde duraklıyorum. Yavaşça küçük tüpü tekrar kenara koyuyorum ve parmaklarımı onun isminin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Parmak uçlarım karıncalanıyor. Bu iyiye işaret değil. Günlerdir bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Sonuçta, o hala... o. Ama bir şeylerin değiştiğini de inkar edemem. Uzun zamandır onu görür görmez içim öfke ve güvensizlikle değil, başka bir şeyle doluyor. Sıcak ve heyecan verici bir şey.

Ve gülümsemek zorundayım. Çünkü onu gördüğüm için mutluyum. Çünkü onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Çünkü kıvrak zekalı ve zeki ve onu ilginç buluyorum. Çünkü gerçekten çözmek istediğim bir bilmece gibi.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama. James Beaufort'tan artık nefret etmiyorum. Tam tersi bir durum söz konusu.

Birden odamın kapısı açıldı ve Ember içeri girdi. Kapıyı kapattım ve günlüğümü kapattım.

Ember önce bana şüpheyle bakıyor, sonra sanki içinde çok utanç verici bir şey olduğunu biliyormuş gibi ajandama bakıyor. Ancak bir sonraki an, sırıtarak yanıma atlıyor ve beni sandalyeden kaldırmak için elimden tutuyor. "Henüz sakinleşmek için bir girişimde bulunmadığına şaşırdım" diyor. Gerçekten gerekli olmamasına rağmen kolumu çekiştirmeye devam ediyor. Son derece gönüllü olarak geliyorum.

Odamdan çıkıyoruz ve kolumu beline dolayarak onu kendime sıkıca sarıyorum. "Bugün tüm dileklerimi yerine getirmelisin."

Her ne kadar mutlu olsam da şu anda içimde hüzünlü bir his olduğunu da fark ediyorum. Bu benim burada, ailem ve Ember ile geçireceğim son doğum günüm. Kim bilir gelecek yıl nerede olacağım. Gerçekten Oxford'da mı? Lin ile

Benim yanımda mı? Yoksa tek başıma mı? Ya sonuçta alınmazsam - o zaman nerede olacağım?

Ember daha fazla düşünmemi engelliyor çünkü oturma odasına döndüğümüz anda "İşte doğum günü kızı!" diyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum.

"Sürpriz!" diye bağırıyor ailem.

Elimi ağzıma götürüyorum ve gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum. Sık sık ağlamam, ağlarsam da odamda yalnız olduğumda ve kimse beni görmediğinde ağlarım. Ama büyükannem, büyükbabam, teyzem, eniştem, kuzenim ve annemle babamın Mutlu Yıllar şarkısını söylemeye başladığını görünce soğukkanlılığımı korumam imkânsız hale geliyor.

Oda çok güzel dekore edilmiş, babam ve Ember bu yıl kendilerini aşmışlar. Tavandan beyaz ve nane yeşili ponponlar sarkıyor, yemek masasının üzerine aynı renklerde bir çelenk gerilmiş ve hediyelerimin üzerinde durduğu oturma odası masasının arkasında, birlikte benim yaşımı oluşturan iki parıldayan metalik nane yeşili balon yüzüyor.

Sonraki yarım saat sanki bir çılgınlık içinde geçiyor. Herkes beni tebrik ediyor, sarılıyor, nasıl hissettiğimi soruyor ve sonunda bana hediyelerini veriyor. Tom Amca, Trudy Teyze ve Max'ten aylardır gözüme kestirdiğim manga serisi My Hero Academia'nın antolojisini, Ember'dan ajandam için yeni kalemler ve güzel çıkartmalar, büyükannem ve büyükbabamdan Oxford okuma listesinde yer alan iki ders kitabı alıyorum. Ailem bana dizüstü bilgisayarım için harici bir sabit disk hediye etti; dizüstü bilgisayarım sene başında ortada hiçbir neden yokken arızalandığından ve neredeyse tüm dosyalarım kaybolduğundan beri bunu istiyordum.

"Bu kimden?" Hâlâ masanın üzerinde duran büyük bir paketi işaret ederek soruyorum.

"Gizli bir hayranımdan," diye yanıtlıyor annem kaşlarını sallayarak. Şüpheyle onunla babam arasında gidip geliyorum. O sadece omuzlarını silkiyor.

"Postayla geldi," diye açıklıyor Ember.

"Gönderen yok mu?" Siyah kutuya ve mavi kurdeleye şüpheyle bakarak soruyorum.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, çünkü hepimiz kimden geldiğini biliyoruz," diye araya giriyor Ember.

Kuzenim Max bana kocaman gözlerle bakarak, "Aman Tanrım, sakın erkek arkadaşım var deme," diye bağırıyor.

Ember, ben "hayır" diye bağırırken aynı anda "evet" diyor.

Trudy omzumun üzerinden bakarak, "Aç şunu," diyor. Bir eliyle öne uzanıyor ve yayı takmak istiyormuş gibi yapıyor. Böylece paketi onun ulaşamayacağı bir yere itebiliyorum. Paketi kaldırıyorum ve onunla birlikte kanepeye oturuyorum.

Yavaşça halkayı gevşetiyorum. Korkunç bir şekilde izlendiğimi hissediyorum ve aileme bana öyle bakmayı kesmeleri için bir bakış atıyorum. Ne yazık ki bunun bir faydası olmuyor. Oda bir fare kadar sessiz. İç çekerek kapağı kaldırıyorum.

Kutunun içinde bir çanta var. Nefes nefese onu çıkarıp kucağıma yerleştiriyorum. Koyu kahverengi mumlu deriden yapılmış, ayarlanabilir bir omuz askısı ve tokalı bir kapağın altında iki küçük ön cebi var. Dikkatlice açıyorum. Çantanın iç astarı mavi-yeşil kareli kumaştan yapılmış ve bölmelerin ayrımı ilk bakışta bana mükemmel görünüyor. Dizüstü bilgisayar için ayrı bir bölme, yanlarda fermuarlarla kapatılabilen birkaç küçük bölme ve ortada daha dar bir ayrılmış alana sahip bir ana bölme var.

Bu çantayla dünyayı ele geçirebilirim, bundan eminim. Dikkatlice kapatıyorum ve pahalı deriyi okşuyorum. İlk bakışta fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum. Kapağın sağ alt köşesinde üç harf var.

R. J. B. - baş harflerim.

Nefesim kesildi. Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum ve ailemin ooh'ları ve ah'ları bana zar zor ulaşıyor. Kutunun içine bakıyorum ve siyah kağıt mendille kaplı zeminde bir kart buluyorum. Krem beyazı ve dar bir altın kenarı var. Siyah harflerle şöyle yazıyor:

Mutlu Yıllar, Ruby. - J.

Başka bir şey değil. Yine de mide bölgemde bir sürü duygu patlıyor ve tüm vücuduma bir karıncalanma gönderiyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum, aniden rakamlar ve pound işaretleri gözlerimin önünde dans edene kadar sadece çantaya bakabiliyorum. Bu kesinlikle şimdiye kadar aldığım en pahalı hediye. Ama bunun için endişelenmek istemiyorum.

James'in beni düşünüp böyle bir hediye vermesinin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Sırt çantamın her an dağılabileceğini görmüş müydü? Gelecek yıl yeni bir çanta almak için aylardır para biriktirdiğimi biliyor muydu? Benim için üzüldü mü?

Bilmiyorum ve bunu düşünmek başımı döndürüyor.

"Çocuğun tarzı var, orası kesin," diye iç geçiriyor Trudy. "Ve parası," diye ekliyor Max yardımsever bir şekilde.

Ember, "Ailesi çantayı yapan şirketin sahibiyse, bunun için para ödediğini sanmıyorum," diye belirtiyor.

"Çocuklar!" diye araya giriyor annem ve görkemli bir kahvaltı hazırladığı yemek masasını işaret ediyor. "Ruby'yi rahat bırakın ve oturun." Bana doğru geliyor, çantayı kucağımdan alıyor, dikkatlice kutuya geri koyuyor ve sonra beni yukarı çekmek için elime uzanıyor. Bir kolunu omzuma doladı ve bana sarıldı. "Bir hediye hakkında böyle konuşmak doğru değil. Genç adam bunu düşünmüş ve bu minnettar olmamız gereken harika bir jest." Parmağıyla burnuma vuruyor. "Şimdi git mumlarını üfle."

Birlikte masaya gidiyoruz. On yıldır doğum günü mumlarımı üflerken aklımdan geçen tek bir dilek var. Oxford. Ancak bu yıl, başka bir kelime yüzeye çıkıyor ve bir an durup konsantre olmak zorunda kalıyorum.

"On sekizinci doğum gününde iki şey dileyebilirsin," diyor babam nazikçe. Yanımda yuvarlandığını fark etmemiştim ama şimdi kısa bir süre sırtımı okşuyor. Belli ki içimdeki mücadele yüzüme yansımıştı.

"Bu doğru," diyor annem. "Bu doğum günü yasası."

Yanaklarım ısınıyor ve bakışlarımı onlardan kaçırıyorum. Aklıma gelen ilk şeyin neden James'in adı olduğunu analiz etmeyi reddediyorum. Ya da gözlerimi kapatıp sertçe üflediğimde neden ailemin sözüne inandığımı.

Şimdiye kadar kutladığımız en güzel doğum günlerinden biri olacak. Brunch'tan sonra yürüyüşe çıkıyoruz ve Gormsey'deki parkta yeni bir aile fotoğrafı çektiriyoruz, bunun için neredeyse on deneme yapmamız gerekiyor çünkü birilerinin gözleri hep kapalı oluyor. Öğleden sonra Lin geliyor ve ailemle birlikte masa oyunları ve pandomim oynuyoruz ama sonunda Lin ve ben Max ve Trudy Teyze'ye karşı kıl payı kazanıyoruz. Akşam babam, benim ve Ember'ın yardımıyla, bir kısmını bir gün önceden hazırladığı üç çeşit menüyü servis ediyor. Yemek masasının etrafında uzun süre birlikte oturuyoruz ve Lin'in grubumuza bu kadar kolay uyum sağlamasına şaşırıyorum. Bazı aile bireylerini anlamıyor olmasına aldırmıyor gibi görünüyor. Bunun yerine anneme fırındaki işi hakkında sayısız soru soruyor ve babamla uzun süre omurilik yaralanması hakkında konuşuyor. Lin'in amcasının da tekerlekli sandalyede olduğu ortaya çıktı - tamamen yeni bir bilgi

benim için. Konuya bu kadar tarafsız yaklaşmasını ve babamın engelinin onu rahatsız etmesine izin vermemesini takdir ediyorum.

Herkes gittikten sonra yemeğe doymuşum ve o kadar tatmin olmuşum ki aslında hemen uyuyabilirim. Ama pijamalarımı giydiğimde bakışlarım masamın üzerindeki siyah karton kutuya takılıyor. Ayağa kalkıp önünde duruyorum. Tereddütle kapağı kaldırıyorum ve çantayı çıkarıyorum. İki ön kapağını yumuşak bir tıkırtıyla açıyorum. Pazartesi günü için ihtiyacım olan okul malzemelerimi masamın çekmecesinden dikkatlice çıkarıp deri çantanın bölmelerine azar azar yerleştirmeye başlıyorum. Düzenimden memnun kalana kadar birkaç deneme yapıyorum. Her zaman her şeyi tek bir bölmeye sığdırmak zorunda kaldığım sırt çantamın aksine, bu yeryüzündeki cennet. Ön kısmında, bullet journal'ım için en sık kullandığım kalemleri koyduğum küçük kalemlikler bile var.

James bu hediyeyle bana nasıl bir mutluluk verdiğini biliyor mu bilmiyorum. Ama şimdi kaldırdığım çantaya bakınca, onu geri vermemin mümkün olmadığını anlıyorum. Öne doğru eğilip sol ön cebime uzanıyorum ve test etmek için koyduğum cep telefonumu çıkarıyorum. Bir an tereddüt ediyorum, sonra James'in numarasını arıyorum ve onu tuşluyorum. Ahizeyi kulağıma götürüp çevir sesini bekliyorum. Kapı zili çalıyor. Ve zil çalıyor. Tam kapatacakken telefonu açıyor.

"Ruby Bell." Sanki benim aramamı bekliyormuş gibi konuşuyor.

"James Beaufort." Eğer o benim tam adımı telaffuz ederse, ben de aynısını yapabilirim. Bir küfür gibi tükürdüğüm geçmişin aksine, harfler şimdi dilimde tamamen farklı bir his uyandırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, ancak ben onu pek anlayamıyorum. Arka planda yavaş yavaş sessizleşen bir müzik duyuyorum. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum.

"Çok iyiyim. Yeni çantamı hazırladım," diye cevap veriyorum, parmağımı orta bölmenin kenarında gezdirerek. Dikiş düzgün görünüyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor ve keşke o anda neye benzediğini bilseydim. Ne giydiğini. Kafamda okul üniforması giyiyor çünkü onu nadiren başka bir şeyle görüyorum ama James'in siyah kot pantolon ve beyaz gömlekli görüntüsünü canlandırmak için zorlanıyorum. O gün kapımızın önünde normal bir çocuk gibi görünüyordu. Milyar dolarlık bir şirketin varisi gibi değil. İnsan gibiydi. Somut.

"O çok güzel. Buna gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?" Sonunda söylemeyi başarıyorum. Çantayı kapattıktan sonra masamdaki sandalyeye oturuyorum,

İki ayağını da masaya çapraz koymuş.

"Sana bir şey vermek istedim. Ve düzeni senin kadar seven biri için James'in iyi bir seçim olduğunu düşündüm."

"James mi?"

"Modelin adı bu."

"Bana kendi adını verdiğin bir çanta mı veriyorsun?"

"Ona öyle diyen ben değildim, annemdi. Bir de Lydia var. Ve annemle babam gibi isimleri olanlar. Ama Lydia senin için çok küçük, Mortimer ise çok büyük. Ayrıca, seni okulda James'le koştururken görmek beni eğlendirdi."

Sırıtmak zorundayım. "Bütün arkadaşlarına Beaufort eşyaları mı veriyorsun?" I

Sor.

Bir an sessiz kaldı ve ben sadece içeride hafifçe çalan müziği duydum. arka planda. "Hayır," diye yanıtlıyor sonunda.

Başka bir şey söylemiyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bırakın ne dileyeceğimi, aramızdaki şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim onun sesini duyduğum için inanılmaz mutlu olduğum.

"Eğer şirketin sahibiysen, bir noktada bir çantaya benim adımı vermek zorunda kalacaksın," diyorum sessizliği bozmaya çalışarak.

"Sana bir sır vereyim mi Ruby?" Sesi çok kısık ve boğuk. Şu anda kiminle birlikte olduğunu merak ediyorum. Ve benimle telefonda konuşmak için birini ayakta bırakıp bırakmadığını.

"Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin," diye fısıldıyorum.

Sadece ayak seslerini duyabildiğim küçük bir duraklama oluyor. Sanki çakıl taşları üzerinde yürüyormuş gibi geliyor. Sonra çıtırtı sesi kayboluyor ve müzik artık hiç duyulmuyor.

"Ben... şirketi devralmak istemiyorum."

Eğer burada olsaydı, ona inanamayarak bakardım. Bu yüzden cep telefonumu kulağıma daha sıkı bastırmaktan başka çarem yok.

"Dürüst olmam gerekirse, ben de Oxford'a gitmek istemiyorum," diye devam ediyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımın içinde çarptığını duyabiliyorum.

"O zaman ne istiyorsun?"

Gülerek nefes alıyor. "Uzun zamandır ilk kez biri bana bunu soruyor."

"Ama bu çok önemli bir soru."

"Ve buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum." Bir an sessiz kalır. "Bu benim için her zaman kaderde vardı, biliyor musun? Lydia Beaufort'un başa geçmeyi tercih edeceği ve bunu çok daha iyi yapabileceği önemli değil. O şirketimiz için yaşıyor ama babamın gelecek yıl yönetime getireceği kişi yine de ben olacağım. Bunu tüm hayatım boyunca biliyordum ve kabul ediyorum. Ama istediğim bu değil." Bir duraklama daha, sonra: "Ne yazık ki bunun ne olduğunu öğrenme fırsatım bile olmayacak. Hayatımı kendim planlamıyorum, uzun zamandır planlanıyor: Maxton Hall, Oxford ve şirket. Benim için hepsi bu."

Telefonumu daha sıkı kavrıyorum, kulağıma bastırıyorum, James'i mümkün olduğunca kendime yakın tutuyorum. Az önce söylediği şey muhtemelen ondan duyduğum en dürüst şeydi. Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Onun için bu sırrı saklamama izin verdiğine.

"Ailem bana her zaman dünyanın bana açık olduğunu söylerdi. Nereden geldiğimin ve nereye gitmek istediğimin bir önemi olmadığını. Annem ve babam her zaman ne istersem yapabileceğimi ve hiçbir fikrin çok büyük olmadığını söyledi. Bence her insan olasılıklarla dolu bir dünyayı hak ediyor."

Alçak, çaresiz bir ses çıkarıyor. "Bazı günler..." diye başlıyor, sonra duraklıyor, sanki çok fazla şey anlatıp anlatmadığını bilmiyormuş gibi. Ama sonra konuşmaya devam ediyor, daha da fazla dürüstlük için cesaretini topluyor. "Bazı günler doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum çünkü her şey beni ç o k eziyor."

"Ah, James," diye fısıldıyorum. Kalbim onun için acıyor. Üzerindeki baskının bu kadar büyük olduğunu ve ailesine karşı yükümlülüklerinin bu kadar ağır olduğunu asla düşünemezdim. Bana her zaman soyadının ona verdiği güçten hoşlanıyormuş gibi gelmiştir. Ama yavaş yavaş bulmacanın parçaları kafamda bir araya gelmeye başladı: Oxford söz konusu olduğunda yaşadığı gerginlik, ailesi Londra'ya geldiğinde yüzündeki soğukkanlı ifade, şirketten her bahsedildiğinde gözlerinin nasıl karardığı.

Birdenbire anladım. Okul yılının başında neden böyle davrandığını anladım. Çocukça şakaları ve "hiçbir şey umurumda değil" tavrıyla ilgili her şeyi.

"Bu okul yılı... sorumluluk almak zorunda olmadığın son şey," diye mırıldanıyorum.

"Bu benim özgür olmak için son şansım," diye sessizce kabul ediyor.

Ona karşı çıkmayı çok isterdim ama yapamam. Onun sorununa bir çözüm de öneremem - böyle bir çözüm yok. Eğer böyle bir şeyi kabul etmek zorundaysanız

Miras, ebeveynlerinizle bir masaya oturup her şeyi tekrar tartışmak yeterli değildir. Ayrıca, eminim tüm olası seçenekleri çoktan düşünmüştür. Ve eğer James'i doğru değerlendirirsem, her halükarda ailesinin ondan yapmasını istediği şeyi yapacaktır. Ailesini asla terk etmez.

"Keşke şimdi seninle olsaydım." Kelimeler, anlamlarını düşünemeden ağzımdan çıkıyor.

"Benimle birlikte olsaydın ne yapardın?" diye soruyor. Birden sesi farklı bir tona büründü. Artık sesi çaresiz değil, daha çok... kötü niyetli geliyor. Sanki benden uygunsuz bir cevap bekliyor gibiydi.

"Seni kollarıma alırdım." Çok uygunsuz değil, ama en azından kalpten.

"Sanırım bu hoşuma giderdi."

Birbirimize hiç gerçekten sarılmadık ve eğer karşımda dursaydı, ona böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdim. Ama bu şekilde, kulağımda onun karanlık sesi varken ve gözlerine bakmak zorunda kalmadan, artık hiçbir şey bana imkansız gelmiyor. Cesur, üzgün, gergin ve mutlu hissediyorum - hepsi bir arada.

Bir süre sonra James, "Doğum günün güzel geçti mi?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum ve ona günümden, aldığım hediyelerden ve Lin'le akşamki pandomimde kazandığım ödülden bahsetmeye başlıyorum. James doğru yerlerde gülüyor, belli ki konunun değişmesinden dolayı rahatlamış. Sonra her türlü şeyden konuşuyoruz: şu ana kadarki hafta sonu (berbat), yaklaşan İngilizce çalışması (zorlu ama yapılabilir), favori şarkıcılarımız ve gruplarımız (benimki: Iron & Wine, onunki: Death Cab for Cutie) ve favori filmlerimiz (benimki: The Guardians of Light, onunki: The Amazing Life of Walter Mitty). Onun hakkında pek çok yeni şey öğreniyorum. Örneğin, tıpkı Ember gibi onun da bloglara karşı bir zaafı olduğunu. Bana yakın zamanda keşfettiği ve aslında sadece bir makale okumak istediği bir seyahat blogundan bahsetti - sonunda ailesinin ofisindeki bir oturumu kaçırmış çünkü yazarın birkaç saat boyunca dünyayı dolaşmasıyla ilgili yazılara dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş. Şimdi ben de aynen onun gibi hissediyorum. Ne olduğunu anlamadan saat sabahın üçü oluyor ve ben yatağımda uyanık bir şekilde uzanıyorum, James'in sesi hala kulağımda. Yatağımın başucundaki katlanmış lacrosse kazağıma bakıyorum.

Ve ben sadece James'i düşünüyorum.

21

Yakut

Kıpırdamadan durmaya ve sandalyemde huzursuzca bir ileri bir geri kaymamaya çalışırken Müdür Lexington'ın sert bakışları doğrudan gözümün içine giriyor. Onun ofisinde oturmak bana her seferinde garip geliyor. Duruşu her zamanki gibi aynı: ellerini önünde masanın üzerinde kavuşturmuş, ama aynı zamanda bana keskin bir bakışla bakıyor, sanki okulunun yararına olacaksa ölü bedenlerin üzerinden geçmekte bir sakınca görmüyormuş gibi. Onun kimseye düşman olmasını istemezdim.

Onunla haftalık buluşmalara alışabileceğimden şüpheliyim. Özellikle de Lin bugün olduğu gibi Londra'ya dönüp galerideki bir davette annesine destek olması gerektiği için beni terk ettiğinde.

Ancak şu anda Müdür Lexington'ın masasının önünde tek başıma oturuyor olmamın ve onun kartal gözleriyle karşı karşıya olmamın da iyi bir yanı var. Böylece en azından Lin bana yandan bakmadan ya da masanın altına girmeden önerimi sunabilirim.

"Sizi doğru anladım mı Bayan Bell?" diye soruyor Lexington, biraz öne eğilerek. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bay Beaufort'un cezasını iptal etmemi mi istiyorsunuz?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Gözlerini daha da kısar. "Bunu neden yapmam gerektiğini düşünüyorsun?

Dönem henüz bitmedi."

"Gerçekten büyük bir bağlılık gösterdi efendim," diyorum. "Bunu hiç beklemiyordum. Harika fikirleri vardı ve onun sayesinde Maxton Hall etkinliklerini Cadılar Bayramı partisiyle yeni bir seviyeye taşıyabiliyoruz."

Lexington arkasına yaslanır ve sesli bir şekilde nefesini verir.

Bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Konu ne zaman okulun imajına gelse, Lexington parıltılı bir şey bulmuş saksağan gibi tepki veriyor. Bir adım daha ileri gitmeye karar verdim: "Bence James artık lakros takımında okula daha faydalı olabilir. Takımın ona ihtiyacı var. Roger Cree iyi ama oyun tecrübesi eksik. Cuma günü Maxton Blog için onunla röportaj yaptığımızda Koç Freeman da böyle söylemişti."

Lexington'ın alnındaki kırışıklıklar derinleşiyor. Kafasında artıları ve eksileri tartmaya başladığını görebiliyorum.

"Bunu sadece çocuk her şeyi berbat ettiği ve ondan kurtulmak istediğin için söylemiyorsun değil mi?" diye şüpheyle soruyor.

Lexington bunun tam tersinin doğru olduğunu bilseydi ne derdi merak ediyorum. James'ten kurtulmak istemiyorum. Bana kalsa, zamanımın her dakikasını onunla geçirirdim.

Ama James bana içini döktükten ve okuldaki bu son yılın onun için ne anlama geldiğini anladıktan sonra, elimde değildi. Müdür Lexington'la konuşmak zorundaydım. James'e nasıl yardım edebileceğimi ve omuzlarındaki yükün en azından küçük bir kısmını - kısa bir süreliğine de olsa - nasıl alabileceğimi bulmamın tek yolu bu. Ayrıca, bunu sadece ona bir iyilik yapmak istediğim için değil, aynı zamanda doğru olduğu için de yapıyorum. James gerçekten çaba gösterdi ve bu ödüllendirilmeli. Böylece en azından sezonun geri kalanında arkadaşlarıyla birlikte lakros oynayabilir ve yılın tadını çıkarabilir.

İster istemez içimde bunun bizim için ne anlama geldiği sorusu beliriyor. Ne de olsa artık biz de arkadaşız. Ya da onun gibi bir şey. Daha sonra benimle vakit geçirmeye devam edecek mi? Muhtemelen hayır. Bu düşünceyle göğsümde bir şey acıyla kasılıyor, ama tüm gücümle bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu James için yapıyorum, kendim için değil.

"Bayan Bell?" Müdür Lexington beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve sorusunu hatırlamam bir anımı alıyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır, efendim. Ben gerçekten sadece okulun iyiliğini düşünüyorum. O bizi destekledi ve şimdi de takımını desteklemeli. Eğer itibarımızı kaybetmek istemiyorsak, geçen Cuma olduğu gibi ezici bir yenilgiyi bir daha kaldıramayız."

Tam on ikiden vurdum. Lexington'ın gri gözleri parladı, omuzları aniden gerildi.

"Anlıyorum." Başını salladı ve ben de istemsizce nefesimi tuttum. Bay Beaufort'un organizasyon komitesindeki görevine erken son vermesine ve yeniden lakros oynamasına izin verildi." Hem içime bir rahatlama yayılıyor hem de James'e haberi verdiğimde vereceği tepkiyi bekliyorum. Minnetle gülümsüyorum ama Lexington uyarıcı bir parmak kaldırıyor. "Ama önümüzdeki hafta kutlama yapılana kadar olmaz. Okulumuzu tekrar ifşa edecek bir şeyle ortaya çıkma riskini göze alamam."

Gülümsemem çok az değişiyor. "Elbette, efendim."

"Ve şimdilik hepsini kendine sakla." Telefonunun ahizesini kaldırdı, bir düğmeye bastı ve sonra homurdanarak içeri girdi: "Lütfen Koç Freeman'ı ofisime getirin."

Kararsız bir şekilde sandalyemde oturmaya devam ediyorum. Kovuldum mu yoksa Müdür Lexington benimle bir şey mi konuşmak istiyor bilmiyorum ama başını kaldırıp kaşlarını çattıktan sonra elini sallayarak bir hareket yaptığında, bunun odadan çıkmam için bir işaret olduğunu varsayıyorum.

Lexington'a Cadılar Bayramı partisi ile Maxton Hall etkinliklerini yeni bir seviyeye taşıyacağımızı söylediğimde abartmıyordum. Nihayet o gün gelip çattığında, son hazırlıkları tamamladığımızda ve konuklar birer birer geldiğinde, sanki kalbimden kocaman bir kaya parçası düşüyor. Parti başarılı oluyor. Dahası, umduğumdan bile daha iyi.

Jessalyn ve Camille'in organize ettiği dekorasyonlar çok güzel görünüyor. Weston Hall'un giriş alanına, eski aile portrelerinin yer aldığı süslü vintage resim çerçevelerinin yanı sıra farklı açılardan aydınlatılan birkaç büyük ayna astılar. Şeffaf siyah masa örtüleri ve dantel battaniyeler büfeyi ve konuklar için dans pistinin etrafına kurduğumuz masaları süslüyor. Odanın her tarafına ince bir örümcek ağı tabakası gerildi ve mum benzeri ampulleriyle titrek bir parıltı yaratan elliden fazla peri ışığı yerleştirildi. Avizeleri açmamaya karar verdik ve bunun yerine masaların üzerine ve pencere kenarlarına fazla ışık vermeyen ama atmosferi daha ürkütücü ve gizemli hale getiren büyük gümüş şamdanlar yerleştirdik.

Bu arada salon iyice doldu ve neredeyse tüm masalar doldu. Rektör Lexington, Lin, ben ve ekibin geri kalanının büfenin kenarından izlediği resmi karşılama konuşmasını yapıyor. İyi organizasyon için bizi övdüğünde, Camille bir adım öne çıkıyor ve sanki bir kraliçeymiş gibi izleyicilere el sallıyor. Lin ve ben birbirimize bakıyor ve başarısız bir şekilde sırıtışlarımızı bastırmaya çalışıyoruz.

Ancak itiraf etmeliyim ki bugün hepimiz kraliçe ve krallar gibi görünüyoruz. Ben Beaufort arşivinden bir elbise giyerken, Camille açık tenine mükemmel uyum sağlayan kayısı rengi bir elbiseye bürünmüş. Jessalyn pembe bir elbise giyiyor ve Lin de okulun resmi rengi olan ve bunu isteyip istemediğini merak etmeme neden olan kraliyet mavisinin aynısından bir elbise giyiyor. Erkekler de muhteşem görünüyor. Doug, James'inkiyle aynı kesime sahip kum rengi sade bir takım elbise giyiyor.

Poster. Ve Kieran... Kieran, silindir şapkası, siyah takım elbisesi, altındaki jakarlı yeleği ve bej atkısıyla sanki başka bir çağdan gelmiş gibi görünüyor.

Müdür Lexington sonunda bize teşekkür ederken silindir şapkasını kaldırıyor ve hafifçe eğiliyor. Bu kez Lin'e bakmaktan kaçınıyorum - kahkahalarımı daha fazla tutamayabilirdim.

Çok heyecanlıyım. Şimdiye kadar her şey yolunda gittiği ve parti şimdiden başarılı gibi göründüğü için mi yoksa beklenmedik bir şey olmasından korktuğum için mi bilmiyorum. Gergin bir şekilde bakışlarımın odanın içinde dolaşmasına izin veriyorum.

"Geliyor," diye fısıldıyor Lin kulağıma.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle. Bu bir yalan. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

James henüz gelmedi. Arkadaşları ve Lydia da henüz gelmedi, ancak ebeveynler kurulunun bir parçası olan ebeveynleri geldi. Onun yokluğunun acı bir şekilde farkındayım ve dikkatimi dağıtmak istemesem de partinin önemli bir parçası eksikmiş gibi hissediyorum - sonuçta o da bizim gibi partinin başarılı olması için çok çalıştı.

Lexington'ın konuşmasının ardından salonda alkış tufanı kopuyor ve bizler de yerlerimizi almak üzere ayrılıyoruz. Ben Lin'le birlikte büfeye göz kulak olmak için yemek servisi yapanların yanında dururken, Jessalyn, Camille, Doug ve Kieran'ın tiyatro grubunun birkaç üyesiyle birlikte dans pistinde yerlerini almalarını izliyorum. Müzik başlıyor ve beş çift bana inanılmaz derecede karmaşık görünen bir dizi adım atıyor. Birden, birilerinin konuklara göz kulak olması gerektiği yönündeki argümanımın beni ikna ettiğine ve bu dansa katılmak zorunda olmadığıma seviniyorum.

Öndeki çift Kieran ve tiyatro grubundan tanımadığım bir kızdan oluşuyor. Diğerlerine önderlik ediyorlar, dans pisti boyunca yürüyorlar ve sonunda ayrılıyorlar, böylece erkekler ve kızlar iki sıraya ayrılıyor. Birbirlerinin yanından çapraz olarak geçiyorlar ve ortada buluşup tekrar yüz yüze gelmeden önce bir tur yürüyorlar. Odadaki tüm dikkatler onların üzerindedir, konuklar büyülenmiş gibi danslarını izlerler.

Tam bu sırada Weston Hall'un çift kanatlı devasa kapısı açılır. Birkaç kişi giriş yönüne dönüyor, bu da Kieran ve partnerinin bir an için dans etmeyi bırakmasına neden oluyor. Kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum. Kalbim yerinden fırlıyor.

James ve çetesi salona girer, biri diğerinden daha güzeldir. James Beaufort takımını giymiştir ama diğerleri de şık giyinmişlerdir - ne ipek eşarp ne de düğme yanlış yerdedir. Lydia gümüş rengi güzel bir elbise giymiş ve saatlerce sessizce oturmak zorunda kaldığı sanatsal bir saç modeli yapmıştır. Hepsi mükemmel görünüyor - sanki bir Viktorya dönemi filminden çıkmış gibiler. Dans pistini geçip büfeye doğru ilerlerken, yüzlerinden bu parti hakkında ne düşündükleri açıkça anlaşılıyor. Cyril burnunu kırıştırırken, Wren'in yanakları kızarıyor ve buraya gelmeden önce çoktan bir içki içtiğini gösteriyor. Kesh'in siyah gözleri odada ve konukların üzerinde etkilenmeden dolaşıyor. Beni gördüğünde ifadesi kararıyor ve hemen Alistair'le arasına biraz daha mesafe koyuyor. Bu bir refleks gibi görünüyor ve onun yanında Alistair öfkeyle kaşlarını çatıyor.

James yanıma geliyor ve onu gördüğümde kelimenin tam anlamıyla kendimden geçiyorum. Son birkaç hafta içinde onu bu takım elbiseyle sayısız posterde görmüş olmama rağmen, gerçeklik nefesimi kesiyor - tıpkı Londra'daki ilk seferde olduğu gibi. Sonunda önümde durduğunda kalbim hızlı ve düzensiz atıyor.

"Ee? Nasıl gidiyor?" diye soruyor, ağzının kenarlarında hafif alaycı bir gülümsemeyle. Sanki partimize bir saatten fazla geç kalmamış gibi davranıyor.

Lin benim yerime "Harika gidiyor," diye cevap veriyor. Anlaşılan James'e biraz fazla uzun süre bakmışım.

James başını sallar. "Bu iyi."

"Umarım son kutlamadan daha iyi olur. Aksi takdirde hemen gideceğiz," diye homurdanıyor Cyril.

Lin sıkılmış dişlerinin arasından, "Partilerimiz için fazla iyiymişsin gibi davranma," diyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sadece rol yapmıyorum."

Onun bu sözleri üzerine Lin'in yanaklarında kızgın bir allık belirdi.

"Sen gerçekten

-"

"Hey. Barış, millet." James'in sesi alçak ama kararlı. Cyril'e

Bunun üzerine Lin'den uzaklaşıp, bizden biraz uzakta durmuş ve bir bardağa punç doldurmuş olan Wren'in yanına gitti.

James'in bir sözü yeterli oluyor ve Cyril Vega gibi biri sessizliğe gömülüyor. Bazen James'in bu okulda sahip olduğu güç bana hala esrarengiz geliyor.

Hiçbir şey olmamış gibi büfeye dönüyor ve mezelerden birini alıyor. Burnunun önünde tutuyor ve ağzına atmadan önce dikkatle bakıyor. Yuttuktan sonra bana "Geçen seferkinden çok daha iyi" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Yemek şirketini sen önerdin."

Bana sırıtıyor ve sonra bakışlarının üzerimde dolaşmasına izin veriyor. İfadesinin değiştiğini ve alaycı gülümsemesinin daha narin, daha dürüst bir şeye dönüştüğünü gördüğümde ısınıyorum - sadece benim için yapılmış gibi görünen bir gülümseme. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

Midemde bir şeyler kıpırdıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Beni zaten o elbisenin içinde gördün."

"Bu, içinde çok güzel göründüğün gerçeğini değiştirmez."

"Çok teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." Düzeltecek bir şey olmamasına rağmen elbiseyi düzeltiyorum ki James aniden önümde duruyor ve elini iç yüzeyi yukarı bakacak şekilde uzatarak hafifçe eğiliyor. Arkadaşlarına dönüyorum, ama onlar fark edilmeden kalça şişesinden kadehlerine alkol doldurmakla meşgul görünüyorlar. Sadece Lydia gözlerinde tuhaf bir ifadeyle kardeşine bakıyor. Tekrar James'e dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sıcak yanaklarla soruyorum.

"Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Açılış dansında ya da provalarında yer almamamın bir nedeni var James. Ben dans edemem, en azından o şekilde."

"O zamanlar dans teklifini reddetmek çok kaba bir davranış sayılırdı, Ruby Bell."

"O halde kabalığım için lütfen beni bağışlayın. Maalesef büfeyle ilgilenmek zorundayım."

James doğrulur ve Lin'e doğru iki adım atar. Lin'in kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldar. Sonra başını sallıyor ve eliyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor. James bana geri dönüyor ve kolunu uzatıyor. "Lin bir süreliğine onun devralabileceğini söyledi."

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra onunla takılıyorum. Ben Lin'e omzunun üzerinden kızgın bir bakış atarken, o da özür dileyen bir omuz silkmeyle yorumluyor, James beni dans pistine doğru götürüyor. Açılış dansının sona erdiğini ve Viktorya dönemindeki çiftlerin sayısının arttığını fark etmemiştim bile.

cübbeliler dans pistine girmişti. Şimdi etrafıma baktığımda, gerçekten de zaman içinde bir yolculuk geride kalmış gibi görünüyor.

Orkestra sessizce yeni bir şarkıya başlıyor, nazik ama ritmik bir melodi yavaşça tüm salonu dolduruyor. James elimi tutuyor ve diğer elini sırtıma koyuyor. Beni birkaç adım yana götürüyor, bizi ileri geri sallıyor, iki adım geri ve bir adım sola atıyor, ben de onu takip ediyorum, sadece ayaklarımıza bakıyorum - daha doğrusu elbisenin geniş eteğine.

"Aşağı bakma," diyor sessizce.

Yüreğim burkularak yukarı baktım. James doğduğundan beri balolarda dans etmekten başka bir şey yapmamış gibi görünüyor. Ki muhtemelen bu doğru bile. Keşke provalara katılsaydım ya da en azından internetten birkaç ders izleyip Ember'la pratik yapsaydım.

James aniden ağzı kulağıma yakın olana kadar başını eğiyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Yine de deniyorum. Kollarımın gerginliğini gevşetmeye çalışıyorum ve artık tüm adımları doğru yapmaya çok fazla dikkat etmiyorum. Kendimi bırakıyorum - tıpkı bu kostümleri ilk kez denediğimizde hayal ettiğim gibi.

James beni yakaladı. Beni nazikçe dans pistine doğru yönlendiriyor ve sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Acaba bir daha böyle dans etme fırsatımız olacak mı? Ona şu andan itibaren toplantılarımıza katılmak zorunda olmadığını söylersem ne olacak?

Hiç istemediğim halde, birden göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu akşamdan sonra James'le aramızda ne olacağını düşündükçe daha da bunaltıcı bir hal alıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor aniden, kısık gözlerle yüzümü inceliyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

James'in turkuaz mavisi bakışları üzerimde, bekliyor ve sabırlı, içinde bir şüphe kıvılcımı görebilsem bile.

"Doğum günümde bana söylediğin şeyi düşünüyordum. Okulda sadece son yılın olduğunu ve sonra-" Boğazımı temizliyorum ve James'in aniden gerildiğini hissediyorum. "Her neyse, Müdür Lexington'la konuştum. Eğitimlere tekrar katılmanın zamanının geldiğini düşünüyoruz."

Hareketleri bir an için duraksıyor, sonra sanki bir koreografi provası yapmış gibi dans etmeye devam ediyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor. Sesi oldukça boğuklaşmıştır. Kadın her zaman ona ihanet eder. Bakışları sert, duruşu dik ve hareketleri kendinden emin - ama sesi asla katılmıyor. James'e bir şey dokunduğunda bunu hemen anlarsınız. Bu durum şimdi de geçerli.

"Bence takımda gerçekten harika bir iş çıkardınız. Bu Lexington'ı ödüllendirebilir." Rahat ses tonumla aslında aramızdaki havayı daha az gergin hale getirmek istemiştim ama tam tersi oldu. James'in gözleri karardı ve bir sonraki an beni kendine doğru çekti - Viktorya döneminde uygun olandan daha sıkı. Ancak dans pisti dolu ve tüm ziyaretçiler kendileriyle meşgul görünüyor, bu yüzden kimse bizi fark etmiyor. Bizim hakkımızda ve James'in yoğun bakışlarıyla nefesimi kesmesi hakkında.

Tekrar sesini temizler. "Sen-"

Birdenbire peri ışıkları söner. Bir anda. Orkestradaki birkaç kişi hata yapar, çarpık notalar salonda yankılanır. Tüm salondaki tek ışık kaynağı şamdanların parıltısıdır.

"James, sana yemin ederim, eğer bu senin şakalarından biriyse, ben-"

Tıslıyorum.

"Değil," diye sözümü kesiyor. Yüzünü zar zor görebiliyorum ama o da en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Sonunda sessizce küfrediyor. "Hemen güç dağıtıcısına gitmeliyiz. Orkestra bu şekilde çalmaya devam edemez. Mahzendeki hava başlamak üzere."

Başımı sallıyorum ve James elimi daha sıkı kavrıyor. Birlikte dans pistindeki sinirli insanların arasından, neredeyse elbisemin eteklerine basarak ilerliyoruz. Dışarıdaki koridora vardığımızda rahat bir nefes alıyorum. Merdivenlerden bodruma inerken James elimi bırakıyor, ben de tırabzana tutunuyorum. Şu anda onun sıcak tenini hissetmeyi çok özlemiş olmamın ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bodrum zifiri karanlık. James cep telefonunu çıkarıyor ve koridoru aydınlatmak için el fenerini açıyor.

"Çok soğuk," diye mırıldanıyorum kollarımın üst kısmını ovuşturarak. "Ve ürkütücü." Her an bir köşeden bir palyaço, canavar ya da ikisinin karışımı bir şey fırlayabilirmiş gibi hissediyorum.

James cevap vermez ama doğruca koridorun sol tarafındaki büyük bir kutuya gider.

"Aslında, güç dağıtıcısının yeri hakkında bu kadar çok şey biliyor olmanızdan endişe duymalıyım."

James cesurca gülümsüyor. Anahtarlığındaki ana anahtarla kutuyu açıyor, sonra ikimizin de içine bakabilmesi için bir adım yana çekiliyor. İki sigorta atmış ve James düğmeleri yukarı ittiğinde konukların rahatlamış haykırışları uzaktan bize ulaşıyor. Bir saniye sonra, neon tüplerin yumuşak bir klik sesiyle aşağıdaki ışık tekrar yanıyor. James güç kutusunu tekrar kapatıyor ve ben hemen topuklarımın üzerinde geri dönüyorum. Bu bodrumdan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Elbisemin eteğini toplayıp merdivenleri tırmanıyorum. Neredeyse varmıştım ki James arkamda durdu ve "Bekle." dedi. Ona dönüp sorgulayan gözlerle bakıyorum.

"Gerçekten yine böyle bir şey yapacağımı mı düşündün?" Sanki ondan bunu beklediğime inanamıyormuş gibi ciddi bir şaşkınlık içindeydi.

Ama dürüst olmak gerekirse. Yaptım.

James'le aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Son haftalarda yakınlaşmış olsak da bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor. Geçmişte bunun için çok fazla şey oldu ve hala onun ve Lydia'nın uyarı sözlerini kulaklarımda çok net duyabiliyorum. Lin'e dikkatli olacağıma dair söz verdim ve buna sadık kalıyorum.

"Bir milisaniye için belki," diye cevap veriyorum uysalca.

"Bunu bir daha asla yapmam Ruby. Bu etkinliklere ne kadar emek verdiğini ve senin için ne kadar önemli olduklarını öğrendikten sonra olmaz."

Sanki biri nefes almamı zorlaştırmak için iki eliyle göğsüme bastırıyor. "Özür dilerim," diyorum sessizce. "Sanırım sadece korkmuştum. Okul yılının başındaki gibi olmasından."

James hemen başını sallar. "Hayır."

Bir kademe yukarı çıkıyor ve şimdi tam olarak göz hizasındayız. Yüzü benimkine o kadar yakın ki gözlerindeki küçük mavi kristalleri ve irisinin etrafındaki koyu renkli sınırı görebiliyorum.

James'i her gün toplantılarımızda göremediğimde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Düşüncesi bile boğazımı daraltıyor. Benimle vakit geçirmesi için hâlâ bir neden var mı? Son zamanlarda olduğundan çok daha sık antrenman yapacak ve arkadaşlarıyla birlikte olacak. Bunu ne kadar özlediğini fark edecek mi? Cumartesi gecesini benimle İngiltere'deki siyasi durum ya da yeni favori mangam hakkında haberler yazmak yerine içki içip parti yaparak geçirdiğinde ne kadar daha fazla eğleniyor?

Gerçekte dünyalarımızın birbirine ne kadar az uyduğunu fark edecek mi?

Son birkaç haftadan çok keyif aldım ve onu hiçbir koşulda kaybetmek istemiyorum. Ancak korkarım ki bu konuda söz hakkım yok. Eninde sonunda hangi dünyayı seçeceği ikimiz için de açık.

Göğsümdeki baskı gittikçe artıyor. Belki de beni inciten o olmadan önce kararı ondan alırsam benim için daha kolay olur.

"Bu muhtemelen takım arkadaşı olarak son görevimizdi," diyorum gözlerinin içine bakarak. Kalbim deli gibi çarpıyor. Biraz daha yaklaşırsa kesinlikle duyabilir.

"Doğru," diye sessizce yanıtlıyor James.

Bir süre sadece birbirimize bakıyoruz. Sonra aynı anda nefes alıyoruz, sanki bir şey söyleyecekmişiz gibi, ama ikimiz de duraklıyoruz. Aramızdaki ruh hali o kadar yüklü ve nabzım o kadar hızlı ki, bir saniye daha dayanamıyorum. Aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum: James'e elimi uzattım.

"Sizinle çalışmak çok güzeldi," diyorum mümkün olduğunca resmi bir şekilde.

James ilk başta şaşırmış görünüyor. Sonra turkuaz mavisi gözlerine daha önce gördüğüm ama asla sınıflandıramadığım bir duygu giriyor. Şimdi ne olduğunu biliyorum: özlem.

Elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. "Bu bana veda ediyormuşsun gibi geliyor."

Sözleri bana ulaştığı anda haklı olduğunu anlıyorum. Ve aynı zamanda, bunu hiç istemediğimi de fark ediyorum. Ona veda etmek istemiyorum. Bunun yerine, James'le konuşma fırsatına sahip olmaya devam etmek istiyorum. Ona kendimden daha fazla bahsetmek ve bana bir şeyler anlattığında onu dinlemek istiyorum.

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Bu düşünce aniden ve şiddetle aklıma geliyor ve midemde onun gözlerinde gördüğüm özlemin aynısı yayılıyor. Kavurucu derecede sıcak, neredeyse çaresiz, damarlarımdan akıyor ve parmaklarımı onunkilere daha da sıkı sarmamı sağlıyor. Bana neler olduğunu bilmiyorum ama... dizlerim yumuşuyor ve eli elimde çok sıcak. Vücudumun başka yerlerinde nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Bu dokunuştan daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını.

"James-"

"Evet," diye mırıldanıyor yine. Sesi benim kadar şaşkın, benim kadar nefessiz geliyor.

Bir sonraki saniyede, ben ona doğru düşene kadar beni öne doğru çekiyor.

Bir an için gözlerimin içine baktı. Sonra elini boynuma sokuyor ve sıkıca kavrıyor.

Bir sonraki an dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Artık düşünemiyorum. Başım dönüyor, artık mantıklı düşünceler yok, sadece tüm vücudumu saran kavurucu sıcaklık var. İki kolumu da boynuna doluyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Ağzını benimkinin üzerinde gezdirmeye başlıyor.

James tam olarak hareket ettiği ve davrandığı gibi öpüyor: kendinden emin ve gururlu. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor, ateşi tutuşturmak için bana nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyor. Hiç tereddüt etmeden ve biraz da utanmadan diliyle ağzıma giriyor ve dizlerimin her an çökebileceğini hissedene kadar ağzımın etrafında oynuyor. Ama böyle bir şey olsa bile beni yakalamak için orada olacaktı. Kolunu sıkıca bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Hantal elbisemin kumaşından vücudunu hissedebiliyorum ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yumuşakça inliyorum ve ellerimi omuzlarına, sonra boynuna ve gömleğinin yakasına doğru kaydırıyorum. Teni sıcak ve kadifemsi ve içimdeki her şey daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyor.

Ondan daha fazlasını istiyorum. Onu burada, okulun ortasındaki bu merdivende soyun. Biri gelip bizi yakalasa bile umurumda olmazdı. Benim için önemli olan tek şey James, dudakları dudaklarımda, çenemde, boynumda. Derimi dişlerinin arasında hafifçe sıkıştırana kadar çekiyor ama keşke daha fazla baskı uygulasa. Vücudumda izler bırakmasını istiyorum ki birkaç saat sonra bunun gerçekten olduğunu ve hayal ürünü olmadığını görebileyim.

"Ruby-" Sesinin tüm tınılarını bildiğimi sanırdım. Ama bu yeniymiş. Beni zihnim için öptükten sonra sesi böyle çıkıyor. Yüzümü kucaklıyor ve bana bakıyor. Başparmakları yanaklarımda geziniyor. Çenemde. Dudaklarımda. Tekrar yanaklarımda. "Ruby."

Öne doğru eğilip ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum. Acı verici bir çekim karnıma yayılıyor ve nefes almakta zorlanana kadar yukarı doğru ilerlemeye devam ediyor. Şimdi neden sürekli adımı fısıldadığını anlıyorum. Ben de aynısını yapmak istiyorum. James, James. Tekrar ve tekrar James.

"James," üstümüzden buyurgan bir ses geliyor.

Birbirimizden ayrılıyoruz. Eteğimin kenarına basıp dengemi kaybediyorum ama James öne uzanıp belimi kavrıyor. Ben eteğime tutunana kadar bekliyor.

tırabzan. Sonra hemen beni bırakıyor ve yanımdan yukarı bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum.

Mortimer Beaufort merdivenlerin başında duruyor, iki elini arkasında kavuşturmuş, kara gözleriyle bizi izliyor. Kalbim yerinden fırlıyor.

"Annen seni arıyor."

James sırtını dikleştirir ve başıyla onaylar. "Hemen geliyorum."

Bay Beaufort'un kaşları hafifçe kalktı. "Şu anda sizi aramıyor, şu anda sizi arıyor."

James sertleşiyor. Uzanıyorum ve babasının görmemesini umarak koluna hafifçe dokunuyorum. James elimi tutuyor ve iç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor. Hafifçe iç çektiğini duyuyorum. Sonra elimi ağzına götürüyor ve üzerine hafif bir öpücük konduruyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve kelimeleri elimin arkasında hissedebiliyorum. Bir sonraki an, dikkatlice yanımdan geçip merdivenlerden yukarı, sert omuzlar ve buz gibi bir bakışla onu bekleyen babasının yanına çıkıyor. James evine vardığında, onu omzundan tutup koridora geri götürüyor, ben merdivenlerde duruyorum, yanaklarımın sıcaklığını hissediyorum ve ne için özür dilediğini merak ediyorum.

22

James

"Sana ellerini bu kızdan uzak tutmanı söylemiştim."

Pencereden dışarı bakıyorum. Karanlık tarlalar, artık neredeyse tamamen çıplak olan ağaçlarla birlikte tek bir karanlık kütleye dönüşüyor. Şu anda içim de böyle hissediyor. Aynı anda hem üşüyor hem de sıcaklıyorum, avuçlarım yapış yapış ve boğazım kuru. Kendimi hasta hissediyorum ama tam tersi olması gerekirdi.

Keşke Ruby'ye, onun güzel ağzına ve bana hissettirdiklerine geri dönebilseydim. Zihnimde hala onu kollarımda tutuyorum, ellerini saçlarıma gömüşünün ve dudağımı nazikçe ısırışının tadını çıkarıyorum.

Eğer sözümüz kesilmeseydi, onu öpmekten çok daha fazlasını yapardım.

"Seninle konuşacağım," diye tekrarlıyor babam. Birazdan elindeki bardağı arabaya fırlatacağı kesin. Percy'ye ailemle birlikte eve gideceğimi söylemek uzun zamandır aklıma gelen en aptalca fikirdi.

"James, hayatım, senin için sadece en iyisini istiyoruz," diye ekliyor annem daha diplomatik bir şekilde. Hiçbirine bakamıyorum. Baktığımda da içimdeki öfke kabarıyor ve hâlâ cereyana geçip geçemeyeceğimi bilmiyorum.

Neden bütün bunlar bugün olmak zorundaydı? Neden babam beni tam o anda Ruby ile yakalamak zorundaydı?

Annem devam ediyor: "Orta sınıf bir aileden gelen ve trajik bir aile geçmişi olan bir bursiyeri senin için kesinlikle hayal etmemiştik." Başımı çevirip ona bakıyorum. Ruby hakkında bunu nereden bildiğini sormak istiyorum ama bu beni gerçekten şaşırtmıyor. Aslında bu ailede artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun, sevgilim. Elaine Ellington gibi birini. İyi anlaştığınızı duydum, neden onu evimize davet etmiyorsun?" Annemin sesi sakin ve yatıştırıcı. Umutsuzca babamla aramızdaki havayı düzeltmek istiyor ama bunun için çok geç.

"Elaine ve ben, bu asla yürümez anne." Ayrıca, eğitimini yarıda bıraktığından ve bunu herkesten saklamaya çalıştığından oldukça eminim. Sırf mavi kanlı bir aileden geldiği için Ruby'den daha iyi değil.

Ruby istediği şey için herkesten çok çalışıyor. Zeki, iyi bir insan ve... güzel. Müthiş bir öpücü. Daha da iyi bir dinleyici.

Sanki kendi kendine, kafamın içinde yeniden beliriyor. Bu araba yolculuğunda hayatta kalmama yardımcı olan tek şey onun ağzının hatırası. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Onunla geçirdiğim birkaç dakika benim için kesinlikle yeterli değildi.

"Onun gibi bir servet avcısıyla birlikte olursan ailemizi utandırırsın," diye devam ediyor Vater. "Böyle davrandığına inanamıyorum. Biz seni daha iyi yetiştirdik."

Ne kadar denesem de, artık onu görmezden gelemiyorum. Ruby hakkında böyle konuşurken olmaz. İçimde kaynayan sıcak öfke yükseliyor ve öfkeyle babama bakıyorum.

Annem öfkeyle soluyor, yanımdaki Lydia kaskatı kesiliyor. Elimi tuttu ama ben çekip aldım. Onun öğretmeniyle yatmasına izin veriliyor ama ben hoşlandığım kişiyle bile hemen yüzleşmeden vakit geçiremiyorum, öyle mi?

Araba durdu ve kemerlerimizi çözdük. Lydia ve annem inene kadar bekliyorum, sonra onları takip ediyorum. Babam arkamdan yaklaşıyor ve ben daha iki adım bile atamadan omzumdan tutup beni kendisine doğru çeviriyor. Yakamdan sıkıca kavrıyor ve beni sarsıyor.

"Konuşmamı yasaklayarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye homurdanıyor ve beni öyle bir itiyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum. Bir sonraki an elini savuruyor ve elinin tersiyle yüzüme vuruyor. Yanağımdan acı fışkırıyor ve birkaç saniye boyunca gözlerimin önünde oluşan renkli noktalardan başka bir şey göremiyorum. Ağzımda metalik bir tat yayılıyor.

"Tanrım, baba!" diye bağırıyor Lydia ve bana doğru koşuyor. Bir kolunu sırtıma doluyor ve ben aptalca bir şey yapıp karşılık vermeden önce beni sıkıca tutuyor. Bunu yapmayı ne kadar isterdim: sadece karşılık vermeyi. Çocukluğumdan beri bana çektirdiği acının aynısını ona çektirmeyi.

Annem babamı kolundan tutuyor. Babam annemin elinden kurtuluyor ve eve girmek için arkasını dönüyor. Babam gittikten sonra annem üzgün bir şekilde bana bakıyor. "Ayaktakımıyla uğraşırsan böyle olur James." Sonra babamın peşinden koşmak için süpürgesinin eteğini kaldırıyor. Arkalarından bakıyorum ve yavaş yavaş ama emin adımlarla hissetmek istemediğim bir nefrete dönüşen öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve sonra tenimdeki kana sanki başka birinden gelmiş gibi bakıyorum.

Lydia önümde duruyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. "James. O gerçekten bu strese değer mi?" diye ısrarla soruyor.

Ona bakıyorum, sorusunu gerçekten düşünemeyecek kadar tedirginim. "Kendi başının çaresine bak," diye homurdanarak kendimi onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum. Arkamı dönüp avludan geçerek mülkümüzün giriş kapısına doğru yürüyorum. Yürürken cebimden cep telefonumu çıkarıp Wren'in numarasını çeviriyorum.

Acilen dikkat dağıtmaya ihtiyacım var.

Ancak üçüncü içkimden sonra öfkem yavaş yavaş yatışmaya başlıyor. Wren'in ailesinin salonunda bir duvara yaslanıyorum, kristal bir bardaktan viski içiyorum ve gürleyen müziğin düşüncelerimi yavaş yavaş susturmasına izin veriyorum.

"Bana bak. Savurgan oğul geri döndü," diyor Cyril'in sesi arkamdan. Arkamı döndüğümde onu kollarını açmış, alaycı bir sırıtışla bana doğru yürürken görüyorum. Hepimiz gibi o da kostümünün yarısından kurtulmuş, üzerinde sadece yüksek belli pantolon ve beyaz gömlek var.

"Bu onur bize ne veriyor?" diye soruyor. Başka bir şey söylemek istiyor, ama sonra ağzımı görüyor ve ıslık çalarak havanın kaçmasına izin veriyor. "Bu kötü görünüyor, dostum."

Cevap vermiyorum ama içkimin geri kalanını sağanak halinde döküyorum. Alkole alışkın olmama rağmen yanaklarım şimdiden uyuşmuş gibi.

Wren kanepeden, "Onu rahat bırak Cy," diye bağırır. Yanında, elini kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdiren sarışın bir kız oturuyor. Bana tanıdık geliyor ve başını adamın omzundan kaldırdığında nedenini anlıyorum. Camille. Son tahminim Kesh'le bir şeyler yaşadığı yönündeydi, Wren'le değil ama aramızda böyle bir şey olması alışılmadık bir durum değil.

"Neyin var senin Beaufort?" Cyril bir kolunu omzuma dolayarak soruyor ve beni kanepelerden birine götürüyor. Kendimi kanepeye bırakıp ağrıyan yüzümü ovarken Cyril bana bir bardak daha doldurup uzatıyor. "Birlikte büyüdüğüm James kimseye tahammül edemez. Kendisinin takımdan atılmasına izin vermez ve başkaları için kirli işler yapmayı reddeder."

Son birkaç haftadır takımla yaptıklarımı kirli işler olarak tanımlaması içimde yeni bir öfkenin kabarmasına neden oluyor ama kendimi tutuyorum. Cyril neyse o ve ben bu gece zaten yeterince üzüldüm. Tek istediğim sarhoş olmak - artık hiçbir şey hissetmeyene kadar. Ne babamın elini ne de Ruby'nin dudaklarını. "Başka seçeneğim yoktu. Bunu biliyorsun."

"," diye araya girer Wren. Gözlerinde eğlence parlıyor. "Sen sadece Ruby'ye meraklısın."

Cevap vermek yerine bir yudum alıp gözlerimi kapatıyorum. Cyril'in bana doldurduğu şey o kadar güçlü ki boğazımdan mideme doğru yanan bir iz bırakıyor.

"Ciddi misin sen? Tüm bu saçmalıklara sırf Ruby Bell'den hoşlandığın için mi katlandın?" diye sorar Cyril hayretle.

"Bu yüzden bu kadar değişti." Wren bunu söylerken bana değil, saçlarını kasten okşadığı Camille'e bakıyor.

"Ona böyle yalakalık yapıyor. Onu son toplantılarda görmeliydin," diye araya giriyor Camille. Bana acıyan bir bakış atıyor. "Yoksa bunu tekrar lakros oynayabilmek için mi yaptın?"

Bardak dudaklarımın önündeyken duraklıyorum. "Nereden biliyorsun Bu
mu "Ruby bize partiden önce söyledi."
?" Kaşlarımı çatarak Camille'i okşamaya devam eden Wren'e bakıyorum.

Bu mu?
Neden bu gece onunla bir şeyler yapmaya başladı? Onlara beni sormak için mi?

"Ben hiç değişmedim." Bunu söylerken dilim ağırlaşıyor ve kelimeler kısık ve belirsiz çıkıyor.

"Tabii ki biliyorsun." Alistair solumdaki kanepeye çöktü. Altın sarısı saçları tamamen dağılmış ve yanakları kızarmış. Ya çoktan bir sürü sorun yaşamış ya da bir adam alıp doğruca Wren'in misafir odasından çıkmış.

"Ben nerede değiştim, lütfen?" Sakince cevap veriyorum, hakkımda ne düşündüklerini umursamadığıma kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Alistair elini kaldırır ve saymaya başlar. "Birincisi, artık partilerimize gelmiyorsun ya da gün doğmadan ayrılıyorsun ki eski James Beaufort bunu asla yapmazdı. İkincisi, boş zamanlarını gönüllü olarak etkinlik ekibindeki ineklerle geçiriyorsun - alınma Camille." Orta parmağını kaldırıyor. "Üçüncüsü, birdenbire anlaşmamızı umursamaz oldun."

"Buraya bu saçmalıkları dinlemeye gelmedim."

Alistair bir kaşını kaldırır. "Bu saçmalık değil, bunu sen de biliyorsun." "Alistair haklı. Son okul yılının tadını çıkarmak istedik ve gerçekten
"diyor Wren. Anlaşmamız buydu. Carpe Diem, dostum. Hâlâ birlikte olduğumuz sürece her gün. Ne yazık ki, bizi her şeyi yapmaya teşvik eden James'i yolun bir yerinde kaybettiniz, öyle görünüyor."

Arkama yaslanıp bir yudum daha alıyorum, yanma artık neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Sözlerindeki gerçek beni etkiliyor ve mideme kramplar giriyor.

Haklısın.

Planım, okulun son yılını hayatımın en iyi yılı haline getirmek ve arkadaşlarımla geçireceğim zamanın tadını çıkarmaktı. Benim için ikinci bir aile gibi olan çocuklarla. Planım, zaten bir geleceğim olamayacak birine karşı duygular geliştirmek değildi.

Ruby'nin tadını hâlâ dudaklarımda ve ellerini vücudumda hissedebiliyorum.

Ne yazık ki, bu sadece hala çok fazla ayık olduğum anlamına geliyor.

Ruby bana daha önce hiç hissetmediğim bir duygu verdi. Yani, o yanımdayken her şeyin mümkün olduğunu. Güzel, korkunç bir yalan. Çünkü gerçekte, benim için hiçbir şey mümkün değil. Onun aksine, dünya bana açık değil. Hayatımın nasıl gideceği önceden belirlenmiş.

Belki de Ruby'yi en başından beri büyüleyen şey tam da buydu. O hayatını kendi ellerine alırken, ben bir piyon gibi bir ileri bir geri hareket ediyorum. O hayattayken, ben sadece varım.

Birbirimize uymuyoruz.

Keşke onu öpmeden önce bunu anlayabilseydim.

23

Yakut

Öpüştüğün biriyle nasıl konuşursun?

James'ten önce öptüğüm tek erkek Wren'di ve o zaman onu görmezden gelip hiç olmamış gibi davrandım. James'le böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Pazar gününün çoğunu yatağımda uzanıp hâlâ masamın üzerinde duran kazağına bakarak geçiriyorum. Ona mesaj atmak ya da onu aramak istiyorum, ama bunu tekrar yapabilir miyiz? ve Bu bizim için şimdi ne anlama geliyor? Söyleyecek bir şey bulamıyorum ve bunu yapmaya da cesaret edemiyorum. Özellikle de o ve ailesi dün aniden ortadan kaybolduktan sonra ona veda bile edemedim.

Sonunda, kara kara düşünmekten sinirlerim o kadar bozuldu ki, dikkatimi dağıtmaya ve etkinliğin takibine başlamaya karar verdim. En baştaki kısa elektrik kesintisi dışında her şey plana göre gitti ve bu sabah gelen kutumda Müdür Lexington'dan ekibimizi iyi iş çıkardıkları için öven bir e-posta vardı. E-postayı birkaç sıcak sözle birlikte ekibin e-posta listesine gönderdim. Ardından, büyükannem ve büyükbabamın doğum günümde bana hediye ettiği kitaplardan birini alıp ilk birkaç bölümü okudum. Önemli yerleri işaretlemek ve bunları renkli post-it'lerle sağlamak, karışık düşüncelerime bir düzen getirmeme her zaman yardımcı olmuştur. Not alırken kafamı bilgi ve gerçeklerle dolduruyor, James'in boynumu sıkıca kavrayışının ve ağzının benimkinin üzerinde oluşunun anısını yok etmeye çalışıyorum.

Bu kadar iyi olabilmesi için kaç kızı öpmüş olması gerektiğini merak ediyorum.

Babası araya girmeseydi ne kadar ileri gidebileceğimizi merak ediyorum.

Bi

z. Acaba onu bir daha böyle öpme şansım olacak mı?

Tamam, belki de kitap hayal ettiğim şekilde hafızayı yok etmiyor. Ama James'in beni oyundan düşürmesine izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle James'in aklımı çalmasına izin v e r m e y e c e ğ i m. Akıl sağlığımı koruyacağım. O benim ve sırf James midemde birkaç kelebek saldı diye hiçbir yere kaybolmayacak.

Bu öğleden sonra kitabın neredeyse ilk yarısının tamamını okudum, ancak bu tamamen abartılı. Akşam o kadar yoruldum ki yarı ölü bir şekilde yatağa düştüm. Ne yazık ki sadece James'i, onun karanlık gözlerini ve adımı kısık sesle tekrar tekrar fısıldamasını hayal ediyorum.

Ertesi sabah okuldaki ilk günüm gibi hissediyorum. Gergin ve heyecanlıyım ve otobüs durakta durduğunda midem takla atıyor. James'i tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bana gelecek mi? Yoksa ben mi ona gitmeliyim? Bu çok mu kırıcı olur? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız? Yoksa cumartesiden beri daha mı çok şey yaşadık? Kafamda düşünceler dönüp duruyor ve onu dün aramadığım için sinirleniyorum. O zaman en azından şimdi nerede durduğumuzu ve nasıl davranmam gerektiğini biliyor olurdum. Bu kadar güvensiz olmaktan nefret ediyorum.

Okul servisinden indikten sonra okul üniformamı düzeltmek için özel bir çaba sarf ediyorum. Hiçbir kırışık yanlış yerde olmamalı, kravatım düz olmalı. James'ten aldığım çantayı omzumda taşıyorum. Ağırlığı bana garip bir güven veriyor. Sanki James'le aramızda gerçekten bir şeyler olduğunun teyidi gibi. Maxton Hall'un devasa demir kapısına bakarken parmaklarımı kapaktaki baş harflerin üzerinde gezdiriyorum.

Yapabilirim. Normal davranabilirim. Her şey her zamanki gibi, diyorum içimden, arkama yaslanıp okul bahçesine giriyorum.

Toplantı sırasında James ortalıkta görünmüyor. Arkadaşları son sırada oturuyor ve ben onların yanından ön tarafa doğru yürürken Cyril'in bir homurtu çıkardığını duyuyorum. Benim için mi bilmiyorum ama midemde bir bulantı hissi yayılıyor. Arkamı dönüyorum ve bana soğuk bir şekilde bakıyor. Onu görmezden geliyorum.

İlk blokta resim dersim var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım konsantre olamıyorum. Tek düşünebildiğim, ondan sonra James'in o anda oturduğu odada gerçekleşen matematiğe gideceğim gerçeği. Ders aralarında sık sık koridorda buluştuğumuz oluyor, çünkü Bayan Wakefield neredeyse her zaman ders saatlerini aşıyor.

Kapı çaldığında sandalyemden çok hızlı kalkmamaya çalışıyorum ama Alistair'in odanın diğer tarafından bana attığı bakışa bakılırsa bunu ancak kısmen başarabiliyorum. Ana binaya doğru yürümeye başlıyorum. Odaya yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Koridora dönmeden hemen önce duruyorum ve siyah diz üstü çoraplarımı tam olarak aynı yükseklikte olacak şekilde düzeltiyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve köşeyi dönüyorum.

James'le tanışmaya zihnen hazırım ama onu koridorda Lydia'nın yanında gördüğümde kalbim bir an için duracak gibi oluyor. Onu okul üniforması içinde görmek aynı anda hem tuhaf hem de tanıdık geliyor. Nabzımı sakinleştirmeye çalıştığım kısa bir aradan sonra yürümeye devam ediyorum. İkisini basitçe selamlayabilirim. Sadece merhaba derim, başka bir şey demem. Bunda komik bir şey yok. Komik olması istediğim son şey. Neler olduğunu anlamak için gözlerinin içine bakmam yeterli. Pazar günü bana eziyet eden aynı gerginliği onda da bulacak mıyım?

Lydia önce beni keşfediyor. Zar zor fark ederek James'i koluyla dürtüyor. Birkaç kelime mırıldanıyor ve ona başını sallıyor. Sonra bana doğru geliyor. Gülümsemem kendi kendine bir sırıtışa dönüşüyor. Benden sadece birkaç adım uzakta ve onu selamlamak için ağzımı açıyorum, çünkü ...

... yanımdan koşarak geçti.

"Hey," dediğini duyuyorum arkamdan. Arkamı döndüğümde Cyril'le selamlaştığını görüyorum. Kısa bir süre konuşuyorlar, James el kol hareketleri yapıyor ve Cyril bir kahkaha atıyor. İkisi odalarına doğru birkaç metre yürüdükten sonra arkalarına bile bakmadan gözden kayboluyorlar.

Göğsümde kötü bir ağrı yayılıyor. Koridorun ortasında olduğum yerde kalıyorum. Sertçe yutkunuyorum. Başımı kaldırdığımda yanımda sadece Lydia var. Bir an için bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sonra o da tek kelime etmeden arkasını dönüp odalardan birinde kayboluyor, ben ise bir ayağımı diğerinin önüne koyamıyorum. Hareket etmem imkansız.

Günün geri kalanını transa geçmiş gibi geçiriyorum. Her ders bana bir öncekinden daha uzun geliyor. Öğretmenlerimizin söylediklerini duyuyorum ama anlamıyorum ve tek bir tanesini bile özümsemiyorum. Öğle tatilinde kafeteryaya gitmeyi bir türlü başaramıyorum. James'i orada arkadaşlarıyla birlikte, kendi dünyasına yeniden sıkı sıkıya bağlanmış olarak görme fikri bile midemi bulandırıyor. Bunun yerine kütüphanede oturup pencereden dışarı bakıyorum.

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Neden böyle davrandığını açıklayamıyorum. Bu konuda kafa patlatıyorum ama ben bir hata yapmadım. Yapmış olsam bile, bana böyle davranmasını hak etmedim. Matematik dersinde kendimi muhtemelen beni görmediğine ikna etmeye çalıştım. Ama dersten sonra koridorda karşılaştığımızda yine yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti. Kesin bir işaretti.

Elbette Lin bir şeylerin ters gittiğini anlıyor ama ona öpücükten henüz bahsetmedim ve şimdi de bahsedemem. Göğsümde açık bir yara varmış gibi hissediyorum. Her şey acıyor: nefes aldığımda, hareket ettiğimde, konuştuğumda.

Lin ekip toplantısını tek başına devralmak zorunda kalırken ben de onun yanında oturup ajandamı karalıyorum. James'in isminin üzerini söndürücü sıvıyla boyadığım yeri keşfediyorum. Altında ne olduğunu kimse bilmiyor ama parmağımı beyaz noktanın üzerinde gezdiriyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Öpüşmemizi hayal etmemiştim. James'in adımı söyleme şeklini. Bana nasıl baktığını. Dokunuşlarının ne kadar çaresiz olduğunu. Aramızda bir şey vardı. Büyük bir şey. Ve herhangi bir nedenle her şeyin bir hata olduğu sonucuna varmış olsa bile, bunu bana söyleyebilirdi. Ben mantıklı bir insanım ve bazı şeylerin yürümeyeceğini biliyorum. Bu da canımı yakabilirdi ama bununla yaşayabilirdim.

Başa çıkamadığım şey, onun çok kötü davrandığı gerçeği. Toplantıda oturup onun boş koltuğuna baktıkça daha da sinirleniyorum. Tüm bunlar onun için bir oyun muydu? Beni ne kadar ileri götürebileceğini mi görmek istiyordu? Belki de arkadaşlarının ona meydan okuduğu bir şeydi. Ya da sadece beni parmağında oynatmak istedi, böylece Lexington'a iyi bir söz söyleyebilecektim. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Son birkaç haftada onun hakkında öğrendiğim her şey yalandan başka bir şey değil miydi? Başından beri ilk tanıştığım James Beaufort o muydu? Hesapçı, hilekâr ve kibirli?

Pencereden dışarı bakıyorum ve uzaktaki spor sahasında lakros takımını görebiliyorum. Öfkem ölçülemeyecek kadar artıyor. Beni içten dışa doğru yiyip bitiriyor ve tenim aynı anda hem sıcak hem de soğuk oluyor. Farkında olmadan dişlerimi öyle sıkıyorum ki gıcırdıyorlar. Toplantı sırasında içimdeki duygusal kaosu belli etmemek için büyük çaba sarf ediyorum. Toplantı bittiğinde Lin'e dönüyorum.

"Gitsem sorun olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor ve sonunda yavaşça başını sallıyor. "Elbette, her şeyle ben ilgileneceğim. İstersen daha sonra telefonda da konuşabiliriz." Kulağa temkinli bir teklif gibi geliyor ve minnetle omzunu sıkıyorum.

Diğerlerine veda etmeden odadan çıkıyorum. Omzumdaki çanta artık bir arkadaştan gelen bir hediye değil, bir rüşvet gibi görünüyor. Kütüphaneden çıkıp spor sahasına doğru koşarken hayal kırıklığım ve öfkemden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bağırışları ve kükremeleri uzaktan duyabiliyorum. Lanet lakros.

Sahanın kenarında aniden duruyorum ve kollarımı kavuşturarak etrafıma bakıyorum. Beyaz on yedili kraliyet mavisi formayı keşfetmem uzun sürmüyor.

"Beaufort, kız arkadaşın geldi," diye sesleniyor Wren bir saniyeden kısa bir süre sonra. Kaskından sırıtışını göremesem de ses tonundan bunu açıkça duyabiliyorum.

James yana dönüyor ve beni tarlanın kenarında dururken görüyor. Neredeyse beni yine görmezden gelmesini bekliyorum ama sonra bir el hareketi yapıyor.

"Devam et," diye bağırıyor ve bana doğru koşuyor. Evime vardığında, o gün ilk kez bana bakıyor - en azından ben öyle düşünüyorum.

"Peki." Sesim öfkeyle titriyor. Bunu kendimden bilmiyordum. Her zaman sakinimdir, asla kendimi kontrol edemeyecek kadar heyecanlanmam. Ne zamandan beri böyleyim? Ne zamandan beri artık olaylara eskisi gibi mantıklı yaklaşamıyorum?

James hayatıma girdiğinden beri, cevabım şu. Onu tanıdığımdan beri böyleyim.

Sessizliğini koruyor. Bir şeyler hissetmesini bekliyorum ama hissetmiyor.

"Şu şeyi çıkarabilir misin?" Kaskını işaret ederek sordum.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ama isteğimi yerine getiriyor. Saçları terli ve dağınık, yanakları kızarmış. Şimdi tam önümde olduğu için ağzındaki yarayı görebiliyorum. Sanki kendisiyle savaşmış gibi görünüyor. Dikkatlice elimi kaldırıyorum - kendiliğinden oluyor - ona dokunmak için, ama geri çekiliyor. Elimi yumruk yapıp sıkıyorum ve cesaretim kırılmış bir şekilde tekrar bırakıyorum.

"Neyin var senin?" Öfkeyle sordum.

Bana baktığında yüzü tamamen duygusuzdu. "Sorun nedir?"

Eminim benim yanaklarım da onunki kadar kızarmıştır ve bunun tek nedeni beni çok kızdırmasıdır. "Bir pislik gibi davranıyorsun, olan bu."

Kaşları gözlerinin hemen üzerinde kasılıyor. "Bunu ben mi yapıyorum?"

"Bu kadar aptalca davranmayı bırak ve beni neden görmezden geldiğini söyle," diye talep ediyorum, daha sessiz, ama daha az vurgulu değil.

Yine hiçbir şey söylemiyor ve sanki bu konuşma onu çok sıkıyormuş gibi bana bakıyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Tüm bunlar planının bir parçası mıydı?" Ona sordum. "Tekrar antrenman yapabilmen için bana karşı yeterince nazik miydin?"

Neredeyse kahkaha gibi gelen bir homurtu çıkarıyor ama birdenbire bakışlarıma daha fazla dayanamıyor. Onun yerine ayakkabılarımızın uçlarının neredeyse değdiği yere bakıyor.

"Hatırlatmam gerekirse, seni etkinlik ekibinden kovduktan sonra beni öpmüştün. Yani o zaman buna gerçekten gerek yoktu."

Sessiz kalmaya devam ediyor.

"Neden böyle davranıyorsun?" Ona soruyorum ve sesimin titremesinden nefret ediyorum. "Baban yüzünden mi? Bir şey mi yaptı?"

James tekrar yukarı bakıyor ve şimdi gözleri öfkemi yansıtıyor gibi görünüyor. "Eğer kendini daha iyi hissediyorsan, o zaman bu şekilde yorumlamaktan çekinme."

Göğsüme yumruk atmış gibi hissediyorum. "Beni öptün. Başka bir şekilde değil. Sonrasında bu kadar utanıyorsan bunu yapmana gerek yoktu."

Alnındaki çatlaklar daha da derinleşiyor. "Çok fazla anlam çıkarma. Bana bir şey verdin, hoşuma gitti. Hikayenin sonu."

"Hoşuna gitti - hikâyenin sonu mu?" İnanılmaz bir şekilde idare ediyorum. Karşımda duran adamın cumartesi günü merdivenlerde öpüştüğüm kişi olduğuna inanamıyorum. Dudaklarımı ayıran onun diliydi, dizlerimi yumuşatan onun dokunuşuydu.

Şimdi sadece omuzlarını silkiyor.

"Tanrım, James, neyin var senin?" diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

O kadar kızgın olmama rağmen, ağzındaki yaranın nereden geldiğini merak ediyorum. Kiminle kavga ettiğini. Bu konuda bir şey yapıp yapamayacağımı.

"Bana sadece öpüşmenin bir hata olduğunu söyleyebilirdin," diyorum olabildiğince sakin bir şekilde.

"O zaman sana hemen şimdi söyleyeceğim," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Bu güzel bir şeydi, ama gerçekten eskiye dönme zamanı geldi."

Bunu ciddi ciddi söylediğine inanamıyorum. Kendimi yanlış filme düşmüş gibi hissediyorum. Burada korkunç derecede yanlış giden bir şeyler var ama artık durduramıyorum. Durdurulamayan ve etrafındaki her şeyi kendisiyle birlikte sürükleyen bir çığ gibi hissediyorum.

"Arkadaşların ya da ailen seni bir şeye ikna etti diye arkadaşlığımızı kötü niyetle yok etmek zorunda değilsin, anlıyor musun?"

Gülümsüyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor ve son birkaç haftadır bana bakışıyla kıyaslanamaz bile. "Etrafındaki her şeyi kontrol etmek, başkalarında bulduğun her kusuru düzeltmek için deli gibi çabalıyorsun - ama bu işler böyle yürümüyor Ruby. Bunun arkadaşlarımla ya da ailemle hiçbir ilgisi yok. Bu benim." Elinin düz kısmını göğüs koruyucusunun üzerine koyuyor. "Korkunç, sapkın ve yanlış. Bu fikre alışmaya başlamalısın."

Öfke kayboluyor ve yerine umutsuzluk geliyor. Partide onunla vedalaşmak zorunda kalacağımı hayal ettiğimde hissettiklerimin aynısı. Ama şimdi çok daha şiddetli ve çok daha fazla acıtıyor. Çünkü onun bana vedası son gibi görünüyor.

Son bir kez deniyorum ve elimi kaldırıp yanağına koyuyorum. Başparmağımla tenini hafifçe okşuyorum. "Sen ne korkunç, ne sapkın, ne de sahtesin."

Acı bir kahkaha atar ve başını sallar.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, içimde bulabildiğim tüm cesareti toplayarak.

Elini benimkinin üzerine, yanağına koyuyor. Gözlerini kapatıyor ve sanki bu an ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi görünüyor. Parmakları elimin arkasını hafifçe okşuyor ve içime bir karıncalanma hissi yayılıyor. "Sana ait olmayan hiçbir şeyi kaybedemezsin Ruby Bell."

Elimi yüzünden çekti. Sonra gözlerini tekrar açıp bana bakıyor. İki ay öncekiyle aynı bakış - soğuk ve mesafeli. Birden kendimi boşlukta hissettim. Sözlerinin anlamı bana ulaştığında buz gibi bir soğukluk içime yayılıyor.

"Beaufort!" diye bağırıyor Wren spor sahasının öbür ucundan. "Haftalardır ilk antrenmanını kaçırıyorsun. Şimdi gel, dostum!"

Arkasını dönmek istiyor, bunu vücudunun gerilmesinden anlayabiliyorum. Sanki arkadaşlarına görünmez bir kabloyla bağlıymış gibi.

"Burada işimiz bitti mi? Çocuklar bekliyor," diyor duygusuzca ve başparmağıyla omzunun üstünü işaret ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Acı, umutsuzluk ve öfke birbirine karışırken adrenalin vücuduma hücum ediyor. Göğsüne çarpmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum ama o kadar soğuk ve umursamaz ki, arkadaşlarının önünde soğukkanlılığını kaybetme zevkini ona tattırmak istemiyorum.

"Evet, işimiz bitti," diyorum olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde.

James benim haysiyetimi umursamıyor. Ben cümlemi bitirmeden arkasını dönüyor ve arkadaşlarının yanına koşuyor. Onun her adımında gururum biraz daha kırılıyor, ta ki dik durmayı bile zor başarana kadar.

24

Yakut

Yeşil - Önemli!
Turkuaz - Okul
Pembe - Maxton Hall Etkinlik Komitesi
Mor - Aile
Turuncu - Beslenme ve Egzersiz

Öğleden sonramı renklere ayıracak olsaydım, şöyle görünürdü: Lila -

Crying Me Out at Ember
Lila - Anneme Ağlıyorum
Lila - Bana çok fazla soru sormasın diye babamdan kaçmak
Turuncu - Kafanı boşaltmak için Ember ile koşuya çıkmak
Green - James Beaufort'a çantayı geri ver ve kıçımı ne kadar yalayabileceğini söyle

Bence başarılı bir liste. Ve eğer gerçekten var olsaydı, sonuncusu hariç hepsini işaretlerdim.

Bir saat boyunca başımda havlu sarıkla ona mektup yazmaya çalıştım. Şimdi hala burada oturuyorum, etrafım buruşuk yapraklarla çevrili ve vazgeçmeye karar verdim. Öfkemi ve hayal kırıklığımı ifade ettiğim bir şeyler yazmak istedim ama kâğıt üzerinde kelimeler birdenbire bana tamamen mantıksız göründü. Keşke tüm bunları ona spor sahasında söyleseydim ama hazırcevap olamayacak kadar şok olmuştum.

Önümdeki ilan panosunda James'in doğum günümde bana yazdığı kart asılı. O zamanlar bu sözler benim için çok şey ifade ediyordu. Onun ciddi olduğuna gerçekten inanmıştım. Şimdi aramızda olan her şey bana sanki hayal etmişim gibi geliyor. Sanki her şey - telefon konuşmalarımız, birlikte güldüğümüz anlar, öpüşmemiz - çiçek açan bir hayal gücünden doğmuş gibi.

Birdenbire haritaya daha fazla bakamıyorum. İlan panosundan yırtıp siyah bir kalem alıyorum ve üzerine şu anda bana en mantıklı gelen ilk şeyi yazıyorum:

James
siktir git. -
Ruby

Çalışmalarıma başımı eğerek bakıyorum. Kelimeleri onunkilerin hemen altına yazdım ve onlara bakıp gerçekten bu noktaya geldiğimizi fark etmek acı veriyor.

"Ruby?" Ember kafasını odama soktu. "Babam yemek hazırladı. Geliyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi haritadan ayıramıyorum.

Ember yanıma geliyor ve omzumun üzerinden bakıyor. İç çekiyor ve kolumu okşuyor. Sonra başka bir şey söylemeden kutuyu kapımın arkasından çekip çıkarıyor ve çantayı yerine koymama yardım ediyor. Kartı üzerine koyup nihayet kutuyu mühürlediğimde kalbim kanıyor.

"Yarın okula giderken onu postaneye götürebilirim," diyor sessizce.

Boğazımda gittikçe büyüyen bir yumru oluştu. Ember bana sarılırken kısık sesle "Teşekkür ederim," diyorum.

Ember kutuyu odasına götürüyor, böylece ben görmek zorunda kalmıyorum. James'in kazağı hakkında bir şey söylemediği için ona minnettarım, bakışlarının bir an için kazakta kaldığını açıkça görmeme rağmen. Onu kutuya koyacak cesareti kendimde bulamadım. Ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddediyorum.

Yemekten sonra yatağıma uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Bu tek akşam ve bu tek gece, James'le aramda geçenlerin yasını tutmak için kendime izin veriyorum. Nedenini bilmeden kaybettiğim arkadaşımın yasını tutmak için.

Ama daha fazlası değil. Ben hala benim ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin beni yolumdan saptırmasına izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettim. Yarından itibaren her şey son iki yılda olduğu gibi olacak. Okula odaklanacağım ve etkinlik toplantılarına gideceğim. Lin ile kafeteryada öğle yemeği yiyeceğim. Oxford'daki iş görüşmelerine hazırlanacağım.

Yine James Beaufort ve Maxton Hall'un geri kalanının adımı bilmediği bir dünyada yaşayacağım.

James

Ruby benden kaçmakta çok iyi. Sanki benimle hiçbir yerde karşılaşmamak için zaman çizelgemi ezberlemiş gibi. Yollarımız kesiştiğinde, bana bakmadan, iki eliyle yeşil sırt çantasının askılarını sıkıca kavrayarak, sert adımlarla yanımdan geçip gidiyor. Onu her gördüğümde, cüzdanımda katlanmış halde duran ve Ruby'ye olan özlemim bir kez daha dayanılmaz hale geldiğinde bazen çıkardığım kartını düşünüyorum.

Tıpkı şimdiki gibi.

Bu ne zaman bitecek? Bir daha ne zaman Ruby'den başka bir şey düşünebileceğim? Özellikle de şu an dikkatimin dağılması için mümkün olan en kötü zaman olduğu için. Düşünme Becerileri Değerlendirmesi Perşembe günü yapılacak ve Oxford'da en ufak bir şansım olmasını istiyorsam, olağanüstü bir performans göstermeliyim.

Ne yazık ki Lydia ile son yarım saat içinde konuştuğumuz hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Bulabileceğimiz tüm alıştırmaların çıktısını aldık, Lydia'nın odasına yaydık ve başımız dönene kadar teker teker üzerinde çalıştık. Lydia bir cevap bulmak için karıştırdığı kitabı kapatıyor ve dirseğine yaslanıyor. Yüzüstü yatıyor, bacaklarını bükmüş ve ayaklarını arka planda hafifçe çalan müziğe uydurmuş. Elini uzattığında, bir saatten fazla bir süredir sırayla kendimize yardım ettiğimiz cips paketini sözsüz olarak ona uzatıyorum.

Sonra parmağımı Ruby'nin haritasının kenarında tekrar gezdiriyorum. Bu arada zaten oldukça körelmiş, köşeleri kırışıklarla dolmuştu. Tam onu tekrar yerine koymak üzereydim ki Lydia karnının üzerinde bana biraz daha yaklaştı.

"Bu da ne?" diye soruyor aniden, kartı benim tepki vermemden daha hızlı kapıyor. Hemen geri almak istiyorum ama Lydia kartı çoktan açmış, benim ve Ruby'nin yazdıklarını okuyor. Gözleri kararıyor ve başını kaldırdığında gözlerindeki acımayı görebiliyorum. "James-"

Kartı elinden kaptığım gibi cüzdanıma geri koyuyorum ve sonra da cebime atıyorum. Sonra Lydia'nın az önce kenara koyduğu kitabı tekrar açıp okumaya başlıyorum. Ancak ne kadar konsantre olursam olayım harfler bir anlam ifade etmiyor.

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Ve neden bu kadar sıkışmış hissediyorum?

"James."

Kitaptan başımı kaldırdım. "Ne?"

Lydia bağdaş kurarak oturur ve saçlarını dağınık bir topuz haline getirmeye başlar, ardından bir saç bağıyla başının üst kısmına tutturur. "Bu kartın olayı ne?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Yok bir şey."

Lydia kaşlarını kaldırıyor ve cüzdanımla kartımın kaybolduğu pantolon cebime anlamlı bir bakış atıyor. Sonra tekrar bana bakıyor, bu sefer daha sıcak. "Ruby ile aranızda ne oldu?"

Omuzlarım sertleşti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Lydia usulca homurdanıyor ve başını sallıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şu anda nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi. "Benim önümde Ruby olayı seni rahatsız etmiyormuş gibi davranmana gerek yok. Kafamın içinde gözlerim var James. Kendini kötü hissettiğini fark ediyorum."

Tekrar kitaba bakıyorum. Lydia haklı - perişan haldeyim. Hayatımdaki her şey bir felaket ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Beni zorlayan şey," diyorum, "boktan bir aileye sahip olmam ve kendi geleceğimi düşünmeyi itici bulmam."

Lydia'nın şefkatli bakışlarını üzerimde hissediyorum ama ona bakamıyorum. Sahip olduğum son otokontrolü de kaybetmekten korkuyorum ve bunu göze alamam. Babamın her yerde gözünün ve kulağının olduğu ve kendimi hiç güvende hissetmediğim bu evde olmaz.

"Ruby de iyi değil. Neden-"

"Ruby'ye sadece senin yüzünden göz kulak oldum," diye araya giriyorum. "Hepsi bu kadardı." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve onları söylerken kendimi tarif edilemez derecede yanlış hissediyorum. Doğru düzgün nefes alamıyorum ve Lydia'nın bakışları o kadar ısrarcı ki göğsümdeki ağırlık gittikçe artıyor. Gözlerimdeki alışılmadık yanmaya karşı gözlerimi kırpıştırmak ve sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Ah, James," diye fısıldıyor ve soğuk elimi kavrayıp başparmağıyla elimin arkasını ovuyor. Birbirimize en son ne zaman bu şekilde dokunduğumuzu hatırlayamıyorum. Bir süre benimkileri kavrayan solgun parmaklarına bakıyorum. Her nasılsa, bu basit hareketle, yeniden nefes almamı biraz daha k o l a y l a ş t ı r m a y ı başarıyor.

"Birine sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, bu hayatı birlikte yaşayabileceğin tek kişi olduğunu bildiğin halde.

Katlanılabilir," diyor Lydia aniden ve elimi sıkıca kavrıyor. "Graham'la tanıştığımda aramızda özel bir şey olduğunu hemen anladım."

Sarsılarak başımı kaldırıyorum. Lydia sakince bakışlarıma karşılık veriyor. Şimdiye kadar benimle Sutton'ın olayı hakkında bir kez bile konuşmadı ve onu konuşturmak için yaptığım tüm girişimleri şiddetle engelledi. Bunu şimdi yapıyor olması bana umutsuzluğumu ondan saklamakta ne kadar kötü olduğumu ve onun için gerçekten ne kadar üzülmem gerektiğini gösteriyor. Yine de konuyu değiştirdiği için ona minnettarım.

"Nasıl tanıştınız? Okulda neler oluyor?"

Başını sallıyor. Bir an için doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyor. Hikayeyi anlatmak için çok çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Ne de olsa bu sırrı sonsuza dek saklamış.

"İki yıl kadar önceydi, Gregg olayından kısa bir süre sonra," diye söze başlıyor Lydia ve hemen midemdeki öfke alevleniyor. Gregg Fletcher birkaç ay boyunca Lydia'nın erkek arkadaşıymış gibi davranmıştı, oysa aslında yerel bir gazetede editördü. Sırf ailemiz ve şirketimiz hakkında bilgi almak için Lydia'dan yararlanmış ve onun kalbini kırmıştı.

Lydia'nın elini daha sıkı kavrıyorum. "O zaman öyle hissetmiyordum," diye devam ediyor. "Hiçbir şeyde. Tamamen geri çekildim."

"Hatırlıyorum." Fletcher'ın ifşaatlarının ardından medya sırtlanlar gibi ailemizin üzerine saldırdı. Kötü bir dönemdi ve hepimiz bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydık. Benimki kokain ve çok fazla alkoldü, onunki ise acımasız bir sessizlik ve hiçbir şeyin aşamayacağı bir duvardı.

"Bir akşam çok çaresizdim. Konuşacak kimsem yoktu ama bunu acilen yapmam gerekiyordu. On beş yaşındaydım ve bir muhabir tarafından kızlığım bozulmuştu çünkü dışarıda beni gerçekten önemseyen birinin olabileceğine inanacak kadar saftım. Sadece Beaufort için değil. Kendimi çok kötü hissediyordum. Kendimi çok kötü suçladım ve nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşündüm."

Kısa bir mola verir ve derin bir nefes alır.

"O akşam Tumblr'da anonim bir profil oluşturdum. Herhangi bir sonuç olmadan içimdekileri dökmek istedim. İlk paylaşımım bir sürü karışık kelimeden oluşuyordu. Sadece nasıl hissettiğimi ve tamamen farklı biri olmayı dilediğimi yazdım. Bir gün sonra posta kutumda çok güzel bir mesaj vardı."

Ona bakıyorum. "Ama Sutton'dan değil, değil mi?"

Başını sallıyor. "Çok fazla bir şey değildi, sadece birkaç güzel, sempatik söz, ama bu durumda benim için tüm dünya anlamına geliyordu."

Hafif bir gülümseme

dudaklarına geliyor. "Ondan sonra birbirimize düzenli olarak yazmaya başladık. Her türlü şey hakkında konuştuk, daha önce kimseye anlatmadığımız şeyleri birbirimize açtık. Bana Oxford'dan ve yavaş yavaş teslim olduğu ezici rekabet baskısından bahsetti. Ben de kırık kalbimden ve gelecekle ilgili korkularımdan. Birbirimizi cesaretlendirdik. Elbette ona gerçek adımı hiç söylemedim ve onunkini de bilmiyordum. Yine de onunla paylaştıklarım bana hayatımdaki her şeyden daha gerçek geldi."

"Bu çılgınlık."

Yine başını sallar.

"Biliyorum." "Peki ya sonra?" diye soruyorum.

"Altı ay sonra birbirimizle ilk kez telefonda konuştuk. Tam beş saat boyunca. Ahizeyi kulağıma çok bastırdığım için gece yarısı kulağım ağrıdı. Ondan sonra daha fazla konuşmaya başladık."

Ruby'nin doğum günü gecesini hatırlıyorum, o zaman da telefonda sonsuza kadar konuşmuştuk. Sırf onun sesini duyabilmek için Wren'in partisinden eve arabayla dönmüştüm.

"Bu yüzden beni sık sık odanızdan kovuyordunuz," diyorum gülümseyerek. "Ve sonra bir noktada tanıştınız?"

"Graham'la tanışmaya cesaret etmem bir yıldan fazla sürdü. Mezun olduktan sonra kahve içmeye gittik."

Tüm bunların yanımdan geçip gitmiş olması hayal bile edilemez.

"Peki siz ne zaman ... "Bir araya geldiniz mi?" Aynı anda sesimin altıncı sınıf öğrencisi gibi çıktığını fark ederek soruyorum.

"Hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık ama yaz tatillerinde birlikte çok zaman geçirdik." Boğazını temizliyor. "Graham Maxton Hall'daki işi aldığında aramızdaki meseleye bir son verdi. Hem de hemen. Eskisi gibi internet üzerinden arkadaş olmaya devam edebileceğimizi söyledi, ama daha fazlası değil." Gözlerine şüpheli bir parıltı girdi. "Benim için sorun değildi, biliyor musun? Tamamen kaybetmektense böylesi daha iyi. Okul yılının sonunda işe alınma ihtimali kalmayınca yeniden umutlandım. Yaz ortasında bir pozisyon açıldığı haberini alana kadar her şey yeniden başladı. Başından beri aynı kalp ağrısı. Ancak bu sefer benimle internette bir şey yapmak bile istemiyordu. Beni hayatından tamamen çıkardı çünkü bunun ikimiz için de daha iyi olacağını düşünüyordu."

Bir an için bana anlattığı her şeyi düşündüm. "Okul yılının başındaki neydi?" diye soruyorum. "Ruby'nin seni gördüğü gün

birlikte?"

Sertçe yutkunuyor. "Bir tür nüksetme."

Yavaşça başımı salladım. Sutton'ın Lydia için hoş bir eğlenceden fazlası olduğunu biliyordum. Son birkaç hafta içinde çok fazla acı çekti ve onunla ilgili bir söz söylediğimde onu çok fazla savundu. Ancak, ikisinin birlikte iki yıllık bir geçmişi olabileceğini hiç beklemiyordum. Ve aralarındaki ilişkinin bu kadar ciddi olduğunu.

"Sadece bir yıl daha, sonra-" Ona ne teklif ettiğimi ben de bilmiyorum. Lydia artık Maxton Hall Koleji'ne gitmese bile, eski bir öğretmeniyle ilişki yaşaması onun itibarını sonsuza dek yok eder. Ailelerimizin bu konuda ne diyeceğini tahmin edebiliyorum.

"Ben aptal değilim James. Graham'ı tanıyorum ve hiç şansım yok." Elini benden çekti ve sanki en büyük sırrını bana açmamış gibi cips paketine uzandı. Bir avuç dolusu ağzına atıyor, bakışları yatağının örtüsüne kaymış.

Onu böyle görmek canımı acıtıyor. Ve hepsinden önemlisi, ona yardım edememek beni incitiyor. Çünkü o haklı: Onun ve Sutton için bir gelecek yok, tıpkı Ruby ve benim için bir gelecek olmadığı gibi.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum sonunda.

Lydia cipsleri yutar ve sonra su şişesinden büyük bir yudum alır. "Belki bir gün bana Ruby'den bahsedersin."

Hikayesi sırasında yavaş yavaş kaybolan göğsümdeki baskı aniden geri geldi. Lydia'nın araştıran bakışlarını görmezden geliyorum ve yığından bir sonraki alıştırma sayfasını çekiyorum. "Anlatacak bir şey yok."

Lydia'nın yumuşak iç çekişi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi kulaklarıma ulaşıyor. Kâğıt üzerindeki görev, Ruby'nin spor sahasında yanıma gelişi ve ona fırlattığım kötü sözlerin anısıyla bulanıklaşıyor. Tüm bunlar zihnimin gözünde zalim ve sonsuz bir döngü gibi tekrar tekrar dönüyor, ta ki bir noktada artık görevlere hiç konsantre olamayıp sadece duvara bakana kadar.

TSA iyi gidiyor. Ailemdeki herkes bunu yapabileceğim konusunda o kadar kararlı ki, yapamazsam ne olacağı konusunda endişelenmek bile istemiyorum.

TSA'dan sonraki hafta Oxford çalışma grubunun son toplantılarından biridir. Ruby, Lin ile birlikte odanın diğer ucunda oturuyor. Her zaman olduğu gibi son birkaç gündür bana bakmıyor ama aramızda bir şey olduğunu da belli etmiyor. H e r z a m a n k i gibi davranıyor,

Zekice tartışmalarıyla herkesi dize getiriyor ve hatta bir keresinde öğretmenimizi suskun bırakmayı bile başarıyor.

Sürekli onlara bakmamak benim için çok zor. Çok zor. Ağzını açar açmaz dudaklarına yapışıyorum ve onu öpme ihtiyacı duyuyorum.

Böyle anlarda babamın görüntüsü gözümün önüne geliyor, elinin tersiyle yanağıma vuruşunu ve sonrasında günlerce çenemde hissedilen acıyı hatırlıyorum. Bu bana ilk vuruşu değildi. Sık sık olmuyor ama yeterince sık oluyor - özellikle de ailemizin taleplerini yerine getiremediğimi düşündüğümde.

Ruby'nin onun beklentilerini karşılayamaması beni incitiyor ama bununla yaşamak zorundayım. Ne kadar istesem de kendimi soyutlayamayacağım bir ailenin içine doğdum. Oxford'a gideceğim ve Beaufort'un mirasçısı olacağım.

Bunu kabullenmemin ve kendim için üzülmeyi bırakmamın zamanı geldi.

"İkinci soruya bir göz atalım. James, düşüncelerini bizimle paylaşır mısın?" diye soruyor Pippa aniden. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Anladığım tek şey ismimdi.

"Oldukça isteksizce," diye cevap veriyorum ve arkama yaslanıyorum. Eğer dürüst olursam, sadece eve gitmek istiyorum. Ve eğer tamamen dürüst olursam, sadece Ruby'yi istiyorum, ama bu mümkün değil.

Bu odada bana bakmadan oturuyor olması işkenceyle eşdeğer. Beni motive eden tek şey buydu. Şimdi sadece lakros var, yoksa artık hiçbir şeye bağlı değilim. Arkadaşlarımla yaptığım partiler bile şu anda hayatımdaki her şeyin anlamsız geldiği gerçeğinden beni uzaklaştıramıyor. Mezun olana kadar zaman gittikçe hızlanıyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Varlığımın bana bu kadar anlamsız gelmemesini nasıl sağlayabilirim?

"Başvuru mülakatlarına davet edilirseniz, her soru için bir cevabınız hazır olmalı," diyor Pippa ısrarla ve cesaretlendirici bir jest yapıyor.

İtalik yazılmış metni okumayı kolaylaştırmak için önümdeki kâğıt parçasını hafifçe kaldırıyorum.

Bağışlama ne zaman yanlış olur?

Soruya bakıyorum. On saniye boyunca. Sessizliğim rahatsız edici bir hal alana ve odada biri boğazını temizleyene kadar bir on saniye daha. Soğuk bir ürperti kollarımdan aşağı ve sırtımdan geriye doğru akıyor. Elimdeki kâğıt

Elim gittikçe ağırlaşıyor, ta ki masaya geri koymak zorunda kalana kadar. Çimento yutuyormuşum gibi hissediyorum ama ağzımda hiçbir şey yok. Sadece yetersiz dilim, kelimeleri oluşturamıyor.

"Kural olarak, bağışlama zararlı bir eylemi takip eder," Ruby'nin sesi aniden geliyor. "Ama birini size verdiği acı için affederseniz, bu onun ortadan kaybolacağı anlamına gelmez. Acıyı hala hissettiğiniz sürece, affetmek yanlıştır."

Yukarı bakıyorum. Ruby bana boş boş bakıyor ve ben ona uzanmak istiyorum. Aramızda sadece birkaç metre var ama mesafe o kadar aşılmaz geliyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Kendini toparla, Beaufort.

"İnsanları çok kolay affederseniz, her şeyi yapabilecekleri hissine kapılırlar. Böylece, kendisine kötülük yapılan kişinin öfkesi, affedilmeyi umutsuzca isteyen suçlunun cezası olur" diye ekliyor Lin.

Evet, Ruby'nin öfkesi hak ettiğim bir ceza gibi geliyor. Ama yine de okul yılının geri kalanını benden nefret ederek geçirmemesini diliyorum. Yakında Oxford'da hayalini yaşayabilmek için sabırsızlandığı söyleniyor.

Bunu hak eden biri varsa, o da odur.

"Affetmek asla yanlış olamaz," diye cevap veriyorum sessizce. Ruby'nin delici yeşil gözlerinde bir şey parlıyor. "Affetmek büyüklük ve güç göstergesidir. Eğer yıllarca öfke içinde kendini kaybeder ve kendini yok edersen, sana yanlış yapan kişiden daha iyi olamazsın."

Ruby küçümseyici bir homurtu çıkarır. "Sadece başkalarına sürekli yanlış yapan biri böyle bir şey söyleyebilir."

"Şu atasözü yok mu? 'Affet ama unutma'?" Alistair gruba bakar ve Keshav ile Wren de aynı fikirde olduklarını homurdanarak belirtirler. "Birini yaptıklarından dolayı affedebilirsiniz ama bu, yaşananların dünyadan silindiği anlamına gelmez. Affetmek, bir sınır çizmek için zorunlu olan bir şeydir. Unutmak ise uzun zaman alan ya da hiç gerçekleşmeyen bir şeydir. Ve bu sorun değildir. Affetmek, bırakmanıza ve yolunuza devam etmenize yardımcı olur."

Sağ tarafımdaki Lydia doğruldu. "Sanki affetmek bir parmak şıklatmayla gerçekleşiyormuş ve sadece unutmak gerçekten yorucuymuş gibi geliyor. Ama size yapılan her şeyi affetmemelisiniz. Eğer gerçekten kötüyse, ondan öylece kurtulamazsınız."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye katılıyor Ruby. "Çok çabuk affediyorsanız, kendinizi ciddiye almıyorsunuz ve kendi acınızı dikkatsizce bir kenara itiyorsunuz demektir. Bu kendine zarar veren bir davranıştır. Ne zaman bırakmanız gerektiğini anlamak zaman alır.

Doğru, ama affetme kararını sadece basit bir araç olarak görüyorsanız, bu yanlıştır."

"Belki burada sağlıklı ve sağlıksız bağışlama arasında bir ayrım yapabiliriz," diye araya giriyor Lydia ve Ruby başını sallıyor. "Sağlıksız bağışlama çok çabuk gelir ve size tekrar kötü davranılmasını sağlar. Ama sağlıklı bağışlama ancak dikkatlice düşündükten sonra gelir. Bu durumda kişi kendisine bir daha kötü davranılmaması için yeterince düşünür."

Lydia'nın yanında oturan Wren, "Ama affetmek uzlaşmakla aynı şey değildir," diyor. Ona bakmak için biraz öne eğildim. İki elini başının arkasında kenetlemiş, sandalyesine iyice gömülmüş oturuyor. "Eğer affetmenin asıl anlamı öfkeden vazgeçmekse, bu failden ziyade mağdur içindir, böylece affedeceği standartları kendisi belirleyebilir."

"Ama affedilemez eylemler de var." Kesh yumuşak bir sesle konuştu. Herkes ona dönüyor ama o kollarını kavuşturmuş, sanki söylemek istediği tek şey buymuş gibi bakıyor.

"Biraz daha açabilir misin Keshav?" diye soruyor Pippa nazikçe.

"Kastettiğim cinayet ya da benzeri bir şey - bence kurbanın yakınları affetmese de olur. Yani, neden affetsinler ki?"

Boynum hafifçe karıncalanıyor ve neredeyse belli belirsiz Ruby'ye tekrar bakıyorum. Bakışları benimkilerle kesişiyor ve karıncalanma hissi daha da güçleniyor. İki masa ve aralarındaki boşluk bizi ayırıyor ama bir sıçrayışla aradaki mesafeyi kapatmak, yüzünü ellerimin arasına almak ve onu tekrar öpmek istiyorum.

"Ancak bu da her insanın ahlaki fikirlerinden kaynaklanıyor. Herkesin affedilmez olarak gördüğü şeyler için daha yüksek veya daha düşük bir eşiği vardır" diyor Lydia.

Kesh bir şeyler söylüyor ama artık dinlemiyorum. Ruby'nin bakışlarında, şu anda ahlaki eşiğinin tam olarak nerede olduğunu görebiliyorum. Ona söylediğim şey onun için affedilemez bir şey. Ağzı sert bir çizgi halinde bastırılmış ve gözlerinin altında benim hatırım için orada olması gereken koyu halkalar var. Beni asla affetmeyecekti ve ikimiz için bir gelecek olmadığı benim için açık olsa da, bunun gerçekte ne anlama geldiğini ancak şu anda anlıyorum. Ona bir daha asla dokunma şansım olmayacak. Onunla bir daha asla konuşamayacağım. Onunla gülemeyeceğim. Öpüşüyorlar.

Bunun farkına varmak beni derinden sarsıyor. Sanki altımda derin bir kara delik açılıyor ve içine düşüyorum, düşüyorum ve düşüyorum.

Tüm gücümle derin ve sakin nefesler almaya çalışıyorum, tartışmanın geri kalanı yanımdan hızla geçip giderken. Tıpkı diğer her şey gibi.

25

Yakut

Eskiden hayal kurmayı çok severdim. Hayallerimde imkansız mümkündü. Uçabiliyordum, hatta bazen sihir yapabiliyordum, Oxford'a gidiyordum ve büyükelçi olarak dünyayı dolaşıyordum. Çoğu zaman rüyalarım canlı ve bana o kadar gerçekçi gelirdi ki ertesi gün okula aşırı motive bir şekilde gider ve yüzde yüzden fazlasını vermeye çalışırdım.

Artık rüyalarımdan nefret ediyorum. James çoğunda başrolü oynuyor ve ben sadece bunun sona ermesini istiyorum. Gecenin bir yarısı uyanıyorum - kâbuslardan değil, bacaklarımın arasındaki zonklamadan çünkü rüyamda beni yakaladığını ve öptüğünü gördüm. Yine sessiz kalmam için bana fiziksel iyilikler teklif ettiğini ve bu sefer gömleğinin düğmelerini açtığında onu durdurmadığımı hayal ediyorum. Beni hayatından çıkarmadığı bir dünyaya götürdüğünü hayal ediyorum.

Bu sabah yine sıcak yanaklarım ve bacaklarımın arasındaki battaniyeyle uyandım. İnleyerek sırt üstü dönüyorum ve bir kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum. Bu böyle devam edemez. Bir şekilde James'i bilinçaltımdan çıkarmayı başarmalıyım, yoksa delireceğim. Rüyalarım bana her gece aramızda başka neler olabileceğini gösterirken onu nasıl unutabilirim?

Gözlerimi ovuşturuyorum ve komodinin üzerinde duran cep telefonuma uzanıyorum. Saat altıdan biraz önce, çalar saatim zaten on dakika içinde çalacak. Yorgun bir şekilde doğrulup maillerime bakıyorum. Dün akşamdan beri sekiz yeni e-posta almışım. İçlerinde önemli bir şey var mı diye yavaşça göz gezdiriyorum.

Son e-postayı gönderenin kim olduğunu gördüğümde yatakta o kadar hızlı doğruluyorum ki bir an için başım dönüyor.

Gelen kutumda St Hilda'nın Kabul Görevlisi'nden bir e-posta var. Nefesimi tutarak mesajı açıyorum.

Sevgili Ruby,

Sizi St Hilda's College, Oxford'da bir mülakata davet etmekten büyük memnuniyet duyuyorum. İlk seçim sürecini başarıyla geçtiğiniz için tebrikler.

Bundan sonra gelen metni artık algılayamıyorum. Çığlığım o kadar yüksek ki tüm evde yankılanıyor. Ember koşarak odama geliyor ve ben yataktan fırlıyorum. Dengemi bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda telefonu onun burnunun önünde tutuyorum. Aynı anda, aşağı yukarı zıplamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor, ellerimi tutuyor ve sonra benimle birlikte daireler çizerek zıplıyor. "Aman Tanrım, Ruby!"

Sonra merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki neredeyse burnumun üzerine düşüyorum. Babam tekerlekli sandalyesiyle çoktan koridora yuvarlanmış, annem mutfaktan kocaman gözlerle çıkıyor. Cep telefonumu ciddiyetle havaya kaldırıyorum. "Görüşmelere davet edildim!"

Annem ellerini ağzına kapatıyor ve babam bir çığlık atıyor. Ember kolunu belime doluyor ve beni sıkıca yanına bastırıyor. "Senin adına çok mutluyum! Ama uzaklaşmanı da istemiyorum."

"Sadece mülakatlara davet edildim, bu kabul edileceğim anlamına gelmiyor. Ayrıca, Oxford sadece iki saat uzaklıkta." O kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum. Yıllardır sonsuz uzakta olan hayalim şimdi çok daha yakınıma geldi. Neredeyse onu yakalayabiliyorum, her şey bir anda çok gerçek geliyor. Tüm vücudum enerjiyle karıncalanıyor.

"Mülakatları sallayacağını hepimiz biliyoruz," diyor babam ve Ember ile ben onun seçtiği kelimelere gülmek zorunda kalıyoruz. "Seni almaktan başka çareleri kalmayacak."

O kadar geniş sırıtıyorum ki ağzımın kenarları acımaya başlıyor. Ama ben de duramıyorum. Uzun zamandır hiçbir şeyden bu kadar mutlu olmamıştım.

"Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım." Annem başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve beni sıkıca çekiyor. Beni bıraktıktan sonra babama doğru eğiliyorum, o da bana sarılıyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye soruyor ben tekrar doğrulduktan sonra.

Mektubu okudum, bu sefer sonuna kadar. "Burada önümüzdeki Pazar akşamı saat sekizde gelmem gerektiği yazıyor. Görüşmeler daha sonra Pazartesi ve Salı günleri yapılacak. Çarşamba sabahı ayrılış var."

"Oxford'da dört gün," diye fısıldıyor annem başını sallayarak. "Seni davet edeceklerini biliyordum."

"Burada ücretsiz oda ve yemek alacağım yazıyor."

"O zaman senin için doğru üniversiteyi seçtik," diyor babam, gözleri mutlulukla parlayarak.

"Ne giyeceğini çok iyi biliyorum." Ember beni elimden tutup merdivenlere doğru çekiyor.

"Oxford için kıyafetlerim yaz tatilinden beri belli." Aslında, bir yıldan uzun bir süredir Pinterest'te Oxford tarzı bir panom olduğunu ve Ember'la sürekli ilham aldığımız şeyleri buraya eklediğimizi düşünürsek, daha da uzun bir süredir. Ember beni arkasından çekmeden önce annem ve babama el sallıyorum. Hâlâ merdivenlerdeyken annemle babamın sesini duyabiliyorum:

"Oxford," diye fısıldıyor annem.

"Oxford," diye cevaplıyor babam aynı sessizlikle.

Sesleri çok mutlu geliyor. TSA'yı geçtiğimi ve mülakatları da atlatacağımı içtenlikle umuyorum. Onları gururlandırmaya devam etmek ve bu kadar mutlu olmalarının nedeni olmak istiyorum. Ailem mutluysa ben de mutluyum.

Ember'ın beni odama ve gardırobuma sürüklemesine izin veriyorum. O kıyafetleri birbiri ardına çıkarıp yatağımın üzerine koyarken ben de üniversite kayıt formunu doldurup mülakatlara katılacağımı onaylıyorum. Ardından Lin'e e-postanın ekran görüntüsünü gönderiyorum ve heyecanla yanıtını bekliyorum.

Hala tam olarak inanamıyorum.

Sadece dört günlüğüne bile olsa Oxford'a gideceğim.

Pazar akşamı Oxford'a vardığımızda hava zifiri karanlıktı. Yine de ailem, Ember ve ben kampüsün etrafında bir yürüyüş daha yapmaya karar veriyoruz. Oxford'daki High Street'in doğu ucunda yer alan St Hilda's'ta, fenerlerin ışığında atmosferik bir şekilde parıldayan Cherwell Nehri boyunca ve cephelerindeki yıpranmış gri taşlara rağmen yıkık dökük görünmeyen heybetli binalar arasında yürüyoruz. Aksine, beyaz çerçeveli yarım daire şeklindeki pencereleri ve küçük korkuluklarıyla, bir noktada hepsini dinlemeyi gerçekten i s t e d i ğ i m eski hikayelerin büyülü cazibesini yayıyorlar.

St Hilda's nefes kesici güzellikte. Annem ve Ember yanımızda, babamı kampüsün asfalt yolundan aşağı iterken, kendimi

Bir peri masalının içine doğru yürüyorum. Geçen haftadan beri takındığım kalıcı sırıtışım daha da genişliyor.

"Gelecek yıl tam şurada oturuyor olacaksınız," diyor babam aniden, sol tarafımızdaki çimenliği işaret ederek. "Önünde bir grup uzman kitap okuyor olacak. Kareli bir yün battaniyenin üzerinde."

"Fikirlerin oldukça somut baba," diyorum gülümseyerek. "Gerçekten de öyle." Ciddi bir şekilde başını sallıyor.

St Hilda's'ın güzel doğasının yanı sıra, kolej hakkında sevdiğim bir diğer şey de çeşitliliği, topluluk duygusu ve tüm öğrencilerin birbirlerine saygılı davranmasıyla tanınması. Hangi ülkeden ve sosyal sınıftan olursa olsun herkes burada hoş karşılanıyor. Maxton Hall'da geçirdiğim zamandan sonra buna ihtiyacım var. Kendimi rahat hissetmek ve bir daha saklanmak zorunda kalmamak istiyorum. Önümüzdeki dört yılı Balliol gibi katı muhafazakâr bir üniversitede geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

Ayrıca St Hilda's'ın armasında tek boynuzlu atlar bulunmaktadır.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadım. "Çok şanslıyım."

Ember dilimi tıkırdatıyor. "Bu şans değil. Bunun için çok çalıştın."

O haklı. Yine de önümüzdeki birkaç gün içinde beni bekleyen mülakatları düşündüğümde şimdiden midem bulanıyor. Bu gece acilen kendimi biraz hazırlamam ve Pippa'nın dersinde aldığım notları gözden geçirmem gerekiyor. Uzun zamandır ezbere biliyorum ama sonrasında kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde kalacağım yer için oda anahtarımı hamalın kulübesinden aldıktan ve ailemle içim burkularak vedalaştıktan sonra küçük seyahat çantamı alıp yatakhaneye giriyorum. İçeriden bakıldığında özel bir şey yok - mavi halı, çıplak beyaz duvarlar - ama yine de birinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken karnımda bir karıncalanma hissediyorum. Belki de bu bina yakında benim yeni evim olacak.

Odam koridorun başında, solda. Anahtarı çıkardım ve tam kilide sokacaktım ki arkamdaki koridora başka birinin girdiğini duydum. Gülümseyerek arkamı döndüm.

Gülümsemem ölüyor.

Öğrenci olduğunu düşündüğüm kişi kızıl-sarı, rüzgârda savrulan saçlara sahip ve siyah özel dikim bir ceket giyiyor.

Ben James.

"Beni kollarına almak istiyorsun," diye geveledim.

O da en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Bakışları kararıyor ve elindeki anahtara bakıyor. Küçük bavuluyla üç uzun adım atıyor ve benimkinin karşısındaki odaya varıyor.

Şu anda kaderin bana kötü bir oyun oynadığını hissediyorum.

Tek kelime etmeden kapıyı açıyor ve odasına giriyor. Karanlık bakışları yine kısa bir süre üzerimde kalıyor, sonra kapıyı arkasından kapatıp beni koridorda bırakıyor.

Son birkaç haftadır kendimi çok iyi kontrol ediyordum. Canım acısa da onu görmezden geldim ve sanki tüm bu olanlar hiçbir iz bırakmadan geçip gitmiş gibi davrandım. Ona ne kadar kızgın ve kırgın olduğumu görme zevkini tattırmak istemedim. Ve onu ne kadar özlediğimi. Ama şimdi içimdeki öfkenin yeniden yükseldiğini hissediyorum. Kapısına gidip tekmelemek istiyorum. Son birkaç haftadır içimde biriken tüm kelimeleri kafasına fırlatmak istiyorum.

Aslında, söyleyecek başka bir şey olmadığını biliyorum. O neyse o. Onun için küçük bir mola gibiydim ve James'in benim için bir arkadaş gibi bir şey olabileceğini düşünmek gerçekçi değildi - hatta bundan daha fazlası.

Onun da burada olduğu gerçeğinin beni tedirgin etmesine izin veremem. Bir hedefim var ve onu gözden kaçırmayacağım. Zaten bunun için çok yol kat ettim. Belki de bunu Oxford'a giden yolda üstesinden gelmem gereken bir başka zorluk olarak görmeliyim. Ve James yoluma çıkmadığı sürece, caddenin karşısında oturduğu gerçeğiyle yaşayabilirim. Tıpkı okulda yaptığım gibi yapacağım: o yokmuş gibi davranacağım.

Kararlı bir şekilde odanın kapısını açıp içeri giriyorum. Oda minimalist, küçük ahşap bir masa, beyaz gömme bir dolap ve basit bir yatak var. Buradan, ortasında kocaman bir ağacın bulunduğu avluya bakıyorsunuz. Ona daha yakından bakmak için pencereye gidiyorum. Kırmızımsı kahverengi yaprakları yere saçılmış, tüm çimenler onlarla dolu. Bir patika, kenarında fenerler ve park bankları bulunan çimenlik alanı tamamen çevreliyor. Babam gibi yapıyorum - birkaç ay içinde orada oturacağımı hayal ediyorum, yanımda bir yığın kitap, kafam öğretilecek yeni şeylerle dolu, mükemmel bir kampüste.

James'le aramızdaki şey hala delicesine acıyor olsa da, artık bana o kadar da kötü görünmüyor. Başaracağım.

26

Yakut

Ertesi sabah uyandığımda, üzerimdeki çıplak beyaz battaniye beni bir an için rahatsız ediyor. Yatakta döndüğümde şilte de tuhaf bir his veriyor. Ve odamdan çok farklı kokuyor.

Oxford'dasın.

Sarsılarak doğruldum ve etrafıma bakındım. Sonra yumuşak bir gıcırtı çıkardım. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu alıp mesajlarıma göz atıyorum. Annem ve babam bana iyi bir kahvaltı yapmamı hatırlatıyor çünkü gerçekten gergin olduğumda bazen iştahımın olmadığını biliyorlar ve Ember benim için doğrudan ajandama koymak istediğim motivasyonel bir alıntı seçti. Kieran bana iyi şanslar diliyor ve bunu başarabileceğimden emin olduğunu söylüyor. Son mesaj Lin'den. John's'daki odasının benimkinden pek de farklı görünmeyen bir fotoğrafını çekmiş. Ona, sekretaryanın bana önceden e-posta ile gönderdiği takvimdeki tarihlerden biri olan bu akşam onu barda görmekten mutluluk duyacağımı yazıyorum ve görüşmeler için ona en iyi dileklerimi iletiyorum.

Sonra kalkıyorum ve yavaşça hazırlanıyorum. Makyajımı yaparken ve kıyafetimi giyerken ellerim heyecandan titriyor.

Konyak rengi kadife eteğimi ve ince çiçeklerle işlenmiş beyaz bluzumu aylar önce seçmiş ve özellikle bugün için dolabıma asmıştım. Küçük bordo çantamı da yanıma aldım ve Ember'in bana verdiği örgülü deri bileziği taktım.

Diğerleriyle uyuşmuyor ama bluzun uzun kolunun altında neredeyse hiç görünmüyor ve giydiğim anda kız kardeşimin ve ailemin bir parçası yanımdaymış gibi hissediyorum.

Kahvaltı salonunda, ilk bakışta kimin gerçek öğrenci olduğunu ve kimin sadece mülakatlar için burada olduğunu görebiliyorsunuz. Birinciler bilerek yemek tezgahına gidiyor, gülüyor ve birbirleriyle coşkulu bir şekilde konuşuyorlar ve ben bir yıl sonra benim için de şu anda onlar için olduğu gibi olacağına dair güçlü bir arzu hissediyorum. Makineyi bulamadığım için iki kez daireler çizmeden kahvemi almak, arkadaşlarımın yanına bir masaya oturmak ve onlarla hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum. Ve ben de öğrencilerime

Görüşmelere geldiklerinde kendilerini daha iyi hissedecekleri umuduyla cesaretlendirici bir gülümseme.

Dün gece tüm bunlar gerçek değilmiş gibi geldi. Şimdi Oxford gerçeğe dönüşüyor gibi görünüyor. Seminerlerinden biri hakkında konuşurlarken yanımdaki iki kıza kulak misafiri oluyorum ve beni dinlerken nasıl yakaladıklarını fark etmiyorum bile. Hızla başımı eğip birkaç ısırıktan sonra midemde kurşun gibi hissettiğim tostuma bakıyorum.

Programıma göre kahvaltıdan sonra ortak salona gitmem gerekiyor. Kapıyı açtığımda, küçük odanın ne kadar gürültülü olduğuna şaşırıyorum, ta ki içeride sadece adayların değil, aynı zamanda hırpalanmış kanepelerde uzanmış, yüksek sesle konuşan ve açıkça havayı biraz hafifletmeye çalışan daha yaşlı öğrencilerin de olduğunu görene kadar.

Kanepelerden birinin yanında boş bir sandalye bulup oturuyorum. Yanında benim yaşlarımda bir çocuk oturuyor, kucağında bir kitap ve bir yığın dizin kartı var. Bana gülümsüyor ama bana daha çok yüzünü buruşturmuş gibi geliyor. O da benim hissettiğim kadar gergin görünüyor. Titreyen parmaklarımla ben de notlarımı çıkarıp son bir kez gözden geçirmeye başlıyorum.

Birden boynumda vücudumun üst kısmına yayılan bir karıncalanma hissettim. Başımı kaldırıp ortak salonun girişine bakıyorum. Bir sonraki an, keşke bakmasaydım diyorum. James orada duruyor, elleri pantolonunun ceplerinde ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade var.

Lütfen beni görmeyin, beni görmeyin, beni görmeyin...

Beni sandalyede keşfediyor. Bakışları yavaşça yüzümden geçiyor, kıyafetimin üzerinde geziniyor ve sonunda elimdeki indeks kartlarına takılıyor. Ağzının kenarları neredeyse belli belirsiz seğiriyor, ama sonra, sanki gülümsememek için kendini uyarıyormuş gibi, ifadesi tekrar sertleşiyor ve görünüşe göre boş bir sandalye arayarak ortak salona bakıyor.

"Ruby Bell?" diye garip bir ses duyuldu. Daha yaşlı öğrencilerden biri koltuktan kalktı. İri yarı - kesinlikle doksanın üzerinde - hafifçe geriye taranmış dalgalı kahverengi saçları ve parlak beyaz bir gülümsemesi var. Ortamı yumuşatmaya çalışan çocuklardan biri ve bu da onu şu anda bana karşı sempatik kılıyor.

"İşte," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ellerim soğuk ve nemli. Onları eteğimin kenarına siliyorum, böylece tekrar ısınıyorlar ve rahatsız olmadan elini sıkabiliyorum. Kartları cebime geri koyuyorum ve beni beklediği kapıya gitmek için ayağa kalkıyorum.

James'in yanından geçerken, onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde çenemi eğiyorum. Ama o beni elimden tutuyor. Sıcak parmakları bileğimi nazikçe sarıyor. Başparmağı oradaki hassas deriyi okşuyor.

"İyi şanslar," diye mırıldandı. Sonra beni bırakıyor ve az önce boşalttığım sandalyeye gidiyor.

Kendimi toparlamam birkaç saniye alıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve bu sefer heyecanlanmamla bir ilgisi yok.

Adımı söyleyen adam bana gülümsüyor ve el sallıyor. "Merhaba. Ben Jude Sherington. Sizi mülakatınıza götüreceğim," diye açıklıyor ve başıyla koridora doğru işaret ediyor. Tekrar arkamı dönmeden ortak salondan çıkıyorum. Birkaç dakika içinde her şey tehlikede olacak. Birkaç dakika içinde bu üniversitede okuyup okumayacağıma karar verilebilir.

James'in başparmağının bileğimi sıyırdığı noktaya dokunuyorum. Konsantre olmalıyım ama profesörün ofisine giden yol boyunca parmaklarının tenimde bıraktığı hissi unutamıyorum.

Gerginlikten kurtulmak için kalkıp birkaç kez ileri geri yürümeyi çok isterdim. Ama Jude hâlâ orada ve birkaç dakikada bir bana gülümsüyor. Beni sayısız labirent koridordan geçirdi ve şimdi ben ofis kapısının karşısındaki sandalyeye oturup açılmasını beklerken sessizce duvara yaslanıyor. Her an açılabilir.

Sesli bir şekilde havanın
kaçmasına izin veriyorum.
"Gergin misin?" diye soruyor
Jude.
Ne soru ama. "Tekinsiz. O zamanlar senin için nasıldı?" "Onun
gibi bir şey." Bir elini kaldırıyor ve titretiyor
abartılı bir şekilde. Bence bu kadar dürüst olması
büyüleyici. "Ama sen yaptın."

"Evet." Yüzünde cesaret verici bir gülümseme beliriyor. "Bu roket bilimi değil. Bunu yapabileceksin."

Başımı sallıyorum, omuzlarımı silkiyorum ve başımı sallıyorum - hepsi aynı anda. Jude güldüğünde yüzümü buruşturuyorum. O anda kapı açılıyor ve profesörün odasından bir kız çıkıyor. Yanakları kıpkırmızı ve dudakları kansız. Görünüşe göre, gerginlikten tamamen yenilmiş olan tek kişi ben değilim. Ne yazık ki, tek kelime etmeden ortadan kaybolduğu için ona nasıl olduğunu sorma şansım olmuyor. Ofisin kapısı tekrar kapanıyor ve hala güven veren gülümsemesini takınan Jude'a soru dolu gözlerle bakıyorum.

"Merak etmeyin, ne zaman gelmeniz gerektiğini size bildirecek."

Yani bekleyiş yeniden başlıyor. Şimdiye kadar, burada bu kadar uzun süre oturarak tüm heyecanımı tüketmişim gibi geliyor. Beş dakika sonra sol ayağım uykuya dalıyor ve karıncalanmayı durdurmak için dikkat çekmeden hareket ettiriyorum. Ayak bileğimdeki botun içinde dans eden bir sürü karınca varmış gibi hissediyorum. Tekrar ayağımı silkeliyorum - ve tam o anda kapı gıcırdayarak açılıyor. Profesör görüş alanımda beliriyor ve ayağım garip bir açıyla havada kalıyor.

"Ruby, lütfen gel." Hoş, sakin sesi gergin sinirlerime ateşten bir battaniye gibi yayılıyor. Ayağa kalkıyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. Arkamda Jude'un "İyi şanslar" dediğini duyabiliyorum ama artık teşekkür edecek halim yok. Profesör görüşmenin yapılacağı ofisin kapısını benim için açık tutuyor ve birlikte içeri girerken bana kendini Prudence olarak tanıtıyor.

Ofis, evdeki oturma odamızla hemen hemen aynı büyüklükte, ancak tamamen dağınık olduğu için yine de rahat görünüyor. Mobilyalar antika gibi görünüyor, sanki kolej kurulduğundan beri buradaymış gibi ve havada eski kitapların kokusu var. Duvarlarda kitapların çapraz olarak istiflendiği çok sayıda raf var. Başka bir öğretim görevlisi odanın karşı tarafında duran bir sekreterin başında oturuyor. Not almakla meşgul ve Prudence beni odanın karşısındaki bir masaya götürene kadar başını kaldırmıyor. Eteğimi tekrar düzeltiyorum ve sonra dik oturuyorum. İki öğretim görevlisi masanın diğer tarafına oturuyor, not defterlerini açıyor ve sonra arkalarına yaslanıyorlar.

Kalbim gırtlağıma kadar çarpıyor ama bunu belli etmemeye ve kendimden emin görünmeye çalışıyorum. Bu mülakatın üstesinden gelebileceğime kesinlikle inanıyorum. Kendimi hazırladım ve önceden yapabileceğim her şeyi yaptım.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça havanın tekrar dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Davetimizi kabul ettiğin için çok mutluyuz Ruby," diye söze başlıyor ikinci konuşmacı. Prudence'ınki gibi onun sesi de üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor ve bu kadınların nasıl olup da sadece ülkenin en akıllıları arasında yer almakla kalmayıp, aynı zamanda insanları böyle bir durumda bu kadar ustaca sakinleştirebilme yeteneğine sahip olduklarını merak ediyorum.

"Davetiniz için çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve boğazımı temizliyorum. Sesim sanki yapışkan bir şey yutmuşum da hâlâ boğazıma takılıyormuş gibi çıkıyor.

"İlk soruyla başlayacağız," diye devam ediyor Prudence. "Neden Oxford'da okumak istiyorsunuz?"

Ona bakıyorum. Bunu hiç beklemiyordum. Aday mülakatlarıyla ilgili birçok raporda sadece konuyla doğrudan ilgili giriş sorularını okudum. Bu konuda bir şey yapamıyorum - yüzümde bir sırıtma yayılıyor. Ve sonra konuşmaya başladım. Her şeyden. Genç bir kızken politikaya nasıl ilgi duymaya başladığımdan ve yedi yaşındayken Oxford'da okumak istediğimi bildiğimden bahsediyorum. Onlara babamın on ikinci yaş günümde benim için Spectator ve New Statesman'a abone olduğunu ve benimle birlikte saatlerce televizyonda parlamentodaki tartışmaları izlediğini anlatıyorum. Örgütlenmeye ve tartışmaya olan tutkumdan ve bir şeyleri daha iyi hale getirme arzumdan bahsediyorum. Çok fazla çamur atmadan, Oxford'un benim için hedefime ulaşmak için ihtiyacım olan şeyleri öğrenebileceğim en iyi üniversite olduğunun altını çiziyorum.

Bitirdikten sonra neredeyse nefes nefese kaldım ve cevabımdan memnun olup olmadıklarını anlayamadım. Zaten beşlik falan beklemediğim için benim için sorun yok. Bunu iki soru daha takip ediyor, bu sefer aslında siyaset konusundan. İyi tartışmaya ve soruları karşısında tedirgin olmamaya çalışıyorum. Her şey on beş dakikadan fazla sürmüyor, sonra röportaj zaten bitiyor.

"Röportaj için çok teşekkür ederim," diyorum ama Ada çoktan notlarına dalmış ve beni duymuyor. Prudence beni kapıya kadar götürüyor ve bana tekrar gülümseyerek veda ediyor. Ben de karşılık veriyorum ve dışarı çıkıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve bir saniyeden diğerine kendimi inanılmaz derecede bitkin hissediyorum.

Kapının karşısındaki sandalyede, daha önce ortak salonda bana gülümseyen çocuk oturuyor. Onunla konuşmaya fırsat bulamadan ortadan kaybolan kansız dudaklı kızı hatırlıyorum. Ondan birkaç cesaretlendirici söz duymak beni mutlu ederdi ama neden bu kadar çabuk kaçtığını anlayabiliyorum. Şimdi adrenalin azalmaya başladığına göre, sadece bu binadan çıkıp temiz havaya çıkmak istiyorum. Yine de odadan çıkıp yatakhanemin yolunu bulmaya çalışmadan önce içten bir "Başaracaksın, iyi şanslar" demekle yetiniyorum.

27

Yakut

Günün geri kalanını kampüse bakarak geçiriyorum. Bir kahve alıyorum, geniş yeşil alanlarda yürüyorum ve çalışma kılavuzuna göre felsefe, siyaset bilimi ve ekonomi derslerinin verildiği binalara bakıyorum. Gerçek öğrencilerin arasında dolaşmak heyecan verici ve bir noktada kendimi o kadar kaptırıyorum ki onlarla birlikte bir amfiye nasıl girdiğimi fark etmiyorum. Kimse beni fark etmemiş gibi görünüyor, bu yüzden dikkatlice son sıraya oturuyorum ve önümüzdeki bir buçuk saat boyunca Immanuel Kant'ın çalışmaları üzerine bir ders dinliyorum.

Hayatımın en güzel bir buçuk saatiydi.

Akşam, tüm Oxford üniversitelerinden adaylar, Oscar Wilde, Thomas Hardy, Elizabeth Taylor, Margaret Thatcher ve Harry Potter oyuncuları gibi ünlülerin zaman geçirdiği efsanevi bir pub olan Turf Tavern'e bir gezi düzenleyecekler. Programımda belirtilen buluşma noktasına çok erken varıyorum ama tek ben değilim. Bu sabahki ortak salondan tanıdığım bazı kız ve erkek öğrenciler küçük gruplar halinde etrafta duruyor ve Jude da beni gülümseyerek karşılıyor ve hemen röportajım hakkında sorular sormaya başlıyor. İşimiz bittiğinde yürümeye başlıyoruz. Bar, St Hilda's Kampüsünden yaklaşık bir buçuk mil uzaklıkta. Yolda, Cherwell Nehri'nin batan güneşin turuncu-kırmızı ışığında parladığı Magdalen Köprüsü'nden geçmemiz gerekiyor. Daha sonra, bazı geyiklerin bizi duyduklarında merakla kulaklarını seğirterek başlarını kaldırdıkları bir geyik parkından geçiyoruz. Diğerleri gibi ben de onlardan birini okşamak için uzanıyorum - ama muhtemelen o kadar da evcil değiller. Hepsi birden arkalarını dönüp çayır boyunca kaçışıyorlar.

Yolun geri kalanı eski binaların arasından, bazen sadece iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar dar patikalardan geçiyor. Yavaş yavaş hava kararıyor. Yalnız olsaydım, bu sokaklarda yürümeye cesaret edemezdim ama Jude yanımda yürüyor ve bana çalışmalarından bahsediyor, bu yüzden dikkatim dağılıyor. Kelimenin tam anlamıyla onun dudaklarına yapışmış durumdayım. Bugün burada gördüğüm her şey ve şu anda bana anlattıkları, benim için

burada okuyabilmek çok daha güzel. Hayatımda hiçbir şeyi Oxford kadar istememiştim. Şimdi tadını alıyorum, eğer başaramazsam bu beni mahveder. Bununla başa çıkabilir miyim? Bilemiyorum. Bir B planım olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Birden yol tekrar genişliyor. Fenerler ışık veriyor, sohbet ve müzik parçaları kulağıma ulaşıyor. Birkaç dakika sonra geldiğimiz meydan insanlarla dolu. Çoğu da ders çalışıyor gibi görünüyor, sohbet edip bira içiyorlar.

Grubumuzla birlikte Turf Tavern'e varana kadar aralarında dolaşıyoruz. Meyhanenin bulunduğu bina eski görünüyor. Koyu renkli kirişler beyaz sıvalı ön cephe boyunca çaprazlama uzanıyor. Çatı biraz eğri büğrü ve bazı yerlerde yeşil ve yosun tutmuş. Barın önünde birkaç kişinin bir şemsiyenin altında rahat ettiği oturma grupları var. Hava o kadar soğuk ki buğulu nefesimi havada görebiliyorum, bu yüzden çoğunun kalın paltolara, şapkalara ve yün battaniyelere sarınmış olması anlaşılabilir bir durum.

Barın yazısının altında renkli ampullü bir dizi ışık asılı, hemen altında ise giriş var. Kapı koyu yeşil ve boyası bazı köşelerde çoktan soyulmuş. Jude benim için durduruyor ve bara giriyorum.

İçerideki atmosfer neredeyse ortaçağdan kalma. Çim Meyhanesi'nin tavanı alçaktır ve duvarlar kaba yontulmuş, kaba taştan yapılmıştır. Duvarlardan küçük fenerler sarkıyor ve masaların üzerinde tabak şeklinde gölgelikleri olan lambalar var. Dar bir koridordan geçerek biraz daha geride ve gürültülü ana odadan uzakta bir alana yönlendiriliyoruz.

Jude iki metre kadar önümde yürüyor, bu yüzden sırtı dışında pek bir şey göremiyorum.

Ama sonra onu duydum. Çok iyi bildiğim bir kahkaha.

Jude bizim için ayrılmış masalardan birine gidip kenara bir sandalye çekiyor. Diğerleri de birbiri ardına oturacak yer ararken ben orada durup bizim masanın yanındaki masayı kuşatmış olan gruba bakıyorum. Wren, Alistair, Cyril, Camille, Keshav, Lydia ve ... James.

James, bu sabah bana iyi şanslar diledi ve bileğimi okşadı.

James, beni fark ettiğinde birası ağzının önünde duraklıyor, ancak bir saniye sonra sağındaki Cyril'e dönüyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Zor yutkunuyorum.

Onu ve grubunu burada görmek beni neden bu kadar hazırlıksız yakaladı bilmiyorum. Ne de olsa Oxford'a başvurduklarını ve bu akşam pub'da yapılacak görüşmenin mülakatlara davet edilen herkes için sabit bir gündem maddesi olduğunu biliyordum. Yine de bu durum coşkuma gölge düşürüyor ve Oxford'un bugün zihnimde çok güzel bir şekilde hayal ettiğim yeni bir başlangıç olmayacağını kabul etmek zorundayım. Bazılarını tekrar görerek yaşamak zorunda kalacağım.

Tabii ki kabul edilmem şartıyla. "Ruby!"

Arabayı sürüyorum ve Lin'in kollarını açmış bana doğru koştuğunu görüyorum. Dışarıdaki soğuk hava nedeniyle yanakları kızarmış ve boynuna yüzünün yarısını kapatan kalın gri bir eşarp sarmış. Bir sonraki an boynuma sarılıyor ve ben de kollarımı en az onun kadar sıkı sarıyorum.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra heyecanla "Bana her şeyi anlat," diyorum.

"Otur," diye araya giriyor Jude, karşısındaki bankı işaret ederek. Önce Lin oturuyor, paltomu çıkardıktan sonra ben de onu takip ediyorum. Her nasılsa James'e bir kez daha bakmamayı başarıyorum.

"Burası çok havalı," diyor Lin, biz oturduktan ve içkilerle menüler önümüze geldikten sonra. "Sanki zamanda geriye gitmişsiniz gibi."

"Evet, bence barın tarihini gerçekten anlatabilirsin," diye kabul ediyorum. "Ama şimdi söyle bana! Mesajın çok gizemliydi. İyi gitti mi?"

"Önce sen!" diye yanıtlıyor Lin ve ben de ona sabahki röportajımın kısa versiyonunu anlatıyorum.

"İkisi de tam bir poker suratlıydı - söylediklerimin iyi mi kötü mü olduğunu düşündüklerini hiç anlayamadım. Muhtemelen ilk soruda çok fazla sırıtmak zorunda kaldığım için kafaları karışmıştı" diyorum.

"En azından size öfkeyle bakmadılar. Tek kaşlı bir hocam vardı, o kadar çok kırıştırdı ki birkaç kez gerçekten bocaladım. Bittiğinde çok mutlu olmuştum." İç çekiyor ve çenesini asık suratla bir elinin üzerine koyuyor. "Gerçekten iyi değildi."

"Ama bir görüşmen daha var," diyorum cesaretle, kolunu kısa bir süre sıkarak. "Bunu başarabilirsin."

"Hatta bende iki tane var. Benim durumumda iş ve felsefe mülakatları birleştirilmedi. Sen şanslısın."

"Yani kendini kanıtlamak için iki şansın daha olacak. Bu iyi bir şey, inan bana."

"Mülakatımda sandalyenin altına yuvarlanmış bir tükenmez kalemi alıp alamayacağım soruldu," diye aniden sohbetimize katılıyor Jude.

"Ne?" diye sorar Lin.

"Hemen kendime bunun zaten röportajın bir parçası olup olmadığını sordum ve soruyu bilimsel olarak sorgulamaya başladım ve cevabımı buna göre yapılandırdım." Geniş geniş sırıtıyor. "Ama sonuçta benden sadece kalemi elime almamı istedi."

Lin ve ben gülmeye başladık.

Sonra bir garson geliyor ve siparişlerimizi alıyor. Jude bize Turf Tavern'de en az bir kez bira içmenin şart olduğunu söylüyor, bu yüzden Lin ve ben de biraz parmak yemeğinin yanı sıra biraz sipariş veriyoruz. Yemeği beklerken Lin'e öğleden sonramı ve gizlice girdiğim konferansı anlatıyorum. Ayrıca Jude'a seminerleri, hocaları, öğrenci arkadaşları ve Oxford'daki yaşam hakkında soru üstüne soru sorma fırsatını da değerlendiriyoruz.

Bir süre sonra garson içkilerimizi getirdi. İlk defa önümde bir bira vardı. Şimdiye kadar içtiğim tek alkol Wren'in bana partide verdiği tatlı şeydi. Bu sefer kadeh kaldırdığımızda, ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Bu benim kararım. Gönüllü olarak içiyorum çünkü bu deneyimin bir parçası. Uzun zamandır kendime yasakladığım bir şeyi yapmak beni yetişkin ve heyecanlı hissettiriyor.

Bardağı taktım ve ilk yudumu aldım. Hemen tiksintiyle yüzümü buruşturuyorum. "Tadı berbat," diye idare ediyorum.

Jude ve Lin yüksek sesle gülerken, ben ciddi bir endişeyle ikisi arasında gidip geliyorum. "Neden gönüllü olarak içiyorsun?"

"Bu senin ilk biran mı?" diye
soruyor Jude. Başımı sallıyorum.

"Ve kesinlikle sonuncusu."

Jude kaşlarını oynatarak, "Şimdi de bunu mu söylüyorsun?" der ve Lin başını sallar. "Kahve gibi. Çocukken kesinlikle iğrenç olduğunu düşünürsün ama büyüdükçe tadı daha da güzelleşir." Ağzımı işaret ediyor. "Bu arada, bira sakalın var."

İrkilerek elimin tersiyle ağzımı sildim. "Kahveyi hep sevmişimdir. Bu... Tadı güzel... Sanki insan bir ağacın kabuğunu yalıyormuş gibi."

Lin ve Jude homurdanarak uzaklaşırlar.

"Ağaç kabuğunun tadını nasıl bildiğini bilmemeyi tercih ederim," diye şaka yapıyor Jude.

Birayı gösterişli bir şekilde masanın ortasına itiyorum. "Buyurun, keyfinize bakın. Ben kola alacağım."

Banktan kayıyorum, iki masanın yanından geçiyorum ve dar koridor boyunca bara doğru yürüyorum. Öncekinden daha da kalabalık, görünüşe göre Turf Tavern sadece öğrenciler için değil, aynı zamanda turistik bir cazibe merkezi. Barmenin siparişimi alması ve nihayet kolayı tezgâhın üzerinden bana uzatması neredeyse on dakika sürüyor. Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum ve arkamı dönüyorum.

O anda Lydia'yı fark ettim. Çılgınca insanların arasından tuvalete doğru ilerliyor ve beni görmüyor gibi görünüyor. Yanakları solgun ve önündeki bir adamı itmek için kaldırdığı elinin titrediğini fark ediyorum. Kafam karışmış bir halde, tuvalet kapısının arkasında kaybolana kadar onu izliyorum.

Muhtemelen çok içmiştir. Ve saat daha sekiz bile olmadı. Başımı sallayarak masama dönüyorum; Jude, Lin ve birlikte geldiğimiz diğer birkaç kişi hararetli bir şekilde konuşuyor. Ben de sohbete katılıyorum ve arada kolamı yudumluyorum. Tekrar tekrar Lydia'nın daha önce oturduğu yere bakıyorum ama o hâlâ tuvaletten dönmemiş. Düşündüğümde, gerçekten de iyi görünmüyordu. Tam tersi.

Dikkatle arkadaşlarını izliyorum. James ve Wren bir şeyler tartışıyor gibi görünüyor, Camille ise neredeyse Keshav'ın kucağına oturup kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Keshav'ın gülümsemesine neden oluyor. İkisinin karşısında, Alistair yarısı dolu birasını tek yudumda içiyor. Bakışları sert, kaşları sıkıca örülmüştür. Wren'in sorduğu soruya cevap verse de gözlerini hemen önünde birbirleriyle flört eden Camille ve Keshav'dan ayırmıyor. Bence Keshav'ın Alistair'le olan ilişkisini arkadaşlarından saklaması yeterince kötü, ama şimdi bir de onun önünde bir kızla öpüşüyor olması itibarını benim gözümde bodrum katına ve daha da derine indiriyor.

Çocuklardan hiçbiri Lydia'nın geri gelmediğini fark etmemiş gibi görünüyor. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra Lin'den özür dileyip ayağa kalkıyorum. Alkol seviyesinin son bir saat içinde önemli ölçüde yükseldiği bardaki ziyaretçilerden anlaşılıyor. Konuşmaları artık neredeyse müziği bastıracak kadar yüksek ve yanlarından geçip gittiğimde çok azı bana gönüllü olarak yol veriyor. Sonunda barın diğer ucuna ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum.

oda. Dikkatlice kadınlar tuvaletine giriyorum ve etrafa bakıyorum. Birkaç küçük kabin var. Biri hariç tüm kapılar açık.

Arkasından yumuşak bir hırıltı duyulur. Ve ondan sonra... yüksek sesli bir boğulma.

Dikkatlice kapıyı çalıyorum ve kilitli olmadığını fark ediyorum. Biraz açılıyor ama sonuna kadar itmeye cesaret edemiyorum. "Lydia?"

"Lütfen beni yalnız bırakın," diye mırıldanıyor.

Partiden sonraki Pazartesi günü öğle yemeği molasında benimle oturup benden özür dilediğini hatırlıyorum. Bana karşı çok nazikti. Şimdi ona bu iyiliğinin karşılığını verme fırsatım var. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Sessizce sordum.

Lydia cevap vermek yerine öğürmek zorunda kalıyor, ardından iştah açıcı olmayan bir şırıltı duyuyorum. Hızla lavaboya gidip sebilden birkaç mendil alıyorum ve musluğun altında nemlendiriyorum. Sonra tuvalet kapısının altından yumuşak bir boğaz temizliğiyle Lydia'ya uzatıyorum. "Al bakalım."

Eşarplar elimden kayıp gidiyor.

Ne yapacağımı bilemeden çömeldiğim yerde kalıyorum. Lydia'yı bu durumda yalnız bırakmak istemiyorum ama ona nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyorum.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve kısa bir süre sonra kapı bir aralık açılıyor. Lydia'nın yüzünün küçük bir bölümünü görüyorum. Bu gerçekten haksızlık: sulu gözlerine ve yanaklarındaki kırmızı lekelere rağmen hala güzel görünüyor. Yüzünde kardeşinden çok şey hatırlıyorum.

Ama James'in düşüncelerinin bu durumda hiç yeri yok.

"Sana su ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, her şey yolunda. Sadece duvarların dönmeyi bırakması için birkaç dakikaya daha ihtiyacım var." Duvar sırtını destekleyene kadar arkasına yaslanıyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve başının geriye düşmesine izin veriyor.

"Çok mu içtin?" Ben soruyorum.

Lydia neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "Ben bir şey içmedim," diye fısıldıyor.

"Hasta mısın?" Tekrar deniyorum. "Eminim buralarda bir yerde acil eczane vardır. Eğer iyileşmezse."

Lydia bana cevap vermiyor.

"Ya da..." diye tereddütle devam ediyorum, "... gerginlik mi? Yarın için heyecanlı mısın?"

Şimdi Lydia yine bana bakıyor. Yüz ifadesi eğlenmiş ve ölümcül derecede üzgün bir karışım. "Hayır," diyor. "Heyecanlı değilim. Bugün iki

iş görüşmem vardı ve ikisi de çok iyi geçti."

"Bu harika," diyorum temkinli bir şekilde ama Lydia bu durumdan pek memnun görünmüyor. Aksine, gözlerinde aniden yeni yaşlar parıldıyor. "Neden mutlu değilsin?"

Omuzlarını silkiyor ve bir elini karnına koyuyor. "Görüşmelerimin nasıl geçtiği önemli değil. Burada çalışmayacağım."

"Neden olmasın? Oxford'a gitmek istemiyor musun?" Lydia yutkundu. "Evet. Aslında evet."

"O zaman sorun ne? Mülakatlar iyi geçtiyse, eminim başaracaksınız."

"Öyle demek istemedim. Ben sadece... Burada çalışamam." Anlamıyorum. "Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Cevap vermiyor. Onun yerine bakışlarını indiriyor ve karnının üzerindeki eline bakıyor. Ellerini yavaşça bluzunun kumaşı üzerinde gezdirmeye başlıyor - daha doğrusu altında küçük bir şişkinlik var.

Normal şartlar altında, bunun hakkında hiçbir şey düşünmezdim. Her insanın oturduğu zaman karnında bir ya da daha fazla şişkinlik olur. Ancak çoğu insan bu şişkinliği okşamaz. Ve şu anda Lydia'nın yüzüne yayılan sevgi dolu bir ifadeyle ona bakmazlar.

Klik sesi geliyor ve keskin bir nefes alıyorum. "Gerçekten hiçbir şey içmedin," diye fısıldıyorum.

Yavaşça başını sallar. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor: "Aylardır değil."

Cyril'in partisinde James'ten ilk istediği ama sonra kabul etmediği içkiyi düşünüyorum. Ve tabii ki onu Bay Sutton'la yakaladığım günü düşünüyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Bu-" Cümleyi bitirmeye cesaret edemiyorum ama b u n a gerek de yok. Lydia ne sorduğumu anlıyor ve kısaca başını sallıyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman sen de benim gibisin." Parmaklarını gözünün nemli köşesinde gezdiriyor.

"Ne kadar uzaktasın?" Fısıldıyorum.

Lydia hafifçe karnını okşuyor. "On ikinci haftada." "Bunu kim biliyor?" Ben soruyorum.

"Hiç kimse."

"James bile mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ve bu şekilde kalmalı."

"Neden bana söyledin?"

"Çünkü sormayı bırakmadın," diyor hemen. Sonra iç geçiriyor. "Ayrıca, James sana güveniyor. Ve başka kimseye güvenmiyor."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Bir noktada, çok da uzak olmayan bir gelecekte, saklamak o kadar kolay olmayacak," diyorum karnını işaret ederek.

"Biliyorum." Sözleri o kadar kırık dökük, o kadar üzgün geliyor ki, içimi bir sempati dalgası kaplıyor.

"İstersen benimle konuşabilirsin. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda da. Kimsen yoksa yani."

Lydia bana şüpheyle bakıyor. "Neden?"

Dikkatle kolunu okşadım. "Gerçekten ciddiyim Lydia. Bu büyük bir mesele. Bu konuda kimseyle konuşmak istememeni anlayabilirim ama-" Karnına baktım. "Bir bebek bekliyorsun."

Bakışlarımı takip ediyor. "Bunu duymak çok komik. Yani, biliyorum ama şimdiye kadar kimse bunu yüksek sesle söylemedi. Bu bir şekilde biraz daha az doğru görünmesini sağladı."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bir şeyleri söyledikten sonra, onlara açılabilecekleri ve gerçeğe dönüşebilecekleri bir alan bırakırsınız.

"Seni eve bırakayım mı?" Bir süre sonra sordum.

Lydia tereddüt ediyor ve birkaç saniye sessizce bana bakıyor. Sonra başını salladı ve bana temkinli bir gülümseme verdi - bu akşamki ilk gülümsemesi. Bana gerçekten güveniyor mu bilmiyorum ama güvenmiyorsa bile belki ileride bu değişir. Hayatındaki en büyük iki sırrı biliyorum ve bunları kendime saklamak niyetindeyim. Lydia'yı kandırmayacağım. Aksine, bu zor zamanda bir dosta muhtaç olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

"Birkaç dakika önce klozetin üzerine kustuğumu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Hatırlattığın için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ama elimi çekmiyorum.

Gülümseyerek, Lydia içeri giriyor.

28

Yakut

Ertesi günkü mülakat tam bir dehşet. Bir yandan gece boyunca Lydia'nın durumunu düşünmekten uyuyamadığım için, diğer yandan da iki öğretim görevlisiyle hiç anlaşamadığım için. Başlangıçta anlamadığım şakalar yapıyorlar ve nihayet başladığında cevaplarımdan tatmin olmuyorlar. Odada kaç kişi olduğu soruluyor ve bunun tam olarak belirlenemeyeceğini söylüyorum. Sonuçta rüya görüyor olabilirim ya da iki hoca sadece benim kafamda var olabilir. Bu Pippa ile yaptığımız görevlerden biriydi ama yaklaşımımı hiç beğenmediler. Felsefe hocası buna "sözde entelektüel" diyor ve benden bunu sorgulamamı ve neden yanlış olduğunu bulmamı istiyor. Sonra benden mantıklı bir cevap istedi ve ben de uysalca "Üç" dedim.

Ondan sonra tamamen güvensiz oluyorum ve bir şey söylemeden önce her soru hakkında üç kez düşünüyorum. Tam bir felaket ve yarım saat sonra bitirdiğimde başım dönüyor.

Sanki otomatik pilotta gibi, öğretim görevlilerine kibarca veda edip ofisten çıkıyorum. Dışarı çıktığımda başımın döndüğünü fark ediyorum ve dengemi kaybetmemek için bir an kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

Bakışlarım yanımdaki başvuru sahibine takılıyor.

Tabii ki James.

Tüm kötü anlarımda ortaya çıkıp onları canlı olarak deneyimlemek gibi bir alışkanlığı olması beni deli ediyor. Onu buraya getiren öğrenciyle konuşuyor - ya da daha doğrusu, o ayakkabılarının uçlarına bakarken öğrenci onu eğlendiriyor. Ancak hoca arkamdan kapıyı kapattığında başını kaldırıyor.

Harika görünüyor. Siyah pantolon ve omuzlarını ve vücudunun üst kısmını vurgulayan koyu yeşil bir gömlek giyiyor. İkisinin de ona bu kadar yakışmasından nefret ediyorum. Ayrıca bu kadar resmi giyinmesine rağmen bir burjuva gibi görünmemesinden de nefret ediyorum. Aslında onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Özellikle de kalbimi kırma şekli. Bana her baktığında, son birkaç haftadır bastırmakta çok başarılı olduğum acı

geri geliyor. Kalbim gırtlağıma kadar çarpıyor, ağzım kuruyor ve midemde bir bulantı hissi yayılıyor. Ve sonra bu sefil özlem geliyor. Ona doğru yürümek ve elini elime almak, sadece ona dokunmak ve sıcak tenini tenimde hissetmek istiyorum. Ayrıca dün yaptığı gibi ona iyi şanslar dilemek istiyorum, ama ona bir şey söylemeyi kendime yediremiyorum. Ağzımı açarsam sesim kesilecek. Özellikle de şimdi, ağlamak üzereyken.

Birden James ayağa kalkıyor ve bana doğru bir adım atıyor. O bir şey söyleyemeden bakışlarımı kaçırıyorum ve koridorda hızla yürüyorum.

Günün geri kalanı sakız gibi çiğnenerek geçiyor. Mülakattan sonra odama gidip yorganın altına girmek istiyorum ama üst dönemlerden iki öğrenciyle birlikte kampüsü gezmek isteyen diğer birkaç aday tarafından yolum kesiliyor. Dün pek çok şey izledim ama korkunç mülakattan sonra bir daha St Hilda'da vakit geçirme şansım olup olmayacağından emin olmadığım için gruba katılıyorum. Belki de hiç okumayacağım bir üniversitenin güzel kampüsünü gezdirmek çok acı ama Tom ve Liz tur için o kadar çok çaba sarf ediyor ki, karanlık düşünceleri bir kenara bırakıp bize anlattıklarına konsantre olmaya karar veriyorum.

St Hilda's, Oxford'da yalnızca kadınlar için kurulan ilk kolejlerden biriydi. Erkeklerin burada eğitim görmesine sadece dokuz yıldır izin veriliyor. Kolejin açık doğasıyla tanındığını zaten biliyordum, ancak kampüste ve binalarda dolaşırken bunun sadece boş bir laf olmadığını açıkça hissedebiliyorum. Öğrenciler birbirleriyle selamlaşıyor ve kütüphanede kitap yığınları arasında oturan ve aşırı stresli görünen öğrenciler bile soruları yanıtlamak için bir dakika ayırıyor. Buradaki hayata bakış açısı, Maxton Hall College'da hakim olanın tam tersi gibi görünüyor. Zengin ve fakir, havalı ve havasız, onurlu ve değersiz gibi ayrımlar yok - burada herkes eşit gibi görünüyor.

Gerçekten batırmış olabileceğim düşüncesiyle içimden bir ses özlemle kasıldı.

Lin öğlen bana bir mesaj yazıyor ve mülakatımın nasıl geçtiğini soruyor ama ona cevap vermeye dilim varmıyor. Ne ailem ne de Ember cevap verdi. Kendimde hayal kırıklığına uğradım ve onlarla yüzleşmeden önce kendime ne olduğunu çözmem gerekiyor. Nasıl tepki vereceklerini çok iyi biliyorum: anlayışlı, nazik ve rahatlatıcı. Şu anda buna dayanamıyorum.

Akşamın erken saatlerinde ortak salona dönüyoruz. Odama saklanmaya gerçekten hazırım ama gündemde son bir madde daha var: Jude ve Oxford'da okumak ve yaşamakla ilgili sorularımızı yanıtlamayı kabul eden birkaç öğrenciyle bir araya gelmek. Tüm gücümle pozitif enerjimi yeniden bulmaya çalışıyorum ama olmuyor. Bu yüzden rahat görünümlü berjer koltuklardan birini alıp bacaklarımı vücudumun altına çekiyorum ve burada oturup dinlemeye karar veriyorum.

Yavaş yavaş oda doluyor. James de bir noktada ortaya çıkıyor. Bu sabah onu görüşmeye getiren öğrenciyle birlikte geliyor ve kapının önünde onunla birlikte bekliyor. İkisi konuşuyor ve ben ne kadar zorlasam da gözlerimi ondan alamıyorum.

Buna neden kalp kırıklığı dendiğini hiç anlamamıştım ve şimdi daha da az anlıyorum. James'i gördüğümde sadece kalbim acımıyor, her şeyim acıyor. Bunun da ötesinde, nefes almakta zorlanıyorum. Buna tüm vücut hava yolu tıkanıklığı ağrısı denmeli. Bu kulağa çok daha az romantik geliyor ve bence çok daha uygun olur.

James beni berjer koltukta keşfettiği sırada gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum. Gözlerimiz sadece bir saniyeliğine birbirine değiyor ama yine de tenim karıncalanmaya başlıyor.

Mücadele edemeyecek kadar sinirli ve yorgunum.

"Evet, çocuklar!" diye başlıyor Jude ve ellerini çırpıyor. "Tamamlandık mı? O zaman başlayabiliriz. Arkada hâlâ oturacak yerler var" diyor ve belli belirsiz bana doğru işaret ediyor. Çoğumuz kanepelere ve koltuklara yerleşmiş olsak da, yanımda çiçekli minderleri olan birkaç boş sandalye var. Sadece göz ucuyla James ve diğer iki çocuğun bana doğru geldiğini görebiliyorum. Temkinli bir şekilde yan tarafa bakmaya cesaret ediyorum. James karanlık gözlerle karşılık veriyor.

Sandalyenin üzerinde biraz sağa kayıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Sadece ona çok yakın oturmak istemiyorum. Aslında, onunla aynı odada olmak bile istemiyorum. Göğsümdeki ağrı zaten yeterince kötü.

"Bize her şeyi sorabilirsiniz," diye açıklıyor Liz. "Çalışmalar, özel hayat, kariyer hedefleri."

"Her şey mi, gerçekten mi?" diye araya giriyor James'in solunda oturan adam.

"Her şeyi sorabilirsiniz ama cevap verip vermemek bize kalmış." Jude ona göz kırpıyor ve birkaç kişi ölçülü bir şekilde gülüyor.

"Pekâlâ, kim başlayacak?" diye soruyor James'i buraya getiren öğrenci. Siyah saçları ve koyu teniyle gerçekten çok güzel. Sanırım o

Makyajsız ama yanaklarında hala hafif bir ışıltı var. Bunu nasıl yaptığını sormak isterdim ama korkarım bu soru-cevap için doğru soru bu değil.

"Burada okumak gerçekten ne kadar yorucu? Hiç özel hayatın var mı?" diye soruyor ilk kez görüştüğüm bir kız.

Jude, Liz ve güzel öğrenci birbirlerine bakarlar ve Jude bir hareketle Liz'e cevap hakkı verir.

"Elbette çalışmalar diğer üniversitelere göre daha yoğun, özellikle de kampüste yaşıyorsanız ve hala yerleşmeniz gerekiyorsa. Ancak özel şeyler için yeterli zaman var."

Odadan yumuşak bir mırıltı yükselir. Çoğu cevaptan dolayı oldukça rahatlamış görünüyor.

Jude, "Sıradaki soruyu getirin!" diye sesleniyor ve beklentiyle tura bakıyor.

Kısa bir sessizlik. Sonra.

"Herkesin söylediği doğru mu? Burada okumak Balliol'a kıyasla bir şaka mı?"

Başımı James'e çeviriyorum. Ciddi bir ilgiyle ileriye, üç öğrencinin oturduğu yere bakıyor ve bakışlarını şaşkınlıkla geri çeviriyor.

Jude tereddütle, "Aynı bölüm," diye söze başlıyor, kaşları hafifçe çatılmış. "Ama ben orada değil de burada okuduğum için bu konuda bir yargıya varamam. Size sadece St Hilda'nın nasıl bir yer olduğunu söyleyebilirim."

"Bir 'evet' yeterli olurdu."

Şaşırmış bir halde James'e bakıyorum. Bunu söylediğine inanamıyorum. Babasından öğrendiği belli olan ve içimde öfkeli tepkiler zincirini tetikleyen bu korkunç ses tonuyla bile.

Ağzımı açma ihtiyacı her saniye artıyor ve koruyucu kalkanlarım parça parça parçalanıyor.

Yapmayın, yapmayın, yapmayın ...

Sebebimi görmezden geliyorum.

"Bu çok açık," diye geveledim.

James yavaşça bana dönüyor. "Açık olan ne?"

"Sırf baban burada okumadı diye St Hilda's senin için yeterince iyi değil." Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum ama başarılı olmak istemiyorum. Bu günden sonra olmaz. Böyle davranmaya devam ederse olmaz.

James'in gözlerinde acıya benzer bir şey parlıyor. "Bu doğru değil," diyor.

Bu yalan üzerine, son birkaç haftadır tüm gücümle içimde tuttuğum öfke bir fırtına gibi kopuyor. Onları bir süre daha tutamam.

Bir saniye daha ve kelimeler yüksek sesle ve filtresiz bir şekilde ağzımdan dökülüveriyor. "Sorun nedir? St Hilda's senin için yeterince iyi değil, tıpkı benim senin için yeterince iyi olmadığım gibi, çünkü ailen senin için başka bir şey istiyor? Hayattan ne istediğini düşünmek yerine hep onların istediklerini mi yapıyorsun? Sen tam bir korkaksın!"

Birdenbire ortak salonda ürkütücü bir sessizlik oldu. Nefesim ağırlaşıyor, göğsüm hızla inip kalkıyor ve gözlerimin arkasının tehlikeli bir şekilde karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

Olamaz. Hayır. Hayır.

Tüm bu insanların önünde ağlamaya başlamayacağım ve kendimi az önce yaptığımdan daha fazla utandırmayacağım.

Sarsılarak kalkıyorum ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum. Koridor boyunca yürüyüp merdivenlere ulaştığımda arkamda aynı hızda ayak sesleri duyuyorum. En tepeye ulaşana kadar her seferinde iki adım atıyorum ve koridora dönüyorum. James tam arkamdaydı. Beni geçiyor ve önümde duruyor, böylece ben de durmak zorunda kalıyorum.

"Bu doğru değil," diye tekrarlıyor nefes nefese. Yanakları kızarmış, saçları dağılmış. Onu ne zaman görsem, bedenim onunkine mantıksız bir şekilde bağlanıyor gibi geliyor bana. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bana yaklaştıkça ona dokunma ihtiyacım artıyor. Bu olamaz. Beni bu kadar incitirken onu nasıl hala isteyebilirim?

"Neyin var?" Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum çünkü içimde çok fazla duygu birikmiş durumda.

Bakışlarındaki acı beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Benim için yeterince iyi olmadığını."

Bir an şaşkın şaşkın ona baktım. Sonra ellerimi yumruk yapıp öyle sıkıyorum ki tırnaklarım derime batıyor. "Tam bir saçmalık," diye tıslıyorum.

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Ruby-"

"Hayır!" Sözünü kestim. "Bunu bana yapamazsın. Bileğimi okşamak ve bana 'İyi şanslar' diye fısıldamak için benden ayrılamaz ve beni tüm arkadaşlarının önünde küçük düşüremezsin. Beni o çok harika hayatında istemediğini bana çok açık bir şekilde gösterdin."

"Bu değildi ... I-"

Önce peşimden koşuyor, şimdi de tutarlı bir cümle kuramıyor. Onu iki omzundan tutup sarsmak istiyorum. "O sen değil miydin?" Sesimden alaycılık akıyor.

"Davranışlarım için özür dilerim. Çok üzgünüm, Ruby. Ama ben... Sadece yapma. Olmaz."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "O zaman neden buradasın? Neden benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü ben-" Yine kendi sözünü kesiyor. Sanki cevabı kendisi de bilmiyormuş gibi kaşlarını birbirine çatıyor. Sonra ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Sanki aslında dilinin ucunda olan kelimeleri söylemekten kendini alıkoyuyor.

"Benden ne istediğini bilmiyorsun. Hayattan ne istediğini bilmiyorsun. Hiçbir şey bildiğini sanmıyorum."

Yanakları daha da kızardı. Şimdi onun duruşu benimkinin bir yansıması - sert omuzlar, sıkılmış yumruklar. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana doğru öfkeli bir adım atıyor ve ben ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Ne istediğimi tam olarak biliyorum." Kekelemesi kayboldu, onun yerine sesi aniden kararlı çıkmaya başladı.

"O zaman neden almıyorsun?"

"Çünkü benim irademhiçbir zaman bir rol oynamadı."

Kontrolümün son kalıntısı da pamuk ipliğine bağlıydı ve o da sonunda sözleriyle bu ipliği kesti.

"Benim için, evet! Senin iraden benim için her zaman bir rol oynadı!" İki elimi göğsüne vurarak çığlık atıyorum.

James bir anda tepki veriyor ve bileklerimi kavrıyor. Ellerimi sıkıca göğsüne bastırıyor.

Nefes alıyoruz. Hızlı ve sarsıntılı. Parmaklarımın altında kalp atışlarını hissedebiliyorum. Kalbi çok hızlı atıyor. Benim hatırım için. Aramızdaki şey yüzünden, aylardır aramızda büyüyen şey yüzünden.

Aynı anda hareket ediyoruz, James beni tutuyor ve ben ona doğru atlıyorum. Ağızlarımız buluştu. Öfkeyle ellerimi saçlarında gezdirip çekiyorum, o da kalçalarımı kavrayıp parmaklarını sıkıca tenime batırıyor. Alt dudağını ısırıyorum çünkü çok kızgınım. Derin derin inliyor ve bir elini kıçıma doğru kaydırıyor. Diğer eliyle sırtımı yukarı kaldırıyor ve boynuma koyuyor. Onu tüm gücümle görmezden geldiğim ve duygularıma karşı savaştığım tüm haftalar bir kasırga gibi üzerime çöküyor.

Öpüşmemiz tartışmanın bir devamı, içimdeki öfkeyi başka bir şeye dönüştüren ve benden daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkaran bir kavga. Neredeyse hıçkırık gibi gelen çaresiz bir inilti. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve tadının keyfini çıkarıyorum.

Bir sonraki an, James boynumu tutuyor ve beni derin derin öpüyor. Şimdi öpücüğü aniden bir özür gibi geliyor. Titreyen parmaklarında bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğini ve kendine bunu yasaklamanın ona ne kadar güç kaybettirdiğini hissedebiliyorum. Beni içimde boğulmak ister gibi öpüyor, bu arzu, umutsuzluk, nefret ve aradaki tüm duyguların bir karışımı ve beni çıldırtıyor, ama aynı zamanda haftalardır bu kadar canlı hissetmemiştim. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Gerçekten nefret etmek istediğiniz birinin size nasıl böyle bir şey yapabildiğini anlamıyorum.

James beni belimden tutup kaldırıyor ve dudaklarımızı birbirimizden hiç ayırmadan, kollarında benle birlikte koridorda sendeleyerek ilerliyor. Sırtımı James'in oda kapısına vuruyorum ve sertçe nefes alıyorum. Öfkeyle boynunu kaşıyorum. James ağzımın içinde inliyor ve beni itiyor, sert vücudu yere düşmemi engelleyen tek şey. Eli belimden uyluğuma doğru ilerliyor, sonra kayboluyor ve hemen ardından anahtarların şıngırtısını duyabiliyorum. Bir sonraki an beni tekrar daha sıkı tutuyor ve kapı arkamdan açılıyor. James beni eşiğe kadar taşıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Patlamayı sadece gelişigüzel algılıyorum. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor, şu anda sadece o ve ben ve bize rehberlik eden duygular var. Bu sefer kimse bizi bölmeyecek. Kimse aramızdaki şeyi yok edemeyecek.

Bundan sonra olacaklar üzerinde sadece ikimizin gücü var.

Hareketlerim daha yumuşak ama daha az tutkulu değil. Birkaç adım sonra yatağa varıyoruz ve James kendini yatağa bırakıyor. Darbeyi hafifletmek için bir kolunu sırtımın altından geçiriyor ve aynı anda kendini bana doğru itiyor, o kadar mükemmel ki inliyorum ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum.

Ağzı yüzümün her milimetresinde şefkatle geziniyor. Yanaklarımı ve ağzımın kenarlarını öpüyor. Burnumun ucunu. Dudakları çenemin üzerinde kayıyor. Omuzlarına tutunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Boynumu emerken ve dudaklarını nabzımın daha hızlı attığı noktaya bastırırken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor.

"Ruby-" Adımı fısıldıyor, tıpkı bir ay önce okulun merdivenlerinde öpüştüğümüz o geceki gibi. Anı aniden ve şiddetle üzerime geliyor ve onunla birlikte umutsuzluk ve acı da. Gözlerimin arkasındaki yanmayı engelleyemiyorum. Gözlerimde sıcak yaşlar oluşuyor ve yüzümden aşağı akıyor.

James donakaldı. Benden biraz uzağa eğiliyor ve ağır göz kapaklarının altından bana bakıyor. Gözbebekleri büyümüş ve yanakları kızarmış bir halde

İlaçlar. Yüzümü şefkatle okşuyor ve adımı fısıldamaya devam ediyor.

Gözyaşlarımı görmemesi için bir kolumla yüzümü kapatıyorum ama James elimi tutuyor ve dikkatlice yukarı kaldırıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve yatağın üzerinde başımın yanına koyuyor. Diğer eliyle alnımdaki bir t u t a m saçı fırçalıyor. Sonra işaret parmağını yavaşça gözlerimin altındaki hassas derinin üzerinde gezdirerek oradaki ıslaklığı siliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor şakağıma ve saç çizgime bir öpücük konduruyor.

Yüzümü okşamayı bırakmıyor. Sanki kolları sadece ikimiz için koruyucu bir alan oluşturuyor. Kafamı kaldırdığımda alt dudağının ne kadar şişmiş olduğunu görüyorum. Isırdığım yer açıkça görülüyor ve vicdan azabı çekiyorum. Kırmızı deriyi şefkatle okşuyorum ve James gözlerini kapatıyor. Çenesine dokunuyorum, parmağımı büzülmüş kaşlarının üzerinde gezdiriyorum ve yanağındaki dağınık çillerin izini sürüyorum. Şimdi kış mevsiminde o kadar solgunlaştılar ki onları ancak yakından görebiliyorsunuz.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor ve sesi her an kesilecekmiş gibi geliyor.

"Bu benim için yeterli değil," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

Öne doğru eğiliyor ve sıcak alnını benimkine bastırıyor. "Ben de öyle."

Bir süre bu pozisyonda kalıyoruz. Üzerimdeki ağırlığı çok iyi hissettiriyor ve kollarımı sırtına doluyor, parmaklarımı gömleğine sokuyor ve sadece ona tutunuyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, benimki kadar hızlı ve düzensiz ve ona bu kadar yakın olmanın her şeyi kapsayan hissinin tadını çıkarıyorum.

Ancak tüm bunlar aramızda yaşananları değiştirmiyor. Kafama attığı şey ve bana davranış şekli yüzünden. Bunu unutamam. Ondan fısıltıyla bir özürden fazlasını alamazsam unutamam. Bir açıklama istiyorum ve bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

"Bu böyle devam edemez James."

Gülümsüyor. Ağzının köşeleri sadece hafifçe yukarı doğru hareket ediyor ama yine de net bir şekilde görebiliyorum. Ayrıca vücudundaki gerginlik de azalıyor. Alnındaki kırışıklıklar düzeliyor ve onunla ilgili her şey yumuşuyor gibi görünüyor.

"Gülümseyecek ne var ki?"

Biraz geri çekildi ve bana baktı. Bakışları umut dolu. "Yıllardır adımı söylemedin. İyi hissettiriyor."

Başımı sallayarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum, öne doğru eğilip

onu dikkatlice öpüyorum. Bunu yapabileceğimden o kadar eminken, bunu yapabilmem bir rüya gibi geliyor.

Bunu bir daha asla yapma fırsatım olmayacaktı. Ağzı benimkine uyacak mükemmel bir şekle sahip. Doğru yere konulmuş bir yapboz parçası gibi doğru hissettiriyor. James'in eli yüzümden boynuma ve omzuma doğru ilerliyor. Yan tarafımı okşarken ve sonunda belimi kucaklarken omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti akıyor. Vücudu benimkinin üzerinde titriyor. Tam olarak kaldığımız yerden devam etmek istiyorum ama nerede olduğumuzu bilmeden bunu yapamam.

James bunu hissetmiş gibi görünüyor ve nazikçe benden uzaklaşıyor. Sana ait olmayan hiçbir şeyi kaybedemeyeceğini söylemiştim."

Sözlerinin hatırası içimi acıtıyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü o anda hissettiğim duyguların çoğu James'in gözlerine yansıyor.

"Bu bir yalandı. Paramı bana fırlattığından beri seninim Ruby Bell."

29

James

Sözlerim karşısında gözleri açılıyor. Üzerinden yuvarlanıp onu da kendimle birlikte çekiyorum, böylece ikimiz de yan yatıp birbirimize bakabiliyoruz. Elimi beline koyup orasını okşuyorum. Onun her yerine dokunmak isterdim, hemen, sonsuza dek. Onu o kadar çok özledim ki bu beni neredeyse öldürüyordu ve şimdi haftalardır ilk kez ciğerlerimde hava varmış gibi hissediyorum.

Ama bunu doğru yapmalıyım. Ruby'yi kaybetme riskini göze alamam çünkü ona sorunumun ne olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Neden böyle olduğumu ve neden ikimizi de bu kadar inciten kararlar verdiğimi. Doğru kelimeleri bulmak çok zor, özellikle de affedilmeyeceğim korkusu boğazımı düğümlediği için. O zaman ne yapardım bilmiyorum.

Ruby sakince bana bakıyor, bekliyor. Saçları dağılmış, yanakları ve dudakları kıpkırmızı. O kadar güzel ki, sonunda boğazımı temizlediğimde bakışlarımı kaçırmak ve belindeki elime bakmak zorunda kalıyorum.

"Size mezun olduktan sonra şirkete katılacağımı söylemiştim. Ve... ailem için yanımda bir kadın olması çok önemli. Bu da onun için önemli. Hiçbir şeyin ters gitmemesi için beni hemen şimdi biriyle nişanlamak istiyorlar."

Ruby tanımlanamaz bir ses çıkarıyor ve kafamı kaldırdığımda burnunu kırıştırıyor. Bu fikirden hoşlanmadığını bilmek güzel - Ruby'nin ailesi onu benim dışımda biriyle tanıştırırsa ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.

"Başından beri benim için çok özeldin. Ben değiştim. Kendim fark etmedim ama arkadaşlarım ve ailem fark etti. Haftalarca neyim olduğu, düşüncelerimin neden sürekli başka yerlerde olduğu gibi soruları dinlemek zorunda kaldım. Babam bizi terzi dükkanında birlikte gördüğünde, bir önsezisi vardı. Ve bizi Cadılar Bayramı'nda yakaladığında..." Sertçe yutkundum. "Bundan emindi."

"Bu yüzden mi dudağın çatladı? Sana vurdu mu?" diye soruyor, parmaklarını dikkatlice ağzıma götürerek. Beni ısırdığı yer hala zonkluyor - ama kötü bir şekilde değil.

"Evet," diyorum sessizce. Babam hakkında hiç kimseyle konuşmadım. Lydia'yla bile, o çok şey fark eder ama her şeyi fark etmez. Arkadaşlarımın evde neler olup bittiğine dair bir fikirleri olduğundan eminim ama evlerine morarmış bir göz ya da çatlamış bir dudakla gittiğimde bana hiç sormadılar. Sanki bir noktada hep birlikte bu sorunun var olmadığına karar vermişiz ve herkes buna sadık kalıyor. Bu benim için çok uygun.

"Sana sık sık vuruyor mu James?" diye fısıldıyor Ruby.

Ona cevap veremiyorum, özellikle de bana gözlerinde o kadar şefkatle bakarken. Ama mesele bu değil. Tek istediğim ona karşı neden bu kadar kötü davrandığımı açıklamak - durumum ne kadar bunaltıcı olursa olsun, hala yüzde yüz sorumlu olduğum bir şey.

"Bu önemli değil," diye geç cevap veriyorum. Sesim sert bir tınıya büründü ve tekrar boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Her neyse, ailem sende bir tehlike gördü. Benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiler. Bu şirketten çok daha önemli."

Ruby'nin bakışlarında bir şeyler değişiyor. O kadar yoğun ve rahatsız edici oluyor ki, ruhumu görebildiği hissine kapılıyorum. Ondan saklanmanın bir yolu yok - ve o anda saklanmak istemediğimi fark ediyorum. Ailem endişelenmekte haklıydı. Ruby onlar ve benim için hayal ettikleri her şey ve benim geleceğim için tehlikeli.

Bunu şimdi fark ettiğime inanamıyorum.

Ruby Jemima Bell'e aşığım.

Onlar için hissettiklerim her şeyi kapsıyor, bunaltıcı ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da yok olmayacak - bunu son birkaç haftada açıkça fark ettim. Ruby hayatıma girdi, her şeyi denize döktü ve yarattığı karmaşada bir yeri hak ediyor.

Kiminle yüzleşmek zorunda olduğum umurumda değil ve babamın bunun için beni sokağa atması da umurumda değil. Lydia bir keresinde bana Ruby'nin bu strese değip değmeyeceğini sormuştu. Çevremden etkilenmeme izin verdim ve değmeyeceğine inandım. Bu hayatımda verdiğim en aptalca karardı ve Ruby'yi benden bu şekilde uzaklaştırdığım için kendimden nefret ediyorum. Bunu geri alamayacağımı biliyorum ama en azından denemek zorundayım.

"Haklısın, hayattan ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Ne yapacağım ve ne yapmayacağım hep önceden belirlenmişti. Bazen benim için yazılmış ve değiştirmeme izin verilmeyen bir senaryoda figüranmışım gibi hissediyorum."

Ruby usulca hırlıyor.

"Babam bizi yakaladıktan sonra çılgına döndü. Onun için, benim için hayal ettiği şeylere uymayan biriyle zaman geçirmem söz konusu bile olamaz."

Sözlerim üzerine neredeyse belli belirsiz irkiliyor ve hemen elini elime alıp sıkıca tutuyorum.

"Gelecekte bizim için nasıl olacağını düşündüm ve tüm sorunları gördüm. Konu çocuklarının hayatına gelince ailem diktatör gibi davranıyor. Ve sen... bana o zamanlar başarılı bir kariyer için hazırlandığını söylemiştin. Babamın sırf oğluyla birlikte olmandan hoşlanmadığı için sana engel olması fikrine katlanamadım. Korktum çünkü hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Seni ondan asla koruyamazdım."

Kalbim boğazıma kadar çarpıyor. Zavallı bir aptal gibi göründüğümü kendim de biliyorum ama ne pahasına olursa olsun ona karşı dürüst olmak istiyorum.

"Dünyayı fethedeceksin Ruby. Ve bu yolculuğunda seni destekleyen ve ailesinin seni kollarını açarak karşıladığı biriyle birlikte olmalısın. Ama ben sana bunu sunamam. Sana nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sürü sorundan başka bir şey sunamam."

Ruby bana sessizce bakıyor ve ben nefes almaya cesaret edemiyorum. Ayağa kalkmasını ve yorum yapmadan odadan çıkmasını bekliyorum. Bunu hak ederdim, bunu biliyorum. Ama Ruby beni terk etmek için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

O kadar şaşkınım ki öpücüğe hiç karşılık vermiyorum.

"Oh, James," diye mırıldanıyor. Elini benimkinden kurtarıyor ve kalbimin üzerine uzanana kadar göğsümde gezinmesine izin veriyor. "Seni... aptal embesil."

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Elimizde şu an varken neden gelecek için endişeleniyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Benim geleceğim boktan olacak. Senin değil."

Yanaklarımı sıkıca kavrıyor. "Bu doğru değil," diye fısıldıyor ısrarla. "Senin de herkes kadar çok seçeneğin var. Sadece kabul etmelisin James."

Adımı söylemesine bayılıyorum. Sesi harflerin etrafını yumuşakça sarıyor ve ben gözlerimi kapatıp ondan tekrar söylemesini istiyorum.

"Bunu bana neden söylemedin?" diye soruyor başını sallayarak. "Senden bir açıklama almadan beni uzaklaştırmak yerine."

Gözlerinde, davranışımla ona verdiğim acıyı görebiliyorum. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı göğsümde birleştiriyorum. "Çok üzgünüm Ruby. Gerçekten birbirimiz olmadan daha iyi olacağımızı düşünmüştüm."

"Ama daha iyi hissettirmedi," diye fısıldıyor kısık sesle. "Beni görmezden geldin ve bana insanlık tarihinin en ağır sepetini verdin."

"Biliyorum. Tanrım, Ruby. Çok özür dilerim."

Gözlerimi kapatıyorum. Beni affetmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatına getirdiğim stresin onun için çok fazla olduğuna karar verdiğinde. Ona asla şimdiki kadar yakın olamazsam.

Elini tutuyorum, deli gibi çarpan kalbime bastırıyorum ve ona bakmaya kıyamıyorum.

"James," diyor Ruby. Elini çekmeye başlıyor ve ben de onu tutmak istiyorum ama buna hakkım olmadığını biliyorum. Eğer Ruby gitmek istiyorsa, gitmesine izin vermeliyim. Ama sonra parmaklarını saçlarımda hissediyorum. Başımın üzerinde nazikçe geziniyor, tekrar ve tekrar.

Ne kadar süre böyle yatacağımızı bilmiyorum ama anı mahvetmekten korktuğum için hareket etmeye cesaret edemiyorum. Ruby'ye bu kadar yakın olmak dünyanın en güzel duygusu. Bunun için her şeyden vazgeçebilirim. Bunu fark etmem neden bu kadar zaman aldı bilmiyorum.

"James," diye mırıldanıyor Ruby uzun bir süre sonra tekrar. Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sorun yok. Seni affediyorum."

Bir özür daha mırıldanmak için derin bir nefes alıyorum ama sözlerinin anlamı bana ulaştığında donup kalıyorum. Gözlerimi açıyorum. Ruby biraz geriye yaslanmış ve sabit bakışlarla bana bakıyor.

"Ne?" Boğuk bir sesle soruyorum.

"Sorun yok. Seni affediyorum," diye tekrarlıyor yavaşça, göğsümü okşayarak. Bu nasıl davrandığını unuttuğum anlamına gelmiyor. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan..." Belli belirsiz omuzlarını silkiyor. Az önce ne dediğini anladığımda ve onun temkinli gülümsemesini gördüğümde, hissettiğim rahatlamadan neredeyse bunalıyorum. Kollarımı ona doluyorum, onu bedenime çekiyorum ve dudaklarına doğru nefes nefese mırıldanıyorum: "Yapmayacağım. Yapmayacağım, söz veriyorum."

Sonra onu öperim.

Ona ne kadar minnettar olduğumu göstermeye ve içimdeki tüm duyguları onunla paylaşmaya çalışıyorum. Ruby üstüme yuvarlanıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. Diliyle benimle alay ediyor ve hâlâ zonklayan alt dudağımı okşuyor. Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı geliyor ve dilini emiyorum, bu da ondan bir nefes almasına neden oluyor.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama şu anda düşmediğimi, uçtuğumu hissediyorum. Ruby beni affediyor. Beni affediyor ve hayatımda kalmak istiyor.

Bir sonraki an, ağzını benden ayırıyor ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kabaca soruyorum. "Soyunuyorum."

Son düğmeyi açana ve çıplak üst bedenimi net bir şekilde görene kadar devam ediyor. Alt dudağını ısırıyor ve tereddütle karnıma dokunuyor, sonra biraz daha cesurca. Vücudumu yiyip bitiren bakışları, geçen ay yaptığım fazladan saatlerce eğitim için minnettar olmamı sağlıyor.

Ruby eğilip karnımdaki bir izi öptüğünde, keskin bir şekilde nefes alıyorum. Sonra birden dilini kasıklarımda hissediyorum ve iki dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Ne yapıyorsun?"

Yarı düşük göz kapaklarının arasından bana bakıyor. "Çiftler barıştıklarında böyle yapmazlar mı?"

"Bu biz miyiz?"

"Kesinlikle benim bonus arkadaşım olmayacaksın. Öyle hissetmiyorum."

Sırıtıyorum. "Bonus arkadaş mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bir insan nasıl senin kadar yüksek bir IQ'ya sahip olup da 'bonus arkadaş' gibi bir kelimeyi ciddiyetle söyleyebilir?" Eğlenerek mırıldanıyorum ve karnıma acı veren bir yumruk yiyorum. "Dilini kullandığında daha çok hoşuma gidiyordu."

Bir darbe daha, sonra yüzü benimkinden sadece bir el genişliği kadar uzakta olana kadar bana doğru geri geliyor. "Gerçekten tekrar bu kadar arsız olman gerektiğini düşünüyor musun?"

Her an çarpan kalbim göğsümü patlatacakmış gibi hissediyorum. Ruby bacaklarını ayırarak üstüme oturuyor, gövdesi benimkine bastırıyor ve bluzunun düğmeleri tenimi hafifçe çiziyor. Ereksiyonum pantolonumun kumaşına neredeyse acı verici bir şekilde baskı yapıyor ve Ruby kalçalarını hareket ettirirken bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Seni istiyorum.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Ben senin istediğin her şeyim," diye mırıldanıyorum, her kelimeyi ciddiye alarak. "Arkadaş, bonus arkadaş, her şey." Ailemin ne dediği ya da gelecekte ne olacağı umurumda değil. Ruby haklı - şu an elimizde. Ve Ruby'ye karşı hissettiklerimi bir an bile inkâr edemem.

"Her şey mi, gerçekten mi?" diye fısıldıyor.

"Her şey," diye tekrarlıyorum, ellerimi kalçalarında gezdirerek. Ruby'nin yosun yeşili gözlerinde bir şeyler parlıyor. Başparmaklarımla uyluklarının içini okşadığımda, sesli bir şekilde nefesini tutuyor. Dudaklarımda muzaffer bir gülümseme beliriyor. Çok hassas bir kız. Dokunuşu tekrarlıyorum, bu sefer daha da yükseğe. Ruby gözlerini kapatıyor. Dalgalı saçları, koyu renk uzun kirpikleri ve yakası fiyonkla tamamlanmış şirin bluzuyla çok güzel görünüyor. Siyah kurdeleyi çekmek istiyorum ama cesaret edemiyorum. Eğer bu işi gerçekten bir sonraki aşamaya taşıyacaksak, o da bir sonraki adımı atmalı.

Sanki aklımı okumuş gibi Ruby ağzı kulağıma yaklaşana kadar öne eğildi. Bir sonraki an dudaklarını kulak kepçem boyunca aşağı doğru gezdiriyor ve kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. Vücudum ona şiddetle tepki veriyor: Her yerim tüylerim diken diken oluyor ve heyecandan neredeyse başım dönüyor. Beni kızdırmaya devam ediyor, boynumdan aşağı bir öpücük izi çekiyor ve boynumun kıvrımını emiyor.

Sessiz bir küfür savurdum.

Ruby benden uzaklaşıyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Evet." Sesim arzudan sert ve cızırtılı çıkıyor. "Evet, seviyorum o."

Ona zaman vermek ve acele ettirmemek istedim, sabırlı olmak istedim ve Bir centilmen gibi davran, ama. Artık dayanamıyorum. Bana ne yaptığını ona göstermek istiyorum. Titreyen ellerimle yüzünü kavrıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Etrafımda dönüp onu altımda kıstırdığımda Ruby şaşkınlıkla inliyor. Aletimi ona doğru bastırdığım an, ağzımın içine doğru soluyor ve sırtıma pençelerini geçiriyor. Eğer şimdi böyleyse, onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum.

Bir saniye sonra gömleği kollarımdan sıyırıp yatağın yanına, yere düşürüyor. Elleri önce tereddütle sırtımda geziniyor, sonra kıçıma ulaşana kadar tırnaklarıyla omurgamı hafifçe çiziyor ve sıkıca sıkıyor.

"Lanet olsun Ruby," diye homurdandım.

"Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum" diye cevap veriyor ve ona bir tokat atıyor. Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve ceza olarak onu hafifçe ısırıyorum.

İki bacağını belime dolayarak ve kendini bana daha sıkı bastırarak tepki veriyor. Tanrım, beni öldürecek.

Biraz geriye yaslanıyorum ve yakasındaki fiyonkun kurdelesini parmaklarımın arasına alıyorum. Kurdeleyi yavaşça sararken gözlerinin içine bakıyorum. Ruby sertçe yutkunuyor ve düğmeleri açmamı hipnotize olmuş gibi izliyor. Oturuyor, böylece kumaşı omuzlarından çekebiliyorum. Bluzu nereye atacağımı bilmiyorum, çünkü gözlerim sadece Ruby'yi görüyor. Dışarıdaki fenerin ışığı teninde ve giydiği ten rengi sütyende birkaç parlak çizgi oluşturuyor. Ruby'nin güzel bir vücudu var, kıvrımlı ve yumuşak, şehvetli bir göğsü var. Okuldayken Ruby'nin ne istediğini tam olarak bildiğini söyleyebilirsiniz - görünüşe göre yatakta da aynı olduğu gerçeği boğazımı kurutuyor.

Öne doğru eğildim ve göğüs dekoltesine bir dizi öpücük kondurdum. Göğüslerini kavrayıp okşuyorum ve Ruby'den şaşkın bir nefes alıyorum. Üzerindeki diğer giysileri yırtıp atmak ve içine gömülmek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Bu bizim ilk seferimiz. İkimizin de yıllar sonra bunun ne kadar güzel olduğunu hatırlayabilmesini istiyorum.

Bu yüzden vücudunun üst kısmını keşfederken acele etmiyorum. Dudaklarımın ve dişlerimin arasına her bir deri parçasını alıyor, göğüslerini yalıyor ve daha sıkı kavrıyorum. Daha da aşağı iniyorum ve dişlerimi kaburga kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak nefes alıp verişi ve gerinme şekli vücudu için bir rehber gibi. Beline geldiğimde parmaklarını saçlarıma gömüyor. Soru sorarcasına ona bakıyorum. Beni avucunun içine almış, bundan sonra ne olacağına sadece o karar veriyor.

"Devam et," diye fısıldıyor, zar zor
duyuluyor. İhtiyacım olan tek şey bu.

Önce ayakkabılarını, sonra çoraplarını çıkarıyorum. Ruby dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izliyor. Sonunda pantolonunu açıyorum ve bacaklarından çekmesine yardım ediyorum. Sonra iç çamaşırlarıyla önümde uzanıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bunu nasıl hak ettiğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Belki de insanlar hep buna karma diyordur. Slogana göre: Hey, hayatında her şey bok gibi mi gidiyor? İşte, bunun için dünyanın en harika kızını alıyorsun. Seni affediyor, senden hoşlanıyor ve hak etmediğin halde soyunmana izin veriyor.

Ya da öyle.

Ruby'nin bunu yapmama izin vermesinin nedeni ne olursa olsun, ona ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim.

Öne eğilip bacaklarındaki bir izi öpüyorum. Artık düşünmek yok, sadece hissetmek var. İki elimi Ruby'nin kalçalarına götürüyorum. Yavaşça yanlarını okşuyorum, elimi karnının üzerinde ve külotunun bel bandına doğru kaydırıyorum. Ruby'nin nefes alış verişi hızlanıyor ve ağırlaşıyor.

Devam et, kafamın içinde onun sözlerinin yankısı var.

Devam ediyorum. Parmaklarımı külotunun altına sokup aşağı çekiyorum. Önümde çırılçıplak yatıyor ve ben artık sağlıklı düşünemiyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden kasıklarında alaycı bir iz bırakmaya başladım. Ağzımı merkezine bastırdığımda Ruby yüksek sesle küfrediyor. Ellerini tekrar saçlarıma gömüyor ve bir an için beni uzaklaştırmak mı yoksa ona daha da yaklaşmamı mı istediğini bilemiyorum. Ağzımı hareket ettiriyorum, sıcaklığına bir öpücük konduruyorum. Dilimin dışarı çıkmasına izin verdiğimde kıpırdanıyor ve onu sıkıca tutmak için bir elimi karnına koyuyorum. Parmaklarıyla kafa derimi kaşıması ve beni nerede ve hangi yoğunlukta istediğini göstermesi hoşuma gidiyor. Nefes alış verişi hızlandıkça ve bacakları sertleştikçe, bir parmağımı nemli sıcağına sokuyorum. Onu emiyorum ve parmağımı yavaşça ve eşit bir şekilde hareket ettiriyorum. Ruby'nin adımı söylemesi ve altımda isyan etmesi uzun sürmüyor.

Vücudundan geçen titremeler zayıflayana kadar onu yalamaya ve öpmeye devam ediyorum. Sonunda ondan uzaklaşıp yatağın üzerinde kayarak ona baktığımda nefesi tamamen kesilmişti. Saçları dağılmış ve yanakları kızarmış. Tavana bakıyor ve nefes alış verişinin normale dönmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı var.

Sonra kollarını boynuma doluyor ve bana sırıtıyor. "Bunu kesinlikle tekrar yapmalısın" diyor.

Sırıtışına karşılık veriyorum ve aynı anda bütün bir geceyi başım Ruby'nin bacakları arasında geçirmeye kesin olarak karar veriyorum.

"Küstah ağzın aşağıda sana büyük fayda sağlayacak." Başımı sallayarak ona bakıyorum ve sonra dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum.

Ruby öpücüğün yüzeysel kalmasına izin vermiyor. Aksine, beni kendine doğru çekiyor ve diliyle ağzıma giriyor. Beni öpüşündeki fırtına beni şaşırtıyor. Görünüşe göre dudaklarımda kendi tadına bakmayı seviyor. Bir bacağını etrafıma doluyor ve kendini bana doğru itiyor. Vücudumda sıcak bir karıncalanma hissediyorum ve ağzına doğru inleyip kalçalarımı öne doğru iterek Ruby'den yumuşak bir "Oh" sesi çıkarıyorum. Bir sonraki an, elleri

kemerimde. Hareketleri koordinasyonsuz ve şehvetle yönlendiriliyor. Onları bu şekilde deneyimlemek gerçekten hoşuma gidiyor.

Pantolonumun fermuarını açtıktan sonra aşağıya doğru itmek istiyor ama ben onu durduruyorum. "Bekle," diye mırıldanıyorum ve arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum. Açıyorum ve içindeki prezervatifi çıkarıyorum. Yastığın yanına koyuyorum ve sonra pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıyorum. Her şeyi yatağın yanına bırakıyorum, hemen ardından Ruby'nin üzerine geri dönüyorum. Elimi sırtının altına kaydırdım ve sütyeninin kopçasını açtım. Sütyenini çıkarmasına yardım ediyorum ve sonra aramızda tek bir milimetre bile kumaş kalmıyor. Bir elimle göğsünü kavrayıp okşamaya başladığımda Ruby usulca inliyor.

Ruby'nin her dokunuşuma verdiği tepkiyi seviyorum. Hiç onun gibi bir kızla birlikte olmamıştım. Tepkileri beni o kadar azdırıyor ki dayanamıyorum. Boxer şortumun kumaşının altına uzanıp onu popomun üzerinden geçirdiğinde, bu beni neredeyse çıldırtıyor.

"Beni nasıl istiyorsun?" Mırıldanıyorum ve kendimi tekrar yüzüne doğru öpüyorum. Saçlarını alnından çekiyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Her dokunuşumda ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.

"Aynen böyle," diye fısıldıyor Ruby ve sırtımı şefkatle okşuyor. Başımı sallıyorum ve plastik tabakaya uzanıyorum. Prezervatifi yuvarlarken ellerim titriyor. Ruby iki dirseğinin üzerinde doğruldu ve gözlerinde parlayan bir merakla her hareketimi izliyor. Daha fazla uzatmadan elini tutup sikimin etrafına koyuyorum. Elinin içinde seğiriyor ve Ruby kara gözlerle bana bakıyor. Sertçe yutkunuyor. Elini bırakıyorum ve tek başına hareket ettirmeye başlıyor, önce temkinli, sonra giderek daha kendinden emin bir şekilde. Tam olarak doğru yerde sıktığında nefesim kesiliyor.

"Ruby-" diye fısıldıyorum.

Bir sonraki an beni bırakıyor ve tekrar uzanıyor.

Koyu renk saçları beyaz yastığın üzerinde bir yelpaze gibi yayılıyor, yeşil gözleri bir rüyadaymış gibi parlıyor, ben vücudunu kendi vücudumla kaplayıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Neredeyse kendiliğinden oluyor, ucu içine kaydırıyorum ve Ruby altımda iç çekerken nefesimi tutuyorum. İnanılmaz derecede dar ama dikkatlice ileri itmeye cesaret edebileceğim kadar nemli. Ağzımı onunkine bastırmadan önce başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek yanağına dokunuyorum. Onu yavaşça ve tüm duygularımla öperken içinden biraz çekiliyorum ve sonra nazik bir hamleyle daha da içine giriyorum. Tam o sırada Ruby kalçasının açısını değiştiriyor ve direnç azalıyor. Köküne kadar içine batıyorum ve ikimiz de inliyoruz. İçimden bir düşünce kendini yüzeye

çıkarmak istiyor

Duygularla örtülü bir bilinç, ama bunu gerçekten kavrayamıyorum. Kafamın içinde daha fazla yer yok. Ruby'yle, onun tadıyla ve beni saran sıcaklığıyla dolu. Tekrar itiyorum ve Ruby nefes nefese kalıyor. Bir bacağını belime doluyor, ben de kalçasını kavrıyorum.

O kadar mükemmel hissettiriyor ki, keşke yolumuza engeller koymak yerine bunu daha önce yapsaydık diyorum. Parmaklarımı kalçasına sokup sabit bir ritim bulmaya çalışırken parmaklarımı yerinde tutuyorum. Ruby'nin elleri üzerimde, eğilip göğsümü öpüyor, sanki bana doyamıyormuş gibi her hamlede kendini bana doğru itiyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki hareketlerimin kontrolünü kaybetmemek benim için çok zor.

"Titriyorsun," diye fısıldıyor ve sırtımı yukarı doğru okşuyor. Ben kulağının arkasındaki noktayı emerken ve yavaşça içine doğru iterken omuzlarımı tutuyor.

"Çünkü kendimi kontrol etmek zorundayım."

"Seks sırasında su yataklarını parçalayan James Beaufort bu mu?" diye soruyor nefes nefese.

Boynunu ısırdım. "Sana su yatağı olmadığını söylemiştim."

Ruby söylediklerimi duymazdan geliyor ve ikinci bacağını da etrafıma sarıyor. Kalçalarını hareket ettiriyor, böylece onun içine daha derin kayıyorum. İnliyorum ve vücudum neredeyse kendiliğinden onun dolaylı isteğini yerine getiriyor. Bir elimle Ruby'nin boynuna sarılıyorum ve başını yatağa çarpmaması için onu sıkıca tutuyorum. Sonra eskisinden daha sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum. Ruby sırtımı kaşıyor ve her dokunuşunda kontrolü yavaş yavaş kaybetmemi sağlıyor. Yatak başlığının duyulabilir bir şekilde duvara çarpması ve göğsümün derinliklerinden gelen sesleri artık bastıramamam uzun sürmüyor. Ruby'nin nefesi gittikçe hızlanıyor, tırnakları tenime batıyor. Gözleri kapalı ama şu anda ona ne olduğunu gerçekten görmem gerekiyor.

"Bana bak," diye nefes nefese kaldım.

İsteğimi yerine getiriyor ve gözlerimiz buluşuyor. Aramızdaki bağ her zamankinden daha yoğun. Artık başka tarafa bakamıyorum ve Ruby de aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor. Sanki tam da bunun için yaratılmışız gibi birlikte hareket ediyoruz. Onun içinde yüksek sesle inlemesine neden olan bir noktaya ulaşana kadar tekrar tekrar içine giriyorum. Kasları etrafımda kasılıyor ve aniden çok fazla geliyor. Birlikte doruğa ulaştığımızda yatak, seslerimizi bastıracak kadar gıcırdamıyor. Benim dünyam patlıyor ve geriye sadece Ruby'ye yer olan renkli yıldızlar ve ışıklardan oluşan bir evren kalıyor.

30

Yakut

"Bana daha önce söylemeliydin." James parmağını omurgamda gezdiriyor ve ürperiyorum.

"Neden?"

Başımı göğsüne yaslayıp sert karnını okşuyorum, düşüncelere dalmışım. Bacaklarımız iç içe geçmiş ve hâlâ çıplağız ama James battaniyeyi üzerimize örtmüş.

"Çünkü o zaman daha nazik olurdum," diye mırıldanıyor, dudaklarını saç çizgime bastırarak.

"Bence bu sizi korkuturdu ve sonra da kaçardınız."

"Olmazdım. Sadece daha dikkatli olurdum."

Başımı geriye atıp yüzüne bakıyorum. Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuş - cidden endişeli görünüyor

"Ama nazik ve temkinli olmasını istemedim."

Ağzının bir köşesi hafifçe kalkıyor ve gözlerine karanlık bir ışıltı giriyor. Geldiği gibi aynı hızla kaybolur. "Belki de yer değişikliği yapmayı düşünmeliydim. Bekaretini gıcırdayan bir yatağı olan bir yurt odasında kaybetmemelisin."

Öfkeyle doğruluyorum. James'in bakışları bir an için göğüslerime takılıyor ama sonra hemen tekrar yüzüme bakıyor. "Alo? Eğer bekâretimi bir yerde kaybedersem, bu Oxford'da olur."

Gülümseyerek başını sallıyor. Bir sonraki an, dirseklerimden tutuyor ve ben onun üzerine düşene kadar beni öne doğru çekiyor. Kollarını bana doluyor ve beni sıcak bedenine sıkıca bastırıyor. "Sen delisin, Ruby Bell."

Biraz belki, düşüncelerimde ona katılıyorum.

Ama hepsi doğru geldi. James ve ben - belki bizim için hiçbir zaman kolay olmayacak ve belki James'in babası beni oğlunun hayatından çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya devam edecek, ama ben James için savaşmaya hazırım. Aramızda özel bir şey var. Bugünden beri bunu biliyorum ve bana bakışında

ve bana dokunduğunda, onun da aynı şekilde hissettiğini hissediyorum. Bunu başaracağız. Daha önce bir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Seninle nasıldı?" Bir süre sonra gözlerinin içine bakmadan sordum. Göz
. "Ha?"

Karnına çizdiğim desene odaklanıyorum. "Demek istediğim... senin ilk zaman?"

Sesli bir şekilde havanın kaçmasına izin veriyor ve midesi elimin altında çöküyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Şimdi ona bakıyorum. "Tabii ki."

"İyiydi. On dört yaşındaydım, sarhoştum ve oldukça berbat durumdaydım."

"On dört mü?" Tanrım, o zaman dört yıldan fazladır pratik yapıyor. Bu kadar iyi olmak için kaç kızla yattığını düşünmemeyi tercih ederim.

"Wren ve ben bahse girdik, ben de yaptım. Yaklaşık iki dakika sürdü ve iyi hissettirmedi."

"O zaman muhtemelen başarılı bir kızlık bozma için tavsiye vermesi gereken kişi sen değilsin," diyorum sessizce.

"Eğer hikâyeni anlatırsan, umarım bu daha iyi olur."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Kesinlikle. Mükemmeldi."

Nedenini anlamıyorum ama burada onunla yatmak tamamen normal geliyor. Sanki tam olarak buraya aitmişim gibi. Haftalardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim ve bacaklarımın arasındaki hafif acı veren zonklama bile beni rahatsız etmiyor. Söylediklerimde ciddiydim: Mükemmeldi. Ve bunu yapmak için daha iyi bir yer ya da an hayal edemezdim.

James aniden, "Bu sabah tamamen perişan görünüyordun," diyerek ruh halime anında bir gölge düşürdü.

"Görüşme gerçekten kötü geçti," diye mırıldandım.

Ağzı yine saç çizgimin üzerinde geziniyor ve alnımı okşuyor. "O iki öğretim görevlisi aptaldı. Bence bu, adayları kasıtlı olarak tedirgin etmek için yaptıkları bir oyun. Sen harika olmalısın." Bunu o kadar emin bir şekilde söylüyor ki neredeyse ben de inanacağım. Ama sadece neredeyse.

"Gerçekten değil. Bir soruya tamamen yanlış cevap verdim. Söylediklerimden hoşlanmadıklarını çok net bir şekilde fark ettim."

"Ne şekilde?"

Ona sabahki fiyaskoyu anlattım.

"Dediğim gibi, bunun onların oyunu olduğuna eminim. O kadar endişelenme. Eğer sen Oxford'a gidemezsen, kimse gidemez." Sesi benden

daha emin geliyor ama

bu konuda biriyle konuşmak iyi geldi. Özellikle de James Oxford'un benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Buna karşılık olarak beni dudaklarımdan öpüyor. Kendimi onun içinde kaybetmemek için çaba sarf etmem gerekiyor ama bir noktada başımı geri çekip ona soruyorum: "Senin için nasıl geçti?"

Yorumlaması zor bir mırıltı çıkarıyor ve konuşma Beaufort'a, Oxford'a ya da geleceğine döner dönmez yüzünde beliren o ifade yine beliriyor. Umutsuz görünüyor. Ve bu kalbimi acıtıyor.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum.

James kaşlarını çatarak bakışlarıma karşılık veriyor. Sonunda pes ediyor ve derin bir nefes alıyor. "Oxford'un senin için en önemli şey olduğunu biliyorum, bu yüzden seninle bu konuda konuşmak benim için zor ama... Bence buradaki bu sirk çok aptalca."

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Herkes aynı hayallere ve hedeflere sahip değil. James'in böyle hissetmesinin benimle hiçbir ilgisi yok, sadece kendisiyle ilgili.

"Daha önce bu röportajdayken... Her şey gözümün önünden geçti. Tıpkı ileri sarılan ve yerinden kıpırdamayan tek kişinin ben olduğum siyah-beyaz bir filmdeki gibi."

"Eğer gerçekten burada okumak ya da ailenizin şirketine katılmak istemiyorsanız, ne yapmayı tercih edersiniz?"

Başını sallıyor ve gözlerinde panik görüyorum. "Lütfen bana bunu sorma."

"Neden olmasın?" Yanağını okşuyorum ve derisinin ne kadar pürüzlü olduğunu hissediyorum. Yarın sabah kesinlikle tıraş edeceği birkaç sakal izi var. James sakal gölgesiyle kesinlikle harika görünüyor.

"Hayattan ne istediğimi bilmediğimi söylediğinde haklıydın. Ne yapabileceğim konusunda endişelenmiyorum, çünkü kendime hayal kurma izni verirsem, sonrası sadece daha depresif olacaktır."

Hâlâ hayatının nasıl olması gerektiğine kendisinin karar verme şansı olmadığını düşünmektedir. Ama onu bekleyen böyle bir miras omuzlarında büyük bir yük gibi dururken nasıl karar verebilir ki?

"Hayaller önemlidir James," diye fısıldıyorum. "O zaman sen benim rüyamsın."

Bir an için nefesim kesiliyor, ama bunun sadece söylediklerime tepki vermek zorunda kalmamak için yaptığı tembel bir girişim olduğunu hemen anlıyorum.

"Ne yazık ki işler böyle yürümüyor."

Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Bu çok kolay olurdu."

"Nelerden hoşlanırsın? Neye tutkunsun?"

Bir an için bunu düşünmek zorunda kalıyor. Birden gerildiğini hissediyorum ve sanki ona sorun olmadığını ve acele etmemesi gerektiğini söylemek istercesine göğsünü öpüyorum.

"Sporu severim," diye başladı sonunda tereddütle. Sanatı. İyi müzik. Oh, ve baharatlı yemekler. Tam olarak baharatlı Asya yemekleri. Bangkok'a seyahat etmek ve oradaki sokak pazarlarında her türlü şeyi denemek isterim."

Derisine sırıtıyorum. "Kızarmış çekirge gibi bir şey mi?"

"Aynen öyle." Gerginlik yavaşça azalıyor.

"Bunların hepsi olasılık dahilinde gibi görünüyor."

"Bunlar tatil yaptığınızda yaptığınız şeyler, hayatta bir hedef olarak düşünebileceğiniz şeyler değil."

Karnını nazik daireler çizerek okşuyorum. "Bu bir başlangıç. Kendi yolunda durmayı bırakırsan tüm bunları yapabilirsin."

James hiçbir şey söylemiyor.

Aklıma bir fikir geldi. Daha fazla uzatmadan ayağa kalkıyorum ve yerde iç çamaşırlarımı arıyorum. Yatağın hemen yakınında her şeyi buluyorum ve önce külotu, sonra da sütyeni giyiyorum. Masadaki sandalyenin üzerinde James'in gri gömleğini buluyorum. Onu giyiyorum ve sonra masanın etrafına bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" James arkamdan soruyor. Ona dönmeden önce kavisli B harfi olan siyah defterini ve tükenmez kalemini alıyorum. O da yine boxer şortunu giymişti.

"Şimdi bir liste yapacağız," diye cevap veriyorum ve defterle birlikte yatağa geri dönüyorum.

James sorgulayarak bana bakıyor. Yanımdaki koltuğa vuruyorum. Yatak hâlâ sıcak ve James'in kokusu etrafımı sarıyor. Yavaşça ve şüpheli bir bakışla yanıma geliyor. Otururken yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

Ona doğru eğilip yatağın yanındaki başucu lambasını yakıyorum. Sonra kucağımdaki defterini açıyorum.

"Ne zaman kendimi kötü hissetsem liste yaparım. Çocukken bile bu, motivasyonumu korumama ve zihnimi açık tutmama yardımcı olurdu. Şu anda işler pek iyi gitmese bile" diye açıklıyorum. İlham verici alıntılar seçerim ya da gerçekten yapmak istediğim şeyleri yazarım ya da daha sonra dünyada değiştirmek istediğim şeyleri yazarım." Kaldırıyorum

kalem. "Normalde her şeyi biraz daha renkli yaparım ama bu seferki öyle olacak."

Bakışlarındaki güvensizlik kayboluyor ve gülümsemeye başlıyor. "Benim için böyle bir liste yapmak ister misin?"

Başımı salladım. "Belki o zaman seni de motive eder."

Defterinin boş sayfasına bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Tamam."

Sırıtarak, kalemi işe koyuluyorum. Sonra üst orta kısma dalgalı harflerle Yapılacaklar yazıyorum. Başlığın altını dalgalı bir çizgiyle çiziyorum. Sonra 1 yazıyorum. Bangkok'a seyahat. Beklentiyle James'e bakıyorum. "Sırada ne var?"

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor.

"Her şey olabilir," diye hatırlatıyorum ona.

"Lakros oynamaya devam etmek istiyorum," diyor sessizce.

"Ah evet," diye mırıldanıyorum, listedeki ikinci maddeye dikkat çekerek. Hemen yanına küçük bir lakros sopası ve James'in 17 numaralı formasını çiziyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda bakışları o kadar sıcak ki karnımı karıncalandırıyor.

"Peki, sırada ne var?"

Yine düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı var. Onu zorlamak istemediğim için sabırla bekliyorum.

"Daha fazla okumak istiyorum," diyor. "Her zamanki türümün

dışında bile." "Genelde ne okursunuz?"

"Babamın bana verdiği referans kitapları. Başarılı girişimcilerin biyografileri." Kaşlarını çatıyor. "Ama çok daha fazlası var. Örneğin, mangada elimi denemek istiyorum." Bana anlamlı anlamlı gülümsüyor.

"Sizin için bir tavsiye listesi hazırlayabilirim," diyerek gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Her şeyi bir anda yiyip bitirirdim."

Sırıtarak listenin üzerine eğildim ve 3. Daha çok ve daha çeşitli okuyun yazdım. "Başka ne var?"

James sertçe yutkunur. "Elbette, profesyonel olarak beni tatmin edecek bir şey yapmak isterim. Bunun ne olabileceğini ya da mümkün olup olmadığını henüz bilmiyorum ama-" Omuzlarını silkiyor. Sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama buna izin vermiyor gibi görünüyor. Kalemi bırakıyorum ve yanağını kavrıyorum. Şefkatle, başparmağımla sıcak tenini okşuyorum ve sonunda onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Gözlerini kapatıyor ve usulca iç çekiyor.

"Her şey mümkün James," diye fısıldıyorum ve tekrar arkama yaslanıyorum. Kalemi alıyorum ve 4 yazıyorum. Sonra düşünceli bir şekilde çalışmama bakıyorum.

"Bir nokta hâlâ eksik," diyor James aniden, defterine uzanarak. Kalemi benden alıyor ve bir şeyler yazıyor.

"Bitti," diye mırıldanıyor, kitabı önünde tutarak. Çıplak kalçam onunkine değene kadar ona yaklaşıyorum ve eklediklerini okuyorum.

5. Yakut

Nefesimi tutuyorum ve liste ile James arasında gidip geliyorum. "Sen yanımdayken her şeyi yapabileceğimi hissediyorum," dedi. kabaca şöyle diyor. "İşte bu yüzden sen kesinlikle beni mutlu etmek için orada olan bir listeye aitsin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım. Elini başımın arkasına koyuyor ve beni öpüyor. Birlikte yastıklara gömülüyoruz, birleşmiş ağızlar ve ellerimizde onun hayalleri.

31

James

Ne yazık ki hayatımın açık ara en iyi gecesi bir noktada sona erdi. Ruby ve ben bunu atlatmaya çalıştık, ancak sabah dört civarında uyuyakaldık, ancak üç saat sonra uyandık çünkü uyuyakaldığımızı ve Ruby'nin ailesinin kapının dışında bekliyor olabileceğini düşündük. Neyse ki yanlış alarmmış ama fazla zamanımız kalmadı.

Ruby'nin odasına gitmesine izin vermek benim için inanılmaz zor. Ona veda etmek istemiyorum, sanki onu en az bir ay daha görmeyecekmişim gibi kendime çekip öpüyorum. En geç yarın okulda tekrar buluşacağız ve belki bu gece bile evden uzaklaşmayı başarabilirsem. Hatta şansımız oldukça yüksek: St Hilda'ya davet edilmem babam için bir hakaretle eşdeğerdi. Hatta Lydia'yla yer değiştirmemizi bile önerdi çünkü benim aksime o Balliol'dan davet almıştı. "Utanç" ve "işe yaramaz" gibi kelimeler hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor. Konuşmalarımın nasıl gittiğiyle ilgilendiğini sanmıyorum.

Sabahın erken saatlerinde Percy beni aldı. Bavulu benden alıp Rolls-Royce'un bagajına yerleştirdikten sonra tekrar arabaya biniyor ve Lydia'yı alıyoruz. Bölme kaldırılmış ve hoparlör kapatılmış, görünüşe göre benimle konuşmak istemiyor. Bu benim için oldukça iyi, çünkü Ruby'nin listesine tekrar bakabilirim. Üzerinde yazılanlar ne kadar gerçekçi bilmiyorum ama en azından bana her zaman dün geceyi hatırlatacak.

Ruby'nin bu sabaha kadar giydiği gri gömleği giydim ve kokusu üzerime yapıştı. Dilimde hâlâ onun tadını alabiliyormuşum gibi hissediyorum ve adımı nasıl inlettiğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Bunu kesinlikle tekrarlamak istiyorum. Tercihen hemen.

Lydia benimle birlikte arabaya bindiğinde bir şeylerin değiştiğini hemen anlıyor. Kısık gözlerle önce aşağıya, sonra yukarıya, yüzüme bakıyor. Sonra yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Harika bir gece geçirmişe benziyorsun." Beni çok iyi tanıyor.

Listeyi tekrar katlayıp cüzdanıma geri koyuyorum. Hâlâ yurttayken yırtıp attığım sikiş kartının yerini alıyor.

"Detayları alacak mıyım?"

Bu soru beni şaşırttı. Lydia kısa süre önce bana Bay Sutton'dan bahsetmiş olsa da, konu aşk hayatımıza geldiğinde birbirimize karşı pek açık değiliz.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ne zamandan beri geceleri ne yaptığımla ilgileniyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Ruby ile öpüştüğün için."

"Sevişmek" kelimesi bana Ruby ve benim aramda geçenler için kesinlikle yetersiz geliyor. Birincisi, geceyi Ruby ile geçirdiğimi kim söyledi? İkincisi, ona katlanamadığını sanıyordum."

Lydia gözlerini devirir. "Birincisi, ben aptal değilim. İkincisi, sen seviyorsan ben de severim. Bu kadar basit."

"Bu iyi bir şey. Sanırım gelecekte onu sadece okulda görmeyeceksin." Lydia'nın ağzı açık kalır. "Onun hakkında ciddi misin?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye bir şey yapamıyorum. Bir sonraki an Lydia koluma bir tokat atıyor. "Buna inanamıyorum! James!"

"Ne?"

"Babam bunu öğrenirse çıldırır," diyor başını sallayarak. Eli hâlâ kolumda. Kısa bir süre sıkıyor. "Ama çok mutlu görünüyorsun. Senin adına sevindim."

Böyle olacağını bilmiyordum. Aşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu ya da Ruby'yi düşünmenin bile kalbimi hızlandıracağını bilmiyordum. Percy'ye doğruca ona gitmesini söylemek isterdim, çünkü korkarım onsuz bir saniye daha dayanamam.

"Percy'nin nesi var?" diye soruyor Lydia birden, sanki aklımı okumuş gibi. Öncekinden daha sessiz konuşuyor ve şoför mahalline doğru başını sallıyor.

"Bilmiyorum."

"Bana nasıl gittiğini bile sormadı," diye mırıldanıyor.

"Bana anlatabilirsin," diye teklif ediyorum ama Lydia burnunu kırıştırıyor. "Aşık olduğunda komik oluyorsun."

Sadece yüzümü buruşturuyorum.

Yolculuğun geri kalanını dostane bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Lydia telefonunda bir şeyler yazıyor, ben de pencereden dışarı bakıp dün geceyi düşünüyorum.

Eve vardığımızda, Percy'ye bavulları taşımasında yardım etmek için arabanın etrafında dolaşıyorum. Elini sallayarak beni durduruyor ve ciddi bir şekilde bana bakıyor.

"İçeri girmelisiniz, Bay Beaufort." Yedide yeni kurulan arka koltuğa kola döktüğümden beri benimle bu kadar sert konuşmamıştı. Percy benimle Lydia arasında bir ileri bir geri baktı, sonra sertçe yutkundu ve bavullara döndü. Lydia ve ben şaşkın şaşkın birbirimize bakıp merdivenlerden yukarı, girişe doğru yürüyoruz.

"Onun nesi var?" diye fısıldıyor Lydia, biz çoktan kulak kesilmiş olmamıza rağmen.

"Bilmiyorum. Dünden beri babamla konuştun mu?"

Başını sallıyor ve ben de kapının kilidini açıp onun yanında giriş holüne giriyorum. Evdeki yardımcılarımızdan Mary salona girdiğinde Lydia çantasını kapının hemen arkasında duran küçük masanın üzerine bırakıyor. Bizi fark ettiğinde beti benzi attı. Tam onu selamlamak üzereydim ki arkasını dönüp aceleyle salona doğru ilerliyor. Lydia ve ben bir kez daha bakışıyoruz. Birlikte salondan geçip Mary'nin kaçtığı odaya giriyoruz.

Babam şöminenin önünde duruyor. Sırtı bize dönük, ama elinde bir bardak açık kahverengi sıvı tuttuğunu görebiliyorum, daha öğlen bile olmamasına rağmen. Şöminedeki ateş hafifçe çıtırdıyor ve Mary hızlı adımlarla tekrar gözden kaybolmadan önce ona bir şeyler mırıldanıyor.

"Baba?" Ben soruyorum.

Arkasını dönüyor, yüzü alışık olduğum gibi ifadesiz. Yine de gözlerinin altındaki halkaları gördüğümde huzursuz oluyorum.

"Oturun." Hemen yanındaki koltuğa doğru yürürken eliyle yeşil kadife döşemeli kanepeyi işaret ediyor.

Oturmak istemiyorum. Burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. Ben salonun girişinde durup babama bakmaya devam ederken Lydia oturuyor. Bardağı açıyor ve içindeki viskinin geri kalanını içiyor. Sonra da yan masaya bırakıyor.

"Otur, James." Bu bir emir, artık bir rica değil. Ama yerimden kıpırdayamıyorum. Gerilim çok büyük. Bir şey oldu, eve girdiğim anda bunu hissettim.

"Annem nerede?" diye soruyor Lydia. Sesi hâlâ zoraki bir mutlulukla çıkıyor, sanki babamla aramızdaki havayı düzeltmek istiyormuş gibi. Ama bir şeylerin yanlış gittiğini de biliyor olmalı.

"Annen felç geçirdi."

Babam koltukta arkasına yaslanmış oturuyor, kollarını arkalığa dayamış ve bacak bacak üstüne atmış, ayak bileği dizinin üzerinde duruyor. Yüz ifadesi çelik gibi. Hareketsiz. Her zamanki gibi.

"Bu ... ne... ne demek istiyorsun?" Lydia kekeliyor.

"Cordelia felç geçirdi." Kelimeleri sanki prova etmiş gibi tekrarlıyor. "O öldü."

Lydia ellerini ağzının önüne koyar ve hıçkıra hıçkıra ağlar. Bana gerçekten orada değilmişim gibi geliyor. Zihnim bedenimden ayrılmış ve sahneye tamamen başka bir yerden bakıyorum.

Babam konuşmaya devam ediyor, ama ben sadece birkaç kelime parçasını anlıyorum. Damar patladı... çok geç geldi... Hastane... onlar için daha fazla bir şey yapamam. Ağzı kıpırdıyor, ama sözcükleri ağlamaklı bir sesle karışıyor.

Lydia söylüyor. Ayrıca bir ses duyulur. Hızlı ve yüksek sesli bir nefes.

Sanırım bu benden kaynaklanıyor.

Elimi sıkıca göğsüme bastırıyorum ve bastırmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Daha hızlı ve daha hızlı nefes alıyorum ama yine de nefes alamıyor gibiyim. Panik hakkında internette okuduğum tüm ipuçları şu anda bana yardımcı olamıyor. Vücudum otomatik pilota geçiyor ve soğuk terler dökmeme neden oluyor.

Annem öldü.

Annem öldü.

Babam suratını asmıyor. Belki de bu kötü bir şakadır. Balliol'a davet edilmemenin cezası olarak.

"Ne zaman?" Ağır ağır nefes almayı başarıyorum. Başım dönüyor. Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor. Bir yere tutunmam gerekiyor ama kollarıma hareket etmeleri için nasıl komut vereceğimi bilmiyorum.

Babam bana bakıyor, bakışları anlaşılmaz. "Pazartesi öğleden sonra."

Kalbim. Her an duracağı ya da göğsümde patlayacağı garanti. İlk başta babamın ne dediğini anlamıyorum çünkü ciğerlerime hava almaya çalışmakla meşgulüm. Ancak birkaç kesik kesik nefesten sonra sözlerinin anlamı bana ulaşıyor.

Pazartesi öğleden sonra. Bugün çarşamba.

Titreyen bir sesle, "Şunu bir toparlayayım," diyorum. "Annem iki gün önce felç geçirdi ve sen bize şimdi mi söylüyorsun?"

Bu soruyu sormak zorunda kalmamalıydım. Kız kardeşime gitmeli ve onu kollarıma almalıyım. Birlikte ağlamalıyız. Ama bu bana doğru gelmiyor. Hâlâ sanki bu gerçekten benim başıma gelmiyormuş gibi geliyor - bedenim üzerinde kısa süreliğine güç kazanan başka birinin başına geliyor ve ben sadece izliyorum. Güçsüz ve tamamen sersemlemiş bir halde.

Babam parmaklarını sandalyenin arkasına vuruyor. "Görüşmeleri berbat etmeni istemedim."

Sonra ne olduğunu açıklayamam. Sanki kafamda bir şimşek çakıyor. Bir sonraki an babamın üzerine atlıyorum ve yumruğumu yüzüne indiriyorum. Yumruğum o kadar şiddetli ki sandalye geriye doğru devriliyor ve babamla ben yere düşüyoruz. Lydia tiz bir çığlık attı. Bir şey yere çarpıyor ve parçalanıyor. Yumruğum yine babamın kayıtsız yüzüne çarpıyor. Burnundan kan fışkırıyor ve elimdeki bir kemik tehlikeli bir şekilde çatırdıyor. Etrafımızda kırıklar var. Elim yanıyor ve zonkluyor ama yine de savuruyorum.

"James, dur!" diye bağırır Lydia.

Biri beni arkamdan yakaladı ve babamdan kopardı. Sert tutuşa karşı vahşi bir hayvan gibi mücadele ediyorum. Babama bunu ödetmek istiyorum. Her şey için.

Babam Lydia'nın yardımıyla yerden kalkar. Burnundan ve ağzının bir köşesinden kan akıyor. Parmaklarıyla yüzüne dokunuyor ve koyu kırmızıya bakıyor. Sonra hâlâ beni tutan Percy'ye bakıyor. "Sakinleşene kadar onu buradan götür."

Percy beni kendine çekti ve koridorda sürükledi. Kolları göğsüme öyle sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordum. Beni koridorda sürüklerken bir çekmeceye çarpıyor ve başka bir şeyi kırıyor. Percy beni yine dışarıda bırakıyor. Arkamı dönüyorum ve hemen eve geri dönmek istiyorum.

Percy beni omuzlarımdan tutarak, "Bay Beaufort, durun," diyor. Ellerini itiyorum ve göğsüne bir yumruk indiriyorum.

"Yoldan çekil, Percy."

"Hayır." Sesi kararlı ve parmakları ceketimin kumaşını sıkıca kavrıyor.

"Bizden sakladı. Bize söylemedin," demeyi başarıyorum. Onu tekrar itiyorum. "Annem öldü ve sen bana söylemedin." Kelimeler asit gibi geliyor ve aniden her yerim yanıyor: ağzımda, boğazımda, göğsümde ve gözlerimde. Görüşüm bulanıklaşıyor.

"Annem öldü."

Kör bir acı vücuduma hızla yayılıyor. Çok acıyor. Dayanabileceğimi sanmıyorum. Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor ve ben hala düzgün nefes alamıyorum. Durmak zorunda. Bu acıyı susturmalıyım.

Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki Percy'nin ceketinden kayıyor. Bir sonraki an arkamı dönüp garaja doğru yürüyorum.

"Bay Beaufort!"

Savunmacı bir el hareketi yapıyorum. Garaja doğru koşarken Percy beni takip ediyor. Ayaklarım beni arabama götürüyor. Titreyen ellerimle anahtarı pantolonumdan çıkarıp sürücü kapısını yırtarak açıyorum. Görüş alanımın kenarları gittikçe kararıyor ve her an devrilecekmişim gibi hissediyorum. Hepsi aynı. Basitçe hiçbir şeyin önemi yok. Arabayı çalıştırıyorum. Percy tam önünde duruyor. Bu da önemli değil. Gaz pedalına basıyorum ve son anda yolumdan çekiliyor. Islak yanaklarımı elimin tersiyle silerken lastiklerin gıcırtısıyla arabayı sürüyorum.

32

Yakut

Tam Jenga oynarken bir tahta bloğu çıkardığım sırada kapı çalıyor. Yere yığılıyorum ve kolumun seğirmesi tüm kulenin yıkılmasına neden oluyor. Annem, babam ve Ember beni yuhalıyor, ben de usulca küfrediyorum.

"Bir sonraki turda yoksun," diyor annem ellerini ovuşturarak. Aramızda en iyisi o ve neredeyse hiç kaybetmiyor.

Aileme seyahatimi anlattıktan ve onlara dizüstü bilgisayarımda küçük bir Oxford slayt gösterisi gösterdikten sonra birlikte akşam yemeği yedik ve ardından öğleden sonra oyun oynamaya karar verdik. Bu üçüncü Jenga turumuz ve ben şimdiden iki kez kaybettim. Yenilgimi kabul ettim ve ayağa kalktım. Diğerleri küçük tahta parçaları tekrar üst üste dizmeye başlarken ben kapıya gidiyorum. Orada kimin durduğunu görünce gözlerim açılıyor. "Lydia?"

Yıkılmış görünüyor. Yanakları kızarmış ve gözleri şişmiş. Ona doğru bir adım atıyorum ama beni durdurmak için hemen elini kaldırıyor. "James burada mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ne oldu?" Telaşla soruyorum.

Lydia beni tam olarak duymuyor gibi görünüyor. Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve kulağına götürmeden önce bir numara çeviriyor. Dışarı çıkıp çoraplarıyla yanına gidiyorum ve kolundan tutuyorum. Israrla ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Sadece başını sallıyor.

"Cy? "Benim," diyor aniden. James seninle mi?"

Cyril telefonun diğer ucundan bir şeyler söylediğinde, yüzüne bir rahatlama yayılır. "Tanrı'ya şükür."

Telefonun diğer ucunda yine Cyril'in sesini duyuyorum ama ne dediğini anlamıyorum. Her ne ise, Lydia'nın yüz ifadesinin yeniden kararmasını sağlıyor.

"Tamam. Hayır, ben geliyorum." Başka bir şey söylüyor ve Lydia bana hızlıca bakıyor. "Evet. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra arkasını dönüp Percy'nin yaslandığı arabaya doğru yürümek ister. O da o kadar endişeli görünüyor ki

mideme yayılıyor.

"Lydia, lütfen bana ne olduğunu anlat," diye tekrarlıyorum. Duruyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Anlatamam." "Seninle gelmeme izin ver," diyorum aniden.

Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Biraz beklemesi için elimle bir işaret yapıyorum. Sonra koşarak eve giriyorum, botlarımı giyiyorum, montumu ve babamın bana yaptığı örgü atkıyı alıyorum. Aileme bir süreliğine gitmem gerektiğini söyleyip ön kapının yanındaki kancadan anahtarımı alıyorum. Yürürken atkıyı boynuma doluyorum. Lydia beni tutmak ister gibi görünüyor ama bunu yapacak gücü kendinde bulamıyor.

Başka bir şey söylemeden arabanın içinde kayboldu. Percy'ye selam veriyorum, o da bana sertçe başını sallıyor, sonra ben de arabaya biniyorum. Lydia, James'in genelde oturduğu koltuğa oturuyor. Bakışları donuklaşıyor ve kırmızı paltosunun etekleriyle oynuyor. Elini tutmak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

"Teklifim hâlâ geçerli. Eğer konuşmak istersen yani," diyorum sessizce.

Lydia sanki ona bağırmışım gibi irkildi. Başını kaldırıyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. Onun yanında geçirdiğim her saniye midemdeki batma hissi daha da kötüleşiyor. Ne olmuş olmalı ki bu kadar yıkılmış durumda. Birden aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Yukarı bakıyorum. Kırmızı ışık yanmıyor, bu da Percy'nin bizi duyamadığı anlamına geliyor. Biraz öne eğildim.

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?" Fısıldıyorum.

Lydia panik içinde sürücü kabinine bakıyor ama bölme duvarı da kalkmış. Sonra tekrar bana döndü. "Evet," diyor boğuk bir sesle. "Evdeydik-" Duraklıyor ve bana ne kadar güvenebileceğini düşünüyor gibi görünüyor. "Bir tartışma oldu."

James dün gece bana babasından bahsettiğine göre, Beaufort evinde "çekişme "nin ne anlama geldiği hakkında bir fikir edinebilirim. Tüylerim diken diken oldu.

"James iyi mi Lydia?" Sesimdeki paniği bastıramayarak fısıldıyorum.

Lydia çaresizce omuzlarını silkiyor. "Cyril evet diyor."

Önümüzdeki çeyrek saat bana sonsuzluk gibi geliyor. Parmaklarımı ceketimin eteklerine geçiriyor ve endişeden çıldırmamaya çalışıyorum. Tüm bunların ne anlama gelmesi gerektiğini bilmiyorum ve Lydia bakışlarımı kaçırıyor ve sadece

düşüncelere dalmış bir halde karnını okşuyor. Arada bir gözyaşlarını önlemek istercesine şiddetle gözlerini kırpıştırıyor. Bir keresinde cep telefonu titrer. Mesajı okuduğunda dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve sonrasında artık konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor.

Cyril'in evine vardığında Lydia arabadan atlıyor ve aceleyle ön kapıya gidiyor. Buzlu merdivenlerde ayağı kayıyor ve düşmemesi için son anda kolundan tutuyorum. Mırıldanarak teşekkür ediyor.

Cyril zaten kapıda durmaktadır. Lydia onun evine vardığında, kollarını açarak onu selamlar. "Bakın kim varlığıyla partiyi zenginleştiriyor."

Cyril onu kollarına alır, ama o orada öylece durur ve cansız bir bebek gibi üzerinden geçmesine izin verir. Cyril'in ondan ayrılması biraz zaman alıyor. Sonra beni keşfediyor. "Yanında bir de artı bir getirmişsin. Ne güzel." Son sözleri, aslında tam tersini kastettiğine şüphe bırakmayan bir tonda söylüyor. Sonra yana doğru bir adım atıyor ve içeri giriyoruz. Daha şimdiden evin arka tarafında çalınan gürültülü müzik duyuluyor. Cyril'in kolu hâlâ Lydia'nın omzunda. Acaba ne olduğunu biliyor mu yoksa Lydia'yla bu konuda konuşmayacak kadar nazik mi?

Geçen sefer de yürüdüğüm salondan geçiyoruz. Bu kez galeride hiç konuk yok, parti tamamen salonda gerçekleşiyor gibi görünüyor. İçeri girdiğimizde müzik bizi karşılıyor ve etrafıma bakıyorum. Buraya son gelişimdeki kadar kalabalık değil. Aslında, parti oldukça idare edilebilir. Neden bilmiyorum ama bu beni daha da huzursuz ediyor. Tanımadığım birkaç kişi odanın ortasında iç çamaşırlarıyla dans ediyor. Alistair kanepelerden birine oturmuş dövmeli, kaslı bir adamla öpüşüyor. Daha gerideki içki arabasında Kesh'i görüyorum, gözlerini kısarak ikisini izliyor ve bardağını bir dikişte boşaltıyor.

Boynum karıncalanmaya başlıyor... ve sonra James'i keşfediyorum. Havuzun yanındaki kanepelerden birinde oturuyor. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken omuzlarım kaskatı kesiliyor. Tamamen bitkin görünüyor. Saçları dağınık, gömleğinin kolları kıvrılmış ve gri gömleğinin üzerinde birkaç kırmızı leke görebiliyorum - dün gece giydiğim gömlek. Kalbim pantolonumun içine batıyor.

Tam yanına gitmek üzereydim ki eğildiğini gördüm. Başını masanın üzerine eğiyor, burnunun bir tarafını tek parmağıyla bastırarak kapatıyor ve diğer burun deliğinden beyaz bir madde çıkarıyor. Ağzım açık kaldı. O sadece ...

Bana belli belirsiz tanıdık gelen sarışın bir kız havuzdan çıkıyor ve James'e doğru yürüyor. Bir parmağını büküyor ve ona gelmesi için işaret ediyor. James ayağa kalkıyor ve başını eğiyor. Ona doğru son bir metre kadar yürüyor ve ona yakın bir yerde duruyor. Sonra ellerini kaldırıyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. O anda onu tanıdım. Erkek arkadaşımı taciz eden kız Elaine Ellington'dı. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor ve midemde acı verici bir sızı hissediyorum. Donup kaldım.

"Ne zamandır böyle?" diye soruyor Lydia Cyril.

"Bugün öğleden beri. Kendini tamamen vurdu."

Lydia tıslayan bir küfür savurdu. İkisi konuşmaya devam ediyor ama kulaklarımdaki gürültüden onları duyamıyorum. Elaine, James'in gömleğini yere düşene kadar omuzlarından çekiyor. Sonra kemeriyle uğraşmaya başladı.

Bu kadar yeter.

Şu anda, öfkem sudan duyduğum korkudan daha büyük. Birkaç uzun adımda onlarla birlikteyim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tıslıyorum.

James başını bana doğru çevirdi, ama bana bakmıyordu.

Ben.

Bana tamamen yabancı görünüyor. Yüzü taş kesilmiş, göz bebekleri

O kadar büyük ki gözbebeklerinin çoğunu kaplıyorlar ve artık o olağanüstü turkuaz mavisini göremiyorum. Yanakları solgun ve gözleri kırmızıyla çevrili.

Bu benim James'im değil. Aylar önce olduğu adam, insanlara parayla rüşvet veren, her hafta sonu arkadaşlarıyla sarhoş olan ve birbiri ardına kızlarla yatan adam. Hiçbir şey hissetmeyen ve hiçbir şeyi umursamayan adam.

"James," diye fısıldıyorum ve elini tutuyorum. Teni buz gibi soğuk.

Bir an için bakışlarında bir şey titreşir. Karanlık ve tüketen bir şey ve onu içten içe yiyip bitiriyor gibi görünüyor. Sesli bir şekilde nefes alıyor, gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor - ve tekrar açtığında, ifade tekrar kayboluyor. "Burada işin yok Ruby."

"Ama ben-"

Ben hala konuşurken, arkasını döndü ve havuza atladı. Gürültülü su sıçraması beni ürkütüyor. Yüzüme küçük su sıçramaları oluyor ve bir sıçrayışta geri çekiliyorum. Elaine ve sadece iç çamaşırı giymiş birkaç misafir daha James'i suya kadar takip ediyor. Wren de onların arasında. O da

yeniden ortaya çıkıp James'i daha da ıslatırken haykırır. Sırıtarak saçındaki suyu silkeliyor.

Buradaki her şey anlatılamayacak kadar yanlış geliyor. James'le konuşmayı çok isterdim ama çeşitli nedenlerden dolayı bu mümkün değil. Korkum suya daha fazla yaklaşmama izin vermiyor ve ayrıca, bu durumda ona anlayabileceği bir şey söyleyebileceğinizi sanmıyorum. James çok ilgisiz görünüyor. Sanki dünya yanından akıp gitmiş ve o da şaşkınlık içinde kendini bırakmış gibi.

Elaine James'e doğru ilerler. Duvara ulaşana kadar geriye doğru yüzüyor ve Elaine gülümseyerek onu takip ediyor. Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atıyor. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Bana kötü bir rüya gibi geliyor. Suyun altında, onun vücudunun bulanık hatlarını onunkine bastırırken görebiliyorum. Şimdi onun bacaklarının arasında duruyor, öne doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi tanıdık geliyor. Sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi. İçimdeki her şey oraya gitmemi ve onu James'ten uzaklaştırmamı emrediyor ama hareket edemiyorum. Elaine yüzünü iki elinin arasına alıp onu öptüğünde James hiçbir şey yapmıyor.

İçimde bir şeyler parçalanıyor. Küçük cam parçaları göğsüme giriyor ve zorlukla nefes alana kadar içimin derinliklerine doğru ilerliyor.

Birden biri elini omzuma koyuyor. "İşte benim tanıdığım James Beaufort bu," diye mırıldanıyor Cyril kulağıma yaklaşarak.

Söylemek istiyorum: Ama bu benim tanıdığım James Beaufort değil. Onun gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

O benim arkadaşım, seni aptal pislik.

Ama bu doğru değil. James Beaufort benim arkadaşım olsaydı, bunu yapmazdı. Benim arkadaşım olsaydı, bir sorun olduğunda bana gelir ve yüzeysel arkadaşlarıyla alkol ve uyuşturucuyla acısını dağıtmak yerine bana güvenirdi. Benim arkadaşım olsaydı, boğazına başka bir kızın dili takılmazdı.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Islak zeminde kayıyorum ama kendimi yakalamayı başarıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde salona doğru ilerliyorum. Çıkışa doğru koşarken ayak seslerim büyük salonun zeminine çarpıyor. Buradan bir an önce çıkmalıyım. Ne yazık ki, dünyada az önce olanları unutabileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum.

"Ruby!" diye sesleniyor Lydia arkamdan. Duruyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Onun ne kadar çaresiz olduğunu gördüğümde, içimde bir vicdan azabı filizleniyor.

"Ailenin durumu bu kadar boktan olduğu için gerçekten üzgünüm

Lydia," diyorum titreyen bir sesle. "Ama yapamam. Bu şekilde olmaz, bundan sonra olmaz-" Neyden sonra? Sonra

Tam olarak bunun üstesinden geldiğimizi sanıyordum? Birlikte yattıktan sonra mı? Ona söylemem mümkün değil.

"Sana şimdi ihtiyacı var," diye yalvarıyor bana.

Acı bir kahkaha atıyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. Bu salon çok abartılı bir şekilde çökmüş. Göz alabildiğine altın, paha biçilmez yağlı boya tablolar, pahalı antika vazolar - aniden bana tamamen önemsiz görünen şeyler. Arkamı dönüp koridorda ilerlemeye devam ediyorum ve sonunda çıkışa varıyorum. Lydia arkamdan bir şeyler sesleniyor ama artık onu duymuyorum.

Ağır kapı arkamdan kapandığında, bunu bir sembol olarak görüyorum.

Kısa bir an için, eğer ikimiz de yeterince istersek bunun James ve benimle yürüyebileceğini düşündüm. Ama şimdi bir şey netleşti:

Asla onun dünyasının bir parçası olmayacağım.

Ne yazık ki bunu ancak şimdi, iş işten geçtikten sonra fark ediyorum.

Şükran Günü

Save Me'nin oluşturulmasında teşekkür etmek istediğim pek çok kişi yer aldı:

Sözleriyle ve eylemleriyle yanımda olan ve beni her zaman cesaretlendiren eşim Christian.

Jerome Scheuren, Oxford'a başvurdu ve plan yapmamda bana çok yardımcı oldu.

Test okuyucularım Laura Janßen, Ivy Bekoe ve Saskia Weyel'in yorumları altın değerindeydi.

Kim Nina Ocker, Ruby ve James'in resmi kitap vaftiz annesi, bulaşıcı coşkusu ve birlikte yazdıkları günler için.

Bana her zaman kulak veren ve birlikte hayatın çok daha eğlenceli olduğu arkadaşlarım Lucie Kallies ve Maren Haase.

Bana büyük destek olan menajerlerim Gesa Weiß ve Kristina Langenbuch.

Editörüm Stephanie Bubley'e birlikte plan yaptığımız, rastgele ilham parlamalarımı dinlediği, benim için K-Pop ile uğraştığı ve şarkı sözleri üzerinde birlikte çalıştığımız için. Ayrıca, LYX-Verlag'daki tüm ekibe, özellikle de bu yeni seriyi yazmamı mümkün kılan Ruza Kelava ve Simon Decot'ya sonsuz teşekkürler.

Ve son olarak, tüm okuyuculara bu kitabı ellerine aldıkları için teşekkür etmek istiyorum. Harikasınız ve son için üzgünüm... Neyse ki Ruby ve James'in hikayesi yakında devam edecek!

Ruby ve James'in
hikâyesi devam
ediyor:

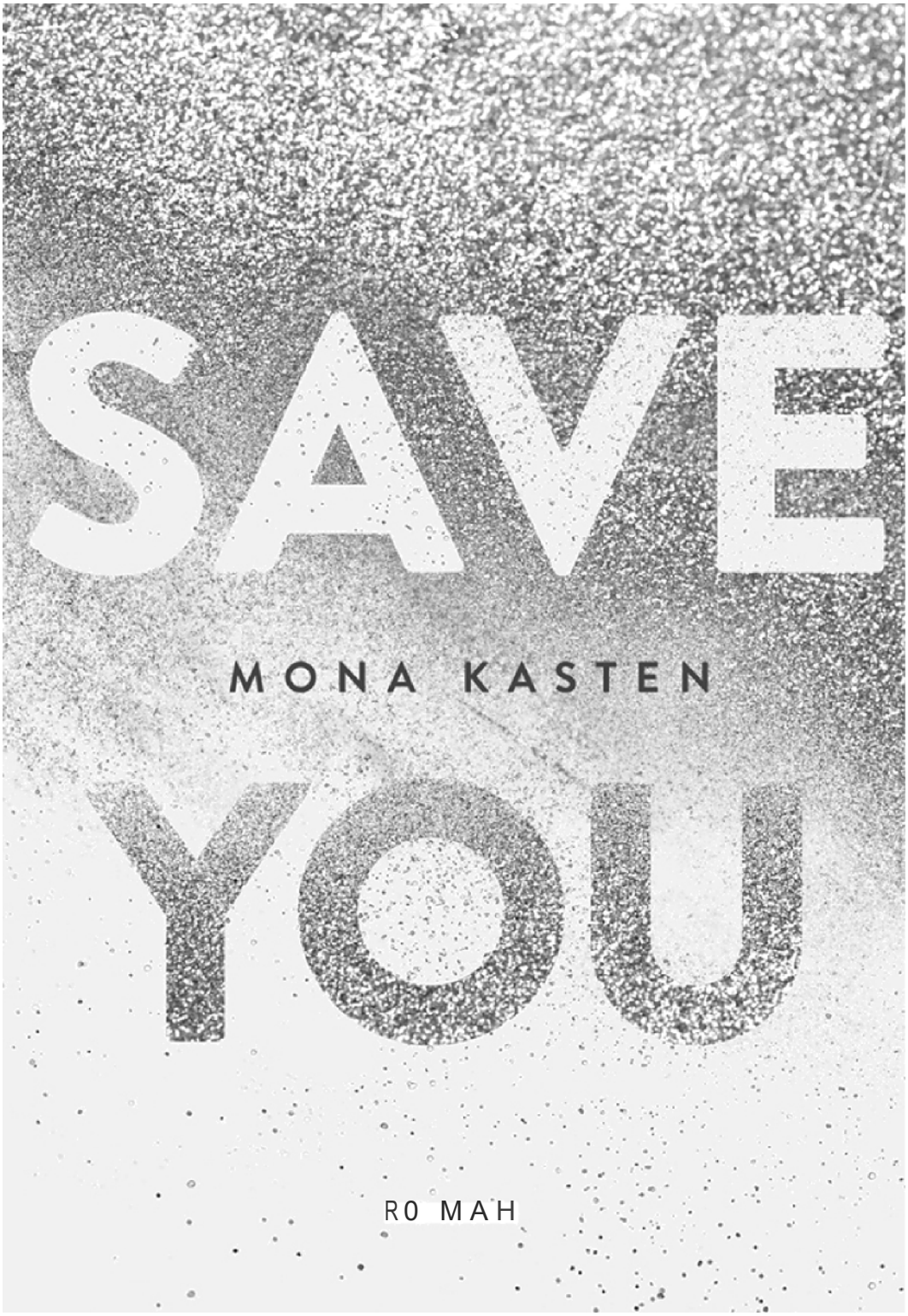

LYX

(25.05.2018 tarihinde yayınlanacaktır)

Yazar

© Mona Kasten

Mona Kasten 1992 yılında Hamburg'da doğdu ve kendini tamamen yazmaya adamadan önce kütüphane ve bilgi yönetimi eğitimi aldı. Aşağı Saksonya'da kocası ve kedilerinin yanı sıra sonsuz sayıda kitapla yaşıyor, her türlü kafeini, ormanda uzun yürüyüşleri ve sadece yazabildiği günleri seviyor. Yazar, Twitter'da (@MonaKasten) okurlarından haber almaktan her zaman mutluluk duyar. Daha fazla bilgi için lütfen ziyaret edin: www.monakasten.de

Bastei Lübbe AG'de LYX.digital
Bu başlık aynı zamanda sesli kitap olarak da yayınlanmıştır.

Orijinal baskı

Telif Hakkı © 2018 Bastei Lübbe AG, Köln Metin
düzenleme: Stephanie Bubley
Kapak tasarımı: Sandra Taufer, Münih
Kapak görseli: ©
Shutterstock/Shebeko
Dizgi ve e-kitap: Greiner & Reichel, Köln ISBN 978-3-7363-0643-1

Bizi internette şu adreste bulabilirsiniz: www.lyx-verlag.de Lütfen ayrıca not edin: www.luebbe.de ve www.lesejury.de

Kitabı beğendiniz mi?

O zaman bu kitapları da seviyorsunuz:

Laura Kneidl

Dokun bana. Dokunma.

Asla sevemeyeceğini düşünüyordu. Ama sonra onunla tanıştı...

Sage Nevada'ya vardığında hiçbir şeyi yoktur - parası, dairesi, arkadaşları yoktur. Yeniden başlamak ve evde olanları unutmak için demir gibi bir iradeden başka hiçbir şeyi yoktur. Ancak, anılar her adımda size eşlik ettiğinde ve korku üzerinize gelmeye devam ettiğinde bu zordur. Sage bir kütüphanede işe başladığında ve orada Luca ile tanıştığında da durum böyledir. Delici gri gözleri ve dövmeleriyle Luca, Sage'in korktuğu her şeyi temsil etmektedir. Ancak Luca ilk bakışta göründüğü gibi biri değildir ve Sage onun dış görünüşünün ardına bakmayı başardığında, kalbi tehlikeli bir şekilde daha hızlı atmaya başlar ...

Sage ve Luca - Kışın en büyük aşk hikayesi!

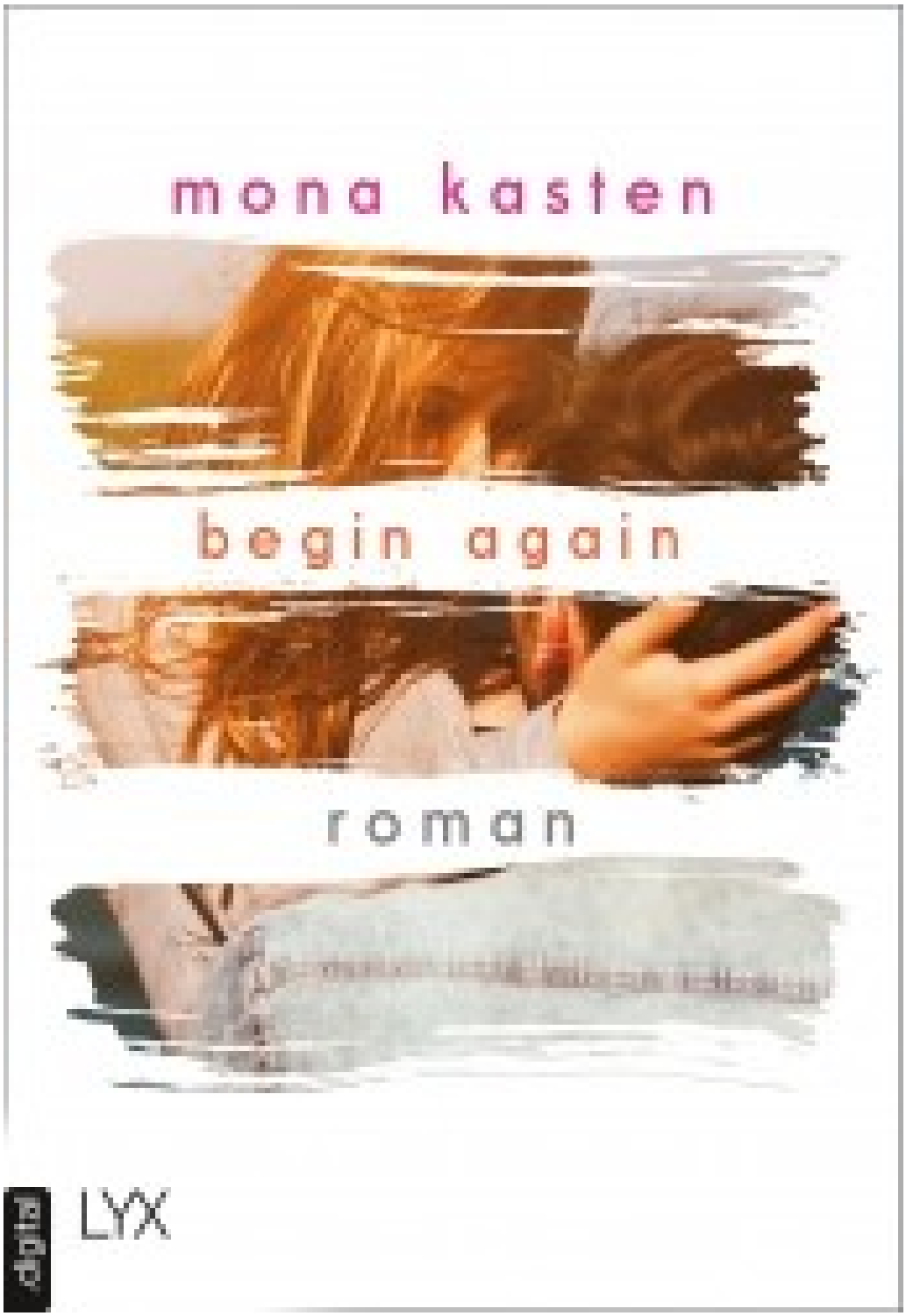

Mona Kasten

Yeniden

Başlıyor

Kuralları o koyar.

Her birini kırıyor.

Her şeye yeniden başlamak - eğitimi için Woodshill'e taşınan Allie Harper'ın en büyük arzusu budur. Kibirli bir adamla ortak bir dairede yaşamaya başlaması
Her şeyin kötü çocuğu onun planına hiç uymuyor. Kaden White inanılmaz derecede çekicidir - ama dövmeleri ve çirkin tavırlarıyla Allie'nin en son isteyeceği kişidir.
bir daireyi paylaşmak istiyor. Özellikle de yaptığı ilk şey bir kurallar listesi hazırlamak olduğu için. En önemlisi: Asla hiçbir şeye birlikte başlamayacağız! Ancak Allie, Kaden id_00006'nın dış görünüşünün arkasında ilk düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu çabucak fark eder. Ve onu daha iyi tanıdıkça, aralarındaki yoğun karıncalanmayı görmezden gelmesi daha da imkansız hale gelir ...

Again serisinin ilk cildi!